

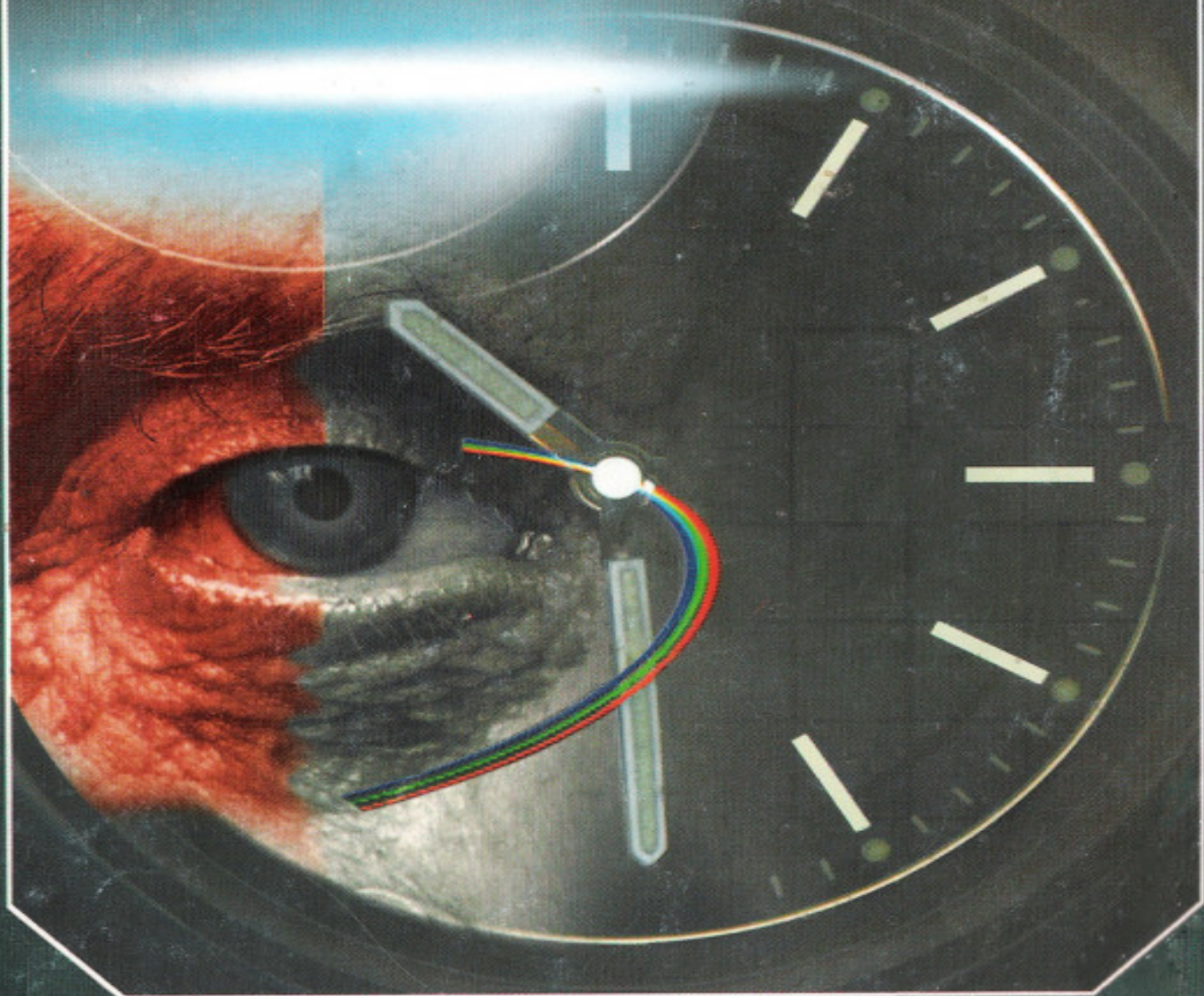
ЛИПСВАЩАТА ВРЪЗКА

Тази книга е от поредицата бестселъри „Crime & Mystery“. Най-добрите и най-търсените трилъри, преиздавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

Създателите на „Х-файловете“ могат да завихрат на автора, който комбинира с лекота интригата, романа, технологиите и загадките на човечеството.
Los Angeles Times

УОЛТ БЕКЕР

УОЛТ БЕКЕР

ЛИПСВАЩАТА ВРЪЗКА

Превод: Рени Димитрова

chitanka.info

Една научна експедиция, финансирана от международен трафикант на оръжие, се натъква на невероятно откритие. То направо спира дъха на двамата учени: Саманта Колби и Джек Остин.

Находката разбърква здраво картите на съвременния свят и обещава огромни печалби на оня, който успее да я докопа. От саваната на Африка до джунглите на Боливия започва лудо преследване. Съвсем в традициите на Индиана Джоунс... Само че той не е имал насреща си ЦРУ и наркокартелите.

Те както винаги чакат на финала...

Създателите на „Х-файловете“ могат да завидват на автора, който комбинира с лекота интригата, романа, технологиите и загадките на човечеството.

Los Angeles Times

На мама, татко, Марсел и Дженифър

БЛАГОДАРНОСТИ

Толкова много хора заслужават моите благодарности за това, че не само защитиха тази книга, но и благородно поддържаха автора ѝ със своята любов, мъдрост и неуморно окуражаване.

Благодарен съм на родителите си, които ми помогнаха твърде много. На татко, който четеше и препрочиташе ръкописа повече пъти, отколкото бих искал да запомня и винаги го правеше с все същия ентузиазъм. На мама за всичките ѝ полезни предложения, и което е важно, за ежедневните ѝ молитви, в които не е пропуснала да ме спомене вече цели тридесет години. На моя брат Марсел, който продължава да ме вдъхновява. И на Дженифър, която направи живота ми толкова прекрасен през това време. Не бих могъл да напиша тази книга без вас. Огромна благодарност на всичките ми приятели, които ме снабдиха с богата палитра от образи, от която можех да избирам, приеха дългото ми отсъствие и с непрекъснатите си телефонни обаждания ме увериха, че и извън този роман също има живот.

На Грег Дейвис, който не само повярва в „Липсващата връзка“ още от първия ден, но и не престана да вярва на един писател, който му обещаваше все големи работи. Твоята подкрепа и приятелство след университета направи възможно всичко това. На моите литературни агенти Дейвид Виджилано и Алекс Смитлайн, които направляваха романа в началния му стадий, и моите лосанджелиски агенти Филип Рескайнд, Ари Гринбърг, както и на всички в „Индевър“.

Благодаря на талантиливите люде от „Уилям Мороу“. Особено на Пол Федорко, който ми даде тази чудесна възможност; на Бети Кели, за чиито редакторски бележки и поощрение съм толкова благодарен; и на Мария Антифонарио, която отговаряше на моите въпроси и съмнения. Вие всички превърнахте трудния път на новака писател в едно приятно пътешествие.

Други, които помогнаха за оформянето на този ръкопис са Ед Стакълър, чиято подкрепа и разумни предложения бяха неоценими; Дик

Марек, чиято мъдрост направи „Липсващата връзка“ много по-силна; и на моя приятел Бил в пустинята.

И накрая, макар „Липсващата връзка“ да е една измислена история и изложените в нея възгледи да са лично мои, аз съм задължен на мъжете и жените, чиито изследвания осигуриха научната основа за тази книга. Сред тях са Артър Познански, Чарлз Хапгуд, Джейн Б. Селърс, Джорджо ди Сантияна, Греъм Хенкок, Робърт Бовал, Джон Антъни Уест, Морис Шатлен, Ричард Милтън, Робърт Темпъл, Малкълм Годуин и всички останали, които не се побояха да задават трудни въпроси. Техният смел дух вдъхнови образите на главните герои на тази книга. Защото, търсейки истината, независимо от сложността ѝ, те поставиха начало на промяната в една парадигма, която завинаги ще промени начина, по който ние, хората, гледаме на своето минало... И на своето бъдеще.

ПЪРВА ЧАСТ

Истината обикновено се оказва самотна работа и рядко бива следвана от мнозинството.

Малкълм Годуин

В онова време имаше на земята исполини, особено откак синовете Божии почнаха да влизат при дъщерите човешки, и тия почнаха да им раждат; това са силните, от старо време славни човеци.

Битие, 6:4

МАЛИ

Саманта Колби се спря на връщане към палатката си.

„Странно“ — помисли си тя. Почти не беше почивала, откакто екипът ѝ бе кацнал преди пет дни на онова усамотено летище извън Мопти. Саманта се бе потопила бясно в работата по издигането на лагера и очертаването на мястото за разкопките.

Сега едва се насилваше да помръдне краката си. Може би за това бе виновно слънцето, което къпеше скалистите равнини на Южно Мали в златна светлина. Или пък мирисът. Тя въздъхна дълбоко. Сигурно беше мирисът. В претъпканите градове, които тя наричаше свой дом през по-голяма част от годината, не можеше да се вдъхне нищо подобно. С това се отличаваше Централна Африка — някаква смесица от шубраци и ниски дървета, животни, които се хранят, раждат и тичат свободно из простора.

Тя разпусна косата си и разтърси глава, за да изтръска финия прах, който покриваше всичко, като се започне от сонарното оборудване на експедицията и преносимите компютри и се стигне до собствения ѝ дантелен сутиен. Саманта изля водата от манерката върху косата си, отхвърли дългите кичури от лицето си и откри сините очи, които бяха очаровали много от нейните колеги учени в Принстън. Беше усетила особено остро ефекта, който очите ѝ упражняваха, когато няколко от местните догони, които бе наела за тези разкопки, също започнаха да се спират, за да ѝ хвърлят по някой поглед. Ръководната позиция, която Саманта заемаше спрямо равните си, подчертаваше още повече нейната привлекателност сред догоните. За тях една жена, която заема такова положение сред белите си колеги мъже, със сигурност притежаваше някаква „добра магия“.

Тя ги извика. Ограничените ѝ познания за езика на догоните понякога придаваха грубост на изразите ѝ, но тя си бе съставила един речник от полезни думи, който ѝ даваше възможност да върши работата си бързо и ефикасно. Мъжете вдигнаха кошниците си, пълни със суха пръст, и продължиха да се спускат надолу от мястото на разкопките.

Саманта знаеше, че догоните я считат за важен и честен работодател, но въпреки това май се страхуваха от нея. Наричаха я *Ава Занту*. След известно разпитване, тя разбра, че *Ава*, в доста свободен превод означава огнен, а *Занту* бе името, с което догоните наричаха един малък, злобен язовец, който живееше в африканската земя. Макар името да не бе твърде ласкателно, на Саманта не ѝ пукаше. Всъщност тя даже го харесваше.

— Сам!

Нагоре по затревения хълм тичаше Рикардо Оливарес. Едва не се спъна в ситото, с което пресяваха праха, за да отделят малки кости и парченца глинени съдове. Саманта прикри усмивката си. Познаваше едрия, тромав, приятен Рикардо от осем години. Първо чрез Интернет, а после лично, когато той се присъедини към нея в Принстън, след защитата на последния си докторат в МТИ.^[1]

На четиридесет и четири години, той бе един от онези учени, на които Саманта винаги бе завиждала. Доказан гений, Рикардо изучаваше нещо, защитаваше дипломна работа и се насочваше към следващата дисциплина, правейки нещастен живота на колегите си, за които и един само докторат представляваше непостижимо предизвикателство. Физик, доктор по медицина и уважаван палеоантрополог — забавно ѝ бе как човек с такъв величествен ум все още намира толкова много начини да се весели до късни нощи с приятели. Но знаеше, че ако има човек на този свят, на когото вярва напълно, то това е Рикардо.

— Мисля, че намерихме нещо — каза той с блестящ поглед. Пое си дъх. — Малко разкритие.

— Водещо към друга система ли?

По ръцете ѝ полазиха тръпки. Саманта си бе мислила, надявала се беше, че може да намерят друго помещение в разкопаната пещера. Такова, което да им даде възможност да навлязат по-надълбоко, без да се налага да взривяват вулканичния камък, за да проникнат в по-долните слоеве. Усети нов прилив на енергия и тръгна обратно към мястото на разкопките.

— Така мисля.

— Това ще ни спести ужасно много работа.

— Може би и да ни измъкне по-бързо оттук, а?

Саманта се усмихна. Рикардо вече бе обзет от тежка форма на пустинна треска точно както и при предишното им пътуване в Мали. Независимо колко хапчета вземаше или колко инжекции си биеше, той май винаги ѝ ставаше жертва.

— Виждам, че разбираш иронията на положението ми — каза Рикардо. — Като бежанец от страната, която измисли отмъщението на Монтесума, аз знам...

— Влизал ли е някой? — прекъсна го Саманта. Обичаше да е първа.

— Май не.

В стомаха ѝ запърхаха пеперуди.

— Давай тогава.

Дъното на пещерата бе полутъмно като предзнаменование. Естествената влажност на пещерата се беше увеличила от потта на работниците, които почистваха изкопаната пръст и камъни. Една група догони разговаряха възбудено до дупката. Саманта ги разбута. Тя включи фенера върху предпазния си шлем, без дори да спре, за да посвикнат очите ѝ с тъмните дълбини на пещерата.

„Време е за представлението“ — помисли тя.

Още когато реши, че ще прави кариера като палеоантрополог, любимата ѝ роля в „играта в пръстта“, както баща ѝ наричаше нейната работа, бе, когато пристъпеше в неизвестното.

Всичко започна с една снимка на покойната Мери Лийки на фона на разкопки на брега на езерото Туркана. Образът на тази независима жена, изцапана с пръст и застанала до великото си откритие — изкопаните кости на „Момчето от Туркана“ — беше вдъхновил Саманта да изучава дисциплина, в която едва сега започваха да се създават велики имена. Палеоантропологията, една млада и открита наука, бе населена с твърдоглави души, които търсеха ключа към човешката история. Те издирваха кости, древни, праисторически кости. И Саманта винаги бе мечтала да намери нещо, което ще се превърне в крайъгълен камък в нейната област и ще ѝ гарантира място в света на науката — в света на мъжете.

Пролуката бе още по-тясна, отколкото си бе представяла.

— Не пипай нищо — извика тя на Рикардо, който я следваше.

Саманта пропълзя през тясното пространство с главата напред. Рикардо я последва с още лампи и малка найлонова торба, пълна с островърхи инструменти и четки, но едва след като поразшири с още няколко сантиметра цепнатината.

— Малко ми се пикае — срамежливо ѝ съобщи той.

Тя не отговори. Преди да насочи вниманието си към стената на пещерата, Саманта поклати глава.

— Какво имаме тук?

Тя разшири лъча на челната лампа, за да освети по-голяма част от помещението. Таванът на пещерата висеше на около четири метра над тях и се простираше на около двадесетина метра, преди нагънатата скална повърхност да се насочи полегато към пода. Саманта едва виждаше задната част на пещерата, която завършваше с няколкосантиметрова, непроходима цепнатина.

— Донесе ли ми магнетофона? — попита тя.

Рикардо ѝ подаде малкия микрокасетофон.

— *Грасиас*^[2] — Саманта натисна бутона за запис. — Осми март, 1998 година. Шести ден. Намерен отвор към друго помещение в пещерната система.

Частици прах се носеха из лъча на лампата ѝ. Жълтата светлина се насочи първо към пода, а после нагоре и към задната стена.

— Изглежда, по-малката пещера е резултат от просмукването на водната маса. Белези от вулканична активност. Подобни на тези в по-голямата пещера. Изглежда като напълно недокосвано място.

— Това е добре. Наистина добре — прошепна Рикардо.

Саманта знаеше, че тази по-малка пещера може да означава по-добре запазени вкаменелости. Това бе място за разкопки, недокоснато от човешки или животински обитатели през последните хиляди години, да не говорим за търсачи на ценности или палеоантрополози.

— Да започваме ли разчистването? — попита Рикардо.

— Да — отговори Саманта. — Но не искам тук долу повече от половин дузина души наведнъж. Помоли Твана да избере двама от най-добрите си работници.

— Готово.

Рикардо излезе, за да вземе жалоните и въжето, които им бяха необходими, за да картографира систематизирано помещението.

Твана беше високопоставен догон, когото Саманта бе назначила за шеф на работниците си. Някои от догоните, особено по-младите, бяха небрежни с крехките парченца кости и кремъчни инструменти, които бяха открили. Те като че не разбираха защо тези находки са толкова важни. Но Твана бе абсолютно педантичен.

Саманта изчетка вулканичната пепел от малък участък пред себе си. Знаеше, че ще трябва да изкопаят поне няколко сантиметра от хилядолетния натрупан прах, но не можеше да се въздържи. Под краката ѝ можеше да лежи находката, която търсеше — древни човекоподобни останки, които да отговорят на въпроса за произхода на човечеството. Желаше отчаяно това съкровище. Кариерата ѝ не можеше да понесе повече несполуки.

Опита да се самоубеди, че непоносимото ѝ семейство може да върви по дяволите, но в дъното на душата си преди всичко искаше да ги накара да се гордеят с нея. Не можа да стане звездата полузащитник, умелият политик или пък известният оперен певец, какъвто те желаша. С тези предпочитания просто възникнаха известни проблеми: първо, тя се роди момиче. Второ, мразеше политиката. И трето, не можеше да пее. Дори и под душа. Като единствено дете, тя се измъчваше, че майка ѝ не може да има повече деца след трудното ѝ раждане. Всъщност никога не си беше простила за това. Пък и знаеше, че баща ѝ наистина не ѝ бе простил.

Разчертаваха тридесет и осмия квадрат на мрежата, с която щяха да картографират пода на пещерата, когато ги изненада гръмовен тътен. Прахта обви екипа. Задната стена на току-що откритата пещера поддаде и един тон суха пръст и камъни се свлякоха надолу.

Един от ужасените догони се опита бързо да се измъкне през входа. Саманта го сграбчи за ръката и го принуди да остане.

— Няма нищо — каза му тя. — Непрекъснато се случват такива работи. — Извика всички по име и чу гласовете и на петимата да ѝ отговарят от различни места в пещерата.

После пролази напред към свлечената пръст и камъни, като примижаваше сред утаяващата се прах. Отметна косата от челото си, когато заговори в касетофона:

— Срутване в задния северозападен ъгъл на пещера номер две. Разкриващо нови вулканични отлагания под петия долен пласт.

Лампата върху шлема ѝ освети задната стена и тя зяпна. В гърлото ѝ застана буца. В бледата жълта светлина тя забеляза отражение. На около шестдесетина сантиметра над пода, сред вулканичната пепел, която оформяше стените на пещерата, ѝ се стори, че вижда нещо, което би могло да представлява група кости.

— Трябват ми няколко клина — каза тя. — Веднага!

Рикардо внимателно изчетка свободната пепел, за да се увери, че са поставили правилно клиновете. Трябваше да изчистят около петсантиметров пласт от втвърдена пръст, преди стената на пещерата да успее да разкрие напълно тайната си. Рикардо почукваше нежно по стоманените клинове и така последният пласт втвърдена пепел се плъзна от стената, създавайки нова, малка вълна от прах. Шест шлемови лампи осветиха района и избухна възбуден шепот.

Кости. Саманта имаше чувството, че ще припадне. Едва дишаше.

— Прилича на гръден кош! Може целият скелет да е запазен — изрече тя в касетофона.

Рикардо се приближи.

— Виждаш ли черепа?!

Саманта започна да различава нещо, което просто не можеше да бъде. Тя разчисти облаче прах с треперещата си ръка и тогава всичко се изясни. Тя замръзна на мястото си.

Възбуденото бърбене на екипа внезапно замлъкна. В пещерата отекна звукът от удара на падналия на пода касетофон.

— Боже мой! — прошепна тя.

---

[1] МТИ — Масачузетски технологичен институт. — Б.пр. ↑

[2] Благодаря (исп.). — Б.пр. ↑

ЕКВАДОР

Доктор Джак Остин се разхождаше напред-назад, като заобикаляше калното петно на поляната, където бе отъпкал тревата по време на предната си лекция. Обичаше да преподава навън въпреки неприятната влага, която оставяше тъмни петна върху кафеникавата му спортна риза. Работата на антрополога е навън, в пръстта, казваше винаги той на студентите си. Ако някой има мания към чистотата, значи погрешно е избрал кариерата си. Не можеш да събираш доказателства за произхода на човека в стерилни лаборатории.

Дузина потни студенти се бяха настанили върху одеяла или раници сред гъстата трева на джунглата. Във всеки момент от лекцията си той можеше да прецени кой го слуша, но през по-голямата ѝ част този курс внимаваше. Много от студентите бяха прелетели хиляди километри, за да изучават древните руини до Куенка. Джак се радваше, че го бяха сторили. Малките хонорари, които получаваше от университета на Еквадор за летните си курсове, успяваха да го поддържат през останалата част от годината. Това бе доста по-малко от предишната му заплата, но поне му позволяваше да продължи да преподава.

Днешната лекция засягаше въпроса за възможното съществуване на отдавна забравена техника — уред, който е представлявал неизтощим източник на енергия — машина, за която древните са казвали, че впряга енергията на слънцето. Този намек се срещаше непрекъснато в различните митове и легенди. Но Джак вярваше, че *Източникът* е нещо повече от мит. Той вярваше, че някъде по пътя си човешката раса е изгубила една прекрасна технология — съкровище, което в техническо отношение е надхвърляло всичко, постигнато от съвременната наука.

— Е, доктор Остин, не мислите ли, че това е малко абсурдно? — попита Гари, един очилат кандидат за докторска степен от Нюйоркския университет в снобска риза и скъпи чорапи.

Джак не харесваше Гари, но на младия мъж поне му *стискаше* да противоречи на думите му. Джак си спомни колко ядосан излизаше

след час и половина лекции в университета на Калифорния. Не защото студентите му не го слушаха или бяха незаинтересовани, а защото често лекцията минаваше, без да бъде зададен дори и един въпрос. Нито един! Първоначално мислеше, че ги е страх да говорят, макар че след лекциите явно можеха. Джак скърбеше за онези, които не желаеха да се съмняват в науката, да я предизвикват. Точно затова беше благодарен на изявлението на Гари, макар че то поставяше под съмнение собствените му идеи.

— Наистина мисля, че е малко абсурдно — отговори Джак. — Но не по-абсурдно от модерните научни теории. Всъщност истинската абсурдност на съвременния начин на мислене ме принуди да постулирам моята „не чак толкова абсурдна хипотеза“.

Няколко от останалите студенти се изкикотиха. Като че ли и на тях Гари не им харесваше.

— Учили са ни, че понастоящем човечеството е на върха на цивилизацията — продължи Джак. — Че сме еволюирали от невежеството на нашите предци и скромния им начин на живот като ловци и събирачи на корени и плодове. Но за мен това е една арогантна гледна точка. Много белези ни принуждават да приемем, че по някое време цивилизацията е била не по-малко напреднала от днешната. Пък и най-малкото тези аномалии предполагат, че нашите предци може да са имали достъп до технологии и знания, несравними с днешните.

Джак извади алуминиевата показалка от джоба си и я изпъна докрай.

— Да бъдем по-конкретни. Искате ли?

Студентите се изправиха. Джак ги поведе към група огромни, гладки камъни, които се издигаха рязко от почвата на джунглата съвсем не на мястото си сред богатата растителност. Огромните размери на храма и точността, с която бе построен, му придаваше тревожно модерен вид. Времето бе повредило голяма част от камъните, а природата се бе погрижила да разцепи блоковете, където растеше зеленина и в най-малките пукнатини, в които можеше да попадне някакво семе.

Това винаги беше най-динамичната част от лекцията му и Джак я харесваше. Изучаването в подробности, докосването на камъните, усещането им го караше да се оживява. Ако човек седне и се заслуша

достатъчно внимателно, развалините биха му изпели отговорите на задаваните въпроси.

— Колко, мислите, тежи този блок? — попита Джак, като посочи огромния ъглов камък.

— Сто тона? — Гари както обикновено отговори пръв.

— А, значи си чел зададения ви текст. Отлично. Но може ли някой да си представи как хората, които са построили храмовете на Куенка, са местили тези камъни? Или пък, да речем, как строителите на Баалбек в Ливан са успели да положат за основи каменни блокове, които са високи колкото пететажна сграда и тежат над *шестстотин* тона?

Групата остана мълчалива. Джак се разходи отново, радвайки се на объркването на студентите.

— Ами какво ще кажете за статуите в Абу Симбел в Египет? Когато международната група от най-добрите инженери в света бе наета да ги спаси преди завършването на Асуанския язовир, те решиха, че единственият възможен начин да ги преместят, е, след като бъдат нарязани на части и след това съединени отново на по-високо място. Но първоначалните им строители са добивали скалите от място, отдалечено на много километри, и са ги докарали цели...

Джак завъртя показалката в ръцете си. Виждаше, че няколко от студентите отчаяно търсят отговора, но накрая се предадоха.

— Е, добре, не се притеснявайте. Не сме единствените — каза Джак. — Няма инженер върху лицето на земята, който да е бил в състояние да отговори на тези въпроси. А хиляди са се опитвали...

— Да не би да твърдите, че е физически невъзможно да се преместят тези блокове цели? — попита със силен акцент красивата брюнетка от Амстердам.

— Невъзможно със съвременните технологии. Може би невъзможно и в бъдеще.

— Доктор Остин — обади се пак Гари. — Моите уважения. Но трябва да е възможно. Тоест някой все пак е нарязал и поставил тези камъни по местата им преди хиляди години. Хората, които са строили тези храмове, сигурно са знаели, че е възможно, нали?

Джак се усмихна. „*Като агнета на заколение...*“

— Абсолютно вярно. Преди хиляди години древният човек е строил тези храмове. И е придвижвал тези мегалити. Значи да, сигурно

е възможно. Което ме доведе до осъзнаването на две неща. Че нашите древни предци, които по всяка вероятност не са били открили парната машина, нито хидравликата, нито ядрената реакция или дори не са знаели как да обработват тежки метали, са се молили и са постигнали някакво чудо... — Той замълча и въздъхна дълбоко. Групата мълчеше, очаквайки заключителните му думи. — Или някой им е помогнал.

РИКАРДО

Рикардо мразеше хеликоптерите. Двама от колегите му бяха загинали в тези тромави стоманени клетки, а точно този изобщо не приличаше на реклама за авиационна безопасност. Предположи, че това е някакъв ранен модел на „Хюи“. Усещаше непълното изгаряне на горивото в двигателя, а виенето на перките бе особено силно. На всичкото отгоре машината нямаше нищо, което поне да прилича на врата. Но при такова бързане не можеше да придирия. По време на дългото му пътешествие от Мали дотук Рикардо със страх се качи на два малки самолета и един стар 767, преди да кацне на националното летище в Еквадор. Само повишеният му адреналин през последните четиридесет и осем часа го бе докарал толкова надалеч. След това го информираха, че единственият начин да достигне бързо до планините, където доктор Джак Остин преподаваше при древните руини на Куенка, е, като се качи на хеликоптер. Пътищата били почти непроходими след последните валежи.

Чудеше се какво ли ще каже Джак, когато се срещнат. Не бяха се виждали близо шест години, откакто в края на краищата Джак бе уволнен от Калифорнийския университет в Бъркли. Джак като че ли никога не се разбираше с властите. А в този случай властите бяха членовете на Академичния съвет на Калифорния. Повечето от колегите съжаляваха за уволняването на Джак, но дори Рикардо и Саманта изпитваха съмнения относно абсурдните му теории. Само че Джак не беше човек, който някога ще отстъпи. И с удоволствие се правеше на нетърпим — рядко срещана черта за човек на науката.

В днешните университети държаха особено много на внимателното извършване на изследванията и стриктната им проверка. Най-ужасният кошмар за един учен бе да публикува, а после да бъде публично разпънат на кръст от критиците, а те често се оказваха най-близки колеги, които с удоволствие отхвърляха новите идеи. Джак бе минал през ада след публикуването на идеите си по отношение на *Източника* и как е било възможно да съществува една такава авангардна техника, преди началото на записаната история.

Дори и в света на палеоантропологията, който също имаше известен принос в прибързаните твърдения за новата липсваща връзка или невероятните теории за нов вид праисторически човек, се поощряваше предпазливостта при всяка стъпка. Но, изглежда, на Джак изобщо не му пукаше за това.

На Саманта обаче ѝ пукаше. Тя заедно с останалите колеги антрополози бяха отхвърлили странния доклад на Джак и неговите методи. Рикардо сви рамене, като си спомни мъчителната раздяла на Джак и Саманта. По едно време те бяха неразделни любовници. Опитвайки се да подкрепи и двамата си приятели, Рикардо попадна само на болка и съжаление. Дори и след всичките тези години той не се съмняваше, че само споменаването на името на Саманта е достатъчно, за да накара Джак да се откаже от завръщане в Мали. Но той им трябваше. Затова засега щеше да си трае. Джак беше единственият човек, който можеше да осмисли невероятното им откритие.

— Сеньор.^[1] — Пилотът показва към обраслата с джунгла планина, която израстваше пред тях, обвита в мъгла. През един процепа в облаците Рикардо зърна за първи път храмовете на Куенка.

Джак гледаше как хеликоптерът се спуска, а витлата му надигат вълни сред локвите. Няколко студенти подгониха литналите си бележки. Други пък свиха юмруци и показаха среден пръст към машината.

Джак задържа бейзболната шапка върху главата си с длан и се насочи ядосано по изтритите каменни стъпала към хеликоптера, чиито плазове вече се удряха в камъните. Кой идиот може да се опитва да каца тук? Очите на Джак се насълзиха от вихъра, предизвикан от витлата. Той прескочи последното стъпало и затича към потрошеното, древно возило. „Ега ти боклука — помисли си той. — *Кой, по дяволите...*“

Кръглото испанско лице пред него се усмихваше над разперените ръце.

— Рикардо Оливарес — успя най-накрая да изрече Джак.
Колко време не бяха се виждали...

Студентите гледаха от долния край на стълбите как мъжът сграбчи доктор Остин в мечешка прегръдка. Няколко даже се поколебаха дали да не му се притекат на помощ, докато стана ясно, че двамата мъже се познават. Крещяха си нещо един на друг, но беше невъзможно да се чуят под боботенето на хеликоптера. Цялата група гледаше как доктор Остин като че ли се зарази от същата силна възбуда, която излъчваше огромният му приятел. После доктор Остин застана напълно неподвижен. Ръцете му се отпуснаха. Той като че ли не забеляза, че бейзболната шапка отлетя от главата му и падна долу в локва кал в основата на храма. Каквото и да бяха си казали, сигурно е много важно, помислиха студентите. Защото доктор Остин обичаше шапката си.

Само след секунди Джак осъзна онова, което бе пристигнал да му каже неговият приятел. Краката му омекнаха, докато се препъваше надолу по стълбата към учудената си група студенти. Джак се наведе и вдигна раницата си. Осъзна, че просто е забравил имената на всички. Умът му препускаше диво към Мали. Прегледа нещата в раницата. Там бяха очилата му, една пластмасова бутилка с минерална вода, личният му бележник и разни палеоантропологични инструменти. Нямахше тоалетни принадлежности, но затова пък портфейлът и паспортът му бяха тук. Дръпна ципа на раницата и тръгна към хеликоптера. Студентите го зяпаха шокирано.

Гари успя да събере малко кураж.

— Хей, къде? Още няма даже два и половина!

Джак започна да се изкачва по стъпалата на храма.

— Свободни сте! — извика той през рамо.

---

[1] Господине (исп.). — Б.пр. ↑

СРЕЩАТА

— Тук ли ще висиш?

Рикардо успя да кимне, преди да напъха главата си в пластмасовия плик. „Горкичкият“ — помисли Джак. Откакто се бяха качили на старата „Чесна“ в Бамако, Рикардо премина през всички етапи на прилошаването. Малкият самолет се мяташе като топче за пинг-понг сред турбулентните течения от топъл въздух над саваната.

— Винаги съм си мислел, че мразиш само хеликоптерите — каза Джак, след като Рикардо се изсекна.

— Така беше... Докато не се качих в това нещастно цукало.

Джак се съгласи мълчаливо. Самолетът летеше така, че полетът с нещастния хеликоптер в Еквадор им се струваше като едно приятно удоволствие. В сравнение с големия корпус на „Боинг“-747, който ги бе пренесъл над Атлантическия океан, малката машина им изглеждаше като припадничаво джудже. Пилотът северноафриканец не помагаше нещата да се подобрят. Чесната не летеше, а се бореше. Джак реши, че пилотът сигурно няма документ за правоуправление, а ако има някакъв, то той е за лудницата.

Бяха минали тридесет и два часа, откакто Рикардо бе пристигнал в Куенка. Джак преглеждаше бележките си за Мали от двете си предишни експедиции там. Опитваше се да потисне нарастващото вълнение. Първото му пътешествие — едни разкопки на юг — не даде нищо, което да представлява научен интерес, с изключение на добавянето на няколко кости от подобни на бизони животни, съществували през последния ледников период. Макар да можеха да направят доста палеонтолози щастливи, те не бяха костите, от които се интересуваха Джак.

Второто му пътешествие в Мали бе свързано по-пряко с истинската му страст да търси следи за произхода на човека. Като палеоантрополог той се интересуваха само от един вид: *Хомо*. Изследването на човешки същества включваше това на най-далечните ни преки прародители — *Австралопитекус афарензис* — явно

маймуна, но ходеща на два крака, и *Хомо Хабилис*, първите същества, спечелили си названието *Хомо*, изработващи прости сечива.

После идваше великият *Хомо еректус*. Той се е появил преди около 1,7 милиона години и еволюирал до преди около 300 000 години, след което изчезнал. Използвал много по-сложни сечива от *Хомо хабилис* и обемът на мозъка му нараснал до своя максимум, равняващ се на около една втора от този на съвременните хора. Най-известният представител на този вид вероятно е „Момчето от Туркана“, десетгодишен екземпляр, открит от Лийки на стотици километри от Мали, в Кения, през 1971 година. Това откритие първоначално бе накарало Джак, както и много други учени от неговото поколение да се захванат с палеоантропология.

Рикардо се наведе и отново избълва някакви нечленоразделни звуци в пластмасовата торба. Джак не може да не си помисли, че точно така е говорил *Хомо сапиенс неандерталис* — най-близкият до модерния вид, с изпъкнало чело и череп, по-голям отколкото на съвременните хора. Неандерталците са имали по-голям череп, отколкото повечето съвременни хора, но като че ли не са притежавали уменията да говорят. Всъщност *Хомо сапиенс* генетично се приближава повече до шимпанзетата, отколкото до далечните, напълно изчезнали неандерталци. За изчезването на неандерталците вероятно е виновен модерният човек, тъй като последните доказателства сочат, че двата вида всъщност са съществували едновременно хиляди години. Никой обаче не е сигурен в това, тъй като дори и когато при разкопките са намирани твърди доказателства, обясненията на тези факти се различават в доста широки граници. Това не е някаква точна наука и точно затова Джак я харесваше. Той обичаше несигурността. За него последната велика граница не беше космосът. Не беше дори и океанът. Последната велика граница е разбирането на нашето минало.

Сърцевината на палеоантропологията се състои в най-сложния въпрос на нашето време: как е станало така, че нашият вид е започнал да владее земята? Повечето антрополози вярват, че преди един или два милиона години племена от *Хомо еректус* с дебели черепа са започнали да мигрират от Африка и да се настаняват в Средния изток, в Европа и Азия. Повечето също така са съгласни, че около 30 000 години преди новата ера единствените човекоподобни, останали на планетата, са били напълно модерни хора, известни като *Хомо сапиенс*.

Въпросът, на който все още няма отговор, е какво се е случило в онези мистериозни хилядолетия, които делят двата вида.

За Джак представляваше пълна мистерия отговорът на въпроса как така нашият вид се е появил внезапно. Без определена връзка. *Хомо сапиенс* не се е развил постепенно от *Хомо еректус*. Трябва да се е случило нещо революционно, при това в рамките на едно примигване на окото на еволюцията. *Хомо сапиенс* е бил с почти тридесетина сантиметра по-висок и е имал ясно изразена долна челюст, тоест брадичка. Черепът му е бил най-широк над ушите, за разлика от този на *еректус* и не е притежавал масивното изпъкнало чело. Зъбите на *сапиенс* били изключително фини, както и цялата му костна структура, независимо от височината. Ние сме се родили с големи глави и дълго време сме били безпомощни, тъй като костите на черепа ни са били дебели само няколко милиметра, за разлика от тези на дебелоглавите ни предци. При това са съществували ясните характеристики на разума, самосъзнанието, културата и духовността — черти, които е притежавал само *Хомо сапиенс* за разлика от който и да било друг прародител. Иначе казано, извършена е била огромна промяна — направо превръщане от тиква в златна каляска. При това за време, еквивалентно на една еволюционна милисекунда.

„Защо? — чудеше се Джак. — И по-важното, как?“

Надяваше се познанията му в областта на човешките митове и разбирането на технологичните постижения на древните да му помогнат да отговори на тези въпроси и на други, които го преследваха непрекъснато. Как суперхората са възникнали от бавноразвиващите се предшественици, за да променят завинаги този свят? Защо цивилизацията се е развила експлозивно в такъв безкрайно малък период от време? На какво дължи по-висшия си интелект човешката раса? Джак се бе заклел да посвети живота си, за да открие отговорите на тези въпроси.

ДОГОНИТЕ

Малкият самолет започна да се спуска и мина през няколко разпръснати облаци. Джак видя голяма планинска верига отдолу и разбра, че трябва вече да са наблизил. Сгушена сред хълмистите равнини на Мали, точно до вододелното било, се намираше родината на народа на догоните. Джак бе предприел второто си пътешествие в Мали единствено с цел да изследва това войнствено племе. Той вярваше, че ключът към нововъзникналата му теория се намира сред тази странна култура.

Беше прекарал почти година в племето и се сприятели с Ксуабату, духовният вожд на племето. От него Джак научи митовете, които оставаха непроменени от раждането на великия клан преди хиляда години. Част от тези митове съдържаха научна информация за звездите, която объркваше съвременните изследователи. Те например знаеха, че една плътна звезда, която западните астрономи наричат Бяло джудже, обикаля Сириус на всеки 49,9 години. Те наричаха тази звезда По Толо и дори знаеха точната ѝ плътност. Но откъде? Как бе възможно примитивните догони да го знаят, след като Елвън Кларк бе открил По Толо едва през 1862 година, при това с много мощен телескоп? Освен това високата плътност на звездата не бе известна на западната наука чак до 1915 година. Това племе също така знаеше за спътниците на Юпитер и дори това, че Сатурн има пръстени. Но откъде са взели те всички тези данни?

Догоните бяха събрали цялата тази информация без каквото и да било модерно научно оборудване. Те никога не са притежавали дори обикновен телескоп, а кланът предавал тези знания от поколение на поколение повече от едно хилядолетие. Повечето изследователи предпочитаха да омаловажават този факт до размера на „незначителна“ аномалия. Но за Джак не беше така. Затова той изследва племето задълбочено. Сега го считаха за експерт по културата на догоните.

Разглеждайки терена долу, Джак се наведе напред и потупа пилота по рамото.

— Къде е пистата за приземяване?

Човекът се изсмя и показа надолу към нещо като тесен черен път между два стръмни хълма.

— Не. Той те пита къде е пистата за приземяване — намеси се Рикардо.

Този път пилотът отговори, като наклони рязко надолу малката чесна. Джак сграбчи облегалката, за да не се блъсне в плексигласовия прозорец. Хвърли един бърз поглед към Рикардо, който беше побелял като платно.

— Сбогом, приятелю — успя да изрече Рикардо между молбите за божествено спасение. Той се хвана за главата и продължи да се моли. Джак се мъчеше да се овладее, убеждавайки сам себе си, че не го е страх. След няколко мига обаче се хвана, че повтаря молитвите на испански, опитвайки се да не изостава от ужасения си мексикански колега.

След няколко секунди Джак осъзна, че самолетът все още е цял. Прахта бавно се уталожи. Пилотът се изсмя весело, зави по неравната земя и подкара чесната към малка прашна поляна. Джак почувства известно уважение към откачения маниак, който седеше пред него.

Накрая двигателят замлъкна сред облак дим. Самолетът бе спрял до сламена колиба, която служеше като склад за гориво, багажно отделение и контрол на въздушния трафик.

Вратата не искаше да се отвори, но накрая Джак я изрита и постави краката си един след друг върху благословената земя. Помогна на отпуснатия и треперещ Рикардо да се измъкне от самолета. Дюзина проскубани пилета се замотаха около краката им. Джак гледаше как няколко ебонитовочерни жени вадят вода от дълбок кладенец. Някои носеха вързопи със спящи бебета в прегънатите си черни ръце. Разбра няколко думи — жените говореха на родния си догонски, а не на френски. Джак нави ръкавите на ризата си заради силната суха горещина. Къде, по дяволите, му беше бейзболната шапка?

— Извинявай — каза Рикардо.

— За какво?

Джак проследи погледа на Рикардо към собствените си ботуши, които бяха покрити с леко оранжева слуз. Едно от любопитните пилета дойде да клъвне от храната.

— О, страхотно.

Рикардо извади кърпа от задния си джоб и я пусна до левия крак на Джак. Джак поклати глава. Рикардо едва успя да свие рамене. Когато започна да трие закуската на Рикардо от ботушите си, силният аромат на тревите от близките равнини отнесе киселия мирис на стомашен сок. Джак се изправи. Вдъхна дълбоко и затвори очи. Усецаше само сладкото ухание на Африка.

Беше се завърнал.

След няколко секунди Джак измисли някакво извинение за нещастното място, което се опитваше да се нарече летище. Отчайващата бедност на Мали винаги го беше шокирала. Някога колониална територия на французите, малката република бе една от най-бедните страни на света. По-малко от половината население бе грамотно, а продължителността на живота за повечето от хората тук не надхвърляше четиридесет и четири години. Джак поклати глава. Тези благородни хора се бореха безспир, за да оживеят, но не губеха достойнството си. И за какво? За да изживеят половин живот. Това му се струваше твърде нечестно.

Двамата с Рикардо се спряха под милостивата сянка на колибата само за миг, преди Джак да забележи два изстрадали джипа, които се зареждаха с бензин от един голям, четиридесетгалонов варел. Върху предното стъкло на онзи, който бе обърнат към тях, имаше поставен голям плакат с надпис „доктор Остин“. Джак тръгна да пресича прашната писта и се насочи към двата джипа. Рикардо го последва. Зад плаката стоеше някой.

— Аз съм доктор Остин — каза той.

Фигурата пристъпи напред. Джак замръзна на мястото си.

— Няма начин. Никакъв! — Той се обърна и тръгна обратно към самолета.

Саманта затръшна вратата на джипа и хукна подире му.

— Джак, моля те! Само ме изслушай! За секунда!

Джак я чу, но не спря. Бързо се приближи до чесната, готов да се върне в Бамако. Мина покрай присвития Рикардо, който току-що бе повърнал отново.

— Ще те убия — каза му Джак.

— Чакай... Джак... Ще ти обясня...

— Ти ли си правил разкопки? — изръмжа Джак.

Тя се намеси, все още подтичвайки:

— Джак, ти си живял при догоните. Те ти вярват. Немаш представа колко се нуждаем тук от теб. За бога, моля те, не ме карай да ти се моля.

Джак хвърли сака си в самолета, после се хвана за крилото и се вдигна нагоре.

— По дяволите, Джак — развика се Саманта. — Току-що измерихме черепа. Обемът му е две хиляди и сто кубически сантиметра!

Джак се закова на място. По гърба му полазиха тръпки. Отпусна ръка, а кракът му бавно се спусна към земята.

НАХОДКАТА

Двучасовото пътуване към мястото на разкопките мина в мълчание. Чуваше се само мъркането на двигателя и скърцането на камъните под гумите. Джак бе хвърлил нещата си отново в джипа и остана мълчалив през цялото време. Саманта се опитваше да го заговори, докато джиповете се отдалечаваха от летището, но Джак даде ясно да се разбере, че иска да остане насаме със себе си. След като отминаха няколко скотовъдци сонгаи, които водеха козите си на водопой, тя също млъкна. Джак ѝ беше благодарен за това. Миналото заплашваше да го погълне.

Той се бе влюбил в нея още от самото начало. Тя беше само на двадесет и три години, по-млада от повечето дипломирани студенти в Принстън, където и той бе приет, за да работи по докторската си дисертация. За пръв път я забеляза, седнала да учи до един магнолиев храст до площадката на хуманитарния факултет. Дали заради сладкия аромат на цъфналите магнолии или начина, по който утринното слънце осветяваше светлокестенявата ѝ коса, но той се почувства внезапно привлечен към нея. Свали часовника и го пусна в джоба си, докато се приближаваше към нея... за да може да я попита колко е часът. Когато тя вдигна от книгата сините си очи, настана един от онези магически мигове, в който Джак разбра, че с него е свършено.

Нямаше значение, че тя не може да отговори на въпроса му. Защото нямаше часовник. Нито пък напрегнатото мълчание, което последва, го притесняваше. Джак просто я гледаше. Не можеше да си спомни какво е казал след това, но сигурно трябва да е било глупаво очарователно, защото тя се засмя. Но си спомняше важното лабораторно упражнение, което той пропусна, за да може да иде да хапне нещо с нея. По времето, когато бяха стигнали до кафенето и Джак, бе открил, че тя също имаше намерение да прави докторат в областта на антропологията, той вече знаеше, че трябва да я притежава. Или поне да се направи на пълен глупак, като се опита...

Джак никога не беше се считал за женкар. Изпитваше много по-голямо удоволствие от работата си, отколкото от тичането подир фустите. Пък и от миналия си опит знаеше, че се изморява бързо от подобни връзки. Но в Саманта намери нещо, което не бе познавал никога преди или след това. Съюзът им притежаваше рядкото съчетание от страст и приятелство. Двамата споделяха една особена връзка, обогатена от общите духовни интереси и любовта към науката. През втората година на доктората им бяха все още заедно и той ѝ направи предложение. Щяха да останат сгодени до някое време след завършването на обучението си. Но една година след дипломирането, нещата започнаха да се развалят.

Джак установи, че отново започва да се ядосва, и реши да не мисли повече за това. Добре, че след като джиповете пресякоха бавното течение на река Нигер по дървен мост, укрепен с опънати въжета, Рикардо се събуди от дрямката си и посочи към някакви далечни хълмове. Бяха почти пристигнали.

Пръснат в основата на един от хълмовете точно до малийската савана, подреденият палатков лагер заобикаляше мястото на разкопките. Броят на палатките изненада Джак. По всички стандарти разкопките бяха с голям мащаб и със сигурност най-големите, предприемани някога от Саманта. Джипът се промъкна през лабиринта от палатки и спря до голям брезентов навес.

В пълен контраст с първобитния африкански пейзаж седем авангардни фотопанела събираха слънчева енергия и я изпращаха по черни кабели към навеса. Панелите можеха да захранват само някои от специализираните машини, но съдейки по разположението, Саманта май притежаваше всяка от тях — анализатор за ДНК, апаратура за въглеродно датирание. Върху една алуминиева походна масичка до навеса имаше няколко преносими компютъра. Джак забеляза чиния за сателитна връзка, поставена зад навеса.

Който и да финансираше всичко това, той явно не се бъркаше в работата.

— Голяма работа, Саманта. Сигурно си на седмото небе — имаше намерение да си каже наум Джак, а не да го изрази гласно.

— Искаш ли един бърз тур?

— Искам да го видя.

Къпането на Саманта трябваше да почака. Джак бе успял добре да прикрие ентусиазма си, но сега вече това бе невъзможно. Череп с обем от 2100 кубически сантиметра бе по-голям от какъвто и да било намерен някога. Дори по-голям от черепната кутия на неандерталците. Докато я следваше по слабия наклон, от съзнанието му изчезна всичко друго. В пещерата тя бе открила нещо, което най-после можеше да докаже неговите твърдения.

Приблжиха скалист навес, вход към система от пещери в североизточната част на хълма. Саманта поведе Джак и Рикардо покрай няколко работници догони, които спираха за миг, за да погледнат новодошлия, преди да изсипят кошниците си с пръст. Двама бели мъже, въоръжени с автомати АК-47, се изправиха, когато Саманта приближи преградения с въже вход.

— Той е с мен. Благодаря — каза тя на по-високия.

Саманта вдигна въжето и го задържа, за да минат спътниците ѝ. Бяха необходими няколко мига, за да се приспособят очите на Джак към тъмнината, но през това време Саманта му подаде шлем с фенерче.

Следваха трите подскачащи лъча светлина към задната стена на пещерата, където Джак забеляза малък отвор. Една назъбена дупка зееше под надвисналите над нея скали.

— Един от работниците ни откри нова пещерна система, докато разчиствахме задната стена — каза Саманта. Тя легна по корем и се промъкна през дупката.

Рикардо се усмихваше. Знаеше какво може да означава тази находка за Джак и затова посочи дупката:

— След теб, амиго^[1].

— Благодаря.

Само за секунди Джак промуши широките си рамена през отвора. Изпълзя през теснината и се изправи оттатък. Беше по-тъмно и тясно помещение. Джак нагласи лъча на лампата си, като го разшири така, че да изпълни черната пустош. Само отблясъкът от входа просветляше зад гърба му. Замъглен от праха, жълтият лъч осветяваше различни сектори по стените. Едно брезентово покривало, хвърлено върху дървена рамка, скриваше задната стена.

Джак забеляза широките гънки на вулканичната скала. Разгледа по-тъмните ивици по нея. Макар че не можеше да е напълно сигурен, помисли, че източник на лавата трябва да е бил загасналият вулкан Сикасо, намиращ се на малко повече от двадесет километра западно от мястото на разкопките. Вулканичната активност в долната част на пещерата би могла да е и в резултат на обикновено разпукване на пластовете. Вероятно доста скорошно в геологически смисъл.

— Датирахме вулканичния пласт на възраст от тридесет до петдесет хиляди години. Било е съвсем незначително изригване.

Джак поклати глава. Двамата със Саманта винаги бяха имали необикновената възможност да разчитат взаимно мислите си.

— Разкрихме го в пласт от същите вулканични отлагания каза Саманта, докато помагаше на Рикардо да се изправи върху твърдия, посипан с камъчета под. — Това беше дар, Джак. Той е напълно непокътнат.

Тя поведе двамата мъже към брезента, намиращ се зад ограден с въжета ъгъл на пещерата.

— Няма нужда да прибързваш със заключенията, Сам. Човек се самонавива лесно...

Джак нямаше намерение думите му да прозвучат толкова снизходително, но Саманта така го изглежда... Разбра, че се е засегнала. Думите му напомняха за неприятностите, които Саманта изживя по време на първата си научна експедиция, след като беше станала „доктор“ Колби. В бързината да си създаде име, тя бе съобщила за откриването на добре запазен череп на двуного човекоподобно *Австралопитекус афарензис*. Но освен това Саманта бе намерила и запазена бедрена кост, която противоречеше на твърдението за двуного придвижване на вида. Находката беше интересна и Саманта се къпа в славата ѝ почти година и половина. Докато един друг колега доказа, че това изобщо не е кост от *Австралопитекус*, а е принадлежала на съвсем различен вид по-ранни маймуни, чиито останки бяха открити в доста голямо количество на същото място на разкопки. Саманта бе потресена от грешката си.

— Извинявай — каза Джак, макар и не съвсем искрено. — Просто... Нали разбираш какво объркване създаваш?

— Но то просто съществува, Джак. Аз не го създавам — каза тя. — Той е...

Тя дръпна брезента и го пусна да падне на пода. Джак трябваше да преглътне отговора си. Почувства, че се изчервява, гърлото му сякаш мигновено пресъхна.

— Боже мой!

Можеше само да гледа идеално запазения скелет, почиващ във вулканичната пепел пред очите му. Под светлината на трите лампи цялата форма се виждаше достатъчно добре, за да убеди дори и най-върлия скептик. Формата бе определено хуманоидна, но не така груба... Почти ангелска.

Джак погледна черепа.

— Главата... — прошепна той.

— ... е по-голяма отколкото на *Хомо сапиенс* — каза Саманта. — И твърде фина за неандерталец.

Черепът беше прекалено голям, за да е човешки, и съдейки по очните вдлъбнатини, очите са били също по-големи. Пръстите на Джак нежно проследиха напълно запазените кости от бедрото нагоре по гръбначния стълб. Вероятно е бил висок някъде около два метра.

— По-висок е от който и да било изкопаем човешки скелет — обади се Саманта.

Джак гледаше мълчаливо. Той проследи едната от вдигнатите и присвити ръце до китката, където преброи четири пръста. Четири пръста! За миг помисли, че ще припадне.

— Костите са анатомически правилни — каза тя. — Този вид е имал само четири пръста. Без палец!

Рикардо сложи длан върху рамото на Джак.

— Казах ти, приятелю.

— Четири пръста... — прошепна Джак.

Умът му се втурна към минали изследвания в такт с бумтенето на сърцето. Внезапно циникът и бунтовникът отново се превърна в дете. Започна да задава стотици въпроси. Направихте ли изследване на ДНК? Какви са датите, определени с въглеродния анализ? Проверихте ли ги с наслагването на седиментите? Джак почти не даваше време на Саманта да му отговори и изстрелваше нов въпрос. И все пак част от ума не му позволяваше да повярва.

Взря се във фините кости на фигурата пред себе си и зададе следващия логичен въпрос:

— Откъде да знаеш, че това не е някакъв неоткрит досега човекоподобен вид?

Въпросът съвсем не омаловажаваше откритието. Да се открие нов човекоподобен вид бе непостижима мечта за всеки палеоантрополог. Но това все пак би намалило мащаба на откритието.

— Защото току-що получихме резултатите от лабораторните тестове на нещо друго, което открихме. Един голям предмет, който лежеше точно под лявата бедрена кост.

— Предмет ли? — Джак се приближи невероятно заинтригуван.

— Направен е изцяло от един елемент, който не съществува тук.

— В Африка ли?

Саманта помълча, преди да отговори.

— На Земята.

---

[1] Приятелю (исп.). — Б.пр. ↑

ПРЕДМЕТЪТ

На Джак му се виеше свят. Трите цигари, които бе изсмукал една след друга по пътя към големия навес, изобщо не помогнаха. Сигурно е приличал на шизофреник, дърдорейки на Саманта по целия път надолу. Какво още са открили? Половината от ума му бе заета с разгорещения разговор за подробностите по находката. Другата половина бе потънала в безкрайна спирала, закована върху една дума, която отекваше в главата му. Объркваше го. Възбуждаше го...

Извънземен.

Беше очаквал такъв шок. Но не очакваше чувствата, които го обзеха, толкова различни от онези, които си бе представял, че ще изпита. Джак си беше представял тази сцена хиляди пъти в ума си — винаги си бе позволявал да вярва. Беше базирал голяма част от работата си върху идеята, че извънземни са посещавали планетата преди много епохи, вероятно споделяйки техническите чудеса с ранните хора. Но това беше само хипотеза, която можеше да обясни толкова многото научни загадки. Едно от онези неща, които правеха приемливи легендите за *Източника*. Странно, че не чувстваше онова удовлетворение, което очакваше да изпита при откриването на твърди доказателства за извънземен живот. Не изпитваше непреодолима нужда да хукне към телефона и да съобщи направо новината на същите онези колеги, които му се бяха подиграли. Дори не усещаше облекчение от съзнанието, че всъщност е бил прав. Изпитваше единствено учудване — учудване от света, с който кой знае защо сега се чувстваше по-свързан.

Значи не сме сами.

Рикардо изглеждаше не по-малко учуден.

— Кога получихте тези резултати?

— Един ден преди да се върнеш — отговори Саманта.

Тримата учени минаха покрай по-тежко въоръжени мъже при входа към лабораторията на обекта. Единият беше бял с прораснала от около седмица брада. Саманта го нарече Бейнс. Другите двама Джак веднага разпозна като зулуси от голямото племе банту в Южна

Африка. Сега разбра защо е цялата тази охрана. Саманта винаги е била параноичка по отношение на възможността някой да ѝ попречи при разкопките. Но сега не можеше да я вини. Особено при нещо с толкова невероятен мащаб и такива всеобхватни последствия.

Всъщност той ѝ благодари.

Саманта спря и го погледна в очите.

— Задето ме включи в това — каза ѝ той след няколко мига.

Внезапната му любезност като че я завари неподготвена.

— Е, не мога да кажа, че беше напълно безкористно. Наистина ми беше необходим тук.

Влязоха в палатката.

— Просто няма да повярваш — каза тя и взе ключа за голямата метална кутия. Няколкото секунди, които ѝ бяха необходими, докато я отключи, му се сториха като часове. Накрая ключалката щракна. Саманта отвори двата клипса и бавно вдигна капака.

Около металния предмет вътре танцуваше ореол. Зениците на Джак се свиха, опитвайки да се предпазят от силния блясък. След миг можеше да вижда отново.

Но не вярваше на очите си.

— Два от пръстите на скелета все още го държаха — каза Саманта.

Джак огледа металния предмет, но никога не бе виждал нещо, което да е толкова блестящо.

— Пипали ли сте го? — попита той, когато пръстите му усетиха хладната му гладкост.

— Давай, приятелю. Здрав е — подкани го Рикардо, докато Джак изваждаше предмета от кутията. — И тежък! — извика Рикардо, като се хвърли напред да помогне. Джак едва не го изпусна върху пръстения под.

— Вярно.

Двамата задържаха предмета и Джак го постави върху масата.

Предметът представляваше равнобедрен триъгълник с размери почти колкото голям поднос. Напомняше на Джак на папската митра и бе почти със същите размери. Дебелината му беше почти пет сантиметра. По двете бедра, които се спускаха от върха на триъгълника, блестяха прецизно гравирани надписи, които приличаха на египетски йероглифи. Джак нямаше представа какво означават. Не

ги разглежда дълго, защото откри в основата на триъгълника нещо много по-интересно. Точно в средата на основата от ръба се издигаше полукръг, приличащ на черно слънце, изгряващо над хоризонта. Инкрустацията бе покрита с матов екран.

— Анализирахме полукръглата инкрустация — каза Саманта. — Под кристалиновия екран има чист берилий.

Джак знаеше, че в равнинните хълмове на Мали има находища от берилий. Това бе един от малкото природни ресурси на страната.

— Останалото е изработено изцяло от неизвестен елемент. Ето. Погледни това.

Саманта подаде на Джак графиката от спектралния анализ на предмета. Различни по размер върхове се издигаха по дължината на графиката. Те бележеха различни характеристики като плътност и молекулярна структура.

— Вероятно е най-близо до титана. Но сме съвсем сигурни, че на тази планета няма нищо подобно на този материал — каза Саманта.

Джак попи всичко казано. Хартията леко трепереше в ръката му, докато разглеждаше неземните характеристики на метала.

— Ти... Съзнаваш ли какво означава всичко това? — попита той, когато си свали очилата.

— Дааа.

Саманта замълча. На лицето ѝ се появи усмивка. Тя знаеше съвсем точно какво означава това.

— Току-що доказахме съществуването на извънземен живот — каза Рикардо. — Извънземен живот... *на Земята*.

Джак прегърна Рикардо и го затупа по гърба. Нямаше думи. Стисна здраво приятеля си в прегръдка. За всички в палатката, с изключение на едрия зулус, който пазеше входа към лабораторията, бе ясно какво означава това за Джак.

Той пусна Рикардо от прегръдката си.

— Древните догони *сигурно* са получили астрономическите си данни от извънземния — каза той възбудено. — Това може да докаже наличието на истински контакт!

— Още не можем да кажем със сигурност дали е имало конкретна връзка — каза Саманта. — Но ако е имало... Ами... Не можем да си представим какво влияние може да е имал извънземният върху първобитните хора.

Очите на Джак блестяха.

— Казах ти, *амиго* — обади се Рикардо. — Нищо друго не би могло да ме накара да се кача в онзи летящ ковчег.

* * *

Джак не разбираше защо Саманта е толкова притеснена от факта, че той стои под работния навес. Знаеше, че това отново се дължи на манията ѝ за ръководство или вероятно параноята, че той може да избяга с предмета и да заяви, че е негов. Но каквато и да беше причината, това го накара да си спомни колко напрегнати бяха всъщност техните отношения през по-голяма част от времето. Трябваша му почти петнадесет минути, за да я убеди, че не се нуждае от почивка, както смяташе тя. Страдащ от хронично безсъние, Джак знаеше, че вероятно само ще подремва от време на време, а работният навес бе идеалното място за това. Оказа се, че е почти невъзможно да накара мозъка си да не мисли, особено когато тъмнината покри повечето от сетивните стимули.

След всичко, което бе наводнило мозъка му през последните четиридесет и осем часа, едно нещо по отношение на предмета го притесняваше особено.

Той му изглеждаше някак... познат.

Джак разтвори поизтъркания си, подвързан в кожа бележник. Той го придружаваше навсякъде по света. Отвори го към края и надраска бележка, като вписа датата и координатите. После написа името на Саманта и като извади няколко цветни молива от старата си пътна чанта, започна подробно да скицира предмета.

Беше станал доста умел в рисунките и дори някои хора го величаеха като художник. Още като дете обичаше да рисува, особено скелети по празника на Все светии. Джак се чудеше дали онова не са били първите намеци за това, какъв ще стане, когато порасне. Обичта на малкото момче към деня на Все светии и скелетите... Дали не са били знак за бъдещата му кариера в областта на палеоантропологията? Наскоро Джак бе привършил четенето на една книга по въпроса за морфологичния резонанс, която го бе заинтересувала дълбоко. Беше написана от доктор Рупърт Шелдрейк и се противопоставяше на

фундаментални заключения на модерната наука... Точно затова на Джак му се стори толкова интересна.

Шелдрейк предполагаше, че всички естествени системи от кристалите до човешкото общество наследяват колективна памет, която влияе върху тяхната форма и поведение. Онова, което учените наричат „инстинкт“ в животните, не е химически или биологически заложено в животното, пишеше Шелдрейк. Присъствието на миналото — една морфологична област — паметта на всички останали животни от същия вид е онова, от което отделното същество черпи знанията си.

Морфологичният резонанс не включва прехвърляне на енергия от една система в друга, а е по-скоро не енергиен трансфер на информация, поради което е толкова трудно да бъде потвърден от конвенционалната физика. Всички предшественици на даден вид формират колективна памет, която се наследява от съществото в настоящето. Тя помага да се оформи характерът и дори физическата му форма.

Шелдрейк бе подкрепен от няколко независими източника. Уайлдър Пенфийлд, великият невролог и един от лидерите в изследването на паметта, някога бе убедил света, че човешката памет може да бъде открита като „следи на паметта“ в самия мозък. Десет години след известното му предположение през 1951 година той отхвърлил всичко това, заявявайки, че вече смята идеята за физическото присъствие на паметта в онова, което той е нарекъл „кортекс на паметта“, за погрешна.

Възможно ли е, чудеше се Джак, паметта да не се намира изобщо в мозъка? Може ли паметта да съществува в успоредно измерение, което не притежава никакви известни ни физически характеристики, поради което учените не могат да го анализират? Не може ли миналото да упражнява пряко влияние върху настоящето чрез морфологическия резонанс? Той мислеше, че е точно така. Макар че трудно би могла да се защити концепцията за подобно схващане, то обясняваше как сред животните се развиват определени шаблони на поведение. То обясняваше защо хората понякога достигат едновременно до едни и същи идеи. Както детското му пристрастие към скелетите е повлияло да прави кариера в палеоантропологията. Нищо чудно, че е толкова трудно да се откъснем от миналото, помисли си Джак.

Психолозите отдавна знаят как емоционалните наранявания от детството могат да доведат до необратими промени във възрастния. Но морфологическият резонанс можеше да даде обяснение защо е толкова трудно да се лекуват подобни наранявания. Миналото не е нещо, складирано дълбоко в мозъка като „следи на паметта“. То съществува, свежо и мощно, като част от индивидуалното ни морфологично поле.

Докато скицираше предмета и разглеждаше странните йероглифи, които опасваха страните му, той започна да изпитва призрачното чувство за нещо, което вече е виждал, което е преживявал. Прелисти бележника си назад, към изследванията си върху догоните преди четири години, но не можа да открие нито един от символите. След половин час търсене Джак реши просто да довърши скицата на предмета и да запише данните от анализа на Саманта.

Оказа се, че Джак е по-изморен, отколкото мислеше. Когато посегна отново за бележника си, слънцето вече хвърляше оранжево зарево върху източната страна на палатката. Джак разтърка очи. Сигурно бе заспал. При това май за няколко часа.

Стана и се огледа. Две сенки отвън пиеха кафе. Когато едната се обърна, успя да различи голяма пушка. Автомат. Но тези мъже бяха по-дребни от тримата, които пазеха походната лаборатория по-рано. Сигурно през нощта е застъпила друга смяна. Парата, която се издигаше от чашите им, го накара също да пожелае кафе. Беше влюбен в силните западноафрикански сортове кафе, които се оказаха спасение за него през повечето утрини по време на последната му експедиция тук.

— Още говориш насън.

Саманта седеше пред апарата за въглеродно датиране и държеше две чаши с кафе. Зарадва се, като я видя. Присъствието ѝ на зазоряване върна Джак обратно в университета. Тя винаги изглеждаше най-секси сутрин.

Джак се приближи към нея.

— Надявам се, че не съм се издал.

— О, разбира се, че си.

Обикновено сутрин Саманта му разказваше накратко за какво бе говорил в съня си. Понякога беше просто абсурдно дрънкане насън.

Друг път самият той оставаше изненадан, когато тя му разказваше някоя теория, която явно се бе оформила в ума му в момента.

Но имаше и случаи, когато тя го събуждаше ядосано. Не ѝ се нравеха приказките за някоя страстна нощ, прекарана с партньорка с друго име.

Той бързо се беше научил да омекотява последствията от този си нощен навик. Често се събуждаше преди нея, прегръщаше я леко и после започваше да шепне. Когато усещаше, че тя е будна и слуша, започваше да ѝ шепне любовни безсмислици чак до изгрев. Знаеше, че това я кара да се чувства добре. Тя започваше да гали нежно косата му, докато той се правеше на заспал.

Това му липсваше.

Тя му липсваше.

— Не е като у дома, нали? — каза тя и му подаде чашата.

— Не, не е.

Джак не беше сигурен дали отговорът му се отнасяше за кафето или за нея.

Той привърши закуската си от твърд хляб и сладки картофи вътре в пещерата, докато скицираше скелета. Саманта му позволи да го нарисова в сегашното му положение, преди да е започнала да изпълнява внимателно обмисления си план как да извади от земята скъпоценната си находка и да я пренесе в лабораторията на експедицията. Саманта гледаше възхитено през рамото му.

— Струва ми се прекалено хубаво, за да е вярно — каза той.

— Знам. Знам — отвърна тя. — Все едно че всичко е било някак предварително подредено. Вулканичната пепел го е запазила идеално. Също като в Помпей.

Пред Джак лежеше скелет, запазен по същия начин. Помисли си колко лесно природата би могла да ги лиши от това откритие. Ако извънземният бе умрял на открито или пък бе разхвърлян поради непрекъснатото разместване на земните пластове, изложен на влиянието на въздуха или даже на различните стихии, тогава молекулите, които съставляваха костите пред тях, отдавна щяха да са престанали да съществуват в настоящата им форма.

Запазването на скелета трябва да е било предварително обмислено, помисли си той.

— С какво се срещаме в геологически аспект? — Говореше за изригването, което бе запечатало съдбата на извънземния.

— Датирахме вулканичната активност в период отпреди тридесет и две хиляди години. Плюс-минус няколко хиляди.

— Преди тридесет и две хиляди години — прошепна си Джак. Той потърси нещо в бележника си, после огледа скелета по-отблизо с ръчната си лупа. — Изглежда, нашият приятел направо се е изпекъл. Провери ли тези въглеродни отлагания?

Саманта бе пронизана от тръпка на недоволство. Мразеше да я наставляват и го показва с тона си.

— Разбира се, че да. Той определено е умрял по време на вулканична активност. Вероятно моментално, ако се съди по положението на гръбначния стълб.

Джак провери контурите на парафиновите очертания, които описваха триъгълната форма под дясната ръка на скелета.

— Вътрешността на полукръглата инкрустация на предмета? Каза, че съдържала берилий.

— 99,8 процента чистота.

Джак отново записа. Саманта мразеше, когато той не казваше какво мисли и само записва в този свой проклет бележник.

— Какво мислиш?

— Че каквото и да представлява този дяволски предмет, той може да пречиства елементи. В Мали има много концентрирана берилиева руда, но не и до такава чистота.

— Не е задължително да е използвал уреда за пречистване. Той просто може да му е бил необходим. Може да има друг предмет, който да е бил използван за пречистване.

— Добра забележка — каза Джак. — Може берилият да им е бил необходим като гориво за това нещо... Каквото и да е то.

— Но щом като са пречиствали рудата, значи по всяка вероятност нашият приятел със скелета е бил тук, за да събере суровина. Защото берилиева руда с концентрация каквата има тази в Мали, човек може да намери само в Южна Африка — добави Саманта.

Това „той“, което тя използваше за скелета, вероятно бе точно, като се имат предвид няколкото особени белези на животинските

видове на Земята, които биха могли да бъдат приложени към него. Скелетът имаше определено хуманоидни белези. Ширината на тазовата кост сочеше мъжки индивид. Женската тазова кост би била много по-плитка и по-широка, с възможност за разширяване на връзките, които да позволяват раждане.

— Не знам дали някога ще разберем за какво е бил използван предметът — каза Джак. — Но мога да кажа едно. Този предмет е абсолютно...

— Безценен.

Някой друг завърши изречението на Джак и това със сигурност не беше Рикардо. Джак се обърна. Един мъж с пронизващи сини очи гледаше надолу към него през скъпи очила. Сребърните рамки подчертаваха сивите кичури в гъстата му коса. Макар и облечен спортно, мъжът явно беше богат. Можеше да мине за възрастен манекен, за аристократ или джентълмен, ако човек не го познаваше.

Но Джак знаеше кой е този човек. И това го накара да се почувства зле.

ДОРН

Джак се бе надявал, че никога повече няма да чуе южноафриканския акцент на Бенджамин Дорн. Нямахше представа, че Саманта още се среща с него, но би трябвало да го подозира. Разкопките на Саманта винаги бяха спонсорирани и тази скъпа експедиция не можеше да е изключение.

Джак бе научил за Дорн от популярното научно списание „Земя“ три години след като се бяха разделили със Саманта. Имаше снимка на Дорн, прегърнал Саманта през рамо, застанали пред разкопки в Югоизточен Китай. Спомни си убождането от ревност, което бе почувствал, когато прочете за деловите им взаимоотношения, които скоро се превърнали в любов. Ревността му го беше изненадала, като се има предвид колко мъка и яд все още свързваше именно с нея. Но Джак не можеше да не се чувства несигурен по отношение на новата ѝ любов. Дорн беше интелигентен и богат.

Чак след няколко месеца Джак с радост бе разкрил калта под полираната външност на този мъж. Един познат журналист написа статия в „Нюзуик“ за трупаните от Саддам Хюсейн оръжия, които дадоха повод за войната в Персийския залив. И там в справка по същия повод имаше кратки сведения за хората, натрупали богатства от продажбите на тези оръжия на достатъчно високи цени.

Дорн бе един от тях. След това Джак бе потърсил сведения за него чрез „Нексис“. Дорн бе натрупал богатство в международната търговия с оръжия. Той беше хитър бизнесмен, който переше парите от продажбата на оръжия чрез закупуването на по-легитимни и социално приемливи фирми. Притежаваше огромен минен конгломерат в Африка и дори фармацевтичната корпорация „Хеликс“, третата по големина биотехнологична компания в Съединените щати.

Дорн бе финансирал две от експедициите на Саманта. Джак знаеше, че Дорн счита това като крачка към легитимност и страхотен начин за прекарване на времето. Тогава кой би могъл да го съди за това, че се е превърнал в сладкото татенце за една блестяща жена-учен като Саманта? Дорн търсеше престижа на новите научни открития, за

да попадне в обществени кръгове, където иначе не биха го приели. Джак разбираше, че в това отношение те с Дорн имат нещо общо. И двамата бяха пари в света на науката.

Може би заради тъмното му минало като търговец на оръжие или неговата арогантност, но Джак ненавиждаше този човек. Фактът, че Дорн любеше жената, за която някога бе имал намерение да се ожени, само увеличаваше тази омраза.

— Радвам се, че си тук — каза Дорн. — Аз самият току-що се върнах. — Той се обърна към Саманта: — Чух страхотната новина за резултатите от изследванията.

Джак остана мълчалив.

— Бен финансира експедицията — обясни Саманта. — Той помогна много в уреждането на въпросите с правителството на Мали.

Джак се насили да се усмихне.

— Може ли да поговорим по някои въпроси в лабораторията?

— Разбира се — отвърна тя. — Ще ни извиниш ли за малко?

— Естествено — каза Дорн.

„Усмивката му е зла“ — помисли си Джак.

Джак и Саманта минаха ядосани през лагера, мимоходом забелязвайки някакъв спор между група догони. Работниците изглеждаха също така неспокойни като Джак. Той стискаше зъби, докато влязоха през разтворените брезенти на входа на палатката.

— Не мога да си представя, че ти не ми каза кой финансира всичко това — избухна Джак. — Този човек е контрабандист на оръжие.

— *Търговец*. И в това няма нищо незаконно — отговори тя. — Освен това той от години не се занимава с такъв бизнес. И ти го знаеш.

— Ти си продажница, Саманта. Винаги си била.

Думите му я нараниха. Защото в тях имаше известна доза истина и тя го знаеше.

— Да не би да искаш да кажеш, че не желаш да участваш?

— Казвам, че или той ще си иде, или аз.

Джак се втренчи в Саманта, докато в палатката неочаквано влезе Дорн.

— Нищо, нищо. Ако искате да си ида за известно време, ще го сторя — каза Дорн, давайки ясно да се разбере, че е чул разговора им. — Така или иначе имам някои недовършени работи в Кейптаун. Мога да се върна след седмица и да се обадя.

— Не приемам такива работи. Това е пълна лудост — каза Саманта.

„И двамата се борим за първенство — помисли си Джак. — И за Саманта.“

— Джак, ако мога... — Дорн се настани на един стол до походната маса. — Аз съм запален почитател на твоята работа. Всъщност се радвам, че Саманта те повика да участваш в тази експедиция.

Саманта като че ли се готвеше да каже нещо, но Дорн заговори отново:

— Беше съвместно решение. Смятахме, че ще е за доброто на цялата работа. Важното е, че ти си тук. Че си участник в най-великото откритие в природата, което някога е преживявал светът.

Разумът заговори в Джак, но не достатъчно, за да го отърве от омразата. И въпреки това разбра, че не може да си тръгне, даже и ако това значеше да си има работа със Саманта, с нейния любовник и обърканите чувства, които го бяха обхванали сега.

— Не съм сигурен, че искам да бъда участник в каквото и да било, финансирано с твоите пари.

Обидата ужили Дорн. Джак беше сигурен в това. Но преди Дорн да успее да отговори, в палатката нахлу Рикардо. Ясно беше, че е тичал и още по-ясно бе, че е почти паникьосан.

— Джак! Ела бързо! — каза той. — Догоните!

ЗАМУНДА

Двамата учени и Дорн хукнаха от палатката и последваха Рикардо нагоре по хълма към мястото на разкопките.

Близо двеста догони се бяха събрали и припяваха в унисон, изпадайки в ярост. Някои размахваха изкопни инструменти, други големи стоманени мачете. Няколко носеха ловни копия или стари пушки. Саманта се изплаши. Всъщност изплашиха се всички. Оръжията като че се бяха появили от нищото.

Дясната ръка на Дорн, Бейнс, притича към тях с бойна карабина М-5.

— Започнаха тази работа преди около час — каза Бейнс. — И става все по-лошо.

— Какво, по дяволите, правят? — попита Дорн.

— Доколкото разбирам, изглежда, че са разбрали за предмета. Сега цялото село знае.

— Мислех, че сме прибрали двамата, които го откриха.

— Да. И въпреки това са разбрали — отвърна Бейнс.

Саманта се загледа към малката долчинка и блестящите тела и копия, които отразяваха лъчите на слънцето с ярки проблясъци.

— Защо са толкова силно заинтересувани от предмета? — попита Рикардо. — Мисля, че те дори и не разбират, че предметът или скелетът са извънземни.

— Може да се дължи на много работи. Възможно е просто да недоволстват от условията на работа. Може би някой проклет туземец ги е подучил да искат повишаване на надниците — отвърна Дорн. — Сигурен съм, че не е много сериозно.

Очите на Джак оглеждаха тълпата.

— Работата е лоша — каза той. — Догоните обикновено са спокойно племе. Виждам съм ги да припяват така само няколко пъти.

— По време на някакъв ритуал ли? — попита Рикардо.

— Не. — Джак тръгна по склона на хълма. — Когато са ужасно ядосани.

Групата го последва по петите. Притеснението на Саманта вече започваше да си личи. Дорн се наведе към нея.

— Не бой се, скъпа. Нищо няма да се случи с находката ти. Аз ще уредя този въпрос. Обещавам ти. — Гласът на Дорн бе уверен и успокояващ. — Това не е нищо. Повярвай ми.

— Знам... Знам. — Саманта въздъхна дълбоко на няколко пъти. Ускори крачки да настигне Джак.

Дорн се обърна към Бейнс и го стисна за ръката. Дръпна го към себе си. Всъщност Дорн беше много разтревожен. Повече от когото и да било друг път.

— Докарай тук Антъни и Франсоа. С тежкото оръжие — прошепна Дорн.

Бейнс извади радиостанцията. Когато мъжете отговориха, той присви длан около слушалката. Каза им да донесат автоматите АК-47 и достатъчно патрони.

През първите няколко минути Джак не успя да разбере нищо. Четирима от духовните водачи на догоните викаха един през друг. Достатъчно трудно му бе да превежда спокоен разговор с един догон, камо ли с петима. Мъжете ругаеха. В това Джак беше сигурен, защото не разбираше и половината от думите. Просто непрекъснато повтаряше догонската дума „спокойно“.

Хората на Дорн пристигнаха тъкмо когато Джак бе започнал да постига нещо. Те носеха тежки оръжия и щом догоните ги забелязаха, нещата се влошиха още повече. Догоните, които носеха стари пушки, заредиха оръжията си. Джак изгледа Дорн, после се обърна, за да накара Антъни и Франсоа да останат по-настрани. Догоните и без това вече бяха достатъчно разярени.

Един от водачите, на име Мимбаса, заговори от името на цялата група. Джак го познаваше като честен човек. Освен това знаеше, че има страхотно чувство за хумор, но сега нямаше и следа от него. Джак преведе тирадата на Мимбаса. Понякога, по време на дитирамбата му тълпата избухваше във викове, показващи одобрение.

— В основни линии казва, че предметът им принадлежи — обясни Джак. — Той иска да знае колко ще им струва да си го възвърнат.

— Кажи им, че още не съм сигурен какво ще правя с него — отвърна Дорн.

— Те всъщност не питат — каза Джак. — Това е риторичен въпрос. Не ни дават никакви възможности.

— Тогава му обясни, че съжالياваме, но не е за продан.

Джак замълча. Тъкмо щеше да каже на Дорн какъв задник е и че няма да преведе думите му, когато най-младият от водачите, който явно разбираше английски, започна да превежда на хората си.

— О, мамка му — възкликна Рикардо. На всички им стана ясно какво се бе случило.

Скоро новината се пръсна из цялата тълпа. Дълбоки, ревящи гласове закрещяха с омраза. Мимбаса се намръщи. Той не откъсваше очите си от Дорн.

Няколко млади бойци отново започнаха да подскачат в унисон. Скоро цялата тълпа подскачаше. Припяваше. Разяряваше се. Един от хората на Дорн освободи предпазителя на автомата си.

Джак изкрещя на Саманта да бяга към палатката на експедицията. Но преди тя да успее да му възрази, викането и скачането започна да намалява откъм задната страна на тълпата.

Хората се смълчаха и започнаха да правят път помежду си.

Догоните наведоха очи към земята, за да избягнат погледите на групата официално облечени мъже. Носеха особени церемониални одеяния от животински кожи и червен плат.

— Какво става? — попита Саманта.

Джак въздъхна с облекчение.

— Това е Замунда. Вождът им.

— Познаваш ли го? — попита Дорн.

— Срещали сме се само два пъти. За малко. Той не се среща често с чужденци.

Догоните уважаваха племенния си вожд. Джак знаеше това. Само на няколко души с най-висок социален ранг бе разрешено да гледат направо към него. Скоро вече можеше да види високата, украсена с пера корона на догонския вожд зад личната му гвардия, състояща се от високи воини.

В този момент Джак и Дорн едновременно разбраха защо племето се е вдигнало на оръжие.

Около врата на вожда висеше украсен с пера нагръдник. Макар и изцапан с тъмни петна и закрит от перата и костите, които опасваха остриите му ъгли, блясъкът на метала му не можеше да бъде сбъркан.

— Боже мой... — прошепна Дорн.

НАГРЪДНИКЪТ

Вождът беше висок, строен мъж, който се държеше с достойнството на лъв. Крачките му бяха широки и леки, а в сравнение с изнервените си съплеменници изглеждаше напълно спокоен. Беше почти с пет сантиметра по-висок от Джак, който с ботушите имаше ръст от 183 сантиметра. Самият Замунда бе обут само в ниски кожени сандали. Трябва да бе около шестдесетгодишен, но жилавото му тяло не издаваше възрастта. Единственият намек за годините му бяха късите сребърни къдрици върху главата му и изморените пожълтели очи.

— То е било пред очите ни — прошепна си Джак. — През цялото време е било пред очите ни...

Не можеше да откъсне очи от нагръдника на вожда. Макар и изцапан и украсен, той трябва да беше съвсем еднакъв с намерения предмет.

— И ти ли виждаш онова, което гледам аз? — попита тревожно Саманта.

Той кимна, все още объркан. Спомените изпълваха ума му.

— Знаех, че съм виждал някъде преди символите от предмета. Те бяха гравирани върху жезъла на вожда. Забелязах ги при последното си пътуване — зашепна Джак на Саманта. — Но никога не съм виждал нагръдника му.

Замунда се приближи до Джак и го погледна внимателно. Гласът му беше дълбок, звучен и той говореше бавно, за да може Джак да го разбере и да преведе думите му точно.

— Казва, че им е нужен — заговори Джак, след като Замунда свърши. — Трябва им, за да говорят с боговете. Казва, че предметът им е бил подарен от Бащите на Знанието. Донесъл е свещения си нагръдник, за да ни докаже думите си.

— Кои са Бащите на Знанието? — попита Дорн.

Джак щеше да му обясни по-късно. Замунда започна да говори отново. Този път тонът му беше по-строг.

— Той казва, че няма да ни бъде разрешено да си тръгнем с предмета — каза Джак на групата си. — Той принадлежи на неговия народ. — Умът на Джак работеше на пълни обороти. Той отстъпи с уважение на няколко крачки от вожда, за да поговори с останалите.

— Разбирам защо това означава толкова много за тях, но предметът е наш. Всичко по отношение на тези разкопки е законно — каза Дорн.

— Имаме всички необходими документи — добави Саманта.

— Това надхвърля всякакви граници. Догоните са включили предмета в своята религия. Искате от тях невъзможното. Помислете само какво означава това за тях. То е нещо много повече от научно откритие. То е като...

— Като да намериш Торинската плащеница. Или самия кръст — каза Рикардо.

— Готов съм да уважава това. — Дорн бе започнал да се ядосва. — Но ми се струва, че сме в задънена улица. Защото ние няма да им го дадем. НИКОГА. Кажи това на твоя приятел.

Джак замълча, обърна се към Замунда и започна да изговаря изречения на догонски. Вождът го изслуша внимателно, после поговори с двама от старейшините до себе си. След няколко минути Замунда кимна и направи знак на антуража си да се оттеглят. Групата гледаше как тълпата отново се разделя, за да мине той.

— Какво му каза? — попита развеселената Саманта.

* * *

Джак само бе спечелил малко време за групата, като каза на вожда, че ще предадат предмета на сутринта. Споровете по този въпрос продължиха до късно през нощта.

— Е добре, значи си го излъгал, Джак — каза ядосан Дорн, като повтори, че никога няма да предаде предмета.

Рикардо се опитваше да успокои спора, като в общи линии бе съгласен с Джак. Възможностите бяха преценявани отново и отново. Обмисляха всички възможни начини на действие. Дорн бе помислил да предложи на племето пари, но Джак веднага отхвърли тази идея. Догоните, макар да бяха бедни по всички световни стандарти, бяха

определено богати по дух. Тяхната душевност бе дълбоко вкоренена в съзнанието им и не беше лесно да се купи.

— Освен това — каза Джак — предметът заема особено почетно място в тяхната религиозна система. Това не е бил един от по-незначителните им предмети. Той е дошъл от друг свят. Той е свещен.

— Дошъл е от космоса — каза Дорн. — Не ти ли е минало през ума, че един извънземен предмет може да бъде свещен и за целия свят?

— Не за това става въпрос.

— Тогава за какво? — поиска да знае Дорн.

— Става дума за това, че догоните са твърдо решени да не ни позволят да си тръгнем. Независимо на кого или за какво ще послужи предметът. Независимо от това, откъде е дошъл тук.

Дорн се изправи.

— Тогава нека се опитат да ни спрат.

Джак въздъхна дълбоко.

— Не разбираш ли? Тези хора са готови да умрат заради това. И щом като са готови да умрат, те със сигурност ще са готови да убият заради него.

Дорн седна отново в стола си. Замислено се заклати.

— Ами ако се свържем с правителството на Мали? — предложи Рикардо. — Те вероятно ще могат да разрешат спора. Ние притежаваме всички необходими документи.

— Те ще могат да дойдат тук по-късно сутринта — добави Дорн.

— Не става — каза Саманта.

— Защо не? Тези разрешения ми струват цяло състояние. Те ни дават право на собственост. Погрижил съм се за това.

— И кого си подкупил, за да получиш правото на собственост? — попита Джак.

Дорн се поколеба.

— Може би моят адвокат е намазал ръцете на един-двама в Министерството по управление на природните ресурси.

— На правителството на Мали изобщо не му пука, че ние тук ровим за някакви стари кокали — каза Джак. — Обаче ако научат, че сме намерили този предмет, веднага ще решат спора. — Джак запали нова цигара. — Ще го вземат за себе си.

— Абсолютно вярно — намеси се Саманта. — Аз съм си имала работа с тези типове години наред. Ако помиришат някакви парици, те

направо ще ни глътнат.

— Тогава остава един-единствен начин. — Дорн дръпна от лулата си, която така и не беше запалил. — Махаме се оттук, преди да настане утрото.

— Приятели — намеси се с въздишка Рикардо. — Това е най-добрата проклета идея, която съм чул досега. — Той се изправи тежко и се насочи към зелената кофа извън палатката. Отново.

— Взимаме скелета и предмета и отиваме на летището — каза Дорн. — Преди зазоряване. Можем да се разправяме с правителството на Мали и с догоните чрез международните канали. По такъв начин всичко ще бъде разрешено мирно и ние ще сме сигурни, че ще бъдат представени гледните точки на всяка една от страните. — Дорн замълча, за да могат всички да смелят току-що казаното. После продължи: — Естествено, аз изобщо не се съмнявам, че в съда ще спечелим ние.

Саманта погледна Джак. Вдигнатите ѝ вежди показваха съгласието ѝ.

Джак знаеше, че на Дорн не му пука за догоните или за правителството на Мали. Той просто искаше предмета. Но на този етап Джак не можеше да каже, че е изцяло против решението. По вълнението в гласовете на племенните старейшини бе разбрал, че няма да има каквато и да било възможност групата да си тръгне свободно с предмета. Няколко от разярените воители бяха викали за проливане на кръв. Догоните нямаше да преговарят. И ако имаше нещо, от което в този момент Джак се боеше повече отколкото от догоните, то бе загубването на находката на хилядолетието. Макар да се тревожеше от факта, че двамата с Дорн се ръководят от еднакво егоистични подбуди, той нямаше избор. Защото в най-тъмното ъгълче на сърцето си той също не беше склонен да се раздели с предмета.

Двадесет минути по-късно групата реши, че Бейнс, Антъни и Франсоа ще помогнат в натоварването на джиповете с най-важното оборудване под прикритието на нощта. Дорн също реши да удвои охраната с останалите шестима мъже.

Те бяха зулуси, които Бейнс бе довел от родната си Южна Африка. Джак беше доволен, че са с него. Един зулуски воин бе нещо

страхотно. Средният им ръст бе около метър и осемдесет и пет. И за разлика от жилавата структура на догоните зулусите бяха с яки мускули. Освен това имаше нещо в очите им. Джак го бе забелязвал всеки път, когато се намираще в Южна Африка. Не беше точно благородство... Беше безстрашие. Може да бе наследствено или част от социалните традиции на зулусите, които дори и в днешните модерни времена все още помнеха воинските си корени. Но откъдето и да го имаха, всеки можеше да го види в излъчването на очите им. Още по-страшни бяха те, когато вместо копията с метален накрайник държаха в ръцете си автомати.

Планът беше приет: Точно преди зазоряване групата щеше да тръгне с трите джипа „Лендровър“ и четвъртия — „Хамър“ на Дорн. Палатките и останалите запаси ще бъдат оставени. Джак знаеше, че догоните вероятно ги наблюдават и затова пълното вдигане на целия лагер би било невъзможно. След като се отдалечат от догоните, вече щяха да имат възможност да се разправят с племето на по-равни начала.

Като логистика планът можеше да бъде осъществен, но трябваше да работят бързо. Рикардо се увери, че Бейнс и групата му се отнасят с необходимото внимание към скъпото оборудване. Саманта, Джак и Дорн внимателно опаковаха скелета в пластмасов сандък, преди да го положат в алуминиева каса за транспортиране.

Тъй като догоните не се интересуваха от кости, скелетът бе поставен заедно с някои други провизии в ровърите. Дорн обаче нямаше намерение да поема какъвто и да било риск по отношение на предмета. Вместо да го постави в багажник, той го задържа в голямата палатка под внимателната охрана на Бейнс и Франсоа.

В един без четвърт през нощта работата бе приключена. Изтощеният Рикардо се оттегли в палатката си, като остави Саманта, Дорн и Джак до една от сгъваемите маси отвън. Те отпиха поред от един пластмасов бидон за вода.

— Аз мисля, че е по-добре да се приберем — каза накрая Дорн.
— Малко съм е по-добре от никак.

— Може би си прав — отговори Саманта и стана.

Дорн тръгна с нея и я прегърна през кръста. Макар Джак да предполагаше, че споделят една и съща палатка, той се загледа в земята, потиснат от чувства, които го накараха да се задъха!

Саманта се притесни от положението.

— Ще се видим ли в пет? — попита тя.

— Точно в пет часа. — Джак се чудеше дали са забелязали ревността му.

— Лека нощ, Джак — усмихна се Дорн.

Джак не ги погледна, когато си тръгнаха.

С периферното си зрение ги видя да влизат в палатката си и да дръпват плата пред входа. Остана седнал на мястото си още петнадесетина минути. Отпиваше замислено от водата. В далечината чуваше тихото биене на тамтамите на догоните. Заслуша се в тях и пращането на огъня в края на лагера, преди също да се прибере за сън.

АВА

Саманта седна в края на леглото си и събу ботушите си, загледана в земята.

— Все още е влюбен в теб, нали? — попита Дорн. Той оправяше леглото си в другия край на палатката.

— Не и след всичко, което се случи помежду ни — отвърна тя.

— Докачлив е — каза Дорн и се приближи до нея. — Бих казал, че ревнува.

Саманта се вмъкна в леглото си, но не каза нищо.

Той я целуна по челото, а после се върна към собственото си легло.

— Макар че ми се иска да бе имал повече причини за това.

Нощта бе влажна даже и за Мали. Джак усещаше как потта се събира под брадата му, преди да потече към тила. Гледаше тавана на палатката си и наблюдаваше как по нея пълзи сянката на един торен бръмбар рогащ, осветена от луната. Беше неприятно същество, дълго повече от шест сантиметра с рога, които се извиваха от здраво бронираната му глава. Тежината на голямото му почти колкото юмрук тяло караше брезента на палатката да увисва, докато той се движеше, вероятно пиейки кондензираната по плата влага. Торните бръмбари живеят в екскрементите на разни животни, които обитават равнините на Мали. Работата им не е кой знае колко престижна, но все пак необходима. Джак се замисли за някои хора, които сам познаваше и които приличаха на това същество. Неприятни същества, чиято работа е съмнително необходима сред личното им обкръжение. Хора като търговците на оръжие например. Хора като Дорн.

Джак се замисли за положението, в което се намираше сега. Да види отново Саманта бе достатъчно неприятна травма. Но като научи, че Дорн финансира експедицията, стана още по-лошо. И въпреки това знаеше, че сега вече никой не би могъл да го накара да се отстрани.

Той се изправи и отново обу изтърканите си кожени ботуши. Разбра, че ще бъде невъзможно да заспи. Ритмичното биене на тамтамите на догоните продължаваше откъм билото на близкия хълм. Беше стандартният догонски ритъм, който нямаше съществено значение. И все пак звукът бе заплашителен в топлия въздух. Фактът, че изобщо се провежда някаква церемония толкова късно през нощта, го тревожеше.

Той затегна колана на прашните си панталони, дръпна ципа от входа на палатката и се измъкна в нощта.

Джак премина разстоянието от около километър и половина до лагера на догоните доста бързо. Барабанныят ритъм се чуваше по-силно с приближаването на скалистото било. Ниският тътен отекваше по стените на каньона, които го засилваха. Вече виждаше оранжевото зарево от огньовете на догоните. То къпеше отсрещния склон. От време на време букети от искри се издигаха към ясните звезди, носени от силния вятър. Джак се заизкачва по хълма. Свличащите се камъни затрудняваха движението му.

Избра една пътека между по-едри камъни и се опита да се движи колкото е възможно по-прикрит под ниските храсти. Преди да стигне върха на билото, чу зад себе си шум и спря. Тихичко се оттегли назад в храстите.

Звучите от тежко дишане бързо се приближиха отзад, насочени май право към храста, зад който се криеше. Камъчетата скърцаха под тежките стъпки. Накрая Джак успя да различи тъмната фигура на едър мъж. Чудеше се дали мъжът го вижда. Идеше право към него.

Джак тихо се приведе и усети студената дръжка на походния си нож. Пръстите му натиснаха леко алуминиевото копче. Накрая с изщракване, което се боеше, че ще бъде чуто от фигурата, острието изскочи. Той бавно го измъкна от кожената кания.

Фигурата продължи да приближава.

Ръката на Джак в миг притисна устата на фигурата, а другата притисна острието към гърлото ѝ. Мъжът започна да се бори, докато острието поряза тънка ивичка по врата му. Тогава той капитулира и се отпусна, като че молеше за милост. Най-после Джак успя да го разгледа на лунната светлина.

Дорн.

Когато шокираният южноафриканец разбра, че това е Джак, той отново започна да се бори, докато Джак не му даде да разбере, че няма да го отпусне, докато не се успокои.

— Какво, дявол да го вземе, правиш тук? — прошепна Дорн. Страхът му се бе заменил с яд. — Можеше да ме убиеш.

Джак отново сложи едрата си ръка върху устата на Дорн и стисна пръсти. После се наведе и прошепна в ухото му:

— Още петнадесетина метра и той щеше да го стори.

Джак извърна главата на Дорн и показа нагоре по склона, а после направи знак към група скали. Очите на Дорн постепенно успяха да различат фигурата на стража догон, седнал върху камък. Държеше дълго копие. Джак свали ръката си.

— Сигурно не мислиш, че той щеше да ми направи нещо — прошепна Дорн.

— Защо не идеш да провериш?

Дорн се вмъкна по-близо до Джак, за да могат да си говорят шепнешком.

— Почти не можеш да прикриеш неприязънта си към мен. Но искам да разбереш, че аз не по-малко от Саманта исках ти да дойдеш. И двамата имахме нужда от теб. Бих искал да отхвърлим различията си и да се опитаме да установим работни взаимоотношения заради всичко, което тази работа може да означава за света.

— Съжалявам, ако си помислил, че неприязънта ми към теб е била дори и леко прикрита — каза Джак. — Защото не съм имал подобно намерение.

Лицето на Дорн потъмня, но той позволи на Джак да довърши.

— Честно казано, ти изобщо не ме интересуваш. Всъщност мисля, че хора като теб би трябвало да бъдат съдени като военни престъпници. Но тази находка надхвърля силата на моята неприязън.

В тишината се чуваше продължаващият тътен на тамтамите.

— Добре тогава — каза Дорн. — Ще имаме делови взаимоотношения.

— Обаче аз не работя за теб. Разбираш ли?

— Естествено.

— Няма да ти се подчинявам. За нищо.

Джак разбра, че кръвта на Дорн е кипнала. Беше го предизвикал, ядосал. Но знаеше, че той не е забогатял, като е давал израз на чувствата си.

— Никога не съм го и очаквал — отвърна спокойно Дорн.

Внезапно барабаният тътен замлъкна. Симфонията на насекомите изпълни тихия въздух, докато мъжете останаха напълно неподвижни. Като че ли хиляда дълбоки гласа се издигнаха над площадката. В нещо като полурецитал, полуприпяване, мъжете ръмжаха. След това барабаният тътен започна отново. Този път по-силен. По-ясен.

Дорн беше сигурен, че Джак се напрегна.

— Какво става? — попита той.

— Това не е стандартна церемония. Сега използват свещени тамтаи — прошепна Джак.

— Каква церемония е това?

Джак погледна нагоре през гъстите листа. Една пътечка, скрита от високите храсти, водеше към върха на хълма, встрани от позицията на стража.

— Скоро ще разберем — каза той.

Саманта се събуди внезапно и погледна към съседното легло. Бен беше изчезнал. Зачуди се къде ли е отишъл, но беше свикнала с неговите странности. Бързо прие да не се притеснява от неговите пристигания и тръгвания, казвайки си, че именно независимият му дух я е привлякъл. Той поне никога не се месеше в работата ѝ и не мърмореше, че ѝ отделя много време.

Беше го срещнала на откриването на една галерия в Музея на модерното изкуство. Щом забеляза силния му южноафрикански акцент, Саманта разбра, че нещата може и да се усложнят. Той беше много умен. Това ѝ се хареса. Но след време стана ясно, че нещо липсва. Не можеше да разбере точно какво, но го почувства силно по време на вечерята по случай първата им годишнина. Красивият мъж, седнал срещу нея, притежаваше всичко, което една жена би могла да пожелае. И въпреки това нещо не беше наред.

Година и половина по-късно те планираха тази експедиция в Мали. И за двамата бе очевидно, че нещата помежду им не са идеални,

но взаимоотношенията бяха сърдечни и удобни. Той даваше на Саманта неща, които ѝ липсваха. Подпомагаше работата ѝ както емоционално, така и финансово. Обаче, когато отново видя Джак, тя се замисли. Обу си дебелите вълнени чорапи, след това обърна работните си ботуши и ги изгупа здраво. От единия паднаха две отровни мравки и тя ги смачка безжалостно. Бяха я хапали и преди. След това облече бял памучен потник на голо. Джак я харесваше така, помисли тя. Особено без сутиен. Но избелелият потник сега не бе облечен специално заради него или който и да било друг мъж. Просто беше дяволски топло.

Двамата мъже се бяха задъхали, когато стигнаха върха на хълма. Под тях пет големи огъня хвърляха зловещо зарево над стотици догони. Те танцуваха ритмично, в синхрон. Краката им вдигаха малки облачета прах от твърдата земя. Някои от догоните имаха копия, но повечето обикаляха около огньовете невъоръжени. Няколко души встрани от кръга се подпиреха на дълги мачете, които използваша, за да секат растенията из гъстата савана.

Танцът достигна кулминацията си с мелодичен напев от група догонски жени. После в какофония от резове и викове танците приключиха. Един от племенните старшини влезе в осветения кръг и започна солов напев.

— Един от духовните им водачи — прошепна Джак.

Мъжът носеше голяма корона, състояща се от вертикална дървена плоча, пресечена от две хоризонтални плочи в двата края. Приличаше на груб модел на самолет с по-голяма от обикновената опашка. След няколко мига една по-малка група танцьори се присъединиха към него в хипнотичен балет около един от пламтящите огньовете.

Този танц изглеждаше различен. По-сложен.

— Какво означава? — попита Дорн.

Първоначално Джак не отговори. Току-що бе разбрал кои са тези хора и това накара стомаха му да се свие.

— Тези хора са АВА.

— АВА ли?

— Маскирана група, съставляваща отделна общност сред племето на догоните... Погребални танцьори.

— На чие погребение?

Джак вече пълзеше надолу по склона.

— Нашето!

НАПАДЕНИЕТО

Бейнс бе поставил своите зулуси по границите на лагера. Уандайл, най-високият и най-млад от тях, трябваше да наблюдава източния фланг, който граничеше с високите треви на равнината. Нощта бе спокойна за Уандайл и той не забелязваше нищо в тъмнината, откакто Дорн бе минал покрай него преди половин час. Той погали автомата си и отпи от меха, който висеше на връв около врата му. Уандайл бе наследник на много поколения воители. Прапрадядо му беше провъзгласен за принц от самия Шака Зулу преди войната между англичани и зулуси през 1879 година. Името Шака означаваше Небе и известен период от време Народът на небето бе упражнявал абсолютна власт над по-голяма част от Южна Африка. Това бе се променило, когато накрая англичаните разбиха племето му. На четвърти юли 1879 година в битката при Улунди на платото Махалабатини предците на Уандайл загубиха завинаги своята гордост и власт.

Уандайл никога нямаше да забрави как загина собственият му баща. Това стана преди петнадесет години. Той бе само на тринадесет, даже още не бе станал мъж. Гледаше гордо, а след това с ужас как баща му поведе група зулуси към редиците на южноафриканските полицаи. Полицайте имаха щитове от плексиглас и шлемове. Носеха големи пушки. Баща му имаше само мачете. Спомняше си как изтича до падналия си баща, след като полицията откри огън. Уандайл не биваше да плаче, но си спомни как въпреки това сълзите му капеха върху гърдите на баща му.

Уандайл можеше да остане при племето си, но този начин на живот не бе за него. Той беше воин. Зулус. Колко горда щеше да се почувства майка му, когато ѝ разкажеше за своите приключения. Щеше да ѝ купи хубава къща и най-после тя щеше да получи уважението, което заслужава. Да, помисли си той, когато се върна, ще бъде велик ден. Поиска му се да издаде боен вик. Но в същия миг една силна ръка закри устата му. Уандайл инстинктивно ухапа и усети кръв. В миг ръката изчезна. Уандайл забеляза една тъмна фигура да бяга в нощта.

Беше догонски воин.

Уандайл се опита да извика другарите си, но успя да чуе само хриплив, съскащ звук. Едва тогава усети топлата кръв, която пръскаше върху тревата и краката му. Разбра, че вратът му е бил прерязан. Докато кръвта му продължаваше да тече силно, Уандайл се опита да стисне оръжието си. Ако можеше да даде няколко изстрела, би могъл да предупреди лагера. Но пръстите му не се подчиняваха. Главата му се замая и той вече не виждаше. После тялото му падна в локвата кръв и душата му отлетя.

Саманта бе завързала връзките на единия си ботуш, когато чу звук в задната част на палатката си. Заслуша се внимателно, но всичко отново бе потънало в тишина. Почувства, че нещо не е наред. Нещо определено не беше наред. Погледна часовника си. Два без четвърт през нощта.

Какво, по дяволите, правеше Бен? Тя се пребори с десния ботуш и го вдигна над глезена. После чу стрелба от автомат в източната част на лагера.

Джак бе преполовил пътя надолу по склона, едва усетил разцепването на кожата на глезена си от една вулканична скала по пътя. Сърцето му се блъскаше и той чуваше стъпките на Дорн да заглъхват в далечината, след като го бе задминал.

Когато заобиколи малката издатина, Джак видя трасиращи следи от куршуми да озаряват нощта. Беше закъснял. Нападението бе започнало. Лаят на автоматичните оръжия събуди прерията. Джак напрегна още повече горящия вече от болката крак.

Блъскаше и разтваряше високата почти два метра прерийна трева. Внезапно видя палатките. Черни сенки тичаха около тях в тъмнината и на всеки няколко секунди проблясващият огън на автоматите показваше позициите на хората на Дорн. Съвсем скоро обаче очите на Джак различаха мелето наоколо.

Потърси палатката на Саманта.

Газовият фенер в нея се люшкаше диво върху една от подпорите и открояваше три силуета. Един от тях, най-малкият, трябва да бе на Саманта. Той стисна ножа си още по-здраво.

— Джак! — викът отзад го накара да се извърне точно навреме, за да попречи на един догон да замахне с копието си. Ако се беше забавил само миг, щеше да е мъртъв.

Жилавият воин изгуби равновесие и падна на земята пред него. Джак вдигна крак и стъпи с всичка сила върху главата му. Чу пукането от черепа на воина. Мъжът не помръдна.

Чак тогава Джак осъзна, че Дорн бе извикал, за да го предупреди за приближилия се догон. Но нямаше време за благодарности. Джак хукна към палатката на Саманта.

Дорн го изгледа, когато тръгна, а после се насочи към най-голямата от палатките. В тъмнината видя хората си да я защитават. Палатката и предмета, който се намираше вътре.

* * *

Рикардо чу първите изстрели в пластмасовия контейнер на походната тоалетна, която се бе превърнала в негов дом, далеч от дома. Не бе напълно сигурен какво представляват пукащите звуци, докато три 45-калиброви куршума не пробиха стената на контейнера.

— О, мамка му!

Рикардо изскочи от тоалетната, все още вдигайки панталона си. Вмъкна се тихо зад мястото на схватката и се насочи към центъра на лагера, където зулусите стреляха по всичко, което се движи. Рикардо тичаше наведен. Не искаше да стане жертва на огъня на своите, макар да не разбираше изобщо какво става. Скри се зад няколкото камиона с оборудване.

Тогава чу Саманта...

Викът ѝ бе приглушен, но гласът не можеше да се сбърка. Беше само на двадесетина метра от палатката ѝ, но трябваше да премине всеки сантиметър дотам на открито. Той грабна една малка лопата от един от джиповете, пое дълбоко дъх и спринтира по откритата площ.

Саманта замахна с чайника отново. И за втори път догонският воин до краката ѝ падна в безсъзнание. Страстта ѝ към кафето

помагаше. Железният чайник бе единственото ѝ оръжие, когато първият догон нахълта в палатката.

Опитът ѝ да говори с него бе напразен. Ужасена от ситуацията, тя заекваше и не можа да изрече и малкото думи, които знаеше. Но може би това ѝ помогна да остане жива през последните петдесетина секунди. Първоначално двамата воители не можаха да решат какво да правят с побеснялата жена пред себе си.

— БЕН!

Саманта извика с всички сили, но имаше лошото чувство, че е сама.

— Не се приближавай! — предупреди тя другия нападател на догонски, но мъжът се хвърли към нея с вдигнато мачете. Саманта усети как металното острие издраска дебелия ѝ памучен панталон. Чайникът падна и тя отстъпи към малката работна масичка.

Усети горещината на дъха му, когато се приближи и вдигна мачетето над главата си.

— Саманта! — Рикардо бе застанал на входа на палатката.

Догонът се обърна. Рикардо хвърли лопатата. Тя удари човека по рамото и се блъсна в газената лампа, която висеше върху кръстосаните жици.

Лампата падна и избухна в пламъци, създавайки достатъчно объркване, за да може Саманта да се спусне към Рикардо, който пък се опитваше да се приближи до нея. Огънят се развихри.

— Входът! — Саманта видя друг догон да влиза зад Рикардо, пресичайки пътя им за бягство.

— Лягай долу! — изрева Рикардо и я блъсна на пода.

Дорн откри Франсоа и Бейнс да защитават главната палатка, стреляйки по всичко, което се движи. Двама мъже лежаха мъртви пред тях и кръвта им попиваше в праха.

— Къде е предметът? — попита запъхтян Дорн.

— В сандъка. Опитвахме се да го занесем в един от ровърите, но нашите приятели ни попречиха — каза Бейнс.

Франсоа провери амуниците на колана си.

— Останали са ни по три пълнителя.

— Дайте ми оръжие.

Бейнс хвърли на Дорн един израелски автомат „Узи“ от масата, а той веднага го зареди като умел войник. Свали предпазителя и дръпна затвора.

— Вие двамата хващайте сандъка. Махаме се оттук.

Бейнс и Франсоа прехвърлиха автоматите си на рамо и хванаха алуминиевия сандък от двете страни. Вдигнаха го от масата, изненадани от тежината му. Но когато се обърнаха отново към Дорн, Бейнс пусна своя край.

Трима от най-едрите догони, които някога бе виждал, нахлуха зад гърба на Дорн.

Единият бе самият вожд.

Пламъците бързо се надигнаха към покрива на палатката и брезентът веднага се подпали. Гъст дим се стелеше по пода, където Саманта и Рикардо се претърколиха, за да избягнат серията от слепи замахвания с мачетето на догона.

Рикардо хвана мъжа и го дръпна на земята.

— Рикардо! — изпищя Саманта. Рикардо лежеше под ебонитовия воин и дори и в настъпилия хаос тя видя, че онзи го души.

Рикардо успя да измъкне едната си ръка и да отблъсне човека, за да поеме малко дъх.

— Излез... навън — успя да каже, преди онзи отново да стисне врата му.

Но Саманта не го послуша. Тя скочи върху догона и заби до кръв ноктите си във врата му. Той изкрещя. С едно бързо движение я отхвърли от себе си и тя се удари силно в горящата маса. Бързо се претърколи.

Но за Рикардо борбата бе приключила. Той лежеше в безсъзнание. Воинът сега се насочи към нея. Саманта забеляза червените кървави ивици по врата му, а после огромното мачете в ръката му. С две големи крачки той се надвеси над нея. Кой знае защо, тя затвори очи. Не искаше последното, което вижда на този свят, да бъде лицето на разярен мъж.

Държеше ги затворени, в очакване желязното му острие да я убие. Не ги отвори, докато не усети една силна ръка да сграбчва нейната.

Джак стоеше пред нея с лопатата в ръка. Догонът лежеше мъртъв в краката му.

ДЖИПОВЕТЕ

Джак и Саманта измъкнаха Рикардо от горящия ад секунди преди палатката да падне зад тях. Рикардо дойде на себе си и започна да кашля.

— Джак, къде е Саманта?

Тя отметна косата от очите му.

— Тук съм. Тук съм. Всичко е наред.

Той се изкашля отново и се усмихна.

— Слава богу.

Джак погледна към колите. Четирима зулуси държаха мястото около тях чисто. Те стреляха спорадично в тъмнината. Само няколко догони имаха пушки, а мачететата и копията не можеха да се сравняват с автоматичните оръжия, след като изненадата бе отминала. Нападателят им бяха изчезнали.

Джак изправи Рикардо. Саманта му помогна да го подкрепя, докато тичаха към колите.

— *Ити! Ити!* — викаше Джак. (Ние сме, ние сме) на зулуския език банту.

Двама мъже изтичаха да им помогнат да се приближат към безопасността на натоварените коли.

Преди някой да успее да каже нещо, хамърът спря пред тях. Бейнс караше Дорн и Франсоа. Дорн скочи от колата.

— Добре ли си, скъпа? — попита той и прегърна Саманта.

— Да, да — зашепна тя в гърдите му.

— Щом Антъни докара последния камион, тръгваме — каза Дорн. — Като че ли догоните се оттеглят.

— Прегрупират се — каза Джак.

— Всичко ли натоварихме? — Саманта хукна към един от джиповете и вдигна брезентовото покривало, което покриваше задната му част. Въздъхна успокоено. Алуминиевият сандък, съдържащ скелета, бе закрепен здраво вътре. — Взехте ли предмета? — попита тя Дорн.

— В багажника е.

— Сигурен ли си?

Дорн извика на Бейнс да вдигне покривалото. Вътре тя видя касата, в която се намираше предметът.

Бейнс започна да покрива отново багажника, но Саманта го спря.

— Извинявай. Толкова е напрегнато. — Тя извъртя касетата, за да може да достигне закопчалките и ги отвори. Предметът засия бляскаво дори и под лунната светлина.

Джак забеляза нещо на пода до една от задните седалки.

— О, Боже мой — изрече той. — Какво сте направили?

Преди Бейнс да успее да го спре, Джак отвори задната врата и измъкна предмета, който накара кожата му да настръхне.

Това бе поизцапаният нагръдник на вожда.

— Нямахте друг начин. Ние или те. Повярвай — каза Дорн.

— Вярвам ти. — Джак също бе убивал в самозащита през тази нощ. Но от това не се почувства по-добре.

— Да не би да предпочиташ да го бях оставил да изгори?

Отговорът беше не. И все пак мисълта, че Дорн го е свалил от врата на мъртвия вожд, бе неприятна. Беше кражба... В най-добрия случай — обир. И все пак колко често самият той бе „обирал“ гробове от миналото в името на науката? Щеше ли да остави предметите, които бе открил в Еквадор? Щеше ли да се замисли, преди да отнесе златните погребални вериги от младата девойка, която бе разкопал в Мачу Пикчу в Музея на Калифорния.

— Предметът не е бил догонски, Джак. Нека да не забравяме това. Ако изобщо принадлежи на някого, то той принадлежи на света.

— Така ли? — попита Джак. — Аз мисля, че това е най-важният въпрос сега. На кого принадлежи? — Наистина много му се искаше да знае отговора.

Когато Антъни се приближи с последната кола, разговорът се насочи към начина на придвижване. Бейнс и хората му стреляха от време на време, докато групата се качваше в четирите високопроходими коли. Саманта пожела да пътува в колата, където се намираше сандъкът със скелета. Джак караше и водеше колоната. Той познаваше местността по-добре от останалите.

През следващия километър бяха напрегнати и тревожни, но не откриха никакви белези за преследване от страна на догоните. Единствените шумове идваха от ръмжащите двигатели и скърцането на камъчетата под колелата. Хаосът на лагера започна да им се струва нереален. Далечен. Но нещо в тази тишина притесняваше Джак.

Когато колите се насочиха към тясната клисура между два хълма, тревожното чувство на Джак се засили. Това бе идеалното място за...

— Засада! — изкрещя Джак, когато един голям колкото юмрук камък удари предното стъкло.

Повече от дузина мъже стояха по склоновете на двата хълма. Буря от камъни се стовари върху колите. Височината на хълмовете заедно със скоростта на машините можеха да превърнат точното попадение във фатално. Няколко изстрела отекваха откъм хълмовете.

— Залегнете! — изкрещя Джак.

Саманта се сви колкото можеше по-надолу в каросерията. От колите се чу автоматичен огън, но скоростта и неравният терен правеха точната стрелба невъзможна. Воините се приближиха на метри от колите. Джак чу зулусът зад тях да изпищява, когато едно еднометрово копие се заби до костта в крака му.

Колите се забавиха само малко, докато преминат през препятствието. Чак след като излязоха от клисурата, някои от групата забелязаха ужасната сцена зад гърба им. Крецящата тълпа се бе нахвърлила върху самотната фигура, която се търкаляше по земята.

— Мила майко Божия...

Сизви, най-възрастният от зулусите, вече не седеше до Бейнс в последния джип. Беше съборен от един голям камък.

— Сизви! — извика един от зулусите в друга от колите. Отчаянието и силата на вика привлече вниманието на цялата колона към клисурата.

— Джак, изгубили сме някого! — Саманта гледеше как тълпата се нахвърля върху Сизви, който само за миг се опита да ги задържи настране. Виковете на тълпата заглушиха неговите, когато мачететата го нарязаха на парчета.

Колоната продължи напред. Никой не пророни дума. Не можеха да проговорят след онова, което бяха видели току-що. Глезенът на Джак пулсираше, докато натискаше педала на газта докрай. После

зърна осветените от луната води на река Нигер. Накрая Саманта проговори.

— Мостът.

Джак също го виждаше и зави леко на изток, за да се насочи към него.

В последната кола лицето на Дорн се отпусна. След по-малко от шест секунди щяха да бъдат върху моста и да преминат Нигер, а след това да се насочат в безопасност към летището. Но в следващия миг той видя колата на Джак да завива рязко вдясно със свирене на спирачките. Джак бе разбрал нещо... Почти в последния момент.

Въжетата на моста бяха отрязани.

— Ами сега? — извика Саманта.

Джак даде заден ход.

— Плитчините. На няколко километра надолу по течението!

Останалите последваха прашната опашка на първия джип по брега на реката. Джак караше по калните брегове като професионален състезател. Наблюдаваше внимателно километража и след около четири километра започна да се оглежда за плитчините. Най-накрая видя бялата пяна върху малките вълни малко по-нататък по реката. Насочи големия джип нататък.

— Сигурен ли си, че е достатъчно плитко? — извика Саманта. Тя не можеше да плува и ако Джак не го знаеше отпреди, очите ѝ сега щяха да му го кажат.

— Така мисля.

— Мислиш? — изписка тя. — Така мислиш?

— Надявам се...

Саманта хвана дръжката на вратата и я стисна, когато една голяма вълна се удари в предницата на колата.

Ударът беше разтърсващ, но след като първата вълна ги отмина, видяха, че водата е дълбока само около метър. Макар и трудно, минаването бе възможно. Джипът на Дорн мина най-лесно и се заклати само малко, когато влезе в бързото течение на реката.

Джак знаеше от опит, че джипът „Ланд Ровър“ е кралят на сафарито и може да преминава по вода, достигаща чак до блока на двигателя. Затова му се стори странно, когато моторът започна да прекъсва тъкмо когато големите гуми започнаха да изкачват наклона на отсрещния бряг и да измъкват колата от течението. Той регулира леко

оборотите, но двигателят внезапно замлъкна. Миг по-късно и вторият джип спря. Третият ги последва след малко.

На Джак направо му стана лошо.

— Трябва ми фенер!

— Ето — обади се Рикардо, след като тършува известно време в жабката на колата. Джак го включи. Лъчът разкъса тъмнината. Той бързо се вмъкна под шасито.

— По дяволите! — извика той изпод колата. — Знаех си.

Появи се след миг, като размазваше тъмна, мазна маса между пръстите си.

— Догоните са сипали пясък в резервоарите.

— И в този — обади се Бейнс изпод големия джип.

Колите бяха безнадеждно повредени.

— Никакъв самолет не може да стигне, където и да било наблизко — каза Джак. — Има ли някакви хеликоптери на летището?

Подигравателната усмивка на Дорн отговори на този въпрос. Намираха се в далечна Мали. Дори и на Бен Дорн щяха да са му необходими няколко часа, за да осигури поне един.

— Бейнс. Кажете на хората на летището, че няма да успеем да стигнем там. Дайте им нашите координати и повикайте хеликоптер от Кабути — заповяда той. — Накарайте онези от летището също да се опитат да дойдат дотук.

— Даже ако могат да намерят няколко камиона, ще им трябват поне два часа, за да дойдат — каза Саманта.

— Тогава предлагам да занесем тези неща в храстите. — Джак вече се бе хванал на работа.

Групата нямаше друг избор. Налагаше им се да чакат или хеликоптера от Кабути, или хората на Дорн от летището. Бейнс извади малка сателитна антена с апаратура за позициониране чрез спътникова система от кожен калъф. Докато сигналят достигне до местоположението им и се върне, имаше малко забавяне. Приемникът на Бейнс превърна цифровите сигнали в местоположение, скорост и време, давайки точните им координати в момента.

Те съобщиха по радиото местоположението си на хората на Дорн на летището. Самолетът ги чакаше, но щеше да мине известно време, докато намерят превоз за групата, за да може да стигне дотам. Щяха да

се опитат едновременно с това да намерят хеликоптер в Кабути. Но и в двата случая бяха необходими няколко часа.

— Имаме общо по-малко от четиридесет патрона — каза Бейнс. — Някои от тях вероятно са измокрени. — Напрежението от гласа му постави групата нащрек.

— Ако имаме късмет, догоните няма да дойдат чак толкова надалеч надолу по реката — каза Джак. — А ако имаме още повече късмет, те изобщо ще се откажат от преследването.

— Не ми се стори, че са склонни да се откажат — каза Саманта.

— Ако се разбере, че вождът им е мъртъв, ще се откажат — отвърна Джак. — Ще трябва да погребат вожда си веднага. Такъв е обичаят им. Това може да ни спечели известно време.

Във всеки случай сега не можеха да направят друго, освен да чакат.

ПРИТЕСНЕНИЯ

Бейнс показа на групата как да прикрият колите. Използвайки естествените контури на реката и растителността по брега, Бейнс ги скри почти идеално. През нощта колите можеха да минат за тъмни издатини и големи храсти. Но след по-малко от три часа щеше да стане светло и прикриването им щеше да бъде невъзможно. Не оставаше нищо друго, освен да си припомнят събитията от нощта или да се страхуват. Повечето правеха и двете.

Притеснената Саманта провери скелета и го опакова още по-внимателно в багажника на колата.

Джак се приближи към Дорн и Бейнс при техния джип.

— Сигурно са пет — каза Бейнс, говорейки за броя на убитите догони. Групата бе изгубила Сизви и Уандайл. Дорн каза на Бейнс да напише писма до роднините им, макар да не бе сигурен, че имат такива. Повечето от хората, които Бейнс наемаше, бяха самотници, а един наемник рядко имаше кой да скърби за него.

— Изпрати ги до пощите в родните им градове, на вниманието на роднини, ако имат такива — каза Дорн.

— Нищо няма да излезе от това.

— Знам.

Бейнс кимна и отиде при зулусите, за да научи от тях дали убитите са имали някакви роднини.

— Искам да ти благодаря — каза Джак. — За предупреждението.

Дорн го погледна и се усмихна, явно доволен от унижението на Джак.

— Няма защо. И ти би сторил същото.

Джак не беше сигурен. Обмисли моралната страна на въпроса известно време.

— Догоните ще съобщят ли за станалото? — попита Дорн.

— Не — отвърна съвсем сигурно Джак.

Догоните гледаха на смъртта по съвсем различен начин. Понеже смъртта бе нещо свещено, особено за кралските особи, те я очакваха като летния дъжд. Никога не считаха, че смъртта е навременна или не.

За догоните всяка смърт бе естествена. Те щяха да погребат мъртъвците си и да продължат да живеят, независимо дали смъртта им е причинена от убийство. Кое то обаче не означаваше, че ще я забравят.

— Не мисля така — каза Дорн. — Но съм доволен, че никой от научния екип не е ранен. — Джак разбираше, че успокоението на Дорн е за нещо много по-дълбоко, отколкото тревогата за учените. Нещата можеха да станат доста сложни, ако бе убит някой американец. Това би попречило да съобщи за откритието по начина, по който му се иска.

Приблжиха се Саманта и Рикардо.

— Знаеш ли какво си помислих? — попита Рикардо. — Наистина ли е необходимо да се викат хеликоптери?

— Да — отговори Дорн. — Защото никак не съм сигурен, че моите хора от летището ще могат да дойдат.

Рикардо изкриви лице, спомняйки си за последния си полет с хеликоптер.

— Всичко ще е наред, Рик... — започна Саманта.

Но Джак махна с ръка и я накара да млъкне. Той гледаше нагоре по течението.

— Всички долу — прошепна.

Главите се скриха зад колите. Надничаха през малките цепнатини в камуфлажа.

Във водата към тях бавно се плъзгаше едно кану.

— Има поне пет — каза Дорн съвсем тихо, почти само с движение на устните си.

Кануто изглеждаше голямо, дълго може би поне шест метра. Когато се приближи, видяха ясно фигурите на догони. Общо петима. Двама гребяха леко в предната част на кануто. Един гребеше на кърмата, а друг използваше ромбовидно оформеното си гребло като кормило. Но най-интересна бе фигурата в средата. Той непрекъснато поглеждаше към пода на кануто и от време на време разтърсваше катуна, пълна с малки камъчета. Звукът се носеше по водата и отекваше от бреговете. Звукът бе силен като от голяма дрънкалка.

Бейнс стисна револвера си.

— Сигурно са ни видели — каза той. — Сигурно са...

Кануто бе толкова близо, че Джак можеше да види дълбоките резки по борда му, където резбарите бяха изрязали сложни рисунки. Всички от групата като че престанаха да дишат.

После, така внезапно, както се появи, кануто се плъзна покрай тях, като заобиколи плитчината към брега и продължи надолу по течението. Никой не пророни дума почти цяла минута.

— Това е цяло чудо — прошепна накрая Дорн. — Те не ни забелязаха.

Бейнс спусна предпазителя на револвера си.

— Не е вярно — отговори Джак. — Ако те търсеха нас, няма начин да не ни бяха открили. Догоните живеят тук от хиляди години. Те просто не търсят нас. — Джак сграбчи фенерчето и потърси бележника си.

— Какво искаш да кажеш, дявол да го вземе? — попита Дорн.

— Това бяха лечители. Отиваха да погребат мъртвия си вожд преди изгрев. Той трябва да бъде положен в кралската гробница.

— Това е абсурдно.

— Догоните вярват, че трябва да погребват мъртвите си преди новия изгрев на слънцето. Също както египтяните.

— Ами ако тези номади са на километри далеч от тази гробница, когато вождът им умре?

— Всеки ден преди изгрев го поставят в направен за деня гроб.

— Вярно е, Бен. Има документирани случаи на погребвани и ексхумирани мъртъвци на разстояния от хиляда и двеста километра — намеси се Саманта.

Тя се обърна към Джак, за да потвърди думите ѝ, но той вече бе пъхнал бележника си под ризата и се насочваше надолу по брега на реката.

— Къде отиваш? — попита го Саманта.

— През двете години, докато живях при племето, те никога не разкриха кралската гробница — каза Джак. — Беше строго забранено. Но Ксуабату ми каза, че на това място имало велики тайни. Вероятно това има нещо общо с нагръдника. Там трябва да има някакви отговори на тази загадка. Той ми каза, че там било мястото, където разговаряли с Бащите на Знанието.

— Моите хора са на път, Джак.

— Слушай. Ще се върна навреме. Но проклет да съм, ако изпусна тази възможност. Това е единственият шанс, който имам.

Последва дълга пауза. Саманта, изглежда, бе взела решението си несъзнателно, защото преди даже и да помисли по въпроса, заяви:

— Аз също идвам!

— Никога няма да ги откриете — каза Дорн. — И може да пострадате.

— Водопадът Шамсаса е само на пет километра надолу по реката — възрази Джак. — Гробницата трябва да е някъде преди него, защото иначе те трябва да се спускат по водопада.

Джак тръгна.

— Саманта. Имаме онова, което ни е нужно. Цялото ти бъдеще е тук, в тези два сандъка. Другото няма нищо общо. Нищожно е в научно отношение — каза Дорн. — Може да те убият. И двамата няма защо да ходите.

Дорн се чудеше какво я бе направило толкова импулсивна. Дали бе просто желанието за откритие? Може би не иска да бъде изпреварена от Джак. Но каквито и да са мотивите ѝ, по погледа на Саманта разбра, че е прекалил с думите си.

— Това е лично мое решение, Бен. И аз отивам.

ВОДОПАДЪТ

Джак и Саманта напредваха бавно, като постоянно се подхлъзваха по тинестия бряг и се препъваха из трънливите клони. Ревът на водопада Шамсаса стана по-силен и постепенно заглуши бръмченето на големите бръмбари, които летяха из нощния въздух. Растителността стана по-гъста, почти тропическа. Хладна мъгла откъм водопада полепна по лицата и косите им. Влагата създаваше микроклимат, напълно различен от този на сухите равнини на запад.

— Трябва да са наблизил — прошепна Джак, вървящ на около шест метра напред. Фенерчето му осветяваше голямото издълбано кану на догоните, изтеглено в плитчината на брега.

Саманта коленичи в калта и разгледа оставените следи. Те водеха навътре към брега, а след няколко метра отново извиваха към него и се насочваха по посока на водопада.

Джак я потупа по рамото, а после ѝ заговори със знаците от езика на глухонемите. Тя го разбра веднага — любимата ѝ леля беше глухоняма. Саманта го бе научила на този език още докато бяха заедно. Това беше техен таен език, който продължаваха да споделят. Джак искаше от нея да върви точно зад него, за да не се загубят.

Тя му отговори: „разбрах“.

Джак разкопча ризата си и прикри светлината на фенерчето с плата. Достатъчно слаб, лъчът им даваше възможност да вървят по следите, оставени в калта, без да се издават много.

Вървяха пет минути. С всеки изминат метър теренът ставаше похлъзгав. Калта отстъпи пред големи, мокри камъни. Непрекъснатата влага откъм водопада създаваше идеални условия за израстване на мъхове и лишей, от които скалите бяха хлъзгави като полят с масло под на гараж. Саманта падна на два пъти и издраска колената си върху грубите камъни. Но най-неприятното бе, че вече не можеха да вървят по следите.

Когато наближиха водопада, и двамата съзнаваха, че едно подхлъзване може да бъде фатално. Скалата пред тях се надвесваше над долината долу. Макар да не можеше да се сравни с великолепия

водопад Виктория, Джак си помисли, че около тридесетината метра падаща надолу вода към изпълненото с водовъртежи езеро са доста опасни.

Той спря внезапно и огледа пейзажа. Водопадът бе толкова шумен, че Джак не се поколеба да заговори.

— Няма да ходим по-нататък.

— Трябва да са наблизил — настоя Саманта.

— Твърде рисковано е. Едно подхлъзване тук не означава одраскано коляно или наранен глезен.

— Но аз току-що се влачих цели три километра.

— Винаги си мразела спортуването.

— Винаги съм мразела безсмислените физически упражнения.

Има известна разлика.

Саманта спря ядосана. Беше я вдъхновил в поредното гонене на вятъра само за да я разочарова отново. Но когато започнаха да се връщат, тя си спомни своя скелет и предмета. Представи си уважението, на което щеше да се радва заради откриването им. След това нищо вече нямаше да може да я повали, помисли си тя.

Джак вървеше по друг път на връщане. Беше по-сухо от пътеката, по която дойдоха, защото бе малко по-встрани. Бумтежът на водопада като че намаляваше, когато ръката на Джак се вдигна внезапно и я накара да спре.

— Гледай! — Той посочи напред към малка групичка водопади встрани. Пелената от падаща вода бе осветена отзад от... факли!

Джак се усмихна весело.

— Нищо чудно, че никога не съм го открил.

Той като в транс тръгна към светлината. Саманта се опитваше да следва точно стъпките му. Отстрани на малкия водопад Джак видя, че той скрива система от пещери. Промуши глава напред. Само тънък пласт течаща вода ги отделяше от пещерата отзад. Той стисна ръката на Саманта.

— Готова ли си?

Саманта кимна. Те се извърнаха и се гмурнаха едновременно.

Джак загаси фенерчето, понеже се опасяваше да не ги открият. Лунната светлина се процеждаше през булото на водата и се смесваше

с жълтеникавия блясък, идещ от вътрешността на пещерата.

Джак помогна на Саманта да се спусне по лекия наклон в друг тунел и пред очите им се разкри една голяма пещера. Тук чуваха дълбоките напеви на жреците на догоните, които отекваха от стените. Заобиколиха един голям сталагмит. Пещерата точно до тях бе изпълнена с мазния дим на факлите. Саманта различи и мирис на билки и благовония. Когато заобиколиха колоната на сталагмита, зърнаха пещерата под краката си.

— Интересно — каза Саманта.

— Знам. Знам. — Джак вече бе започнал да скицира сложния ритуал, изпълняван под тях.

Пещерата беше голяма. С размерите на малка опера. И акустиката ѝ бе не по-малко замайваща. Покрай двете стени на помещението се издигаха шест каменни паметника. Грубо издялани с почти човешки ръст, те отбелязваха гробовете на предишни вождове на догоните, всеки с различна корона на главата, издялана в камъка. Джак си помисли, че формите им са ъгловати и груби, странно напomniaщи статуите от Великденските острови. Каменните фигури бдяха над мъртвия вожд, който лежеше в краката на наскоро издялана статуя, която бе по-светла на цвят от останалите.

Гърдите на вожда бяха украсени със златни вериги и цветни пера. Около кръста му бе поставена леопардова кожа — символ за благородничество сред догоните. Петима лечители изпълняваха сложен танц около голям каменен обелиск, поставен в средата между двата реда статуи. Обелискът бе зашеметяващ.

Беше почти три метра висок и сигурно тежеше поне два тона. Изглеждаше издялан направо от скалата, в която бе издълбана пещерата, издигнат направо от каменния под. Сложни гравирани рисунки го покриваха изцяло.

В горния край на обелиска бяха гравирани различни съзвездия. Джак разпозна Орион, Сириус, Малката мечка и Плеядите, които се намираха над други съзвездия, които Джак не можеше да познае.

— Виждаш ли онези странни звездни системи? — прошепна Джак. — Може би те са ключът, от който да се разбере откъде е дошъл нашият извънземен.

Под съзвездията имаше дълъг догонски надпис, който Джак преписа бързо.

— Какво пише? — попита шепнешком Саманта.

Джак преведе набързо, докато пишеше в бележника си.

— Говори за Блестящите. И за подаръка... за връзка. Съобщава за вождовете на великия народ на догоните... Които винаги могат да бъдат чути от Мъдреците. — Джак замълча, опитвайки се да разбере по-добре. — Това е основното, но има много думи, които никога не съм виждал. Прилича ми на по-древен догонски.

— Колко древен?

— Не знам. Да речем като английския от единадесети век. Част от синтаксиса и граматиката са същите, но думите са почти неразбираеми.

В долната част на обелиска, точно под надписа на догонски, блестеше нещо като грубо направено ъгловато око. Джак беше сигурен, че Саманта го е разпознала.

Богинята на Окото е била почитана от множество древни култури, включително и египетската. Но статуи на Богинята на Окото са намирани и в Европа, датиращи някъде от около седмото до петото хилядолетие, преди новата ера. Онези ранни жители на Югоизточна Европа са развили уникална цивилизация, която е нямала нищо общо с културите от Близкия изток и всъщност ги е предхождала. Но както и египтяните, те са боготворели едно грубо, ъгловато око.

Онова, което толкова много занимаваше антрополозите във връзка с тези на пръв поглед независими народи, бе широко разпространената вяра в Богинята на Окото, която предполагаше споделяне на подобни или еднакви ритуали. Това беше просто една тревожна, неразгадана тайна. Дали бе просто случайност, или помежду им има някаква връзка?

Джак бе виждал ъгловатото око в първобитни рисунки и статуетки от различни части на света. Но като го видя върху обелиска, усети някаква вътрешна тревога.

Някакво безпокойство.

Може би се дължеше на необикновената рисунка — от ъгловатото око излизаха грубо издялани лъчи, сякаш окото ги изпращаше към небето. Не беше сигурен. Просто знаеше, че да види ъгловатото самотно око на това място, му се струваше не наред.

— Не знаех, че догоните се кланят на Богинята на Окото — прошепна Саманта.

Точно в този миг всичко съвпадна.
Истината просто заля Джак като порой.
— Те не ѝ се кланят. — Джак скочи прав. — Това не е око.
Хайде!

ОТКРИТИЕТО

Джак и Саманта се върнаха във временния лагер. Той я бе гонил без почивка обратно по брега, като ѝ каза, че ще ѝ обясни, когато се върнат.

— Какво става? — попита Дорн. Той бе измъкнал пистолета си при звука на стъпките.

— Къде са двата предмета? — попита задъхан Джак.

— Джак! — развика се Саманта. — Кажи ми какво, по дяволите, става...

— Знаех, че предметите ми изглеждат познати, но просто нещо не достигаше. — Джак свали якето си и го постла върху капака на един от джиповете.

— Внимавайте сега — предупреди Дорн Бейн и Франсоа, които измъкнаха нагръдника и го поставиха върху якето на Джак.

Той прелистваше бележника си.

— За какво е всичко това? — попита Рикардо.

Най-накрая и другият предмет бе положен до първия върху капака на джипа.

Джак въздъхна триумфално.

— Наистина е просто.

Двата триъгълника стояха с основите си една срещу друга и върховете, сочещи навън. Джак постави отворения си бележник над тях. Саманта, Рикардо и Дорн се събраха наоколо, като избутаха настрани като три гладни пилета едрия Бейнс.

— Знаех си, че частите ми изглеждат познати — каза Джак. — Но не разбирах защо, докато не видях ъгловатото око на обелиска.

— Какъв обелиск? — попита Рикардо.

Саманта му шътна да мълчи.

— Но естествено, че нямаше как да разбере — продължи Джак и млъкна. Въздухът бе натезал от очакване. Той преглътна. Гърлото му бе пресъхнало. — Не разбирах, защото това не са два предмета... — Джак побутна върховете и приближи основите, докато те почти се допряха. — Те са един!

Последва кратък миг мълчание.

— Дявол да го вземе — възкликна Бейнс.

Погледнато отстрани триъгълниците оформяха едно ъгловато око.

Рисунките в бележника на Джак, документирали вярванията в Богинята на Окото, бяха като снимка на двете парчета, поставени пред тях върху капака. Дорн не откъсваше поглед от тях. Нито пък Саманта.

— Джак! — изпищя тя. Първа забеляза, че предметите започнаха да треперят. Те просто...

Оживяха.

Никой не се помръдна. Нищо не помръдваше, с изключение на двете части, които преодоляха сантиметровото пространство, което ги разделяше, и се прилепиха с щракване.

— Мамка му... — прошепна Рикардо.

Основите им се съединиха и след миг изчезна всяка следа от свързване или слепване.

— Какво стана, дявол да го вземе? — попита Дорн.

Преди Джак да успее да му отговори, че няма никаква представа, радиото на джипа внезапно се включи, стряскайки всички, включително и зулусите, които се бяха приближили, за да проверят какво става.

Предметът се издигна бавно от капака на колата на около десетина сантиметра.

Той се *издигна* от капака!

Превърналите се в едно тяло триъгълни предмети започнаха да се въртят. Фаровете на джипа светваха и угасваха. Зулусите отстъпиха назад заедно с останалите. Джак почти не виждаше вече върховете на триъгълниците, тъй като предметът се въртеше все по-бързо. Когато върховете изчезнаха като в мараня, от центъра на предмета се издигна лъч светлина. — От берилиевия кръг, който оформяше зеницата! Лъчът беше яркосин. Толкова ярък, че освети равнината като футболен стадион, окъпвайки всичко в светлината си.

Много от зулусите се оттеглиха към другия край на временния лагер. Макар да не се бояха от нищо на тази земя, това очевидно не бе от нея...

— Джак... Какво е... — заекна Саманта.

Синият лъч внезапно се разтвори като конус и се превърна в холограма на Земята. Беше триизмерна. Сушата се виждаше като в червеникава мъгла. Точни квадрати разделяха планетата, оформяйки паралели и меридиани. До планетата се оформиха няколко панела. Приличаха на листи от електронен бележник.

Холограмата започна да се разширява, оформяйки нещо като галактическа карта над земята. Картата показваше непознати съзвездия — до различни звездни струпвания се появиха формули. Един силен лъч светлина излезе от едно от съзвездията и спря върху планетата Земя.

— Прилича на нещо като карта — каза Бейнс.

Саманта проследи тънката, ярка линия, която идеше от космоса.

— Този лъч показва нещо върху повърхността на Земята. Рикардо се наведе над рамото ѝ.

— Може би е някакъв знак за насочване...

— Но за какво? — попита тя.

Джак остана мълчалив през цялото време. Не бе откъснал очи от яркия лъч, който свършваше в Южна Америка, в крайната северозападна част на континента.

Дорн забеляза това.

— Може ли това да бъде знак за насочване към *Източника*? — Той явно знаеше за изследванията на Джак върху древния мит.

— Не знам — прошепна почти неразбираемо Джак. — Но съм сигурен в едно. — Пръстът му проби въздуха в края на лъча. — Знам точно кое място показва това. — Изражението му беше много сериозно и гласът му трепереше. — Бил съм там.

РАВНОДЕНСТВИЕТО

— Бил си там? — Гласът на Дорн заглуши бръмченето на нощните насекоми, които се трупаха около блестящата холограма.

Джак кимна, все още дълбоко замислен.

Саманта се приближи до триизмерното изображение. Лъчът завършваше някъде в северозападната част на континента — близо до руините на Мачу Пикчу. Но всъщност крайт му бе малко по на север. Тя забеляза контурите на огромно езеро.

— Тиахуанако...

— Тиахуанако ли? — попита Дорн. — Това град ли е?

— Място — отговори Джак.

— Изоставени руини — обясни Саманта. — В Боливия. Джак преподаваше там, наблизно...

Гласът на Саманта затрепери и тя млъкна, защото мъчителните спомени за заминаването на Джак още боляха някъде дълбоко в душата ѝ. Джак бе заминал почти за цяла година — посред изследванията си за доктората. Саманта му беше казала колко трудно ще бъде да се включи отново в програмата, но Джак не я послуша. Може би трябваше да му каже истинската причина, поради която искаше той да остане — защото ѝ беше необходим и ако заминеше, щеше да ѝ липсва ужасно. С онова пътуване започна и неизбежният край на връзката им. Там той за пръв път формулира странните си теории. Джак бе изследвал руините на инките в Куско, но ѝ писа много пъти за страничните си екскурзии до Тиахуанако, който бе само на няколко километра оттам. Спомни си невероятното му въодушевление от аномалиите на онова място — мегалитните каменни блокове, изрязани с прецизност като от лазер. Сплавите на скобите, които свързваха тези огромни блокове бяха направени от метали, които се смесват само при много високи температури. Невероятно. Защото на строителите им е било нужно нещо като преносима топилня, за да излеят тези скоби — нещо, което не е възможно да са притежавали древните хора. „Тези аномалии предизвикват човешката раса — беше казал той. — Карат ни да вярваме.“

— Магнетизъм — каза Рикардо. Той се наведе и погледна през сантиметрите, които разделяха дъното на предмета от металния капак на джипа.

Гласът му прекъсна мислите на Саманта. Тя заобиколи холограмата. Предметът беше престанал да се върти. Явно бе завършил работата си. Инструментът почиваше абсолютно неподвижен върху въздушна възглавница.

— Генерира електромагнитен заряд ли? — попита тя.

Рикардо кимна.

— Затова може да виси във въздуха. Вероятно това е била и причината да се съединят двете части.

— Но защо това нещо ще показва изоставени руини? — попита Дорн.

— Може би холограмата *наистина* действа като уред за насочване към нещо — каза Джак.

Групата започна да обмисля хипотезата в пълно мълчание. През храстите откъм реката полъхна вятър.

Саманта потръпна.

— Човек може да си помисли, че корабът... че космическият кораб... е още тук?

— Напълно е възможно — отвърна Джак. Кръвта му се смрази. — Помисли си само! Извънземният е бил убит внезапно по време на вулканично изригване. Вероятно, докато е събирал берилий. Той явно така и не си е свършил работата. Нито е успял да се върне там, откъдето е дошъл.

— Или може би е бил свален първо тук — каза Саманта. — Което означава, че нашият извънземен не е бил сам.

— Във всички случаи корабът може *още* да е в Южна Америка — намеси се и Дорн.

На Джак му се искаше да разбере мислите по очите на Дорн. Може би да установи алчността, която чу в гласа му. Но очилата на Дорн отразяваха само блестящата триизмерна картина.

— Ако лъчът маркира някакъв обект, кораб или може би друга техника, то тя трябва да е добре скрита — каза Джак. — Археолозите копаят на това място от години наред. И при всичките ми посещения там аз никога не съм забелязал нещо друго, освен древната архитектура.

— Възможно ли е онова, което сочи холограмата, да е закопано?
— попита Саманта.

— Би трябвало — отговори ѝ Джак.

— Къде би трябвало да се търси? — попита Дорн.

Джак замълча замислено.

— Аз лично бих започнал в храма *Каласасая*. Той е най-важното нещо в Тиахуанако.

— Предполагам, че вече имаш теория — каза Дорн.

— Теория е силно казано. По-точно мисли...

— Мисли ли?

— Нещо като предположение, след като видях обелиска.

— Какъв обелиск? — попита отново, вече нетърпеливо Рикардо.

— Ще ти разкажа за него по-късно — пошепна му Саманта.

По челото на Джак се появиха неспокойни бръчки. Той се огледа, като да намери някого с часовник.

— Коя дата сме?

Дорн погледна ролекса си.

— Шестнадесети. Защо?

— Имаме само четири дни.

— За какво?

— Храмът в Тиахуанако е бил построен, за да отбелязва деня на пролетното равноденствие...

— Разбира се — прекъсна го Рикардо, внезапно разбрал мисълта му.

Саманта изглеждаше обърквана.

— Защо е толкова важно да стигнем там преди равноденствието?

— Заради наклона на еклиптиката.

— Какво каза, дявол го взел? — обади се Бейнс.

— Трудно е да го разбереш.

— Опитай — каза Саманта.

— Земята се движи по орбитата си около слънцето с над деветдесет хиляди километра в час, нали? Всички знаем, че Земята за една година извършва едно пълно завъртане по орбитата си. Чувстваме го така, както и древните хора са го чувствали поради непрекъснатата смяна на сезоните.

Дорн му махна с ръка да продължи.

— Това го разбирам. Но какво общо има наклонът?

— Земята е полегнала по отношение на плоскостта на орбитата си. Наклонът ѝ е около 23,5 градуса спрямо вертикалата. Това насочва северния полюс по-далеч от Слънцето през шест месеца на годината, докато южното полукълбо получава летните слънчеви лъчи, и обратно. Този наклон на технически жаргон е известен като наклон спрямо еклиптиката. Сезоните се отбелязват от четири момента, които са били от най-голяма важност за древните култури — продължи Джак, доволен, че всички го слушат. — Зимното и лятното слънцестоене и пролетното и есенното равноденствие. В северното полукълбо най-късият ден в годината е зимното слънцестоене, което е на двадесет и първи декември и бележи началото на зимата. Същият този ден отбелязва лятното слънцестоене в южното полукълбо. Равноденствията, от друга страна, са два пъти годишно, когато денят и нощта са с еднаква дължина.

Групата с удоволствие си припомняше всеки от тези факти в мълчание. Само зулусите отстрани продължаваха да си шепнат помежду си.

— Та не е далеч от ума, че древните култури са могли да определят тези „основни точки“ на годината — равноденствията и слънцестоеенето. Невероятното е, че някои от древните са познавали един странен феномен на небесната механика, наречен „прецесия на равноденствията“.

— Прецесия... — повтори Саманта. — Ти си писал по този въпрос, но не си спомням...

— Да се наблюдава прецесията е невероятно трудно, а още по-трудно е тя да бъде измерена без сложна апаратура. Относителната позиция на Земята спрямо Слънцето се променя почти незабележимо в течение на хиляди години. Това се дължи на клатушкането на оста, което от своя страна е предизвикано от сили, които не е необходимо да обяснявам точно сега. Но точно това клатушкане предизвиква привидното преместване на съзвездията във въртливо движение около всеки зодиакален знак, които наблюдават по време на равноденствията. Това подсказва на нас, земните хора, че позицията ни в пространството се е променила. Това завъртане на съзвездията се нарича прецесия.

— И древните хора са знаели за тази прецесия? — попита Дорн.

— Да. Много култури са знаели, включително и първите, които са строили на Тиахуанако. Те са вярвали, че най-важното от всички съзвездия в дадена ера е онова, под което изгрява Слънцето в деня на пролетното равноденствие — каза Джак. — През последните хиляда години слънцето е изгрявало в съзвездието Риби. Скоро ще излезем от него и Слънцето ще изгрява под съзвездието Водолей. Тази промяна се извършва непрекъснато, но много, *много* бавно.

— За каква продължителност на периода говорим? — попита Саманта.

— Всяко съзвездие „води“ Слънцето 2200 години. Така че Земята извършва един пълен прецесионен цикъл веднъж на 25 776 години, което древните са наричали Велика година — каза Джак. — Това означава, че ако се ръководим от съвременните теории, човешките същества не са били преживели и една пета от Великата година, когато вече са знаели какво представлява прецесията.

— И този твой храм е бил построен, за да измерва подобен феномен? — попита Дорн.

— Няма никакво съмнение. Храмът *Каласасая* служи като часовник. Огромен звезден часовник. Онзи, който е построил храма, е искал прецизен календар, който да сочи точната позиция на Земята в пространството. Наблюдателната платформа и обелиските около храма са били построени, за да се отбележи точният момент на пролетното равноденствие. По този начин, като се погледне небето и се види смяната на съзвездията, те са могли да поддържат един съвсем точен календар до безкрайност. Но знаете ли какво? Аз мисля, че това не е била единствената причина за построяването на храма.

Дорн се наведе.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че храмът е бил построен и като показалец на сянката.

— Показалец на сянката ли? — намеси се Рикардо. — Като Теотихуакан ли?

Джак кимна. Разрушеният град на инките, за който говореше Рикардо, се намира на петдесет километра североизточно от град Мексико.

— По пладне в деня на равноденствието в Теотихуакан върху долната част на храма се появява остро отчетлива сянка. Тя излиза

точно за шестдесет и шест секунди. Точно по пладне. След това изчезва внезапно. Мисля, че същото става и в Тиахуанако.

— Но в докладите никога не се е споменавало за някакъв забележим показалец на сянката — каза Рикардо.

— Защото сградата, която е създавала сянката, е била преместена.

— Преместена ли? — попита Саманта.

— Спомняш ли си, когато ти писах за Вратата на Слънцето?

Саманта кимна.

— Върху огромния базалтов паметник, наречен Вратата на Слънцето, има серии от все още неразчетени надписи — обясни на останалите Джак. — Който и да е построил Вратата, е повторил гравираниите надписи по много от структурите на това място. Като че ли строителите са предвиждали голямата катастрофа и са искали да бъдат уверени, че информацията няма да се изгуби.

— Каква информация? — попита Бейнс.

— Научни уравнения. Неизвестен алгоритъм. Символите приличат на инструкции.

— Инструкции за какво?

Звучите на африканската нощ отново изпълниха тишината.

— Не знам — каза Джак.

— И надписите никога не са били разшифровани? — попита Саманта.

— Не. Никога. Те дори не са довършени. Като че ли по средата на тази мъчителна и важна работа строителите внезапно са изчезнали.

— Значи катастрофата, от която са се опасявали, е станала — каза Рикардо.

— Така изглежда. Вратата е намерена на повече от сто метра от останалата част на храма, лежаща съборена в глинен пласт. По някакво чудо глината е запазила издълбаните в камъка надписи от стихииите. Проблемът е, че ние не знаем къде е била поставена първоначално тази Врата — завърши Джак.

— Защо това ти се струва толкова важно? — попита Дорн.

— Защото, като не знаем къде е стояла Вратата, няма да знаем и накъде да търсим сенчестия показалец. Показалец, който може да разкрие някои от нещата, към които по всяка вероятност сочи тази холограма.

— Невероятно — тихо пророни Дорн. — Мислиш ли, че знаеш първоначалното място на Вратата?

— Ако мога да пресметна точната възраст на храма чрез сравняване на конфигурацията на съзвездията, които видях върху обелиска на догоните, с моите данни от Тиахуанако, тогава бих могъл да разбера къде би трябвало да се е намирала Вратата по онова време, за да сочи точно към равноденствието през онази епоха.

— А после? — попита замечтано Саманта.

— После ще изработим формата и големината на паметника на оригиналното му място. — Джак погледна предмета и холограмата. Всичко това бе толкова нереално сред дивата савана. — Ако пристигнем в Боливия навреме, бихме могли да построим макет от панели за няколко часа. Просто трябва да възстановим точно формата и размерите на Вратата.

— А ако не успеем да стигнем там до равноденствието, за да изпробваме теорията ти? — попита Дорн.

— Тогава ще трябва да почакаме до следващата година.

Докато Джак говореше, чуха шума на високите тръстики откъм реката. Един от зулусите притича до Бейнс и му каза нещо на суахили.

Лицето на Бейнс се изпъна.

— Догоните са възобновили търсенето. Той е видял факли на три километра нагоре по реката.

Джак отстъпи няколко крачки.

— Светлината — каза той. — Те сигурно ще видят светлината.

Във възбудата от събитието никой от тях не бе помислил за яркото синкаво сияние, което къпеше заобикалящата ги прерия и осветяваше небето. Жабите откъм реката не можеха вече да заглушат ритмичните звуци, които започнаха да отекват по реката — далечния гръм от тамтамите на догоните.

ИЗКЛЮЧВАНЕ

Яркото синьо сияние сега им се струваше по-малко възхитително.

— Трябва да загасим тази проклетия — каза Бейнс.

— Прав е. — Очите на Дорн оглеждаха внимателно реката. Джак огледа предмета отблизо. Нямаше представа откъде да започне.

— Не би трябвало да е по-трудна от някой домакински уред — каза той.

— Внимавай — обади се Саманта. — Ти не можеше да програмираш дори и домашното си видео, помниш, нали?

Джак се обърна към Рикардо:

— Защо не приложиш поне дипломата си по физика, а?

Рикардо замислено започна да обикаля холограмата. Ризата му светеше в призрачното зарево. Той докосна студения предмет. Всеки път съвсем леко, колебливо.

— Де да имаше ръководство с инструкции...

— Нямаме много време предупреди Дорн.

Тънки ручейчета пот потекоха от челото на Рикардо.

— Мисля. Мисля.

— Опитай да чукнеш това нещо — предложи Бейнс.

— *Ти* го чуки — отвърна Рикардо. — Само че преди това ми дай възможност да се отдалеча на няколкостотин метра, става ли?

Рикардо изтри потта от очите си. После се втренчи в няколкото подобни на екрани панели, които се виждаха в долната част на самата холограма. Всеки от тях имаше определен знак в горния десен ъгъл.

— Май изглежда правилно, нали? — попита Рикардо, като сочеше към най-ярко осветения от тях.

Джак нямаше никаква представа.

— Както кажеш.

Рикардо пое дълбоко дъх и протегна ръка към холограмата. Останалите отстъпиха няколко крачки.

— Усещам енергията... Като статично електри... Пръстите на Рикардо пресякоха равнината на холограмата. Триизмерната мрежа

изчезна, оставяйки подире си пълна и непрогледна тъмнина. Случката моментално ослепи всички. После бледата лунна светлина постепенно изпълни бездната пред очите им.

— Май открихме бутона за изключването — каза Джак.

Лунните лъчи станаха достатъчно ясни, за да се видят тъмните сенки. Предметът почиваше върху капака на джипа, както и преди.

Рикардо потрепери.

— Предлагам някой да запише това, което направих, за да можем да го имаме предвид по-нататък.

Джак се взря в заревото от приближаващите факли. Догоните май вече бяха само на километър и половина от тях. Зад големия завой на реката. Групата разговаряше шепнешком, сгушена зад относителната преграда от колите, чиито метални тела осигуряваха приемлива преграда против невидими опасности.

Дорн и Бейнс се опитваха да убедят зулусите, че интересното представление преди малко е било просто от някаква модерна американска апаратура, от която няма защо да се страхуват.

Но зулусите не им вярваха.

— Саманта — прошепна Дорн.

— Да.

Той приклепна до нея.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Вземи това. — Дорн ѝ подаде един 9-милиметров пистолет „Браунинг“. — Зареден е. Предпазителят е спуснат.

— Не, благодаря. Не съм много добра с оръжията.

— Това е само предпазна мярка.

— Не мога да държа дори и детски пистолет, без да ми стане лошо.

— Няма нужда да го държиш — каза Дорн. — Но нека ти покажа как да го използваш. За всеки случай. — Дорн постави оръжието върху дланта си. — Ето това е предпазителят. Бутащ го навътре и пистолетът ще стреля. Не отпускай предпазителя, докато не си сигурна, че ще трябва да го използваш. — Той отново спусна предпазителя.

Саманта не се и опита да пипне оръжието.

— А после какво? — попита тя.

— После просто го насочваш и стреляш.

— Насочвам и стрелям — повтори тя тихо.

Той остави пистолета върху плоския камък до нея.

Нагоре по реката догоните минаха завоя и факлите им засвяткаха в далечината като малки звезди. Разговорите секнаха. Бейнс постави въоръжени мъже около колите. Джак мина покрай всеки член на групата и им каза да мълчат. Знаеше, че съгледвачите на догоните вървят пред основните сили. Всеки шум би издал позициите им. После Джак седна зад джипа и хвана един от автоматите АК-47, който Бейнс му бе дал.

Ако студентите ми можеха да ме видят сега...

Силно скърцане разкъса тишината.

Нещо съвсем близко до паниката заслепи очите на Бейнс. Беше подвижната радиостанция от колата. Един африкански глас обяви по цялата прерия позивните. Бейнс притича до джипа и намали звука. Джак го слушаше, когато отговори шепнешком и описа мястото.

След това Джак чу звука от приближаващи коли.

Лицето на Дорн грейна в усмивка.

— Успяхме.

Звукът означаваше спасението им. Това бе групата на Дорн от летището.

* * *

Трите пикапа за сафари бяха по-неудобни от джиповете. Хората на Дорн ги бяха взели „назаем“ посред нощ от местна туристическа фирма. Бяха единствените достатъчно големи превозни средства, с които да измъкнат цялата група заедно с оборудването. Джак не бе сигурен, че дошлите подкрепления са изплашили преследващите ги догони, но хората на Дорн успяха да евакуират експедицията без инциденти. Факлите си останаха само като бледо сияние в далечината.

Макар пикалите да подскачаха по неравния път заедно със седналите по алуминиевите им седалки хора, като че ли на никого не му пукаше. Групата бе в захлас. Всички говореха за извънземния уред и към какво може да ги е насочила холограмата. Самото предположение накара Джак да се разтрепери. Чувстваше същото напрежение и в Дорн. Този човек бе като обладан.

— Четири дни — каза Дорн. — Нямаме много време.

— Знам — отвърна Джак.

— И ако го изпуснем, ще трябва да чакаме до другата пролет?

— Да — каза Джак. — Но аз нямам намерение да изпусна този шанс.

Рикардо се премести до предната седалка, за да бъде по-наблизо.

— Не знам ти какво мислиш, но аз смятам, че не е необходимо да тичаме като луди в Боливия. Викам, да караме по-спокойно. Да чакаме до догодина.

— Знаеш, че не можем да чакаме — каза Джак.

Саманта се съгласи.

— Холограмата ни насочва към нещо забележително.

— Може би по-забележително от всичко, което сме открили тук — добави Дорн.

— Отиваме сега — продължи Саманта.

— Но ние нямаме време да направим постъпки за разрешение за научна дейност — каза Рикардо. — Да не говорим за визи. Ще трябва да влезем нелегално в страната — като бегълци, Боже мой. Да не говорим за трудностите и забавянето, с които ще се сблъскаме, докато осигурим и транспортираме цялото оборудване за толкова кратък срок. Освен това пътническите полети и неизбежните забавяния, докато се чакат връзките, ограниченията за багажи и всичко останало. Така или иначе няма да ни стигне времето, че да бъдем готови за равноденствието.

Задъхан от дългата тирада, Рикардо като че ли успя да се самоубеди, че пътешествието е невъзможно.

Дорн обаче отхвърли всичките му доводи.

— Ще успея да задействам някои връзки и да спестя времето за получаване на визи — каза той. — Ще бъдем като нелегални съвсем кратко време, но веднага след това документите ни ще бъдат напълно в ред. Освен това моят екип е подготвен без грешка за пренасяне на тонове доставки от всякакъв вид бързо и дискретно.

Джак разбра, че тези тонове доставки, които пренасяше на различни разстояния екипът на Дорн, са обикновено оръжия.

— Пък и освен това — продължи Дорн — ние няма да летим с пътнически самолет.

— И какво точно би трябвало да означава това? — запита притеснено Рикардо.

ВТОРА ЧАСТ

ТОВАРНИЯТ САМОЛЕТ

Огромния корпус на С-130 вибрираше от воя на турбовитловите двигатели „Алисън Т-56“, които го движеха. Построен за транспортни цели, самолетът изобщо не бе удобен за пътници. Дорн и Бейнс седяха точно зад кокпита, където се обаждаха на разни места от големия служебен сателитен телефон. Антъни и Франсоа пушеха, прелистваха „Пентхаус“ и спореха за всичко и нищо. Единият от зулусите, който Дорн реши да вземе с тях, седеше мълчалив, но буден. Джак не можеше и да си представи какво ли му минава през ума. Човекът се казваше Бонган. „На възраст като че ли приближава шестдесет години“ — помисли Джак. Другият зулус остана в Африка. Дорн бе уверил Саманта, че никой от хората му няма да каже и дума за инцидента. Джак му вярваше, макар че мисълта как той постига този вид подчинение го тревожеше.

Единственият човек в целия самолет, който не забелязваше неприятната обстановка, бе Рикардо, който спеше дълбок сън върху една купчина мрежи за вдигане на товари. В мига, когато стъпи на борда на металическото чудовище, той бе започнал да тършува в аптечката на самолета, след това убеди Саманта да му инжектира една пълна с демерол спринцовка. Като смеси това с един коктейл от „Викодин“, Рикардо заспа като новороден. Джак не го бе видял да помръдне в продължение на повече от час.

Джак понамести спалния чувал, който му служеше като възглавница, и погледна навън през едно от малките прозорчета на самолета. По краищата на стъклото имаше скреж. През замъгленото прозорче светеха първите лъчи на зората. Летяха на запад и щяха да бягат от слънцето почти през целия път. Джак погледна към Атлантическия океан. Преди тридесет минути бяха започнали да летят над водата. Слънчевите лъчи осветяваха безкрайната морска повърхност. На Джак му се струваше странно противоречив фактът, че планетата ни е наречена Земя. По щеше да й приляга името Вода.

Саманта ходеше между товарите в опасната секция на самолета. Джак я бе видял да става още на два пъти преди това, за да проверява

сандъците, които пазеха скелета и предмета. След всяко друсване тя притичваше с препъване назад, за да провери дали касите са здраво закрепени. Джак не я винеше. Товарът бе повече от скъпоценен и за двама им.

Саманта се върна откъм опасната част на самолета и седна до него. Облегна гръб на навития спален чувал. Джак продължи да гледа през заскрежения прозорец.

— Има доста неясни неща — каза тя.

— Да — кимна Джак.

— Знаеш ли, че от това направо ми прилошава. Стомахът ми се свива.

Джак разбра, че тя не говори за полета. Ставаше дума за скелета. За предмета. За мисълта, че нашата планета не е сама в безкрайния космос.

— Знам точно как се чувстваш.

— А знаеш ли какво ще означава това за света? За науката? За историята? Онова, което открихме там, ще промени всичко. — Тя замълча. — Странно е — продължи замислено, — но понякога се хващам да мисля, че ми се ще да не бях намирала нищо подобно.

— Но ги намери.

— Да...

Саманта въздъхна сред мълчанието, което последва. Джак чувстваше притеснението ѝ.

— Ти ми спаси живота там — каза накрая тя и се премести по-наблизо. — Даже не знам какво да ти кажа. Но... никога не ми се е случвало да бъде толкова близо до...

— Знам.

— Е. — Тя помълча, явно избирайки внимателно думите си. — Благодаря ти. Знам, че за теб това вероятно не означава нищо... Да спасяваш паникьосани жени... Но аз бях изплашена. Наистина изплашена.

— Аз също. — Джак постави длан върху ръката на Саманта.

Тя не я дръпна.

Джак се чудеше дали и тя изпитва същото като него — като че ли в дъното на стомаха му ято пеперуди се бе излюпило от пашкулите си. Допирът излъчваше кинетичната енергия, която винаги бе съществувала между тях. Чувстваше, че сърцето му е започнало да бие

по-бързо, макар да бе останал напълно неподвижен. Джак отново погледна през прозореца. Изпитваше леко притеснение.

— Нямам представа кога ще успеем да публикуваме — каза тя. — Или какво всъщност ще публикуваме.

Джак я погледна в очите. Ярките цветове на изгрева разпалваха малки златни точки по ирисите ѝ.

— Няма значение *какво*, стига да е истината.

— Искам да се включиш в авторския екип заедно с Рикардо и мен.

— Откритието е твое.

— Да, но това откритие не би било разбрано, ако не бяха твоите предишни трудове.

Джак отдръпна ръката си от нейната.

— Трудове? — каза той. — *Така* ли наричаш сега моите изследвания?

Саманта го погледна объркано.

— За какво говориш?

— Спомням си, че едно от най-меките определения, които ти използва за същите тези идеи, беше „нелепости“.

— Не е честно.

— Какво разбираш ти от честност? — Усети, че се ядосва.

— Аз не бях съгласна с твоите теории. Как можех да застана на тяхна страна?

— Можеше да застанеш на *моя* страна. Само това исках от теб.

Едно по-дълго тръскане накара Саманта да се хване за едно от дългите въжета, които минаваха по вътрешната страна на корпуса на самолета. Изглеждаше засегната. В ъгълчетата на очите ѝ имаше влага.

— Знаеш, че ставаше дума за нещо повече от подкрепяне на твоите съждения. Ти ме постави на изпитание. Предизвикваше ме — каза тя. — *Това* не беше честно.

Саманта стана и отиде отново да провери товара.

Джак започна да масажира тила си. Чувстваше го като стегната пружина. Отново бе постъпил по същия начин. Могъщият воин, наречен гордост, пак победи собственото му его, намерил беше начин да се измъкне от подсъзнанието му. Той беше източникът на повечето му караници със Саманта. Гордост. Чест. Високомерните чувства го

движеха по ръба на бръснача, ръка за ръка с достойното самоуважение, от една страна, и често фаталното самомнение, от друга.

Джак се облегна върху брезента, който покриваше повечето от инструментите и оборудването, и остави двете половини на душата си да продължат непрекъснатата си борба. Единият боец бе изпълнен с гордост, горчивина и яд. Другият беше просто... миролюбив. Тази рационална половина винаги успокояваше Джак. Тя забравяше и прощаваше. Това беше онази част от него, която непрекъснато се опитваше да лекува раните, които другата половина можеше да разкъса отново за миг.

Мислите на Джак се завърнаха към Принстън. Никога не беше срещал по-конкурентна личност. Саманта не бе просто една жена в света на мъжете. Нещата бяха на друго ниво. Тя се дипломира преди него в областта на антропологията. Особените възгледи на Джак не бяха приети твърде добре във факултета. Но на Джак не му пукаше. Той лесно се вживяваше в ролята на бунтовник.

Първоначално на Саманта като че ли ѝ харесваше да го вижда как развива странните си теории. Всъщност, спомни си Джак, първата година след дипломирането мина съвсем гладко. Споделяха еднакви мечти и фантазии и заедно намираха радостите дори и в най-дребните неща. Освен това го имаше и секса. Физическото привличане помежду им бе несравнимо с нищо и се подсилваше от общата им страст към науката. Постепенно обаче революционните трудове на Джак бяха узурпирани от нещо по-силно от Саманта. Някои от теориите му разбиваха цели крепости на науката. Като дарвинизма например.

Спомни си късните вечерни лекции, които Саманта му четеше за това, че използва изследванията си, за да прави на глупаци утвърдени професори. Все му повтаряше, че това не е правилно.

Може и да е била права.

Интересно колко бързо бе отхвърлен от обществото Джак през следващите две години. Стана известен като авантюрист, бунтовник. И тогава Саманта скъса с него. Тя толкова много искаше да успее, а единственият начин да го стори бе като поддържа възприетите за момента научни твърдения. Взаимоотношенията им не приключиха внезапно. Това може би щеше да е по-лесно. С течение на времето Джак чувстваше всяко стъпало на отдръпването. Тя стана студена. Далечна.

Неизбежното последва скоро, когато Джак събра достатъчно кураж, за да ѝ предложи три възможни дати за женитба. Той знаеше, че ще стане така, но това не намали болката му. Очите ѝ се насълзиха и Джак сега си спомни чувството на прилошаване, което изпита, щом думите ѝ отекнаха в бетонните стени на лабораторията:

— Не мога да продължавам така.

„Добре де, майната му. Майната ѝ“ — помисли си Джак. Той понагласи спалния чувал под главата си. Сега сърцето му направо барабанеше. Напомняше на Джак коя половина от душата му се чувства по-силна. Може би защото той ѝ позволяваше да е по-силна.

Той забеляза малки петънца суша, заобиколени от разпенени бели пръстени — вода върху риф. Вероятно Канарските острови.

Защо все още бе толкова ядосан?

Макар да се бе случило преди години, той никога нямаше да забрави как онзи малък диамант блестеше самотно на светлината, когато тя измъкна пръстена от пръста си. Никога нямаше да забрави колко снизходително му прозвуча онова „съжалявам“, когато тя го остави в дланта му.

Джак изпълзя до мястото, където Рикардо се бе настанил в мрежата за товари, и потършува в чантата му. Измъкна бутилката „Гленфидиш“, единственото малцово уиски, което двамата с Рикардо обичаха. Алкохолът изгори гърлото му. Чистият малц беше много по-вкусен, когато го отпиваш от чаша с лед. Той затвори очи, чувствайки как постепенно главата му изтръпва леко. Настани се по-удобно на мястото си и усети топлината в стомаха си. Сега разбра, че е в състояние да забрави.

Поне за малко.

Самолетът С-130 летеше вече повече от единадесет часа. Лекият му товар даваше възможност да не кацат за презареждане с гориво. Скоро Саманта престана да проверява непрекъснато след всяко разтърсване как са предметът и скелетът. Разбра, че трябва да преживеят земетресение поне от осма степен, за да бъдат разместени внимателно пакетирани и здраво привързани към самолета сандъци. Освен това изолацията, поставена вътре в здравите метални контейнери, ги пазеше като яйца в гнездо.

Опита да се върне към книгата, която купи на летище „Хийтроу“ на път за Мали. Беше стигнала до шестдесета страница, но след малко я остави. Беше шестият подред съдебен трилър от същия автор, но можеше да се закълне, че чете отново първия. „Или четвъртия?“ Съдилищата като че бяха все еднакви.

Тя бръкна в джоба си и потърси малкото парченце дъвка, което ѝ бе останало. Вкусът му беше ужасен, но поне създаваше някаква работа на устата ѝ. Опита да събуди Рикардо, но без успех и след като забеляза леката усмивка върху лицето му, разбра, че вероятно я е убедил да му инжектира малко повече от препоръчителната доза сънотворно. Остави го на мира и се примъкна към Джак.

Имаше намерение да си поговорят за Тиахуанако, но го намери потънал в отдавна заслужен сън. Затова облегна глава върху един от пластмасовите термоси пред него и го загледа. Той спеше с отворена уста — винаги ѝ бе харесвало това. То го правеше да прилича на малко момче, особено когато косата му бе разрошена. Очите ѝ се спуснаха по широките рамене и силните ръце, които се подаваха от навитите нагоре ръкави на ризата. Обичаше ръцете на Джак. Те винаги ѝ даваха чувство за сигурност.

Участието му в експедицията предизвикваше смесени чувства у Саманта. Усещаше се неспокойна. И въпреки това той бе върнал нещо, което ѝ липсваше. Джак като че я събуждаше.

Караше я да чувства.

Спомни си за някои от щастливите мигове, които бяха споделяли. За красноречивото му предложение за женитба и мърлявия, малък апартамент, който те стопляха с живота си. Спомни си как я гледаше Джак, след като се бяха любили. Можеше да я накара да се чувства като кралица. Представи си голото му тяло — мускулесто, стройно, солидно. После мислите ѝ се насочиха към моментите на мъка, когато бе решил да захвърли кариерите и на двама им в калта. Винаги си беше мислила, че я подлага на изпитание — да види докъде може да стигне, преди лоялността ѝ към него да свърши. Не беше честно, каза си тя. Тогава почти загуби всичко, за което се бе борила цял живот, а на Джак като че не му пукаше.

Откритието в Мали заплашваше да обори всички доводи, които бе изтъкнала пред Джак в онзи емоционален ултиматум. Сега неговите теории не изглеждаха налудничави. Всъщност те се оказаха истина. Бунтарството му не изглеждаше вече като нарочно създадена защита, както беше някога. „*Но защо той не ми дава възможност да му се извиня?*“ Беше сбъркала и като истинска жена усещаше достатъчно смирение, за да си признае, че има нужда от Джак. Но това май не бе достатъчно. Той все още успяваше да я разяри. Саманта дълго мисли за радостите и мъките, които ѝ бе донесъл Джак, и за болезнените рани, които беше скрила от всички, с изключение на Господ през последните шест години, заравяйки се във всепоглъщаща работа.

После се замисли за Бен Дорн. Триъгълникът, в който се намираше сега, не помагаше за сдобряване с Джак. Вярно обаче, че не можеше да вини Джак за това, че е ядосан заради намесата на Дорн. И тя би се чувствала по същия начин. Но когато отново видя Джак, въпреки всичката болка, с която това бе свързано, връзката ѝ с Бен ѝ се стори още по-повърхностна. Не ѝ се искаше да мисли какво говори за нея сегашната ѝ връзка.

Накрая лениво се запита защо е толкова твърд фюзелажът на този самолет, след което потъна в сън.

— По дяволите! — Дорн тресна слушалката на сателитния телефон.

Самолетът беше навлязъл в бразилското въздушно пространство преди повече от час и скоро щяха да летят над онази линия, която властите наричат международна граница, прекарана из богатата зеленина на безкрайната джунгла. Но единствените линии, които наистина пресичаха гъстия килим на джунглата, бяха случайните кафеникави реки, извиващи се по пътя си към морето. Все пак самолетът скоро щеше да навлезе в боливийската част на огромната джунгла. Това означаваше, че Дорн вече няма време. Все още имаше доста неща за договаряне. Трябваше да подкупи съответните митнически служители, за да ускори бавния процес на попълването на документи, а засега не успяваше да осигури цялото необходимо оборудване за пътешествието към високите плата на Андите. Възможностите му за договаряне свършваха като самолетното гориво с

приближаването им към пистата в Тринидад — малкото градче, откъдето щяха да започнат пътя си към руините.

— Какво става? — попита Бейнс, когато се върна от мястото, където набързо бе изпушил по цигара заедно с Антъни и Франсоа.

— Този разговор току-що ми струва 96 000 боливиана.

— Нереална цена — каза Бейнс.

Едрият помощник-пилот излезе от кабината и мина покрай тях. Спря наблизко.

— Не искате ли превозвач за далечни разстояния? — попита той с ясният акцент на жител на Джърси.

Дорн го изгледа намръщено, докато онзи бъркаше по джобовете си за цигари.

— Старата има тоя номер от едни приятели, които няма да ви одерат. Само наберете 32. Или, мисля, беше 10-32...

— Благодаря — каза Дорн. Помощник-пилотът сви рамене и се запъти към опашката на самолета.

— Откъде ги намери тези идиоти? — попита Дорн.

Бейнс само се изхили.

— Това копеле Чека иска още пари — тросна се Дорн.

— Не съм изненадан. Там долу направо ще те оберат до шушка.

Хуан-Луис Чека, бивш адвокат, сега беше външен министър на Боливия. Преди назначаването му бе работил като съветник при повечето от висшите политици на страната. Всички пътища към черните души на повечето държавни служители минаваха през него. Големите пари бяха за неговата услуга. Дорн се запозна с Чека преди години, когато адвокатът се беше намесил в международната търговия с оръжие — печеливш страничен бизнес за адвокатските му услуги. Той беше казал на Дорн да не се притеснява за разрешенията или за визите и обеща, че няма да има проблеми митническите декларации да бъдат попълнени и след пристигането им. Но освен това информира Дорн, че ще му трябват пари, за да плати на други важни играчи. Деветдесет и шестте хиляди бяха неговият „хонорар“. „Ама че алчно копеле!“ — изруга наум Дорн. Навлизането в централната част на Андите се оказваше все по-скъпо с всяка измината минута. По днешния курс само парите за Чека щяха да излязат малко над четиридесет и две хиляди американски долара.

Не беше лъжа, че корупцията в Боливия се е вдигнала до небесата. Повечето от държавните служители живееха поне с една заплата и от наркокартелите. Самият Чека имаше дълбоки връзки с картела „Курос“. А сега експедицията нямаше избор. Макар че Дорн притежаваше доста добре развито умение да манипулира хората, той не разполагаше с време да сключи прилична сделка. Пролетното равноденствие настъпваше, а им трябваше поне още един ден по почти непроходимите пътища, за да стигнат до високопланинските плата, където Дорн се надяваше да открие още по-голямо съкровище от скелета и предмета. Някаква технология, която би могла да се използва за постигане на големи печалби.

— Провери кой контролира в момента Тринидад — нареди Дорн.

Трябваше да разбере кой наркокартел ръководи трафика в малкото градче.

Бейнс прегледа изпратения по факса списък на боливийските им връзки и набра един номер на сателитния телефон.

— Ще имаме нужда от пари за защита и по пътищата в планината — каза Бейнс.

— Не ми напомняй. — Дорн знаеше, че вероятно ще пресекат поне две от зоните на трафика на картела по пътя си към руините в Тиахуанако. Щеше да им се наложи да плащат за „защита“, когато влизат на територията на даден картел — средновековна практика, която все още процъфтяваше в тази област на Латинска Америка. Дорн дръпна завесата към кабината и погледна през наредените наблизо малки прозорчета. Безкрайният килим на джунглата се простираше във всички посоки под тях.

— Имаш ли някаква представа за координатите на мястото, където се намираме в момента?

— Трябва да започнем спускане към Тринидад след малко повече от час — отговори пилотът.

Дорн погледна кирливата му яка и се зачуди защо ли изобщо е поставил живота си в ръцете на подобни хора.

Скоро обаче щяха да са на земята. Още същия ден щяха да започнат изкачването си към Тиахуанако. Дорн помисли за предмета и как ще го покажат на света — след като го е изследвал подробно в някое от своите модерни предприятия за авангардни технологии. Имаше толкова много да се научи. Толкова много изводи, които да се

направят. Технологията, която видя в саваната на Мали, бе променила много неща. Сега той разбираше потенциала, който съдържаше този уред. И онова, което той им бе посочил.

Виждаше бъдещето си.

Дорн изпита силна възбуда. Ако откриеха легендарния *Източник* в Тиахуанако, технологията, която щеше да има в ръцете си, щеше да струва милиарди. Трилиони. Бен Дорн изпъна дългите си крака и се заслуша как Бейн довършва по телефона до него уговорките с придружителите им от наркокартела.

Четиридесет и пет минути по-късно Бейнс бе уведомен от пилота, че започват спускането и го каза на Дорн. Той отиде в товарния отсек и намери цялата група учени да спи. Саманта бе заспала до краката на Джак. Бодна го ревност и пулсът му се учести. Тя все още изглеждаше страхотно, макар и след цял ден в прашното товарно помещение на самолета. След миг ревността му се превърна в яд.

През последните четири месеца се бяха любили само веднъж със Саманта, при това едва след доста убеждаване. В сърцето си той знаеше, че взаимоотношенията им са се превърнали в удобно партньорство. „Сам съм си виновен“ — изруга се той. Поради кой знае каква странна причина той все още я желаше. Саманта Колби бе най-скъпоценното му притежание. Нещо, което не искаше да загуби. Тя възбуждаше в него толкова силни чувства, че би могъл да ги нарече любов. Ако можеше да повярва, че е в състояние да изпитва подобно нещо.

— Саманта. — Дорн я разтърси и тя се събуди замаяна.

— Боливия ли?

— Вече се спускаме — съобщи той. — Искан да се уверя, че няма да ти трябва още нещо, освен онова, което е в списъка.

Тя се надигна и погледна листа в ръката му.

— Май няма.

— Добре — каза той. — Не можеш да си представиш колко е трудно да се съберат дори и най-необходимите неща там, долу.

Саманта погледна учудено листа. „Би трябвало да е възхитена“ — помисли си Дорн. Дори и той се бе съмнявал, че ще намери и половината от оборудването, което бяха му поискали.

— Това е фантастично — каза тя. — Не мога да повярвам, че наистина си намерил всичко.

— Все още не ни достига малко кислород. — Ставаше дума за преносимите кислородни бутилки, които Джак смяташе, че ще бъдат необходими на групата, когато стигнат в Тиахуанако. Надморското равнище щеше да предизвика трудности в дишането и на най-атлетичен човек. И без тях изкачването и работата им щяха да бъдат затруднени.

— Благодаря, Бен.

Дорн кимна.

— Най-добре да вдигнем останалите. Време е да се затегнат коланите.

Саманта погледна към Джак, който продължаваше да спи дълбоко. Направи две стъпки към него, когато силно чукане привлече вниманието ѝ. Веднага го последваха още няколко удара, докато шумът отекна по целия самолет.

— Дъжд ли е? — попита Саманта.

Дорн помисли, че му звучи повече като градушка — едра градушка. Но преди да успее да отговори, самолетът се наклони рязко и Дорн направо падна.

Джак сънуваше, че тамтамите на догоните отново бият дивашки. Но после силите на земното ускорение го събудиха и той разбра, че самолетът се носи надолу. Двигателите виеха на високи обороти и поради шума им не можеше да попита Саманта какво, по дяволите, става. Тя лежеше отгоре му — паднала върху му в мига, когато самолетът се наклони.

Преди някой от учените да успее да проговори, зад тях се чу силен вой и един от двигателите спря. Чуваше се само шумът от въртящите се от вятъра витла. Самолетът започна да се мята, тъй като останалите двигатели продължаваха да го движат. Едва след няколко секунди пилотът го овладя. Накрая Джак чу останалите двигатели да намаляват оборотите си и усети как елероните компенсират неравното спускане. Чукането бе спряло.

— Какво стана? — изпищя Саманта.

— Не знам!

Дорн се помъчи да избута обърнатия бидон с пропан, който се бе търколил върху краката му.

— Какво, по дяволите, стана?

— Май единият от двигателите спря. — Джак стана и притича към пилотската кабина. Дорн го последва веднага.

В другата страна на товарното отделение Франсоа и Антъни гледаха нещо през прозорците. Саманта тръгна към тях, макар и тя да виждаше от време на време върховете на дърветата. „Сигурно сме ниско — помисли тя. — Доста ниско.“

— Майко мила! — възкликна Антъни, загледан внимателно в нещо навън.

— Какво има? — попита тя.

Никой не ѝ отговори. Просто ѝ направиха място, за да види вадичките кръв, които пресичаха малкото прозорче.

Щом Джак и Дорн дръпнаха завесата към пилотската кабина, разбраха, че пилотът всъщност лети на сляпо. Чистачките се движеха бясно, за да изчистят плътно червеното покритие от кръв и перушина върху прозорците.

— Птици! — извика пилотът. Като че ли лостът в ръката му го движеше, докато той се бореше да уравни самолета с останалите работещи двигатели. Стъклото на кабината беше напукано и вятърът свиреше през почти сантиметрова дупка. Пилотът се вираше през малък процеп, който не бе покрит с кръв.

— Изскочиха от един облак — извика помощник-пилотът. — Приличаха на чапли. Хиляди чапли.

Джак бе чувал за такива случаи. Сега беше периодът на масовата миграция и много птици летяха на гъсти ята. Беше страхотна гледка, стига да не летиш сред тях.

Дорн завика на пилота през воя на двигателите:

— Тринидад трябва да е само на десетина минути оттук. Ще можеш ли да кацнеш там?

— Не мисля!

Джак видя, че се плъзгат само на около стотина метра над килима на джунглата.

— Спряха ни двата леви двигателя — каза пилотът. — Но и десните сигурно са ударени. Работят на шестдесет процента. Могат да спрат всеки момент.

— Държим ли височината?

— Не за дълго.

— Трети и четвърти губят мощност — обади се помощник-пилотът. — Изглежда, че смукателните клапани са запушени. Твърде горещи са.

Той запрелиства картите, за да потърси друго място за кацане.

Саманта се приближи откъм товарния отсек и се сви до Джак.

— Има кръв навсякъде по... Боже мой!

— Минахме през ято чапли. Птиците повредиха двигателите — каза Джак.

— Можем ли да кацнем на някое шосе? — попита Дорн.

— Няма такива — извика в отговор помощник-пилотът.

— Ами реки? — попита Джак. — Ако се наложи, можем да опитаме да кацнем върху вода.

— Не става — отвърна помощник-пилотът. — Наоколо няма нито една достатъчно широка река. — Здравите му ръце трепереха, докато гледаше картите. — Оттук до Тринидад няма нищо, освен джунгла.

— Добре, аз предлагам да си размърдаш дебелия задник и да намериш нещо — каза Дорн. — При това бързо.

Преди човекът да успее да отговори, един от десните двигатели изпищя и замлъкна. Никой не се реши да проговори. Всички разбираха какво може да стане.

Сърцето на Джак бе обхванато от паника. Мярна му се мисълта, че могат да загубят скелета на извънземния и намерения предмет. После погледна Саманта и осъзна, че ако самолетът катастрофира, всъщност ще загуби нещо много по-скъпо.

Пилотът се приведе напред в креслото си, за да може да гледа напред през най-чистата част от прозореца. Дорн загледа мрачно човека, но накрая не издържа и се развика:

— Няма ли да кажеш нещо, дявол да го вземе?

— Благодаря ти, Боже, за кокаина — изрече накрая с хлипане пилотът.

КАЦАНЕ

— Пилотът ни е дрогиран — изкрещя Саманта.

— Не — отговори ѝ Джак. — Просто е голям късметлия! — Той показва онова, което пилотът току-що бе зърнал: малко пространство, изсечено в гъстата джунгла — нелегалното летище на някой картел. В Боливия има стотици нелегални летища. Наркотрафикантите ги използват за изнасяне на преработена кока от страната, без да им се налага да минават през проверки в по-големите градове.

— Вържете коланите си — каза пилотът. — Кацаме.

Джак беше сигурен, че му е трудно да насочи самолета към малката писта. Имаха само секунди, за да се подготвят.

Дорн водеше останалите, които направо спринтираха към товарното отделение.

— *Изхвърли горивото... Вдигни елероните... Спусни колесника!* — завика пилотът на помощника си.

— Добре ли си? — попита Джак Саманта, докато ѝ помагаше да затегне колана. Тя само успя да кимне. Джак изчезна зад някакви по-големи сандъци.

— Какво правиш? — развика се тя в паника. — *О, мамка му!* Рикардо... — досети се изведнъж.

В тревогата през последните няколко минути Джак също бе забравил за него. Той просна Рикардо до Саманта, която му помогна да го издърпат върху седалката, докато Джак прехвърли колана. Главата на Рикардо се люшкеше в полусън. Той си мърмореше нещо. Джак едва успя да затегне колана си, когато самолетът бе разтърсен от силен удар. Трябва да бяха се ударили във върховете на дърветата в началото на пистата.

Секунди след това самолетът стъпи на земята. Пистата не бе направена за такова нещо като транспортния самолет, в който летяха. Колесникът се заби в земята и се счупи. Самолетът се запързала по корем. С всяко подскачане Джак усещаше коланите да се забиват болезнено в гърдите и шията му.

От прозореца пред него се виждаше прехвърчащата покрай тях джунгла. После илюминаторът се счупи. Вътре нахлуха трески и листа. Джак наведе глава между коленете си и за втори път през тези няколко дни започна да се моли. Сигурно от пистата оставаше съвсем малко. Но сме върху нея... Знаеше, че всеки миг ще стигнат края ѝ и ще се блъснат в гъстата гора.

Не му оставаше да чака дълго.

Вероятно по време на удара Джак беше изпаднал в безсъзнание, защото не можеше да си спомни колко време бе минало до спирането на самолета, след като се удариха в дърветата в края на пистата. През изпочупените илюминатори звуците на джунглата нахлуваха с писъците и виковете на маймуните и изпадналите в паника птици, след внезапното разрушаване на гнездата им. В помещението се виеше прах. През голям отвор встрани на фюзелажа влизаше светлина. Из товарното помещение се чува кашляне и стонове, придружени от протестите на тапири и диви прасета откъм околната гора. Джак се опита да освободи колана, но ръждясалата закопчалка бе съвсем смачкана.

Той се наклони встрани и провери Саманта.

— Не мога да повярвам... — промърмори тя.

Рикардо изглеждаше напълно здрав. Той продължаваше да си шепне нещо в полусън.

През праха Джак успя да забележи някакво тяло, което висеше безжизнено в пилотската кабина.

— Това е пилотът — заекна някакъв глас. — Всички ли са читави?

Бейнс и Дорн разкопчаха коланите си първи. Скоро установиха, че всички останали са цели, с по някоя и друга синина или драскотина. Франсоа изглеждаше най-зле от всички. Три от пръстите му бяха счупени и извити под гротескни ъгли, една драскотина на рамото му кървеше и кръвта капеше по пода на самолета. Зулусът Бонган седеше точно срещу Джак съвсем неподвижно и мълчеше. Изглеждаше спокоен.

— Проклето добро каране, приятел. *Проклето*, но добро — каза Бейнс на пилота, след като срязаха предпазните колани на Джак.

Пилотът въздъхна успокоено. Не беше изгубил нито един от пътниците си. Той се извърна към Джек и Саманта с нервна усмивка.

— Дами и господа — каза, докато минаваше през прашното товарно помещение. — Добре дошли в Боливия.

— Започвам да мисля, че нещо се опитва да ни попречи да стигнем в Тиахуанако — промърмори Саманта.

Рикардо изхърка силно. Джек и Саманта се извърнаха едновременно към него, изненадани от звука. Най-накрая очите на Рикардо се отвориха широко. Той изгледа Саманта, после Джек, а накрая спокойно изтри носа си с ръкава на ризата.

— Няма ли да се махаме най-после? — попита Рикардо. — Този прах от Мали направо ме убива.

ДЖУНГЛАТА

Когато Джак най-накрая се измъкна навън, чудото на оживяването им се видя още по-ясно. Пилотът беше успял да спусне огромния товарен самолет върху писта, построена за малки самолети или може би за някой стар ДС-3, ако трафикантите имаха късмет да намерят такъв. Дълбока следа бележеше около стоте метра, които се бяха влачили по зелената трева. Изкривените останки от предния колесник останаха полузаровени в другия край на пистата на мястото, откъдето самолетът бе започнал да се влачи по корем.

Джак заобиколи отчупеното дясно крило, което лежеше встрани от самолета. Беше готов да разцелува пилота, задето се бе сетил да изпразни резервоарите с гориво. После се насочи към носа на машината. Той се беше забил между две гигантски тикови дървета, едното от които бе отцепило крилото, но по този начин беше спряло и самолета. И слава богу, защото иначе съдбата им щеше да бъде като на птиците, размазани по кабината.

Саманта се приближи до Джак и му каза, че и скелетът, и предметът са се запазили при кацането. Беше настоявала особено много за допълнителното им уплътняване, преди да го поставят в металните сандъци. Сега предишната ѝ параноя по този въпрос се бе отплатила.

— Но апаратът за водородно сканиране нямаше този късмет — каза тя. — Мислиш ли, че ще можем да намерим друг тук?

— Съмнявам се — отговори Джак.

Беше започнал да се съмнява дали изобщо ще стигнат до Тиахуанако преди пролетното равноденствие. Дори и всичко да протечеше според плана, пак трябваше да бързат, а сега се намираха на километри от летището в Тринидад, където би трябвало да кацнат. Нямаше никаква представа кога може да пристигне помощ, за да се измъкнат от боливийската джунгла.

Няколко минути след катастрофата Дорн и Бейнс се свързаха с групата, която трябваше да ги посрещне на летището в Тринидад. Съобщиха им къде се е приземил самолетът, но нямаха представа

колко време ще е нужно на хората на Чека да ги открият и да измъкнат експедицията от положението, в което се намира. Дорн каза, че никак не му се иска да се свързва с хората на Чека и наркокартелите, но след като са влезли вече нелегално в Боливия, нямат друг изход. Джак и Саманта се съгласиха с нежелание.

Докато двамата внимателно наблюдаваха разтоварването на оборудването, Джак започна да усеща отминаването на всеки миг. С всяка минута намаляваше времето, през което биха успели да стигнат до храма, и загасваше по една искрица надежда. Ако се наложеше да изчакат цяла година, той знаеше, че просто няма да им се удаде този неподправен шанс, който групата има сега. Невъзможно беше да бъдат запазени в тайна толкова дълго откритията от Мали. Чудеше се какво ли ще направи правителството на САЩ, когато се разбере, че на Земята е намерена извънземна технология. И предположението за действията им направо го плашеше.

Измина почти час, докато последните сандъци бъдат свалени на земята и джунглата се завърне към нормалния си живот. Дървесните бръмбари бръмчаха, птиците си подвикваха, като че ли заговорничеха против нашествениците. Понякога по време на разтоварването Джак изпитваше чувството, че някой ги наблюдава. От време на време оглеждаше високите дървета, чиито стволове проскърцваха под тежката зелена маса, но не успя да забележи нищо съмнително.

Саманта седна до една от касите.

— Гледай, Джак — каза тя. — На три четвърти от височината на голямото дърво. Точно под онзи мъх.

Високо в клоните лежеше неподвижно едно тъмно, космато тяло. На Джак му бяха необходими няколко минути, за да различи формата му сред тъмните сенки, но накрая разбра, че това е голяма маймуна. При това не само една, а половин дузина, загледани в интересната метална птица и животните, които вадеха разни работи от корема ѝ.

— Чудя се какво ли мислят за всичко това — каза Джак.

— Че далечните им братовчеди са напълно полудели.

Джак се изсмя. Когато не го правеше на луд, Саманта винаги успяваше да го накара да се почувства добре. С нея той бе открил една връзка, която не приличаше на никоя друга. Интимен, понякога огнен съюз, омекотен от съзнанието за дълбоко приятелство. Той се отпусна за миг. Искеше му се да отпие от бутилката с уиски, но Рикардо я беше

присвоил. Действията му не бяха предизвикани от егоизъм, а от необходимост. Той се беше посъживил, като използва малко силно миришещи соли, а след това подаде бутилката на Франсоа. Накара французина да отпие няколко големи глътки, за да успокои нервите си и да засили действието на местната упойка, която му беше инжектирал Рикардо, преди да се заеме с оправянето на зле счупените му пръсти. Наемникът стиска зъби, докато Рикардо зашиваше голямата прорезна рана на ръката му, но когато започна да намества счупените части на костите, писъците на Франсоа отново разбуниха джунглата.

Късно следобед горещината измъчи групата. Тежкият, влажен въздух покри телата им с влага. Джак вече беше изпил два литра вода и пресмяташе уравненията, които да му помогнат да пресъздаде местоположението на вратата към храма. Саманта се мъчеше с кратката лекция за прецесията и астрологията, която ѝ бе преподавал. Тя разбираше, че Вратата може да служи като сенчест показалец, който да насочи групата към мястото, където би могло да бъде скрито нещо, но не разбираше физическата основа на това събитие. Джак скоро разбра, че ще трябва сам да разреши тази задача. Имаше чувството, че би могъл да изстиска вода от въздуха. Тялото му не можеше да излъчи и капка пот, да не говорим за двата литра течност, която вече бе изпил. Затова остави Саманта и тръгна да търси по-прикрито местенце, за да пусне една вода.

Гората го привличаше и той се разхождаше из нея, като че ли бе на ботаническо изложение. Очите и ушите му проследяваха различните звуци, издавани от голямото разнообразие живи същества, за които тя бе дом. Видя най-различни насекоми, повечето големи, многоцветни, а не като дребните и незначителни, които човек може да види в населените райони. Гъсти зелени папрати и ярки жълти цветя обсипваха земята на джунглата. Той забеляза една анаконда, която показва глава през ниските клони на едно дърво и го изгледа със студените си жълти очи.

Никога досега Джак не бе навлизал толкова навътре в селвата, както местните наричаха джунглата. Докато се разхождаше безцелно сред огромните каучукови дървета, обвити с драперии от лиани, и пресичаше сенчести места, където слънцето не проникваше през

листата на дърветата, Джак мислеше какво разнообразие притежава Боливия на територията си. Тиахуанако се намираше само на няколко стотици километра оттук, но по пътя си нататък щяха да се движат все едно по друга планета. Около 20 процента от Боливия бе безводна, над 40 процента от площта ѝ заемаше джунглата, а част от територията можеше да се счита направо за необитаема. Боливия заема площ от над един милион квадратни километра и е пресечена през средата от две успоредни била на Андите, или така наречените Кордилери, които разделят страната на три различни екозони.

Източните равнини, или областта Ориенте, включват тропическата джунгла, в която се намираха сега.

Подандинската област се състои от междупланински долини, или *юнгас*, с мек до горещ климат, където по полегатите склонове и дефилета се отглежда опиумният мак.

Джак бе посещавал андинската област на два пъти. В нея влизаше огромното сухо високопланинско плато, наречено Алтиплано, което се простира от западната верига на Андите, или Кордилиера Оксидентал, до източното им било, около езерото Титикака. Онова, което лежеше скрито в очакване те да го открият сред руините върху това студено плато, направо предизвикваше тръпки. Извънземната холограма беше ги насочила към Тиахуанако — мястото, което първо бе предизвикало искрата за създаването на теорията на Джак за това, че древното човечество може да е било подпомогнато от посетители, дошли от отдавна забравено време или място. Дали извънземните са дали на човешките жители на този район технологическите познания, необходими за построяването на такива каменни структури? Или може би цялото това място е било построено от самите извънземни? По гърба на Джак полазиха тръпки. През последните няколко дни мисълта за разкриването на тайнствения произход на човечеството само се бе задълбочила.

Когато напрежението в мехура му най-накрая му напомни за целта, с която се бе отдалечил, пистата изобщо не се виждаше. Вероятно беше изминал няколкостотин метра, без изобщо да го осъзнае. Джак спря пред един обрасъл с мъх голям камък, който му се стори не по-лош от коя да е друга цел, към която да насочи струята. Отвори ципа на панталона си. Вълната от облекчение го накара да потръпне и да затвори очи. Остана със затворени очи през цялото

време. След нещо като цяла вечност ги отвори... И видя пред себе си дулото на автомат.

Саманта надникна в края на гората. Джак го нямаше вече доста време. Открай време имаше неприятния навик да изчезва и тя едновременно го обичаше и мразеше заради това. Беше открила у Джак тънката граница между мъж, който може да обича една жена, да я обожава с цялата си душа, без да загуби самостоятелния дух на своя пол. Преди това никога не беше срещала такъв човек. Или пък след това.

— Знам, че не искаш да чуваш това, но ще трябва да оставим доста голяма част от оборудването. Поне засега — каза Дорн. Той масажираше леко загорелите ѝ от силното слънце в Мали рамена. Не ѝ даде сърце да му каже да престане.

Обърна се с лице към него.

— Колко ще можем да вземем?

— Може би половината. Ако имаме късмет.

— По дяволите!

— Щом пристигнем на мястото, ще уредя да ни докарат останалата част. Наел съм група хора, които ще свършат тази работа. Работил съм с тях и преди. Те ще успеят да натоварят останалата част от оборудването и да го доставят при развалините. Но сега смятам, че трябва да вземем само най-необходимото.

— Виждал ли си Джак?

— Не. — Въпросът като че ли го ядоса.

— Защото той сигурно по-добре знае какво точно ще ни бъде необходимо. — Тя се изправи и изтупа керемидената пръст от панталона си. — Ще започна да отделям нещата, които няма да ни бъдат нужни.

— Още ли изпитваш чувства към него?

Саманта спря. Изглежда, ѝ стана неприятно.

— Той ми беше годеник.

— Тревожиш се за него.

— Разбира се. Не би било човешко, ако не беше така.

— Предполагам, че не е любов.

— Любов ли? — изсмя се тя. — Ти видя колко му е приятно да се намира до мен. Не мисля, че е необходимо да си въобразяваш *каквото и да било*, за да го разбереш.

Дорн се загледа подире ѝ, когато тя тръгна към багажа.

Саманта работеше бързо. Остави голяма част от пакетите с лиофилизирана храна, които имаха. Реши, че ще могат да намерят храна по пътя. Взе всичката бутилирана вода. Прясната, чиста вода за пиене щеше да бъде скъпоценна в Боливия. Напомни си, че Тиахуанако се намира на повече от три хиляди метра над морското равнище, и реши, че не е разумно да оставят някои от якетата и по-топлите дрехи на групата.

Даде указания на Бонган как да опакова част от най-чупливата научна апаратура в по-големи сандъци. Използва всичко, което можеше да намери, включително чорапи и тениски, за да увие по-дребните инструменти, за да не се повредят. Саманта установи, че добре помни кое в кой сандък се намира, и бързо отдели не така нужните вещи в една все по-увеличаваща се купчина от дървени сандъци зад самолета. Избърса потта от лицето си и се изправи, за да поеме дъх.

Все още нямаше и следа от Джак.

Дулото бе толкова близо, че Джак усещаше смесената миризма на барут, масло и стомана. Вдигна леко поглед, за да види нещо повече, като набързо огледа фигурата, която държеше оръжието — слаб мъж с кафеникава кожа, чиято червена кърпа покриваше по-голямата част от лицето му. Атмосферата беше напрегната. Джак вдигна ръце, за да покаже, че се предава.

Остана с високо вдигнати ръце. Фигурата използва дулото, все така насочено към главата му, за да го подбутне, преди да изговори със силен акцент:

— Дорн?

Но това не беше мъжки глас. Джак стреснато кимна, преди да отговори:

— Си.^[1]

Фигурата пред него свали кърпата. Джак затаи дъх. Тя бе красавица. Очите ѝ бяха тъмнокафяви, почти черни — идеално

съчетаващи се с кичурите гарвановочерна коса, която очертаваше ъгловатото ѝ лице. Високите скули говореха за европейска наследственост, вероятно от испански произход. Беше стройна, с тесен ханш, но патрондашът, който пресичаше гърдите ѝ, потъваше дълбоко между тях, а те бяха доста големи дори и под широката блуза. Джак се опита да не им обръща внимание.

Дорн скочи прав, когато Джак доведе малкия въоръжен контингент на поляната до катастрофиралия самолет. Групата им от Тринидад бе пристигнала.

Жената, която не каза на Джак името си, започна да говори с Дорн на развален английски. Каза му, че ще трябва да променят договора си поради неочаквания обрат на събитията. Дорн заруга яростно, но накрая се съгласи. Всъщност нямаха реални други възможности, освен ако не искаха да минат сами пеша през джунглата до Тринидад.

Джак не бе изненадан, че придружителите им бяха тежковъоръжени. Знаеше, че сигурно са членове на някой от местните наркокартели. Но като се има предвид района, в който се намираха, това вероятно бе най-сигурната им охрана.

— Помислих, че си се загубил — каза безразлично Саманта.

Изглеждаше изморена. Явно бе работила много, за да раздели товара им на двете купчини, които той видя пред себе си. Джак взе да обяснява, но накрая просто сви рамене.

Саманта започна да разпределя сандъците на товара, без да губи повече време.

Джак затършува в самолета за останалата част от личните си вещи. Скоро намери всичко, което щеше да му бъде необходимо, включително и бележника си. Когато излизаше, видя Бонган да се бори с големия алуминиев сандък, в който се намираше предметът. Възрастният мъж блестеше от пот. Джак бе изненадан, че успя да вдигне сандъка сам. Защото той едва не го бе изпуснал в Мали, когато в него се намираше само едната половина на предмета.

Той пъкна ръце под другия край на сандъка.

— Чакай да ти помогна.

Бонган го погледна с почервенелите си очи.

— Благодаря — отговори той.

Това бе първата дума, която чуваше от устата на този човек.

Дорн обяви, че групата е готова за тръгване. Натовариха необходимите вещи върху гърбовете и раменете си. Новонаетите им водачи сега служеха и като носачи. След няколко минути щяха да потеглят пеша през джунглата към Тринидад, откъдето да вземат коли за пътуването в планините. Нервите на Джак бяха изпънати като струни. Дишаше задъхано и бързо. Щом стигнеха, ако сметките му се окажеха точни, той бе сигурен, че ще открият скритата тайна, към която ги бе насочила холограмата. Ако успееш да стигнат навреме.

Всеки носеше по нещо, дори слабичкият пилот и Франсоа, който стискаше голяма торба под здравата си ръка. Всички, с изключение на помощник-пилота, който почиваше под сянката на голяма палма със затворени очи. „Горкият човек — помисли си Джак. — Кой знае колко е изморен.“

Ядосаният Бейнс отиде да го събуди. Джак също се приближи. Помощник-пилотът не помръдваше.

— Не трябва ли Рикардо да го прегледа? — попита Джак.

— Не — отвърна Бейнс. — Мъртъв е.

---

[1] Да (исп.). — Б.пр. ↑

ТРИНИДАД

— Ти би ли оставил своя приятел? — развика се пилотът. — Та аз съм кръстник на детето му!

Дорн беше предложил да оставят трупа.

— Не виждам причина да не го оставим тук, докато някой успее да се върне за него.

— Няма да изкара и час тук. Животните ще го изядат — каза пилотът.

— Прав е — намеси се Джак. — Човекът има семейство.

— Можем да го погребем — изръмжа Дорн.

— Нямаме време — възрази Джак.

Зачервеният пилот погледна Дорн в очите.

— Ами ако беше някой от вашите? За Бога, прояви поне малко съчувствие.

Саманта пристъпи между тях.

— Взимаме трупа с нас.

Докато експедицията се промъкваше през гъстата джунгла, Джак си мислеше за тъжния обрат на съдбата, която бе изиграла помощник-пилота. Човекът избягна смъртта от катастрофата само за да получи инфаркт няколко часа по-късно под голямото палмово дърво. Рикардо предположи, че е умрял преди поне четиридесет минути, като се съди по цвета на кожата му и телесната температура.

Бейнс успя да увие трупа в платнени чували, но все пак бяха необходими двама мъже, за да го носят. Трябваше да оставят още неща на поляната. Дорн изглеждаше ядосан. Той не би разрешил подобно нещо и това го дразнеше. Явно губеше контрол и Джак виждаше колко му бе неприятно това.

Под сянката на огромните палми те навлизаха все по-навътре сред влажната неизвестност. Джак си припомни, че този вид палми — *мотаку* — бяха свещени за местните индианци, които използваша листата им за покриви на особените си, построени от кал и сплетени пръти къщурки. Понякога му се струваше, че чува тихото ръмжене на пума, разбудена от дневната си дрямка от шляпането на ботушите им в

калта. Но дори и сред цялата природна красота, която ги заобикаляше, Джак не можеше да откъсне очи от стройната латиноамериканка, която вървеше пред него. Беше разбрал името ѝ почти случайно, когато един от другарите ѝ я повика по име.

Вероника.

Джак повтаряше името ѝ наум. Жената имаше фантастична фигура и особено, чувствено излъчване. Изглежда, бе метиска, смесица от повече испанска и мъничко местна, индианска кръв.

Саманта също забеляза интереса му.

Беше настигнала Джак и вървеше до него през по-голяма част от последния час. От време на време разговаряха за джунглата, но Джак като че през цялото време бе разсеян. Саманта забеляза как очите му се местят в унисон с бедрата на дребната жена пред тях. Джак се спъна в един голям корен. Едва не падна под тежестта на големия си товар.

— Внимавай — каза Саманта. — Не искам да си глътнеш езика.

Тя продължи напред и остави Джак да разтрива глезена си. Той се изсмя. Беше ядосана, но на него му хареса мисълта, че тя може да се засегне от това, че той харесва друга жена. Значи и тя продължаваше да изпитва същото чувство на притежание, което още мъчеше Джак.

След това той настигна дребния боливиец, който вървеше пред него. Макар да изглеждаха доста натоварени, хората не протестираха. Джак беше установил, че боливийците са сърдечни, галантни и силни хора. Боливийският народ бе преживял много още от самото създаване на държавата си: ужасни политици, зла съдба във войни, неуспешни сделки за земи. Едва ли имаше друга страна в Латинска Америка, която да е по-непозната или по-зле разбрана. За съжаление Боливия се беше прославил с големия поток от наркотици, който течеше откъм хълмистите ѝ долини. Никой никога не свързваше страната с вечно заснежените ѝ планински върхове или непроходимата ѝ амазонска джунгла или пък с интересните, тайнствени храмове, които може би бяха действителното родно място на човечеството. Като че ли никой още не бе споменал и дума за това. Туристите в тази почти непроходима страна бяха рядкост и малко боливийци бяха емигрирали към по-индустриализираните държави на север.

Джак наблюдаваше няколкото боливийци отпред, които се развикаха възбудено. Те ускориха ход, макар да се бяха привели под тежкия товар върху гърбовете си и оръжията, които висяха по

раменете им. Отпред бяха открили кална пътека през гората — пътят, който щеше да отведе експедицията им в Тринидад. Ако имаха късмет, скоро щяха да се срещнат с очакващите ги коли.

Експедицията трябваше да стигне навреме в Тиахуанако.

Подушиха града доста преди да са го видели. Влажният бриз донесе смесица от миризми: дим от изгоряла растителност, бензин, готвена храна и боклук. Тринидад, както повечето градове в ниската част на района Ел Бени под Кочабамба, беше беден и мизерен.

По петите на Джак бяха се появили мехури, които се спускаха от триенето. Саманта също здраво накуцваше. Крачеха вече повече от три часа.

Вероника им каза на испански да не вървят до поточето.

Малката рекичка, която течеше до пътя, беше затрупана с боклуци. Повече приличаше на отходен канал. Вероятно се вливаше направо в Рио Маморе, най-голямата река на Боливия, която течеше близо до града.

— Вони — каза Дорн и прикри носа си с кърпа.

Кърпите, с които придружителите прикриваха носа и устата си, сега се оказаха полезни, тъй като предпазваха от миризмата на мръсотииите, които плаваха свободно по рекичката. На Джак му се прииска и той да има такава кърпа. Обясни на Саманта, че 65 процента от къщите в Боливия нямат питейна вода.

— Това не е човешко — каза тя. — Просто не е честно...

Рикардо поклати глава.

— По-лошо е, отколкото си го спомнях.

Групата навлезе в покрайнините на града. Няколко изгладнели улични псета притичаха да ги посрещнат, след като бяха пили вода от някаква очукана кофа.

Въоръжените им водачи ги поведоха покрай няколко порутени бараки, пред които бяха насядали мъже, избягали от още по-бедни райони. Те пушеха и дискутираха пристигането на странния керван.

— Доста са нахални с оръжието — каза Саманта, която забеляза, че никой от придружителите им дори и не направи опит да скрие оръжието си.

— Определени картели владеят определени градове — отговори й Джак. — Те тук са еквивалентът на пазителите на законите.

Саманта спря.

— Че тогава какво прави полицията?

— Вероятно повечето от полицаите имат и друга работа — отвърна Джак.

Той посочи един мъж в кафяви панталони, който им бе помогнал да се измъкнат от джунглата. Върху ръкава на ризата му пишеше „ПОЛИЦИЯ“.

— Страхотно — възкликна Саманта.

Дорн се усмихна.

— Поне на полицаите вече са им платили.

Вероника ги поведе по калните странични улици между гъсто наредени тенекиени и сламени колиби. Миризмата на пържени пилета и *ахи* — особен сорт много люти чушки — се носеше от някои от тях, като временно заместваше вонята на мръсотия. Озоваха се в индустриален квартал с метални огради и складове. Група кльоцави дечурлига, някои куци и изкривени, ги поздрави с усмивки.

— Детската смъртност тук е най-високата в цяла Латинска Америка. Почти шестстотин на хиляда в някои селски райони — каза Рикардо, когато на Саманта й направи впечатление ужасното състояние на децата. Той започна да обяснява, че повечето, които оживеят след раждането, страдат от недохранване. Шестдесет процента боледуват от базедова болест, половината от анемия в резултат от липсата на йод и желязо в храната и водата. — Повечето остават без родители.

— Как тогава оживяват? — зачуди се на глас Саманта.

— Работят — каза Рикардо. — Вероника казва, че средната възраст на работещите деца в Боливия е паднала от десет на шест години.

„Шестгодишни“ — помисли Джак. Заслуша се внимателно в обясненията на Вероника на развален английски, че повечето от бездомните деца оживяват или като обработват кока, или като продават евтините форми на наркотика. Почти всички го използват — дори и децата в предучилищна възраст.

Вероника им направи знак да спрат. Тя се приближи до двама добре облечени мъже пред един от по-големите складове.

След кратък разговор се върна при Дорн.

- Ще говорим вътре — каза тя.
Дорн се обърна към Бейнс:
— Защо ли имам чувството, че ще ми трябва чековата книжка?
— Чакайте тук, ако обичате — каза Вероника на учените.

Саманта седна върху раницата си. Заговори за възможните начини, по които биха могли да публикуват откритието. Джак облегна глава върху един от сандъците. Не усети, че е замълчала.

— Джак? Къде се отнесе?

— Извинявай. — Джак се бе загледал с интерес в две възрастни индианки наблизо. Широките им поли, наречени полерас, бяха запретнати до коленете им и откриваха сухи, мазолести крака. Жените бяха дошли от планините. Те си говореха бързо, докато плетяха яркочервени пуловери. Фината вълна от почти изчезналата викуня, вид лама, живееща във високите планини, се плъзгаше леко между пръстите им.

— Тези твои очи май не спират да шарят.

— Те говорят на аймирски. — Той се вслуша в разговора им, като че ли беше симфония.

— Да. Индианците аймира говорят на аймирски — каза тя. — Защо това толкова те учудва?

— Защото той може да произхожда от един от най-древните езици на света.

— Не съм си представяла, че си и лингвист.

— Не съм. Чел съм за това. Иван Гусман де Рохас. Спомняш ли си го?

Името звучеше някак познато на Саманта.

— Математик ли беше?

— Боливийски компютърен специалист. Публикувал е трудовете си към средата на осемдесетте години. — Джак се поизправи. — Винаги съм мислил, че в езика на местните жители може да съществуват следи от древните цивилизации в Тиахуанако. После прочетох труда на Рохас. Той е открил нещо още по-странно от възможната древност на този диалект. Изглежда, че аймирският може да е изцяло „измислен“ език. Език, който е бил създаден със специална цел.

— Образовай ме малко, Джак. Това не е от моята област.

Джак замълча, леко объркан. Фактът, че голяма част от палеоантрополозите се занимават малко с лингвистика, бе точно онова, което според Джак продължаваше да държи тази наука в средновековието. Човек трябваше да познава лингвистиката, астрономията, археологията и математиката. Използвайки всички тези области на познанието, той би могъл да преведе следите от миналото и това бе единственият начин за разбирането на тази наука.

— Рохас е открил, че аймирският език има изкуствен синтаксис.

— Което означава?

— В основни линии неговата особено строга структура е толкова ясна, че прилича на изкуствена. Изцяло „измислена“, Саманта. Дотолкова, че подобна на нея няма в никой нормален, „органичен“ език — каза той възбудено. — Повечето езици се променят бавно с течение на времето. Аймирският език, изглежда, е създаден изведнъж.

— Искаш да кажеш, че са го научили внезапно ли?

— Езикът не се е развил от лингвистичното си детство. Бил е „създаден“. И синтаксисът му е математически.

— Математически ли?

— Чувала ли си за Аймирския алгоритъм?

— А, ето защо името Рохас ми се стори познато...

— Аймирският език лесно може да бъде превърнат в компютърен алгоритъм, който Рохас е нарекъл Аймирски алгоритъм — усмихна се Джак. — А за какво му е потрябвал на един древен народ компютърен алгоритъм?

Смръщените ѝ вежди показаха на Джак, че го слуша.

— Алгоритъмът се използва като мостов език. Езикът на оригиналния документ може да бъде преведен на аймирски, а после от него — преведен на който и да било друг език. Аймирският език е като готова програма за превод. За лингвистите се е оказал неоценим.

— Изкуствен език с удобен за компютърна обработка синтаксис, развит на същото място, което холограмата ни посочи... — замислено изрече Саманта. — И ти ли мислиш онова, което ми дойде наум?

Джак забеляза въодушевлението в очите ѝ.

— Да — отговори той. Едва успяваше да контролира собствената си възбуда. — Нашият извънземен може и тук да е оставил следи.

Буря от ругатни прекъсна разговора им. Рикардо преглеждаше ръката на Франсоа. Пръстите на ръката му бяха подути, а белия бинт до рамото му бе напоен с кръв. Франсоа вероятно беше разкъсал шевовете си по време на похода из селвата.

Рикардо преглеждаше раната на ръката на французина. Недоволен от шивашките си умения (за което обвиняваше замаяността си от мощния еликсир, погълнат по време на полета), той все пак бе доволен от ортопедичната си работа.

— Елате да видите — каза гордо той на Саманта и Джак. — Даже и да имах рентгенова снимка, нямаше да наместя пръстите му по-добре. — По време на цялата консултация Франсоа пушеше, възмутен от ентузиазма на доктора.

Скърцането на плъзгащите се врати на склада събщи за завръщането на Дорн и Бейнс.

— Намерихте ли нещо? — попита Саманта. Бяха стояли вътре почти двадесет минути.

— Има нещичко.

Чу се палене на двигател, последвано от познато бумтене. Скоро в склада бяха запалени още няколко двигателя. Един открит джип се появи сред облак дим, последван от четири други коли. Две от тях приличаха на открити военни камиони с достатъчно големи каросерии, за да поберат багажа им. Другите две приличаха на първия джип, само че бяха по-големи — може би стари тойоти, но Джак не беше съвсем сигурен. В каросерията на едната имаше нещо покрито с брезент. На Джак му се стори, че формата му е като на обърнато „Г“.

— Изглеждат достатъчно здрави — каза Саманта.

— И четирите са с двойна предавка. Мисля, че няма да имаме проблеми да стигнем където трябва. — Дорн изръмжа заповеди към хората, които започнаха да товарят вещите.

Саманта и Джак наблюдаваха товаренето на оборудването си, като се опитваха да настанят най-чупливата апаратура в първия камион. Саманта се погрижи особено за двата алуминиеви сандъка, като лично ги закрепил и завърза.

Докато Джак прехвърляше пакетите с храна на един от боливиеците във военния камион, Дорн каза:

— Само тридесет и два часа. Можем ли да стигнем до Тиахуанако, преди да са изтекли?

Джак усети нервността в гласа му. Дорн искаше да успеят. Точно толкова, колкото и самия той.

— Ако имаме късмет и пътищата са добри.

Да се стигне до Тиахуанако за тридесет и два часа по калните пътища на междупланинските *юнгас* щеше да бъде доста трудно. Но Джак знаеше нещо, което останалите не подозираха — той още не беше сигурен в резултата от пресмятанията си. Ако се беше излъгал във възрастта на храма, всичко щеше да е напразно. Без точната възраст Джак не би могъл да постави макета на Вратата на точното ѝ място и никакъв сенчест показалец нямаше да се появи. Джак почувства, че го хваща главоболие. Имаше един ден и осем часа, за да изчисли най-великото уравнение в кариерата си.

Вероятно най-великото в живота му.

НАБЛЮДАТЕЛИ

Кръстчето на обектива се спря върху високия, среброкос мъж. Изглеждаше различен, не на мястото си, богат човек сред джунглата. Интересно. Двете пресичащи се линии спряха в миг — центърът им се намираше върху очите му, точно над носа.

Щрак. Бззз. Щрак.

Фокусът се измести, после се фокусира върху едрия латиноамериканец. Този изглеждаше рошав, като че ли току-що излиза от проточило се пиянство. Кръстчето спря за миг — щрак — бззз — преди да открие страхотно красива брюнетка. Образът стана по-ярък. Жената изглеждаше като американка и имаше прекрасни сини очи.

— Еха — каза един глас. — Ей това вече е страхотно парче. Телеобективът на японския фотоапарат се премести леко от единия обект към другия. Филмът се въртеше леко зад обектива. Щрак, бззз, щрак, бззз...

— Интересно. Кое ли е това момиче?

— Не знам — отговори гласът.

Мъжът, който зададе въпроса, беше с бяла кожа, покрита със светлокафяви лунички. Дългият му нос бе почервенял от слънцето, като че ли за да достигне цвета на рижавата му коса.

— Имаш ли нещо против и аз да погледна?

— Стой си на мястото. — Косматите ръце, които фокусираха лещите, бяха нашарени с драскотини. Мъжът зад фотоапарата беше малко по-едър от партньора си и с тъмна кожа. Кафявата му коса бе подстригана късо и оредяваше над челото му. Казваше се Пиърс.

— Тези не са трафиканти — каза Пиърс.

— Не — съгласи се светлокожият. — Повече приличат на лекари.

— Дебелият изглежда като че ли сам има нужда от доктор. — Пиърс нагласи фокуса. Забеляза праха и мръсотията по дрехите им. — Откъдето и да идват, било им е доста трудничко, докато стигнат дотук. Всичките изглеждат ужасно — добави Пиърс. — С изключение на момичето.

— Ще трябва да повярвам на думите ти — отвърна по-младият. Не успя да скрие недоволството си.

— Не са дошли с визи. През последните дванадесет месеца не съм виждал документи на такива като тях. Щях да запомня такава маце.

Светлокожият мъж, Милър, измъкна малък магнетофон и натисна бутона за запис.

— Вторник, осемнадесети март, 1998 година. Шестнадесет часа и четиридесет и две минути.

Той постави магнетофона върху найлоновата торба пред Пиърс, който започна да говори, без да сваля очи от обектива.

— Висок, бял, добре изглеждащ, към петдесетте. Явно човекът с парите. Разговаря главно с Вероника Пена — късметлия копеле. Помощникът ѝ Салседо е до нея, както винаги.

Вероника заемаше висок пост в йерархията на картела. Тя обикновено работеше по най-големите сделки, поради което агентите я следяха, след като получиха сведения от подслушването на телефона на Чека.

— Господин Мангизлията е заобиколен от четирима типични наемници, около четиридесетгодишни. Ако трябва да заложа, той вероятно е южноафриканец. Може би австралиец. Двамата по-млади типове изглеждат като наемници. По-високият е ранен. Дясната му ръка е бинтована. Имаме един кльоцав, дребен бял. Прилича на пилот. Никога не съм го виждал наоколо. Не е някой от пилотите на трафикантите.

— Трябва да са минали през селвата — каза Милър. — Вероятно затова не сме ги засекли по-рано.

— Едрият латиноамериканец е към четиридесетгодишен. Може би лекар. Преглеждаше ръката на наемника. Придружава го друг бял мъж. Може да е някой от проклетите водачи или кой знае. Освен това има бяла жена. Малко над тридесетгодишна. Красива. Истинска красавица. — Пиърс млькна, преди да допълни още една забележка към записа. — Момчета, надявам се да запазите някои от тези снимки и за мен, става ли?

— Мамка му, Пиърс, някои от нас още държат на службата си.

Пиърс се изсмя. Младите агенти от ЦРУ винаги се бояха да не си изгубят службата — параноята, предизвикана от края на студената

война. Милър се страхуваше особено много. Жена му току-що беше родила.

— Охо, какво е това? — попита Пиърс. Той нагласи обектива на фотоапарата и го насочи към последния камион. — Хванах един възрастен негър. Африканец. Облечен е в типично африкански дрехи. Големи обеци. Някаква татуировка на лявото рамо. Вероятно може да бъде проследен. Снимките ще я покажат.

— Мислиш ли, че това има нещо общо с обаждането на Чека?

— Вероятно — каза Пиърс. — Само дето не разбирам връзката.

Лентите от подслушвателното устройство в кабинета на министъра на външните работи подсказваха нещо за „подарък“, пристигащ в Тринидад. После Чека беше казал на човека по телефона, че ще му се обади след пет минути от друго място. Това беше за четвърти път през тази седмица. Чека знаеше, че го подслушват. „*Но кой ли му е казал?*“ — чудеше се Пиърс. Срамна работа. Беше издал половината държава, преди да загрее, че „сигурната“ му линия се подслушва. ЦРУ следеше незаконната му дейност в Боливия от година и половина, като събираше данни за обвинение, което да помогне на боливийската полиция да го прати на топло в затвора. Чека беше невероятно зле настроен към американските интереси. Той осигуряваше незаконно оръжие за партизаните, които се биеха против американците в цяла Централна Америка, и участваше в голяма част от наркотрафика към Щатите. Заповедта беше да използват всичко, което е възможно, с изключение на убийството му, за да го отстранят.

Пиърс опря фотоапарата върху коляното си и изключи магнетофона. Пъхна микрокасетата в джоба на ризата си и прибра магнетофона в пълната си раница. В нея имаше оборудване за сателитна връзка и няколко уреда за наблюдение.

— Какво ли ще прави Чека с няколко учени? — изрече на глас мислите си Пиърс.

— Може да са дошли да анализират някакъв наркотик.

— Съмнявам се — каза Пиърс. — Носят твърде много оборудване. Чудя се какво ли има в тези сандъци?

— Имат дълбоки джобове обаче. Това е сигурно. Виждам един, два... Май общо шест коли. Интересно накъде ли са се запътили?

— Не знам. Пък и честно казано, не ми пука.

— Няма ли да ги проследим?

— Не, освен ако не се насочат към Сукре — заяви Пиърс и прехвърли тежката раница върху рамото си.

— Ама може да се окаже интересно — възрази Милър.

Пиърс разглоби триножника на фотоапарата.

— Не ни се плаща, за да следим група нещастни доктори из селата. Ние сме тук, за да хванем Чека в нещо сериозно.

— Ти си убеден, че тези хора нямат нищо общо с Чека или с наркотиците. Така ли?

— О, може и да имат нещо общо с Чека — каза Пиърс. — Но тази група няма начин да е замесена в трафика. Залагам кариерата си.

Милър си замълча. Последното изречение на Пиърс, изглежда, го убеди.

— Знаеш ли, какво мисля, момче?

— Какво?

— Мисля, че това е част от малката зоологическа операция на Чека — заяви Пиърс. Говореше за незаконната търговия на онзи с екзотични животни. Министърът беше изнесъл от страната хиляди животинки през последните година и половина. Но това престъпление никога не би било достатъчно, за да бъде осъден на доживотен затвор. Трябваша им наркотици, убийство.

— Мислиш, че пренасят животни ли?

— Група доктори или учени. Купчина сандъци. Минават през селвата. Сигурен съм, че събират видове за проклетата зоология.

— Може и да си прав.

— Може и да съм прав ли? — обиди се Пиърс. — Залагам лявото си яйце на това.

Милър сви рамене.

— Така. Значи искаш да ги проследим из джунглата, за да видим какво ще решат да вземат за занимавка на някакви петгодишни дечица? — попита Пиърс. — Или искаш да се върнем в Сукре и да открием стоте кила, които знаеш така добре, както и аз, че ще намерим там?

Сериозният поглед на Милър потвърди съгласието му.

— Благодаря — каза Пиърс. — Знаеш, че никога не съм те насочвал по грешен път. — Той подаде фотоапарата на Милър, който макар и победен, реши да хвърли още един поглед.

Пиърс не беше направил и две крачки, когато Милър извика:

— Чакай... Мисля, че ще пожелаеш да хвърлиш един поглед на това.

— Какво пък сега?

Милър подаде фотоапарата и посочи към двама мъже, които се мъчеха да натоварят някакъв увит в брезент товар в един микробус „Фолксваген“, който току-що беше спрял до колоната. Пилотът размени няколко думи с шофьора.

Пиърс приближи око до окуляра.

— Мили Боже! — възкликна той. Наблюдението им можеше да се окаже полезно. Видя как двамата мъже долу насила прегънаха дебелия синкава ръка на един труп, която висеше отпуснато през отвора на брезента.

— Радвам се, че си имаш две — каза Милър.

Пиърс го изгледа с неразбиране.

— За яйцата ти говоря.

Лицето на Пиърс почервения.

— Извади антената и апаратурата за сателитна връзка — каза той. — Ще предаваме оттук.

ВИСОКОПЛАНИНСКОТО ПЛАТО

Един час по-късно конвоят от камиони и джипове беше оставил Тринидад далеч зад себе си. Товаренето мина спокойно. Дванадесетте човека от ескорта работеха бързо и професионално.

Вероника и един друг по-светлокож мъж като че ли бяха отговорници за работата. Въпреки това Джак не се противопостави, когато Бейнс му предложи да вземе пистолет. Повечето от боливийците вероятно все бяха убили някого през живота си. Виждаше го в твърдите им, мрачни погледи. Освен това Джак забеляза, че гледат похотливо към Саманта и ако се опитаха да я докоснат, той би ги убил.

Джак се качи в първата кола с Вероника, която го бе помолила да пътува с нея. С известно удоволствие Джак отбеляза, че Саманта изглеждаше ядосана.

— Жената годеница ли ти е? — попита Вероника, след като излязоха от селото.

— Беше — отговори ѝ той на испански.

Тя сви рамене. Лицето ѝ остана безизразно.

Керванът щеше да заобиколи Ла Пас, столицата на Боливия. Ако минеха през града, пътуването им би било по-кратко, но охраната им явно не искаше да се привлича внимание. Нито пък учените. Джак си напомни, че фактически са в нелегалност. Нямаха визи, изобщо не бяха минали през митница. Освен това той бе ходил в Ла Пас преди. Там задръстванията от коли по улиците продължаваха по цял ден.

През първата половина от изкачването им в Андите Вероника говори за семейството си. Каза на Джак повече, отколкото бе очаквал. На няколко пъти дори сама се усещаше и му се усмихваше срамежливо. Джак забеляза известна нежност зад твърдата ѝ черупка. В това отношение тя му приличаше на Саманта. Беше влязла в света на мъжете и бе постигнала високо положение в него. И все пак твърдостта, която толкова се стараяше да показва, като че ли маскирала една вътрешна уязвимост, която някога е била жестоко наранена.

Керванът от коли се катереше по все по-стръмните склонове. В далечината, обикновено скрити сред урвите, Джак понякога забелязваше полета с опиумен мак — ярки червени и бели петна, скрити сред гранитните стени.

Първоначално незабележимо, а после внезапно пейзажът и животинският свят се промениха. След като пресякоха една река, която се извиваше сред скалите на каньона, пътят им разкри спиращ дъха изглед. Величествените върхове, посипани със сняг, се отдръпнаха пред савана от вълнообразни, голи хълмове. Пейзажът изглеждаше като сън — един свят, скрит от мъгла и облаци. Пътят стана по-равен. Джак разбра, че са стигнали високите плата — Алтиплано. Сега вятърът бръснеше остро колите. Вероника се премести по-близо до Джак, за да се топят. Рамото ѝ се вмъкна зад гърба му. Тя погледна към него и му се усмихна приятелски. През него премина нещо като ток. Дишането на Вероника също стана по-дълбоко. Той си представи, че я люби. Скоро Джак усети, че тя се отпусна върху гърба му. Очите ѝ бяха затворени. Джак осъзна, че една нощ с тази жена би била безценна, но освен това разбра, че привличането му към нея е само повърхностно. Магията на съблазнителността ѝ отмина. Вместо това, като усещаше топлината на тялото ѝ до своето, той си даде сметка колко много му липсва прегръдката на Саманта и интимността, която някога съществуваше между тях двамата.

Скоро колите отминаха ниви с царевица и картофи — основните храни на Андите. Тук можеха да бъдат изброени около двеста сорта. Джак беше сигурен, че е опитвал поне половината от тях по време на двете си пътешествия в Боливия. Изобщо, що се отнася до индианската кухня, заедно с високопланинските зърнени храни от *киноа* и *канахуа*, Джак би предпочел да изяде собствените си пръсти, но не и да преглътне пак някога ужасно сухите картофи, които можеха да му раздерат гърлото. Заради тях през последните четири години не се решаваше да хапне даже пържени по френски картофи.

Колите забавиха ход, за да пропуснат през прашния път стадо ламии-алпака, тръгнащи към високите, вълнообразни хълмове. Пастирите носеха пуловери и черни филцови шапки. Те подкарваха с тънки червени пръчки животните, които вдигнаха облаци прах, докато пресичаха пътя. На Джак му се стори интересно, че животните успяват да оживеят, като пасат редките диви тревици и кактуси, растящи по

платото. Докато колоната коли чакаше търпеливо, Джак погледна към Саманта, която пък го наблюдаваше от задната кола.

Тя бързо извърна глава. Саманта винаги се правеше на равнодушна, когато бе ядосана или ревнуваше. Може би чувствата ѝ към него все пак бяха по-силни, отколкото си мислеше.

Двигателите на колите завиха шумно и колоната отново потегли напред. Джак извади бинокъла от пътната чанта в краката си.

— *Ел лаго*^[1] — каза той. Размърдването му бе събудило Вероника.

В далечината като мираж блестяха сините високопланински води на езерото Титикака.

---

[1] Езерото (исп.). — Б.пр. ↑

ПОСЛЕДНАТА ВЕЧЕРЯ

— Не знаех, че ръждата можела да плава — каза Рикардо.

Колоната беше спряла пред един очукан ферибот. И малкото боя, останала по него, се лющеше на парцали и под нея се показваше червената ръжда, която покриваше плавателния съд. Корабчето се поклащаше унило до протъркания дървен кей, който излизаше към плиткия залив. Малкото рибарско градче Тикине притежаваше единствения ферибот, който можеше да преведе тях и оборудването им през езерото. Обаче, след като видя тази плаваща морга, Джак разбра, че ако околният път покрай ледените брегове на езерото Титикака не беше затворен, той с удоволствие би избрал по-дългия му маршрут.

Саманта скочи от първата кола и пресрещна Джак до мостчето пред малкия пристан.

— Приятно ли пътува?

— Да — отговори Джак. — Благодаря.

Вероника скочи от колата, облечена в якето на Джак.

— Да побързаме да качим нещата на борда — каза Саманта.

След като закараха колите върху ферибота, първият помощник на капитана, индианец, на когото му липсваха предните горни зъби, каза на Дорн, че преди да потеглят, екипажът трябвало да извърши някакви малки поправки.

— Малки поправки ли? — Дорн погледна към Джак, а после отново към индианеца. — Къде, по дяволите, е капитанът?

Накрая откриха капитана на ръждивата развалина, работещ здравата в машинното отделение. Сигурно беше подушил киселото като оцет настроение на Дорн, защото скочи с усмивка и го прегърна през рамо, като че ли бяха близки приятели. След това обясни, че „малките поправки“, които трябвало да направи, щели да отнемат само няколко часа.

Джак тръгна след Дорн, който вървеше ядосано по прашния път към малка колиба.

Макар и разочарован заради забавянето, Джак едва прикри усмивката си, като забеляза открояващия се черен отпечатък от ръката

на капитана върху гърба на ризата на Дорн.

Голямата каруца представляваше идеално прикритие. Връзки здраво стегнати тръстики *тотора* в каруцата скриваха джипа, но и оставяха достатъчно пространство, за да се вижда целият район. Пиърс записваше, докато колите с трополене се качваха върху борда на ферибота. На Милър му струваше само две дъвки, за да наеме едно малко индианче. Най-новият и най-млад оперативен работник на ЦРУ притича откъм ферибота и съобщи на Пиърс между няколкото балона, които направи с дъвката, че корабчето е било наето до другата страна на езерото за развалините на Тиахуанако.

— Какво може да търси картелът в изоставените руини? — попита Пиърс.

Милър поклати глава, докато предъвкваше говеждата пастърма.

Пиърс наблюдаваше групата доктори и наемници да се изкачват по склона на полегатия хълм към няколкото малки сгради. Ставаше студено. Пиърс закопча горните няколко копчета на якето си и си каза, че това трябва да е най-странната сделка с наркотици, която някога е виждал.

— Искаш ли малко? — Милър му подаде парче говежда пастърма.

Пиърс поклати глава. Вдигна яката около ушите си и се сгуши в седалката на джипа. Шефовете на Управлението във Вирджиния му бяха заповядали да проследи Вероника, докато специалистите там се опитат да идентифицират новопристигналите. Да не прави нищо. Само да чака. Двамата оперативни агенти трябваше да следват стриктно настоящото нареждане, докато не получат нова заповед. А то беше: „*Бъдете в непрекъснат визуален контакт.*“

Капитанът на ферибота беше им казал, че в ресторантчето горе на хълма сервирали страхотна местна риба. Първоначално Джак се вбеси от мисълта да губят време за ядене, но нямаше друг изход. Тук фериботът държеше пълен монопол. След като влязоха в постройката от изсушена кал и дърво, Джак усети аромата на прясно приготвена риба и това повдигна духа му. В голямото огнище пламтеше огън и

хвърляше оранжево зарево из помещението, което служеше като място за почивка и хранене. Навън вече бе настъпила студена нощ. Саманта се стопли до горещите камъни на огнището, преди да седне при Дорн, Бейнс, Джак и Рикардо край единствената свободна маса. Група от прашни рибари заемаха останалите две, явно готови да пият през цялата нощ.

Собствениците поставиха отвън под покрива от ярки звезди маси за останалите хора от кервана. Бонган се хранеше сам до мъжете от боливийската охрана, които мълчаливо си пушеха цигари *питийос*, съдържащи малко кокаин, твърде популярни в този район на Андите. Джак го наблюдаваше с любопитство. Този човек му харесваше, но тук изглеждаше не на мястото си и твърде самотен. Затова изпитваше и съчувствие към неговата изолация. Макар да служеше от дълги години, той си оставаше един самотник сред другарите си.

Самото хранене продължи около двадесетина минути. Всички излапаха набързо вкусната езерна пъстърва, без да приказват много помежду си. След това вкусиха някои от коктейлите на ресторантчето и топъл пунш с *писко*^[1]. Джак усети, че лицето му изтръпва само след половин чаша от питието — ефектът на алкохола се засилваше и от голямата надморска височина на това място. От далечината към тях се носеше музика от един бар, намиращ се от другата страна на черния път. Звучите разкриваха дълбините на южноамериканската култура. Свиреха мелодията със *сику* — типична дървена флейта, използвана от индианците, обитаващи високите Анди. Подредени на групи, от тези инструменти се изтръгваха особени, призрачни звуци, особено във високите тонове. Едно *чаранго* пригласяше на флейтите. Мелез между мандолина и банджо, то звучеше по-прекрасно от който и да било инструмент на земята.

Когато групата се събра около огъня, за да се постопли, Джак погледна Саманта, която се бе облегла върху горещите камъни. Кестенявата ѝ коса лъщеше под отблясъците на оранжево-червените демони, които трептяха из помещението. Небесносиният ѝ вълнен пуловер не можеше да се сравнява с яркостта на очите ѝ.

Пребори се с желанието да седне до нея и се настани на един тъмен, дървен стол наблизо. Дорн седна до него и помоли Джак да му разясни Аймирския алгоритъм. Саманта му бе разказала за него по пътя. Заобиколени от всичко необходимо — интересни хора, горящ

огън, топло питие и липсата на друго занимание — те потънаха в дълбок разговор. След минути той се бе запалил от идеята на Джак за изгубената цивилизация — съществувала преди писаната история.

— Като отдавна изчезналата цивилизация на Атлантида ли?

— Да.

Дорн се изсмя.

— Сега разбирам защо са отхвърлили теориите ти. Атлантида е мит, нали? Знам, че по телевизията много говорят за нея, но ти сигурно не вярваш наистина да е съществувала, нали?

— Вярвам — отговори Джак. — Но не защото мисля, че това е модна идея. Просто е едно от нещата, които за мен имат смисъл. Едно от малкото неща, които могат да обяснят как така човекът внезапно е еволюирал от каменната ера към модерната цивилизация.

— Джак не е съгласен с признатите теории за еволюцията на човека — намеси се Саманта.

— Разбрах го вече — отговори Дорн.

— Ако искаш да дадеш име на тази изчезнала цивилизация, можеш да го направиш. Аз не претендирам да знам къде е била тя, каква е била или дори откъде е дошла.

— Но мислиш, че извънземните може да са помогнали за развитието ѝ — замислено изрече Дорн.

Джак светна. Сега, след като бяха подкрепени от най-чудното откритие, което би могъл да си представи, странните му теории звучаха някак по-достоверно.

— Точно така предполагам. Но независимо от това, здравият разум ме уверява, че такава цивилизация е съществувала. Намираме следи от нея по целия свят. Митове от всяка част на света я документират и...

— Не можеш да основаваш науката върху митове — каза Дорн.

— Защо не? — Джак се изправи и отиде към огнището, което го окъпа в мека, топла светлина. — Митовете за мен са удобен начин да се предава историята — преди създаването на писмеността. Щом различните култури по света говорят за внезапно изчезване на велика цивилизация, култури, които не са имали контакти помежду си, то аз съм склонен да им вярвам. Точно както съм склонен да повярвам, че Александър Велики е завладял Персия или че Юлий Цезар е бил убит. Щом като човек вярва на тези разкази, защо да не вярва и в онези от

по-старо време? Митовете са история. История отпреди създаването на писмеността.

Дорн дъвчеше лулата си.

— Повечето антрополози като че не са съгласни с това.

— Но пък ние ставаме все повече — каза Джак. — И не само в областта на антропологията. Астрономи, лингвисти, историци, изследователи като Полански, Сантиляна, Селърс. Те всички искат да кажат, че в съвременните ни разбирания за миналото има нещо погрешно. — Джак отпи от горещия си пунш. — Греъм Хенкок казва, че ние сме същества, страдащи от амнезия. Това е най-доброто определение, което съм чувал. Ако само се вслушаме в собствените си митове, нашата предистория ще ни се открие. Тя ни моли да го сторим. Как иначе могат да бъдат обяснени безбройните разкази за глобална катастрофа, която почти унищожила човечеството?

— Говориш за потопа. От Библията.

— Да. Великият потоп. Земетресение. Толкова ужасно явление, че някой се е погрижил да не го забравяме.

— Ти наистина ли мислиш, че това се е случило? — попита Дорн.

— Знам, че е така. — Джак замълча за миг. — По света съществуват над петстотин легенди за потопа. Доктор Ричард Андре, който е изследвал осемдесет и шест от тях от четири континента, е направил заключението, че шестдесет и две са напълно независими от разказите, предавани от евреите и в Месопотамия. Всички разказват за това, че нашият вид почти е бил изчезнал. И само няколко оживели е трябвало да започнат всичко от самото начало.

— Като Ной — каза Саманта.

— Или като Утнапишим за шумерите, Тезпи за Централна Америка, Великия баща и Великата майка на маите, които оживели след унищожението, за да населят земята отново. Инуите са вярвали, че големият потоп е бил придружен със земетресение, което протекло толкова бързо, че само малко хора са успели да се спасят. Индианците лусеньо от Долна Калифорния вярвали, че тези спасени са избягали по най-високите върхове, докато водата е спаднала. Карените в Бирма разказват за двама братя, които били спасени от потопа върху сал. Във Виетнам брат и сестра оживели в дървен сандък — заедно с по една двойка от всички видове животни. В Малайзия племето чион вярва, че

от време на време светът им, или Седмата земя, както те го наричат, се обръща наопаки и всичко в него бива потопено и разрушено. Племената от остров Самоа, японците, гърците и египтяните — списъкът е дълъг.

Джак замълча и загледа пламъците.

— Ние не сме се развили, като просто сме еволюирали от каменната епоха насам. Ние сме били хвърлени обратно в каменната ера. От страхотна катастрофа, която почти ни е изтрила от лицето на планетата.

Вятърът удряше по капациите на прозорците отвън и невидимият студ на Андите нахлуваше през отворената врата.

— Да мислим, че сега сме стигнали върха на цивилизацията и сме го постигнали посредством равномерно, линейно развитие, е не само нахално, но и скръбно противоречие с фактите. В две или три от книгите си Платон е твърдял, че нашата планета е била помитана периодично от катастрофи, след които са оставали малко оцелели. Или както той казва, „лишени от писменост и образование, за да започнем всичко отново като деца“.

Саманта погледна Джак. Той винаги я беше вдъхновявал. Сега следеше всяко негово движение и напълно разбираше защо преди години се бе влюбила толкова силно в него.

— Разбирате ли, цивилизацията сигурно се развива по спирала или окръжност, но не по права линия. Ами какво би следвало, ако цивилизацията се е издигала, пропадала и издигала отново? Платон е основал своите мисли върху доказателствата, които е имал за голямата катастрофа, която е принудила оживелите да започнат да се учат отново. Да се цивилизоват отново. Фактите един след друг ни сочат, че трябва да погледнем на праисторията по друг начин. Различен от този, заради който моите професори по антропология ми отрязаха главата.

— Какво искаш да кажеш? — попита Дорн.

— Искам да кажа, че има стотици аномалии, които не се вписват в съвременните теории за нашия произход като вид и в историята на цивилизацията като цяло. Вземи само датирането на сфинкса!

— Какво за него? — заинтересува се Дорн.

Джак започна да се разхожда — навик, който си бе създал от стотиците си лекции.

— Според конвенционалната мисъл големият сфинкс е бил построен около две хиляди и петстотин години преди новата ера от фараона Хуфу.^[2] Така са ни учили в училище. Но съвременните геолози — Господ да ги благослови — използвайки модерна техника за геоложко датироване, са открили, че сфинксът трябва да е много по-стар. Джон Уест и Робърт Скоч са заложили репутацията си върху твърдението, че начинът на ерозиране на сфинкса може да е предизвикан само от силни валежи в продължителен период от време.

— Но Египет е сух като камък — обади се Бейнс.

— Точно така. — Джак спря и отпи от чашата си. — Египет е бил сух като камък от четири или пет хиляди години насам. Но не и преди това. Преди десет, петнадесет хиляди години, земята, която е щяла да се нарича Египет, е била влажна, плодородна. Сфинксът трябва да е бил построен преди това. И не от египтяните. Сфинксът е бил построен много *преди* те да са дошли по тези места, при това с технология, която съперничи на съвременните.

— Тогава кой го е построил? — попита Дорн.

— Не знам. Някаква цивилизация, за съществуването, на която са се носели слухове. Ако щещ, атлантите. Или някаква велика култура, която е изчезнала както толкова много други. Или може би...

— Да не би да мислиш, че извънземните са построили пирамидите и сфинкса? — каза Дорн.

— Не знам дали те са ги построили. Може само да са осигурили ноу-хау за строежите.

— Ако ме бяха попитали преди — намеси се Рикардо, — бих казал, че си луд. Но сега... След онова, което открихме...

— Струва ми се ужасно невероятно — прошепна Дорн.

— Както съществуването на извънземни на Земята — каза Джак. — Допреди няколко дни.

— Джак е прав — включи се в разговора Саманта. Очите ѝ блестяха възбудено. — Ние открихме доказателства за вероятна извънземна намеса в Мали. А сега холограмата ни насочи тук, към една важна цивилизация от древната история.

— Странно, проклето да е! — каза Бейнс, загледан неவிждащо към огнището.

— Аз твърдя само, че очевидната логика сочи към някаква изчезнала връзка между древното човечество и този извънземен —

каза Джак. — Помислете си само. Познанията по астрономия на древните ни предци са надхвърляли много онова, което знаем ние. Те са знаели как се движи небесната сфера — че Слънцето, Луната и планетите се въртят. Знаели са точната обиколка на планетата — тя е включена в стотици различни системи за измерване по целия свят. Инженерите и математиците откриват този феномен в запазилите се сгради, защото древните са включили тези цифри в своята архитектура. И тези цифри са точни — добави Джак. — А ние успяхме да получим толкова точни стойности едва след като първият спътник обиколи Земята през 1957 година.

— Освен това съществуват мегалитовите структури — каза Рикардо.

— Те са най-известните аномалии — отговори Джак. — Говорим за каменни блокове, които на практика е невъзможно да бъдат изрязани и преместени, а са намерени на различни места по света. Има ги в пирамидите в Египет и в Куско. Каменните блокове в Баалбек, Ливан — храм с напълно неизвестен произход — които тежат повече от осемстотин тона. Всеки от тях! Има ги и отвъд това езеро в Тиахуанако. В днешно време е невъзможно да преместим такива блокове. Но някой някога го е направил.

— Как? — зачуди се Дорн.

— Мога само да предполагам. Но след като видях онази холограма, бих казал, че откачените учени, които твърдят, че древните трябва да са притежавали някаква технология за левитация или антигравитация, вероятно не са твърде далеч от истината.

— Левитация ли? — попита Бейнс.

— Испанските хронисти, които са попаднали на Тиахуанако, са чули разкази от местни жители за истинските строители на тези храмове. Живели са много преди тяхното време. Те вдигали като по чудо огромни скали във въздуха, като при това се чували някакви силни звуци — каза Джак.

— *Източникът?* — обади се Дорн.

— Предметът и холограмата са доказателство, че е възможно да е съществувал такъв уред — каза Саманта.

— Също и фактът, че нашите прадеди са използвали платината, която е метал, топящ се едва при хиляда седемстотин петдесет и три градуса. Също и алуминий, за който се е считало, че не е бил открит

чак до деветнадесети век. Също и скобите от авангардни сплави, намерени както в Египет, така и в Южна Америка, които държат един до друг толкова огромни каменни блокове, каквито ние още не сме в състояние да преместим — продължи Джак. — Можете ли да си представите каква ли ще да е тази машина, която би могла да извърши такова нещо в наши дни?

Рикардо остави питието си. Очите му издаваха опиянението му.

— Би била доста огромна.

От масата на рибарите се чува ръкопляскания. Мъжете започнаха да подсвиркват. Бяха почти мъртвопияни. „Може и да бяха разбрали някоя и друга дума или просто бяха щастливи, че най-накрая съм млъкнал“ — помисли си Джак. Независимо от това в помещението настъпи тишина. Чувахе се само шепотът на огъня сред камъните на огнището. Всеки като че ли си представяше своята версия на такава машина.

— Значи мислиш, че *извънземните* са ни дали тази технология?
— попита направо Дорн.

Джак се готвеше да му отговори, защото смяташе, че древните легенди за Блестящите може да хвърлят светлина по този въпрос.

Но в далечината се чу двукратно ниско изсвирване.

Това бе сигнал за тях, че фериботът е вече поправен.

---

[1] Вид южноамериканска ракия. — Б.пр. ↑

[2] Наречен от гърците Хеопс. — Б.пр. ↑

ЕЗЕРОТО

Фериботът пухтеше с най-висока скорост — малко по-бързо от туткава морска краставица, мислеше си Джак. Капитанът на ръждивата платформа му каза, че ако се опита да я накара да се движи по-бързо, тя направо ще ги изостави. Когато Саманта му напомни, че друг ферибот ще има чак след два дни, той престана да досажда на човека и се зае с изчисленията за определянето на мястото на Вратата. След около час умът му просто се нуждаеше от почивка.

Беше станало още по-студено.

Той облече пуловера, който си бе купил от двете индианки аймара в Тринидад. Меката вълна успя да го стопли. Но нито четирите аспирина, нито чайт от кока, който местните използваша като еликсир при голямата надморска височина на езерото Титикака, успяха да облекчат главоболието му. Силният алкохол, който бе погълнал в ресторанчето, със сигурност не помогна. Джак остави бележките си върху старата маса в потрошената каюткомпания. Главата му бе безнадеждно замаяна. Височината му влияеше, но той разбираше, че дори и да се намира на морското равнище, изчисленията нямаше да му бъдат по-лесни.

Джак се замъкна напред, като се бореше с клатушкането на кораба, докато стигна до носа. Светлината на непълната луна къпеше огромното водно пространство и се отразяваше от ситните вълни, предизвикани от студения вятър. Потърси в джоба си вазелина и намаза сухите си устни.

Езерото Титикака се намира на около 4200 метра над морското равнище и е най-високото плавателно езеро на света. То е огромно. Площта му е 7200 квадратни километра и индианците аймара вероятно го считат за море.

В геоложко отношение езерото е било създадено в един отдавна изчезнал свят. Защото макар да се намира на повече от три хиляди метра над морското равнище, околностите му са пълни с вкаменени морски черупки, показващи, че някога високото плато е било издигнато нагоре от морското дъно. По време на тези геологически промени сред

зъберите на Андите са били затворени огромни количества вода, които останали като езеро. Макар и на стотици километри от океана, голяма част от фауната, която плава сред водите на езерото, е по-скоро океанска, а не сладководна.

Може да се видят следи и от по-скорошно издигане на земята. Археолозите са открили доказателства, че някога самият град Тиахуанако се е намирал на остров в езерото Титикака. Сега развалините на града почиваха на осемнадесет километра от брега на езерото. Джак бе прочел всички записки и на Познански за Тиахуанако. Той бе един от първите, който твърдеше, че градът е бил островно пристанище. При разкопките си той беше открил изкуствено построени докове, където са можели да пристанат стотици кораби. Някои от тези огромни каменни структури тежаха по над 440 тона. Познански мислеше, че в Тиахуанако е станала някаква природна катастрофа. Джак си спомни най-смразяващите от откритията на този човек.

„Открити са хаотично разбъркани части от човешки и животински скелети сред разпръснати камъни, съдове, инструменти и безбройно количество други предмети. Всичко това е било разместено, изпочупено и след това събрано от някаква ужасна сила. Всеки, който би могъл да изкопае тук трап, дълбок около два метра, не би могъл да отрече, че разрушителната сила на водата в комбинация със силни размествания на земните пластове вероятно са събрали тези различни по вид кости, смесвайки ги с останки от глинени съдове, бижута, инструменти и домакински съдове.“

Местната легенда подкрепяше твърдението, че градът е станал жертва на природна катастрофа, която го отдалечила от езерото. Джак гледаше черния силует на Андите, който опасваше езерото, и мислеше.

После въздъхна дълбоко и тръгна. Трябваше да изчисли точно възрастта на храма и положението на Вратата. Защото шансът беше единствен. Знаеше, че независимо от онова, което им бе показала

холограмата, Тиахуанако щеше да разкрие своята тайна единствено при изгрева на слънцето в деня на равноденствието.

Джак седеше сам. Два фенера помагаха на примигващите крушки, които се захранваха от задъхващия се двигател на ферибота. По-голяма част от групата придремваше върху дървените койки в спалното помещение. Джак с удоволствие би се изтегнал върху мърлявия дюшек, но му бе необходима всяка секунда до изгрева. Върху масата в каюткомпанията лежеше карта на Тиахуанако. Бележникът му, отворен на рисунките от погребалната церемония на догоните, почиваше в скута му. Току-що бе написал последните си изчисления — решението за мястото, където трябва да се е издигала Вратата.

Джак усети две ръце върху рамената си.

Топли пръсти разтриваха възлите по гърба му, като се опитваха да отпуснат стегнатите мускули между врата и раменете. Саманта се бе събудила. Беше се настанила на койката зад него и заспа, докато му помагаше в изчисленията. Джак затвори очи. За миг се върна в Принстън — тя му правеше същия масаж, както по време на дългите нощи в университета.

— Какво става? — попита тя.

— Става — отвърна изморено Джак.

Очите му се отвориха отново. Разчитаха и преразглеждаха диаграмите, начертани върху страницата пред него. Трудно му беше да се концентрира. После, като че едва сега се бе будила напълно, Саманта спря и седна на стола срещу него. Изглеждаше притеснена.

— Имаме един час — каза тя.

— Знам.

Джак току-що бе говорил с капитана, който обеща, че ще пристанат след четиридесет минути. Това даваше на учените двадесет минути да се доберат до развалините и един час, за да построят макета на Вратата, преди слънцето да се издигне над Андите.

Последва напрегнато мълчание. Саманта се размърда нервно.

— Значи прецесията е ключът.

— За всичко — отговори той. — Доказателствата са главозамайващи. — Джак почеса главата си с молива. — Митовете за

великата катастрофа са свързани с прецесионните числа, като че ли за да ни съобщят някакво космическо отброяване към потенциален катаклизъм. Много от тях говорят в метафори за мелница, която продължава да се върти — може би става дума за въртенето на Земята около Слънцето. Мелница, която се счупва от време на време...

— И откриваш тези прецесионни числа в митовете по целия свят?

Джак кимна.

— Селърс е изследвал мита за Озирис на древен Египет. Тя е открила, че той съдържа жизненоважни числа, с които може да бъдат изчислени равноденствията, а именно 360, 12 и 30.

— Това е с пет дни по-малко от дните на годината — каза Саманта.

Джак се усмихна.

— Една фраза в мита всъщност казва, че са били „спечелени от луната“ пет допълнителни дни, с което числото им става 365. Но по-нататък в мита се съобщават още по-изненадващи неща. Например числото 72. Според мита злата богиня, известна като Сет, е повела група заговорници, за да убият Озирис. Броят на заговорниците бил 72-ма.

— Защо това е толкова важно?

— Това е най-важното число за прецесията. За седемдесет и две години Земята изминава един градус по дължината на еклиптиката си. Това число се среща непрекъснато. — Джак бутна бележника си пред Саманта. — Селърс предполага, че точно тази цифра ни дава възможност да включим и задвижим древната компютърна програма.

Саманта прочете надрасканите от Джак бележки под копие от труда на Селърс:

12 = броя на съзвездията в Зодиака.

30 = броя на градусите, отделени по окръжността на еклиптиката за всяко зодиакално съзвездие.

72 = броя на годините, за които изгревът на Слънцето в деня на равноденствието извършва прецесионно преместване на един градус по дължината на еклиптиката.

360 = градусите на окръжността на еклиптиката.

$72 \times 30 = 2160 =$ броя години, необходими на Слънцето да премине 30 градуса по еклиптиката, т.е. да премине изцяло през което и да било от 12-те зодиакални съзвездия.

2160×12 (или 360×72) = броя години в един пълен прецесионен цикъл, или Велика година, и следователно общия брой на годините, необходими да се достигне до Великото завръщане.

$36 =$ броя години, необходими на Слънцето на равноденствието да извърши прецесионно отместване от половин градус по еклиптиката.

$4320 =$ броя години, необходими на Слънцето на равноденствието да извърши прецесионно преместване на 60 градуса (или две зодиакални съзвездия).

— Интересно — каза тя.

— Ще намериш същите числа навсякъде. Един нордически мит ни разказва за 432 000 воители, които отплавали от Валхала, за да се сражават с „Вълка“. Древните китайски традиции говорят за космически катаклизъм, записан с много думи в текст, който съдържа 4320 тома. На хиляди километри оттам, вавилонският историк Беросус определил на общо 432 000 години царуването на митическите царе, които са управлявали земите на Шумер. Тези цифри се появяват също и в архитектурата. Камбоджанският храм Ангкор, изглежда, е построен като огромна метафора на прецесията. От петте му врати водят улици с по 108 каменни фигури — по 54 от всяка страна. Така че общия брой на статуите е 540. Това са все прецесионни числа — каза Джак. — Храмът на Боробудур в Ява има 72 камбановидни купола. Храмът в Баалбек в Ливан е ограден с 54 колони. В Индия огненият олтар на Агникаяна е построен с 10 800 тухли. Риги-Веда — древната индийска книга на митовете — има точно 10 800 строфи.

— И? — попита Саманта.

— Тези 10 800 строфи са написани от по 40 срички всяка. Което означава, че цялата композиция се състои от 432 000 срички. Точно.

Саманта изглеждаше смаяна.

Джак прелисти още страници от бележника си.

— Ето — каза той. — В еврейската Кабала има 72 ангела, които могат да бъдат извикани, ако знаеш имената им.

— Повторението на числата във всички тези митове не може да е случайно — съгласи се тя.

— Не, не е. — Джак изглеждаше напрегнат.

— Блестящо — прошепна тя.

Две мътни светлини се включиха и хвърлиха бледо сияние върху носа на ферибота. Малко над тях капитанът завика на екипажа си. През мътните прозорчета Джак видя малък пристан и се изправи.

— Пристигнахме — каза той.

— Време е за представлението — изправи се и Саманта. — Ти изчисли възрастта на храма, нали?

— Да. Просто се надявам да съм прав.

— Каква е цифрата ти?

— Звучи абсурдно.

— Както и всичко, което казваш — усмихна му се Саманта. — Но... обикновено излизаш прав.

Думите ѝ бяха като топла прегръдка.

— Мисля, че е поне на 32 000 години.

Саманта зяпна.

— Разположението на храма спрямо звездите отговаря на 23 градуса 8 минути и 48 секунди. Този ъгъл показва, че трябва да е бил построен по време на прецесионната ера, съответстваща на 15 000 години преди Христа. Такова е и заключението на Познански, тъй като това съвпада напълно както със слънцестоеенето, така и с равноденствието по онова време.

— Но твоята цифра сочи 25 000 години по-назад.

— Всъщност само една — каза Джак. Той изглеждаше много възбуден, като си припомни най-новото си откритие. — Една Голяма година по-рано. Ключът към тази цифра ми даде обелискът на догоните в гробницата. Надписите върху онзи камък като че ли брояха Големите години. Преброих две Големи години върху обелиска, което означава, че предметът им е бил даден от Мъдрите преди две Големи години.

Джак се беше задъхал.

Очите на Саманта се разшириха.

— Тогава това предхожда съществуването на инките и майте с повече от 30 000 години. Шумерите и египтяните с над 25 000 години... Джак, ако това е вярно, тогава Тиахуанако е...

— Люлката на човечеството — отговори Джак.

ТИАХУАНАКО

Металната врата в предната част на ферибота се вдигна и конвойт от коли и камиони излезе на твърда земя. По каменистата суха почва не се виждаха никакви пътища. От първата кола, където бе седнал пред Рикардо, Дорн и Саманта, Джак посочи две едва забележими линии върху земята, които изчезваха в тъмнината.

— Ще следваме тези дири — каза той. — Храмът е малко на изток оттук.

Надпреварваха се със слънцето. Мекият, синкав блясък на зората вече се надигаше зад назъбените върхове на Андите. Забавяни от лабиринта скали, които обсипваха терена, колите подскачаха и се клатушкаха.

Джак обясни изчисленията си на Рикардо, който започна да планира построяването на фасадата на Вратата. Учените щяха да използват прътовете от палатките и брезенти, за да издигнат приемлив макет на Вратата, който след това да бъде поставен на оригиналната и точно ориентирана позиция. Но трябваше да работят бързо.

След десет минути керванът изкачи лек наклон. В здрача Джак показва към група големи бразди в почвата.

— Приближаваме. Това са древните земеделски ниви на Тиахуанако.

Учените едва наскоро бяха открили предназначението на системата от бразди и канавки, които заобикаляха Тиахуанако. Канавките някога са насочвали малкото вода, която е поддържала постоянна температурата и е предпазвала растенията от убийствените студове на високото плато, създавайки по този начин изкуствен микроклимат. Отдавна забравеният метод е бил въведен отново от местните индианци с изненадващи резултати, които увеличили продуктивността шест пъти.

След още километър и половина Джак каза на шофьора да спре. Пред тях над земята се издигаше море от мъгла. Млечният покров създаваше над пейзажа фосфоресциращо сияние като в сън, което надвисваше над самотна сива скала. Влажните пръсти на мъглата

докосваха почвата и се вълнуваха над нея. Двигателите замлъкнаха. Тишината ги погълна.

Групата изпита чувство на пълна изолация. Бяха се изкачили в някакъв друг свят. Джак отвори кутията с кислородния апарат и извади маската. Прилепи я към устата си и вдъхна дълбоко, след като отвори кранчето. Скъпоценният газ го оживи. Мислите му станаха по-ясни, фокусирани. Като в идеален синхрон с прочистването на облаците от главата му мъглата бавно започна да се издига над хълма.

Джак слезе от колата.

— Това е.

Саманта застана до него.

— Сигурен ли си?

Като в отговор на въпроса ѝ една каменна стена показва гладкото си лице през мъглата само на петдесет метра по-нагоре. Стената се проточваше под ъгъл, а горната ѝ част продължаваше да тъне в мъгла.

— Това е пирамидата Акапана — каза Джак. Той бръкна в сака си и извади фенер.

Дорн слезе от колата. Ботушите му проскърцваха при всяка стъпка по каменистата повърхност.

— Тихо е.

— Свещено — отговори Джак. — Много от боливийците не се приближават до него.

— А има ли Тиахуанако някакво религиозно значение за индианците аймара? — попита Саманта.

— Косвено. Но този народ няма нищо общо със строителството му. Руините са били тук много преди те да се появят. Първите испанци, които са достигнали на това място, са питали местните индианци дали те са го строили, но индианците им се изсмели. Казали, че Тиахуанако не е построен от аймара, *ни*то от техните предци инките...

Джак закрачи нагоре по хълма и изчезна в мъглата.

Саманта, Дорн и Рикардо последваха звука от стъпките му и го настигнаха, когато той спря на върха на хълма в западната страна на пирамидата. Под тях лежеше храмът *Каласасая*, което на аймирски означаваше буквално „мястото на изправените камъни“.

— Това ли е храмът, който измерва равноденствието? — попита Дорн.

Джак не откъсваше очи от бележника си.

— Да.

Руините се намираха върху построена от камъни тераса, насочени точно по оста изток-запад, както повечето древни паметници — за да са под линията, по която слънцето пресича небосвода. Дълга каменна стена опасваше терена. Разпределени на точни разстояния покрай стената, от земята се издигаха огромни монолитни блокове, подобно на гигантски каменни пръсти. Стълбовете бяха почти четири метра високи. Джак поведе бързо тримата покрай пирамидата Акапана. Саманта не можеше да не забележи колко огромна е тя.

— Грамадни са — каза тя, докосвайки мегалитовите блокове, които образуваха основата.

Задъхан, но отказващ да се спре, Джак отговори:

— Тиахуанако като че ли се е появил внезапно. Местните твърдят, че огромните блокове били докарани мистериозно по въздуха, под звуците на тромпети. Някои от камъните тежат над двеста тона. Испанците са били объркани. Няма такава човешка сила, която би могла да ги докара.

— Аз също съм объркан — призна Рикардо, задъхан от редкия въздух.

Възхищението им прекъсна разговора. Гледаха безмълвно точността на древната архитектура, огромните размери на мегалитовите блокове.

Групата заобиколи страната на пирамидата, която бе почти двадесет и един метра и се издигаше величествено над главите им. След това тръгнаха по лекия наклон, като пресякоха вдлъбнатия терен, наречен Подземния храм, макар че никой не знаеше за какво може да е служела подобна енигматична структура. Точно до тази вдлъбнатина се издигаше известният *Каласасая*. Петдесет и четири каменни стража заобикаляха правоъгълния участък, създавайки впечатление за огромна ограда, но Джак знаеше, че четириметровите стълбове служат за друга, но не по-маловажна цел. Те са били използвани, за да бъде определяно мястото на Земята в космоса. В центъра на ограждението една каменна платформа беше обърната към западната редица стълбове, които бяха подредени в абсолютно права линия откъм главния вход. От двете страни на западната редица идеално симетрично се издигаха ясните форми на две каменни сгради.

— Това е Вратата — каза Джак. Той посочи към далечния ъгъл на храма, където над пустошта се издигаше огромна каменна арка. — Нямаме много време. Трябва да проверя няколко от последните изчисления, преди да започнете строежа на макета. Рикардо, ти трябва да премериш абсолютно точно размерите. Можем да направим само един опит.

Джак изгледа поотделно всеки от групата.

— Май това е всичко.

После затича към Вратата на Слънцето.

Саманта, Рикардо и Дорн влязоха в ограждението. И тримата изглеждаха изпаднали в благоговение от величествения строеж.

— Прилича на крепост — каза Дорн.

— Точно така са мислили археолозите — отвърна Рикардо. — Докато не разбрали, че това е един абсолютно точен часовник. Ако може да се каже така, това е швейцарският часовник сред древните развалини.

Саманта се приближи до гигантска каменна статуя.

— На този паметник му казват „Ел Фраиле“ — Монахът — прошепна Рикардо.

— Защо шепнеш? — попита го също шепнешком Саманта.

Той не знаеше.

— Просто ми се стори, че така трябва.

Никой не му възрази.

Заревото зад Андите бе станало по-светло, докато тримата продължаваха да разглеждат статуята, като че ли задържани от някакво невидимо присъствие. В далечината Джак наблюдаваше друг голям монумент — Вратата на Слънцето, която се намирала на стотина метра встрани. Тя е била открита паднала и покрита с глина, след което е била изправена, макар никой да не е знаел къде се е намирала първоначално. Но Саманта не можеше да откъсне очите си от *Монаха*. Тя зачопли ерозиралия от времето камък. В светлината на зората червеният цвят на оригиналната скала се открояваше сред сивия пейзаж. Беше висок към два метра. Тя разгледа лицето му. Беше хуманоидно, без различим пол.

— Очите. Твърде големи са — забеляза Рикардо.

Тя също забеляза големите очи. Непропорционални с останалата част на лицевата структура, те я гледаха, като че молейки да отговори на загадката. *Какво толкова ѝ се натрапваше в тези очи?* С вятъра, който предизвика тръпки по кожата ѝ, дойде и лекото напомняне за скелета, който бе открила, и големите му очни орбити. Умът ѝ заработи бързо. Може ли това да е паметник на представител на онзи вид, който тя бе намерила в пещерата? Предметът ги бе *довел* тук.

— Какво държи той? — попита Дорн, загледан в статуята.

Дясната ръка стискаше някакво оръжие. Може би чук, помисли Саманта.

— Не знам. — Другата ръка бе обхванала голяма кутия с панти на капака. — И откъде разбра, че е той?

Саманта разгледа редиците люспи, които украсяваха долната част на фигурата. Може би изобразяваха морето или блясъка на фигурата. Не можеше да каже със сигурност. Погледът ѝ се издигна от долната част на издялания камък и внезапно се спряха отново върху ръцете.

Ръцете...

Гърлото ѝ пресъхна. Приблужи се, за да се увери, че очите не я лъжат. Ураганът от мисли я обърка и възбуди.

— Виждате ли онова, което виждам аз? — попита тя.

Рикардо се приближи. Внезапно замръзна.

— Ръката... — изрече той след дълго мълчание. — Има само четири пръста.

Саманта потръпна. *Точно като нейния скелет.*

ВИРДЖИНИЯ

Макфадън беше закъснъл. Той изскочи от колата си, като най-после успя да накара пластмасовата кутийка да бипне два пъти, което означаваше, че колата му е заключена и алармата е пусната. Не можеше да прецени дали технологиите правеха живота му по-лесен или по-напрегнат. Само знаеше, че е трябвало да бъде в заседателната зала преди пет минути и ще има късмет, ако директорът Райт не го повали в безсъзнание, преди да му е вдигнал голям скандал. Макфадън взе чантата и купчината папки под мишница.

Почти притича през подземния паркинг.

— Добро утро, господин Макфадън.

— Добро утро, Джун.

Макфадън не спря. Обикновено сваляше красивата възрастна дама на рецепцията. Харесваше по-възрастните жени. На петдесет години Джун бе останала наскоро сама и определено представляваше възможност. Не можеше да обясни защо, но привлекателните по-възрастни жени притежаваха определена сексуалност, която бяха придобили с годините или може би със съзнанието, че отдавна изглеждат добре. Надяваше се това да не е едиповият му комплекс.

Първата двойка на охраната при асансьора бързо прегледа ламинираната карта, която висеше на врата му. Скенерът бипна, сигнализирайки, че я приема, и вратите на асансьора се отвориха.

— Приятен ден, господин Макфадън.

Той успя да изобрази усмивка, преди дебелите стоманени врати да се затворят пред последните следи от света, какъвто го знаеха повечето хора.

Независимо колко пъти се бе возил на скоростния асансьор, Макфадън не проумяваше конструкцията на тази машина, която можеше да смъкне човек на тридесет и четири етажа надолу за по-малко от десет секунди, без изобщо да се усети нещо. Но нали не беше инженер? Той беше аналитик. А снимката, която току-що бе получил

от оперативните агенти в Боливия, определено щеше да направи впечатление на директора.

Полираните стоманени врати се разтвориха и Джон Макфадън излезе и прелетя покрай щатското знаме на Вирджиния и синьото знаме на Централното разузнавателно управление, преди да развее подире си и държавното знаме. Спря да се огледа в огледалното стъкло, зад което знаеше, че стоят и скучаят двама войници от специалните сили и явно броят дните, докато свърши дежурството им в тази дупка.

Макфадън пооправи косата си. Всичко е наред. Но си напомни, че трябва да се подстриже преди срещата си следващия вторник.

Прегледа най-горната папка, за да провери дали всичко за съвещанието е вътре. Единственото по-лошо нещо от закъснението бе да е забравил някое важно разузнавателно сведение. Вече уверен, Макфадън пое дълбоко дъх и пристъпи към устройството за разпознаване по ириса, като прилепи глава към закрепения на стената кожен калъф, приличащ на очила за нощно виждане. Изчака, докато лазерният скенер си свърши работата. Един ужасен компютърен глас каза:

— Макфадън. Джон. Номер 5622732. Прието.

Макфадън не можеше да повярва, че с авангардните технологии, с които разполагаха тук, долу, не могат да дадат някакъв по-секси, по-женствен или поне по-приятен глас на това устройство. Вакуумните ключалки на голямата бронирана врата се отпуснаха с въздишка и той влезе в заседателната зала.

Тъмният, подземен комплекс винаги е твърде студен, помисли си Макфадън. Но съобрази, че не той взема решенията, които имаха значение тук, долу. Той само им влияеше. И все пак всяко пътешествие до заседателната зала, както членовете на управлението наричаха тайния команден център за оперативна дейност на ЦРУ, бе придружено с учудване какво все пак може да се постигне с няколко милиарда от парите на данъкоплатците.

Първоначалният замисъл беше егоистичен — ЦРУ искаше да се спаси след ядрено унищожение точно толкова, колкото администрацията или късметлиите от Северноамериканския център за противовъздушна отбрана. Твърдяха, че мисията им след евентуален ядрен конфликт би била още по-важна.

В резултат проектът бе станал известен в страната като Продължение на държавното управление (или ПДУ), където можеха да бъдат настанени най-висшите слоеве на управлението в случай на природно бедствие, ядрена война или биохимично нападение. Президентът и кабинетът му, някои членове на Конгреса, Генералният щаб, ЦРУ и дори избрана група учени и граждани бяха вкарани в „списъка“, за да бъдат доведени в тайните укрития веднага, щом се задейства Планът за обща спешна евакуация (ПОСЕ). Само няколко избрани знаеха кой ще участва в процедурата ПОСЕ. Всъщност цивилните дори и не знаеха, че са в проклетия списък, но Макфадън предполагаше, че обвиненията в отвличане биха били нищожни в контекста на глобална анихилация. Базите бяха нещо като Ноев ковчег, само дето хората, избрани да бъдат взети в тях, не бяха подбирани от Господ. Всъщност Макфадън не знаеше кой, по дяволите, ги подбира. Но ако помислеше по-дълго по този въпрос, започваше да изпитва ужас.

Някъде зад бетонните стени от всичките му страни се намираха машини за рециклиране на вода, складове с храни и дори помещения, където се отглеждаха растения под изкуствена светлина, за да поддържат живота на обитателите под земята повече от десетилетие. Макфадън премина покрай различни работни помещения и терминали, където агентите мигновено можеха да получат достъп до широка мрежа от информационни системи. Огромните дисплеи по стените показваха различни карти, привличащи вниманието към разни горещи точки на планетата или различните операции, които управлението провеждаше в момента. Бункерът беше като зала за техноигри.

— Как му е настроението? — попита Макфадън негъра на име Джонс.

— Зле — отвърна му той. — Нещо е ядосан.

— Страхотно.

Лошото настроение на директора се подклаждаше от непрестанната му, станала легендарна борба с хемороидите. Ако човек му попаднеше в такъв момент на раздразнение, можеше само да се моли да не бъде насапунисан до кръв. Директорът стоеше прав...

Лош знак.

— Получи ли цялата информация, която ти изпратих — попита Джонс.

- Да. Благодаря — въздъхна Макфадън.
- Готов ли си?
- Да.
- Тогава да докладваме.

Генералът от запаса Аарон М. Райт още се подстригваше късо, както в дните, когато служеше в специалните сили, макар светлорусата му коса да бе почти съвсем побеляла. Беше получил трите звезди след участието си във войната във Виетнам и като ръководител на специалните операции в „Пустинна буря“. Макар да се беше оттеглил наскоро от активна служба, той продължаваше да ръководи управлението по военному. Не беше чужд на конфликтите и не се противопоставяше на принципа за използване на нужната сила, за да постигне целите си. Но пък беше фантастичен политик, поради което президентът го назначи за директор на прикриваните от бюджета операции на управлението. Милиарди от данъците се наливаха в тези тайни операции всяка година. И никой, дори и Конгресът, не можеше и да предположи каква цел преследват. Поддържаше се пълна секретност под предлога „национална сигурност“.

За около пет минути Макфадън чу повече ругатни, отколкото можеше да си представи, че съществуват. Те украсяваха основната тема за значението на точността. Всички, които работеха под ръководството на директора, знаеха, че просто стилът му е такъв.

Райт се усмихна, когато приключи.

— А сега, какво имаш за мен, Джон?

Макфадън остави поизмачканата папка върху черната мраморна маса. Ама че парици са хвърлени за това местенце, помисли си той. Подаде няколко снимки на помощника на директора, а той бързо ги занесе в залата за прожекции.

— Оперативните ни служители в Сукре току-що ги изпратиха. — Макфадън подаде напечатаните доклади.

— Кои?

— Пиърс и Милър.

Директорът изръмжа:

— Дяволски добър войник е този Пиърс.

Един глас по вътрешния интерком им каза, че стенните екрани са готови.

— Сядай — каза директорът, когато светлините угаснаха. — Аз ще постоя, ако нямаш нищо против.

— Слушам, сър.

Макфадън остави доклада си до засенчената лампа на бюрото, която осветяваше само документите върху него.

— Пиърс и Милър още смятат, че през следващите няколко дни от Сукре ще излети голяма партида. Съобщили са за нея на Агенцията за борба с наркотиците, която ще помогне на боливийските власти.

— Страхотно. Това ли е всичко?

— Не, сър. Явно те са хванали някаква интересна информация от подслушвателното устройство на телефона на външния министър на Боливия Чека.

— А, нашият стар приятел господин Чека.

— Да, сър. Докато са проследявали някаква връзка към Тринидад, Пиърс и Милър забелязали членове на картела Курос да пътуват из джунглата с няколко бели, които смятаме за американци.

— Интересно. И защо трябва да се занимаваме с това?

Макфадън беше сигурен, че Райт започва да се ядосва.

— Защото са влезли нелегално в страната. Без визи. Без разрешения. Дори не са минали през нормално летище. Носели цял тон оборудване. — Макфадън замълча. — И един труп.

— Труп ли? — Директорът се приближи до масата. Беше заинтересуван. — Убит ли?

— Сега проучваме.

— Какво, по дяволите, правят те там?

— В момента не знаем, сър. Пиърс първоначално е помислил, че са свързани с нелегална търговия с животни.

— Не ми се струва, че Пиърс ще се притеснява за някакви маймуни или птички.

— Не, сър. Мислим, че там има нещо много по-сериозно — Макфадън натисна бутона на интеркома пред себе си. — Първата снимка, моля.

Над главите им внезапно светна снимката на малък боливийски град. Макфадън описа групата, която се виждаше на снимката. Жената бе Саманта Колби. Палеоантрополог.

— Странно — каза генералът.

— Не успяхме да идентифицираме едрия испански тип или другия англосаксонец. Успяхме обаче да определим този човек. — Макфадън смени груповата снимка с образа на Дорн.

— Кой е той.

— Бенджамин Дорн. Търговец на оръжия, бизнесмен.

— Оръжия? Чека се занимава с такива неща. Това ли е връзката?

— Така мислим, сър. Проследихме Дорн до предишните му операции с контрабанда на оръжия. Но той е хитър. Интерпол така и не успя да го хване в нищо нелегално. Сега ръководи законни фирми: мини, фармацевтика. Една от тях е „Хеликс“. Голяма компания за биотехнологии. Струва 500 милиона.

Райт кимна.

— Жена ми има акции от нея.

— От проучванията излиза, че сега е напълно законна. Но преди не е била. Проследихме жената от няколкото снимки, които има с него. Явно са любовници от около две години. Ето досието му.

Макфадън го подаде на Райт.

— Те са свързани по някакъв начин с картела Курос. Около дузина тежковъоръжени мъже са натоварили оборудването и сега ги придружават в планините.

— Към хероиновите лаборатории ли?

— Възможно.

Райт разгледа досието на Дорн.

— Дорн не беше ли участвал в продажбите на обогатен уран за Ирак?

Макфадън кимна.

— През цяла камара законни и незаконни фирми. Повечето от тях чуждестранни. Няма защо да казвам, че сме разтревожени от присъствието му в Боливия. Особено, щом като си има работа с Чека.

На екрана се появи друга снимка. Този път Дорн разговаряше с двама мъже.

— Тези двамата с Дорн са наемници. За последно са участвали в чеченския конфликт — каза Макфадън. — Може да се направи извод, че сме попаднали на някаква сделка с оръжия. Може би тактически оръжия.

— Но не сме сигурни?

— Не, сър.

По челото на Райт се появиха капчици пот. Той затърси нещо по бюрото си.

— Къде, по дяволите, са ми сребърните куршумчета? — Говореше за пакетирани в станиол супозитории, които му бе предписал лекарят му. — Джон. Искам да насочиш един КХ-14 и две „Големи птички“. Искам непрекъснат сателитен надзор. Ако Дорн клекне да сере, искам да знам с коя ръка се бърше. По дяволите, искам да знам каква марка тоалетна хартия използва.

— Да, сър.

Макфадън започна да си събира нещата. Внезапно почувства прилив на енергия. Директорът бе заповядал трите от най-мощните им сателити да наблюдават района. С „небесните очи“ щяха да видят подробно всичко. Той пхна папките под мишница и тръгна към вратата.

— Джон.

Макфадън спря. Директорът продължаваше да си търси лекарството из чекмеджетата.

— Ако това е сделка с оръжие, искам Чека да бъде заловен. Особено ако има нещо общо с уран или други тактически материали. Накарай Пиърс и Милър да продължат наблюденията. И докладвай на отдел „Специални операции“ — изрече той стоически. — Искам да бъдат поставени в положение на готовност.

— Да, сър.

Макфадън отвори вратата към стаята за оперативните служители. Усмихна се. Райт рядко включваше „Специални операции“, ако не бе особено разтревожен от развиващата се ситуация. Макфадън бе спечелил точки.

„Добър доклад — каза си той. — Добър доклад.“

ИЗГРЕВЪТ

Джак отново погледна към макета на вратата.

— Изглежда страхотно, Рикардо.

Брезентите се вълнуваха гротескно от всеки повей на утринния вятър.

— На нищо не прилича — каза Рикардо. — Но размерите са точни. Плюс или минус сантиметър, ако вятърът надуе брезентите.

Поддържан от алуминиевите пръти на палатките и дървените летви от каросерията на един от камионите, макетът на Вратата на Слънцето приличаше на праисторическа версия на Триумфалната арка. Рикардо бе увил найлонови ленти и покривала около грубата рамка, за да симулира твърда каменна повърхност. През последните четиридесет и пет минути успя да построи макета с всякакви подръчни материали, които бе намерил.

Истинският монолит, изправен на около осемдесет метра на запад, беше изработен от цял сиво-зеленикав блок андезит. Беше около четири метра широк и три метра висок. Паметникът приличаше на умалена версия на огромната триумфална арка в Париж, но в горната си част имаше прави ъгли вместо закръгления. От разстояние Вратата приличаше на гигантска скоба, отчасти забита в земята. Това бе, както беше казал Хенкок, врата „между никъде и нищо“. Експертите бяха единодушни, че тя е едно от археологическите чудеса на Южна Америка. Но никой досега не бе предположил какво може да е истинското ѝ предназначение, нито пък и точното място, където се е издигал този паметник. Беше изправен на случайно избрано място наскоро, след като изследователите го открили паднал в глинест слой.

Джак провери дългите жици, които удържаха макета към земята. От ъглите на фалшивата врата въжетата бяха изпънати към земята в диагонали към западната редица стълбове. Те очертаваха ъглите, чрез които Джак бе изчислил местоположението на Вратата преди близо четиридесет хиляди години.

— Проверих бележките си — каза Джак. — Тук е била поставена първоначално Вратата.

Рикардо погледна надясно, където истинският паметник се изправяше като страж над студената почва. Чудеше се какви ли сили са изхвърлили подобен монолит толкова надалеч от мястото му.

— Трябва да е бил дяволски мощен катаклизъм — каза Рикардо.

Покрай западната стена Дорн и Бейнс внимателно прескочиха въжетата, които оформяха ъглите откъм средата на макета на Вратата към стълбовете, издигащи се покрай нея.

— Нашите хора ще стигнат до мястото на катастрофата след по-малко от шест часа — каза Бейнс и дръпна силно от цигарата си.

— Добре. Накарай ги да вземат колкото могат повече от оборудването. Но без да жертват огневата си мощ. Така съм заповядал — отговори Дорн. Той погледна към лагера, където боливийците продължаваха да издигат палатките. След това се обърна към вълнуващата се брезентова повърхност на макета в центъра на ограждението. — Ако изобщо намерим нещо — каза той. — Трябва да бъдем готови да го запазим на всяка цена. Не вярвам на боливийците, нито пък на Джак по този въпрос.

Бейнс кимна. Цигарата му литна към каменистата земя и се разсипа в бледи искри.

* * *

Едно ъгълче от златния диск се надигна над назъбения контур на планината, готово да окъпе долината в светлина. Имаха по-малко от десет минути, преди слънцето да огрее пряко архитектурния комплекс на Тиахуанако и да изпита заключенията на Джак. Влажният въздух беше натежал от очакване. До макета Саманта помагаше на Рикардо да завърже жицата около един от прътите, докато Джак наблюдаваше розовия хоризонт и бързо пресмяташе отново наум числата. Тя се изправи и го погледна. Усещаше нетърпение — да види резултата от техните усилия. Нетърпелива бе, защото Джак беше заложил толкова много на този единствен опит. Не ѝ достигаше въздух. Молеше се той да излезе прав, защото се боеше от последствията, които би имала

върху него някаква грешка, и беше благодарна, че небето не е облачно. Поне слънцето бе на тяхна страна.

— Има ли още нещо, от което да се нуждаеш? — попита Саманта. Бяха изтощени от надпреварата със зората.

— Това е всичко — отговори Джак. — Сега остава само да чакаме.

Слънцето се издигна точно над централния стълб на западната редица. Групата го гледаше с възхищение. Очите им примигваха под силните утринни лъчи, които окъпаха всичко в розово. Дорн си сложи слънчеви очила. Всички очакваха земята да затрепери. Всички очакваха земята да се разтвори под краката им.

Нищо подобно не стана.

Всъщност цели петнадесет минути те наблюдаваха смяната на цветовете на слънчевата сфера, която се издигаше безкрайно бавно в редкия въздух на небето над Андите. Не виждаха никакви сенчести показалци, освен вълнуващата се сянка на макета си. Сянка, която дори и Джак каза, че няма никакво значение. Точността, с която двата главни стълба на макета ограждаха слънчевия диск, не оставяше никакво съмнение за целта на храма. Целият комплекс бе построен за измерване на пролетното равноденствие. Но като че ли теорията на Джак за Вратата като сенчест показалец май щеше да се окаже погрешна.

Джак започна да се поти. *Какво липсваше?*

— Ще проверя отново Вратата на Слънцето — каза той. — Трябва да има някакъв проклет намек.

— Нямаме много време — предупреди го Рикардо.

— Знаем.

Той изтича към Вратата. Не бе изминал и четиридесет метра, когато гласът на Рикардо звънна над пустия пейзаж. Джак се извърна. Саманта и Рикардо сочеха към нещо зад тях. Нещо, което той не можеше да види. Земята отразяваше слънчевата светлина като огледало. Той се върна и тръгна да догони четиримата, които започнаха да се отдалечават тичешком от макета.

Защо бягат?

Джак се задъха. Покрай макета той вече спринтираше. Около самата конструкция нямаше никаква сянка. Когато най-накрая стигна при останалите в другия край на ограждението, той едва дишаше и не можеше да каже и дума.

Но и не беше необходимо.

Под тях, на петдесет метра от *Каласасая*, започна да се образува една тъмна, ясно определена сянка, точно в центъра на близкия Подземен храм, който се намираше точно зад Храма на изправените камъни. Джак погледна към макета на Вратата. Хоризонталната му горна част почти закриваше цялото слънце. Само малки дъгички от блестящия кръг се виждаха над и под арката като тънки, ослепителни резенчета лимон.

— Движи се твърде бързо! — извика Саманта.

Джак отново се обърна към сянката. Скритото слънце издължаваше мощно силуета на арката. Сянката бягаше от тях, местейки се бързо по вдлъбнатата земна повърхност, очертаваща формата на Подземния храм. След петнадесет секунди двете странични линии се съединиха в остър, тъмен лъч върху четири безлични каменни плочи, целите обрасли в буренак. После, точно така бързо, както се появи, сянката изчезна от хлътналата повърхност.

Гърдите на Джак още го боляха от тичането.

— Майко Божия! — каза Рикардо. — Това е по-бързо отколкото при Теотихуакан...

Всички сетива на Джак се събудиха. Кожата му потръпна. Вратата не бележеше нищо в храма *Каласасая*. Сянката бе паднала зад него върху хлътналата земя, на мястото, наречено Подземен храм. Толкова ярка и толкова силна сянка, че в ума на Джак нямаше съмнение по отношение на нейното предназначение. Сянката показваше местоположението на нещо.

Нещо скрито под онези четири камъка.

ТРЕТА ЧАСТ

СЛЕДОБЕД

Безоблачното небе се издигаше кобалтовосиньо. Слънцето, значително по-голямо на тази височина, бе оставило само спомен от утринната мъгла. Джак се почеса по врата. Чувстваше го изгорял. Озоновият слой над Андите почти не съществуваше и слънцето беше спечелило битката против меланиновата защита на Джак. Той изля малко вода от манерката върху главата и врата си. Тя предизвика необходимото повишаване на адреналина в тялото му. Възбудата от откритието бе преминала отдавна, заменена от всеобхватно чувство на разочарование. Като че ли носени от полъха на вятъра, часовете бяха отминали в историята и отнесли със себе си надеждите на Джак. Той свали слънчевите си очила и примижа в светлината на късния следобед.

Групата бе копала на три метра дълбочина в твърдата земя и не беше открила никаква следа от каквото и да било.

Дорн бе станал раздразнителен. Сигурно вече за пети път питаше Джак дали сметките му са били верни. Когато го забеляза да се приближава отново към дупката, Джак реши да избегне предстоящата грозна сцена и се насочи към пирамидата Акапана в южния край на Подземния храм. Настани се върху един плосък камък и се загледа в нарастващата купчина боливийска пръст.

— По дяволите... — прошепна той. Изчисленията му се оказаха излишни. Беше се надявал да намери онова, към което ги насочваше холограмата. Може би сенчестият показалец да е бил някаква незначителна аномалия, помисли Джак. Разтри челото над носа си. Главата му бе замаяна не само от редкия въздух, но и от неуспеха му. Отпусна глава върху дланите си.

— Джак?

Той остана неподвижен.

— Може ли да поговорим малко?

Джак едва надигна глава. Саманта седна до него. Тя погледна в изморените му очи, после насочи поглед към хоризонта, където чезнеше повърхността на езерото.

— Не изглежда твърде окуражаващо — каза тя.

— Изглежда направо зле.

Очите ѝ се извърнаха от далечината и се спряха на неговите.

— Знаеш, че няма особено значение какво ще намерим тук каза Саманта. — Тоест ние открихме съществуването на извънземен живот още в Мали. Да очакваме повече би означавало... Не знам. Може би неблагоприятно.

По лицето на Джак се появи нещо като благодарност.

— Може би си права.

— Трябва да гледаме на нещата в перспектива.

— Извинявай, че те накарах да участваш в поредната ми гонитба на вятъра. — Джак хвърли един камък. — Обещавам ти, че още преди да настъпи есента, ще направя точните изчисления.

— Това не беше гонене на вятъра. Няма значение какво ще стане тук. — Саманта гледаше как камъкът се търкаля и спира. — По време на това пътуване мислих много.

— Също и аз. Явно изчисленията ми не са верни.

— Не — каза тя. — Говоря за нас.

Джак усети, че гърлото му пресъхна.

— Какво за нас?

Тя се обърна изцяло към него.

— Ти не отговори на нито едно от писмата ми.

— Защото изобщо не съм ги чел.

— Не ми излизай с тези номера.

— Какви номера?

— Твоите. Не ми играй игрички.

— Не играя. Човек може да играе, ако знае правилата. А ти очевидно така и не си ми ги казала.

— И защо не си ги чел?

— Е, и да бях? Каква щеше да е разликата?

— Щеше да знаеш колко съжалявам. Щеше да разбереш колко много съм наранена и аз — отговори тя. — Не знам. Поне можехме да стигнем до някакво заключение.

— Заключение — повтори Джак. — Мислех, че сме стигнали до проклетото заключение, когато ти ми върна пръстена.

Саманта се задъха. Джак почувства нещо близко до удовлетворение. Беше я накарал също да страда. Сега бяха наравно.

— Това винаги ти е бил девизът — каза тя. — Когато става трудно, ти просто се махаш. От всичко.

— Няма смисъл да се въртя наоколо и да вдигам телефона на всеки пет минути. Да обяснявам нашето... Как го беше нарекла ти... Отлагане ли?

— Ти така и не ми даде възможност да ти обясня. Опитах се. Пет пъти.

— Шест — тихо отвърна Джак.

— В шестото писмо ти пишех, че повече не мога. Че нямам повече сили. Че нямам вече желание да оправям каквото и да било.

Джак поклати глава и се усмихна.

— Няма какво да се оправя, Саманта.

— Така ли? — Тя се приближи повече. — Защото, като те гледам, се чувствам различно. Има толкова много... неща. Ако нямаше какво да се оправя, тогава защо, по дяволите, чувствам... — Тя млъкна и се изправи. Силният вятър развяваше непромокаемото ѝ яке. Когато заговори отново, гласът ѝ бе тих и едва се чуваше: — Тогава защо все още те обичам толкова много?

Саманта се обърна и бавно се спусна надолу по хълма към базовия лагер зад голямата пирамида. Джак гледеше подире ѝ. На два пъти преглътна желанието да я повика: *Саманта!* Очите му я следваха, докато тя изчезна зад ъгъла. Изобщо не се обърна.

Пиърс включи електрониката на мощния бинокъл. В ъгъла на полето светнаха червени цифри, измерващи разстоянието между него и нарастващата купчина пръст сред руините. Групата до тях бе копала цял ден. Дупката трябва да беше над два метра дълбока, защото, когато някой слезеше вътре по въжената стълба, главата му изчезваше от погледа. Но какво търсеха те?

Двамата агенти бяха си намерили хубаво място за наблюдение. Намираше се на около седемстотин метра западно от развалините върху малка, скалиста платформа. Позицията им предлагаше пълен изглед към лагера и разстоянието беше достатъчно, за да останат невидими. Но Пиърс не бе очаквал групата да започне да копае. От мястото, където се намираха, все по-дълбоката яма скриваше голяма част от дейността.

Пиърс намери изход в технологиите. Погледна към ялната синева над главата си. Някъде в това безбрежно пространство най-скъпите шпионски сателити на страната му наблюдаваха внимателно. Единият, известен все още само като слух сред по-ниските нива на управлението, щеше да направи революция в изкуството на шпионажа. Последният нарушител на личната тайна можеше да разчете показанията на часовника на даден човек от километри далеч в атмосферата и дори да каже дали той има температура. Той можеше да анализира магнитни полета, да разчита термални изображения. Макар Пиърс да чувстваше увереност, че каквото и да бяха изпуснали в наблюдението си, то може да достигне у дома, мисълта за съществуването на подобен уред го тревожеше. Чудеше се какъв ли щеше да стане светът след още двадесетина години.

— Още ли са там? — Милър се изкатери от урвата в задната страна на хълма, която им служеше като временна тоалетна.

— Да. — Пиърс свали бинокъла. — Момчетата от анализите сигурно се потят над това.

— Ако това е сделка с оръжия, то тя е най-странната, която някога съм виждал — каза Милър. Той легна зад фотоапарата си и погледна през дебелия телеобектив. — Защо копаят?

Пиърс поклати глава.

— Просто не разбирам. За какво са им всичките онези въжета? И онази навита камара брезенти?

Нямаше никаква размяна. Не дойде друга група. Нищо. Като че ли тези хора правеха напълно законни археологически разкопки. Като се изключи фактът, че нямат визи или разрешения за разкопки и че са охранявани до мястото от здраво въоръжени членове на картела Курос.

Докато закусваше с изсъхнала от три дни питка и студен боб, Пиърс бе обърнал особено внимание на богатия тип. Момчетата от Вирджиния бяха промили филма и го бяха идентифицирали като бивш контрабандист на оръжия, който се е занимавал с нелегална продажба на уран. Бенджамин Дорн. Според онова, което виждаше, Дорн изглеждаше така заинтересуван от все по-дълбоката дупка, колкото и останалите от групата. От време на време той си говореше с южноафриканеца с шапката, но винаги насаме.

На всеки три часа Пиърс съзнателно включваше оперативния предавател „НОМАД“ и съобщаваше във Вирджиния новините.

Последното му съобщение беше просто: ОЩЕ КОПАЯТ. Може би само за да задоволи любопитството си, Пиърс се бе зарекъл да разбере какво става. Той разтърка изморените си очи и се прозя. Не беше спал от двадесет часа.

— Имаш ли нещо против да продължиш наблюдението? — попита той. — Ще подремна. — Той се обърна настрани и нахлупи качулката на якето върху главата си. Тъмнината го успокои, обгърна го като люлка.

Пиърс бе потънал само от няколко секунди към подсъзнанието си, когато гласът на Милър го върна отново в мъгливата реалност.

— Не бих заспивал точно сега — каза Милър. — Мисля, че намериха нещо.

Рикардо натопи крака в една от големите метални кофи, които се използваша за варене на картофи, но бе твърде голяма за целта, тъй като не им трябваше чак толкова много храна. Краката му най-накрая бяха свикнали с горещата вода. Парата продължаваше да се издига и да навлажнява изсушеното му от вятъра лице, когато един силно притеснен боливиец се спусна по хълма с викове.

Саманта излезе от голямата експедиционна палатка.

Когато се надигна, краката на Джак изпукаха от умора. Вече остаряваше за цялата тази гадория. Ако се съдеше по оранжевите отблясъци, които оцветяваха скалистия терен, след не повече от час мантията на нощта щеше да се спусне. Температурата спадна с близо петнадесет градуса. Безпощадният вятър, който винаги започваше да духа привечер, хапеше голите части на кожата като невидима, кръвожадна акула. Джак разбираше, че няма никакъв смисъл да се копае през нощта. Всъщност нямаше смисъл изобщо да се продължава с копаенето. Ако сметките му не са били точни, тогава биха могли да прокопаят тунел до Китай, без да открият нищо.

Не бе изминал и десет крачки, когато забеляза струпването до дупката. На ръба ѝ един от боливийците викаше нещо на някого долу, а после затича като побеснял към лагера. Нещо ставаше и Джак ускори крачки. Дробовете му горяха от недостига на кислород. Усети кръв в

гърлото си, но не забави крачка. Преди да успее да измине последните петдесет метра, видя Саманта и Дорн да тичат откъм лагера към мястото на разкопките.

Рикардо прескачаше мъчително камъните подире им. Бос.

Гласовете откъм ямата станаха по-ясни. Говореха бързо и тревожно, но сред смесицата от гласове Джак чу една дума, която даде нови сили на краката му. После я чу отново и по-ясно: — *Метал*.

Бяха стигнали до метал.

МЕТАЛЪТ

Пиърс разтърси глава и прогони съня си. Милър му подаде бинокъл.

— При дупката. Открили са нещо!

Пиърс видя един от боливийците да спринтира от дупката към купчината палатки до пирамидата. Само след секунди боливиецът поведе тичешком Дорн и жената към мястото на разкопките. Пълният мексикански учен ги следваше наблизко.

— Сърдитко тръгва към дупката. Той наистина се движи — каза Милър.

Двамата агенти бяха дали прякор на високия американец, когото във Вирджиния още не бяха идентифицирали. Пиърс гледаше как Джак спринтира към разкопките от друго място. Чувстваше се възбудата на сцената, която се разиграваше пред тях. Сърцето му затуптя по-бързо — като че ли да настигне шляпането от босите крака на Сърдитко.

— Нещо става! — каза Пиърс. — Намерили са нещо в тази проклета дупка.

Ботушите на Джак се плъзнаха по пръстта в края на дупката. В бездната долу изпопадаха малки камъчета. От ръба успя да види нещо странно блестящо под червеникавата пръст. Двама боливийци с лопати се отдръпнаха от мястото.

Саманта пристигна до него.

— Какво има, Джак?

— Не знам — отговори той. — Не знам.

Саманта падна на колене и надникна в дупката.

— Определено е метал!

Дорн извика на двамата боливийци да излязат от дупката.

Когато те се изкачиха, Джак видя металната плоча, която покриваше дъното на дупката и изчезваше под земята в краищата ѝ. По сивата повърхност, където мъжете бяха почиствали пръстта от обекта с

ръце, се виждаха отпечатъците им. Саманта изчака боливийците да се изкачат горе, а после пусна въжената стълба откъм дясната страна на дупката. Джак не изчака тя да стигне до долу. Той седна и се плъзна надолу по пръстта.

Рикардо изръмжа от болката, която причиняваха острите камъни на босите му крака.

— Ще ми помогне ли някой?

Въжената стълба се люшна под тежестта му. Саманта я хвана. След секунди Рикардо се срина в дупката при тях. Джак чу, че Дорн казва на двамата боливийци да си починат и ги изпрати към палатките да извикат Бейнс.

— Колкото по-малко очи видят това, толкова по-добре — каза той на тримата учени.

По този въпрос Джак бе съгласен с него. Помисли, че не е необходимо членове на картела да бъдат замесени в нещо от този род. Надяваше се двамата боливийци да са помислили, че са открили някакъв гроб на инка. Пък може и наистина да беше така. Внезапно Джак осъзна, че няма никаква представа какво всъщност лежи пред тях. След Мали можеше да е всичко, дявол да го вземе.

Забеляза пластове пръст с различен цвят, които заобикаляха ямата. Започна да пресмята колко ли години са траяли отлаганията върху обекта.

Умът на Саманта също не спираше.

— Вероятно е било покрито от десет до петнадесет хиляди години — каза тя.

Джак предположи двадесет хиляди.

Саманта започна да разчиства пръстта от металната плоча. Преди Джак да се присъедини към нея, той забеляза пласт земя в дъното на ямата — точно над блестящата плоча. Съставът ѝ бе от по-груби гранули, отколкото пластове глина близо до повърхността на земята.

— Морски отлагания — каза Джак. Той разтърка гранулите между пръстите си. Голяма част от остатъците в пласта приличаха на начупени, вкаменени черупки.

— Може по някое време да е било изцяло под водата — каза Рикардо.

Откъм ръба на ямата Дорн започна да задава поток от въпроси, без да получи отговори. В дупката нямаше място за още един човек,

който да може да работи. Междувременно, застанал на ръце и колена, Джак се взираше внимателно в металната плоча под себе си.

— Не намирам никакви заварки — каза той. — Никакви отвори. Никакви връзки. Прилича на цял блок.

Надяваше се да намери ръбове, някакъв контур, който да разкрие точното естество на предмета под тях, но плочата се простираше под земята.

През следващия час те подаваха пълните с пръст кофи на Дорн и Бейнс, които ги изсипваха извън дупката. Беше се стъмнило. Два фенера вътре в дупката съскаха и изнемогваха в разредения въздух. Слабата светлина хвърляше призрачни сенки, които се пречупваха по стените на ямата. Бонган разумно им бе хвърлил долу якета и ръкавици, но студеният въздух все пак смразяваше ръцете на Джак и пръстите му изтръпваха.

Странната плоча проблясваше в светлината на горящия във фенерите газ пропан.

— Все още не мога да открия никакви проклети заваръчни шевове — каза Саманта.

Джак спря и вдъхна от малката кислородна бутилка, поставена до него. Мускулите го боляха от височината и студа. Бяха успели да почистят още около шестдесетина сантиметра пръст отстрани, но краищата на предмета все още оставаха скрити. Той поклати глава. За всеки тридесетина сантиметра, които изчистваха отстрани, трябваше да свалят целия пласт от три метра височина отгоре му.

Копането щеше да продължи до късно през нощта.

* * *

Намерих я!

Джак чу гласа през съня си и се събуди стреснат.

Зората къпеше студената земя и хвърляше остри, черни сенки по каменистата повърхност. Малката група палатки, които групата бе построила до края на дупката, бяха леко влажни.

Джак нямаше намерение да спи. Само искаше да си починат изтръпналият му гръб и ръце. Пръстите му още бяха изцапани със

засъхнала кръв и пръст. Малки парченца се бяха забили болезнено под ноктите му. Звукът от стържене отекваше откъм ямата.

Джак успя да изпълзи до ръба ѝ и видя Саманта да хвърля лопатата и да започва да копае нещо с малка лъжица. Тя проследи дълбока линия в земята. При ръба на металната плоча.

— Стигнах до едната страна!

Наблизо зашумяха и останалите палатки, от които се заизмъкваха изморените членове на групата.

— Чакай. — Джак грабна малка кутия с инструменти — четки, клинове и лопатки. Бързо се спусна по въжената стълба. Дупката сега беше почти двойно по-широка отколкото в момента, когато боливийците попаднаха на метала.

— Мислех, че ще си починеш — каза той, когато се наведе над Саманта.

— Ами. Рано пиле... — Саманта проследи края на плочата с дланта си. Разкритата повърхност под тях бе с размера на укритие против буря. Джак опипа с клина в другата посока. След като почисти около десетина сантиметра откъм другата страна, Джак извика:

— Намерих другия ъгъл!

Всичките болки изчезнаха от мускулите му. Той потрепери.

— Бях започнал да мисля, че ще трябва да докараме багер. — Дорн се спусна бързо по стълбичката и скоро, също застанал на колене, помагаше на Саманта да почисти падащата отгоре пръст.

Продължиха да проследяват ръбовете по северната страна на плочата. Отгоре Рикардо и Бейнс подаваха кофите с пръст на Бонган, който ги изсипваше върху огромната купчина. След двадесет минути и четирите ръба на правоъгълната форма бяха изчистени от покриващата ги пръст.

— Кой знае колко надълбоко отива — каза Саманта.

— Мислиш ли, че е контейнер? — попита Рикардо.

Джак прокара пръсти по ръбовете на студения метал. Бяха изчистили около пет сантиметра пръст около всичките ръбове, но обектът продължаваше надолу в земята.

— Възможно е. Размерите обаче ми се струват познати. Има същите измерения като египетска врата.

— Врата ли? — попита Дорн. — Но това е гладко. Няма никакви цепнатини. Няма отвори. Няма вдлъбнатини.

Джак погледна нагоре.

— Рикардо, рулетката ми горе ли е?

Рикардо потърси в раницата на Джак в края на дупката и му подхвърли рулетката.

— Дръж в този ъгъл, Саманта — каза Джак. Тя я задържа, а той опъна лентата до другия ъгъл. — Триста седемдесет и пет сантиметра.

Дорн притисна края на лентата, докато Джак я опъна по тясната страна на правоъгълника.

— Сто осемдесет и седем и половина. Точно — усмихна се Джак.

— Ти, с твоите проклети цифри — изръмжа Дорн. — Какво, по дяволите, означава това?

— Означава, че онзи, който е изработил тези размери, е знаел за съществуването на златното сечение. Математически принцип, който древните не би трябвало да познават.

— Това е същото съотношение, каквото има и в камерата на фараона — каза Рикардо, като надникна към дупката.

— В пирамидата в Гиза ли? — попита Саманта.

Джак кимна.

— Мислиш ли, че пирамидите и това, което открихме тук, имат някаква връзка? — попита Дорн.

— Би трябвало да произтичат от един и същ източник на знания. Размерите на вратите и помещенията в големите пирамиди спазват същия математически модел, както, изглежда, и тази плоча. Фи.

— Фи? — зачуди се Дорн. — Мислех, че гърците са го открили хиляди години по-късно.

— Явно, че не е така — каза Джак. Той се присъедини към Саманта, която копаеше отстрани на плочата.

При ръба на дупката Рикардо се опита да обясни принципа на фи на Бейнс.

— Това е ирационално число — говореше Рикардо. — Като пи. Не може да бъде изчислено по аритметичен път. В основни линии фи е стойността на квадратния корен от пет, плюс едно, делено на две. Което в общи линии е... — Той набра цифрите върху часовника си, който служеше и като калкулатор. — 1,61803. Извън контекста на математиката числата нямат кой знае какво значение. Но фи се оказва твърде важна част от редовете на Фибоначи. Редици от числа, където

всяко следващо представлява сумата от предните две. Като например 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13 и така нататък. Това е принцип, който древните хора няма как да са знаели... Но явно са го знаели.

— И вие сте сигурни, че това е врата към нещо? — попита Дорн.

— Казах, че следва същата формула, по която са били построени вратите в Египет — отговори Джак.

— Обаче няма път през нея — каза Дорн. — Няма цепнатини. Няма отвори за някакъв ключ.

— Но пък ако е контейнер и е направен в съответствие с фи, ще трябва да копаем надолу поне на три метра и шестдесет сантиметра — заяви Рикардо. — Време е за багера, приятели.

Саманта прекара длан по студената, гладка повърхност.

— Струва ми се, че е направен от същата сплав, както предмета от Мали. Ако е така, няма да можем да си пробием път през него. Сплавта е непробиваема.

Гърбът на Джак настръхна от внезапна мисъл.

— Точно това е. — Той се изправи внезапно, отстрани от пътя си Дорн и бързо изкачи въжената стълба.

— Какво е „това“? — попита тя.

— Нашият ключ — отговори Джак.

После изчезна зад ръба на ямата.

Джак и Бонган едва заобикаляха големите камъни, докато носеха алуминиевия сандък, в който се намираше предметът. При разкопките Саманта се разхождаше нервно в дъното на ямата. Докато те оставяха касата на земята, тя прикри с длан очите си от блясъка на слънцето.

— Какво си намислил, Джак?

— Първо кислород — каза той задъхано. Отвори кранчето на малката бутилка до една от палатките.

Саманта разтревожена изпълзя от дупката, следвана от Дорн.

— Не знам дали ще се получи нещо, но си заслужава да се опита. — Джак вдъхваше дълбоко през маската на бутилката. — Искам да активирам холограмата в дупката.

Очите на Саманта се разшириха.

— Но тя може да предизвика нещо.

Джак се възбуди още повече.

— Самата холограма има няколко виртуални панела, спомняш ли си? Единият изключи уреда. Аз мисля, че друг пък може да служи за ключ. Електронен ключ.

— Това е фантастична идея — отговори тя възхитена.

Джак се обърна към Рикардо.

Но той внезапно се разтревожи.

— Не ме гледай. Няма да слизам долу да си играя на руска рулетка.

— Успокой се. Просто исках да ми кажеш своето мнение.

— Моето мнение ли? Моето мнение е, че се опитваме да постигнем твърде много сами. Трябва да се върнем в Щатите, да си попълним документите и да се върнем с необходимото оборудване. И с цялата научна общност на наша стра...

— Рикардо!

Рикардо тръсна глава.

— Да. Ако питаш дали мисля, че може да е електронен ключ, да. Може да бъде. Но освен това може да бъде и хиляди други неща.

Саманта пристъпи и отвори ключалките.

— Както е казал Томас Фулър, „който се бои от акули, не влиза в морето“. — Тя вдигна капака. Слънцето веднага огря предмета и блясъкът му ги заслепи като удар с ятаган. Джак ѝ помогна да извади предмета от касата. Двете му части продължаваха да са свързани, оформяйки онова зловещо око, което гледаше към групата с черната си като сажди зеница.

— Бавно — обади се Дорн откъм ръба.

Джак задържа предмета с лявата си ръка. Около кръста му бе превързано въже, за да му помага да го крепи, докато слиза по стълбата. Бейнс и Бонган отпуснаха въжето след Джак, който вече търсеше дъното с десния си крак.

— Още малко — извика той.

Накрая Джак свали и другия си крак от стълбичката и коленичи върху изравнената пръст до едната страна на металната плоча. Отвърза въжето от насочващото устройство. Очакването изпълни сърцата на цялата група. Беше станало тихо, като че ли им бяха забранили да говорят.

Саманта надникна над ръба. Възторгът ѝ беше започнал да отстъпва място на тревогата. Изплашена от възможните последствия, сега ѝ се искаше да каже на Джак, че постъпва твърде рисковано.

Той вдигна очи към нея.

С трепереща ръка тя му направи знак.

— *Внимавай.*

Джак кимна. Пулсът му се ускори и той избърса потта от дланите си в панталоните. Успя да хване здраво предмета и се изправи, като се обърна с лице към металната плоча. Тя лежеше на шестдесетина сантиметра пред него. Джак направи една крачка към металната плоча под себе си. Почти моментално почувства внезапно настръхване по гърба си.

— Създава някакъв вид електрическо напрежение! — извика той.

В мига, когато предметът пресече равнината над плочата, Джак почувства някаква енергия да преминава през дланите и после нагоре по ръцете му. Нещо като изтръпване.

Преди да успее да съобщи усещанията си, Саманта изпищя.

В палатката, където спяха боливийците, Вероника току-що бе започнала да реди петия си пасианс, когато мобилният ѝ телефон звънна силно. Тя го измъкна от кожената торбичка на кръста си и намали звука.

— Вероника.

Гласът от другата страна бе заглушен от пукане.

— Не те чувам — каза тя на испански. Стана от масата и излезе навън. Но и там не се чуваше по-добре.

Нещо пречеше на връзката, макар че беше сигурна, че е заредила батериите на телефона, преди да напуснат Тринидад.

Накрая разпозна гласа на Густаво — човекът на Чека — и неин чичо по сребрена линия. Човек, който я изпълваше с тревога. Гласът звучеше различно, тревожно. Тя обясни, че Дорн е поискал голям товарен хеликоптер.

— Голям товарен хеликоптер ли? — попита чичото.

— Да.

Чичото предаде съобщението на Чека, който се беше заинтересувал особено много от онова, което става.

Вероника разказа за разкопките. Обясни, че двама от хората ѝ са намерили нещо метално, закопано в земята.

— Знаеш ли какво е то, ангелчето ми?

— Не. — Тя му каза, че Дорн е забранил на хората ѝ да се приближават до разкопаното място.

— Интересно... — каза гласът. — Господин Чека би желал да установиш точно какво са изкопали.

— Разбирам — отговори тя. Разбра скрития смисъл на думите му. Разбираше, че ако е изкопано нещо ценно, Чека щеше да пожелае да го конфискува. Знаеше, че двамата мъже ще измислят план. Но той щеше да е кървав. С убийства.

— Дръж ни в течение, ангелче — каза мъжът на леля ѝ и прекъсна разговора.

Вероника се върна в палатката и седна върху един от сгъваемите пластмасови столове. Чувстваше се замаяна — ядът ѝ се смеси с меланхолия. Тя отхвърли меката си коса назад и я завърза. Беше изморена. Изморена да убива, да се преструва. Към страната си изпитваше само презрение. Презираше света на наркотика и жестокостта, който първоначално я бе спасил, но ѝ даде и повод за омраза. Още от дете тя мразеше много неща и особено мъжете. Повечето от тях бяха престъпни, безпринципни същества като чичо ѝ.

Вероника потръпна. От известно време тя съзнателно се връщаше към мъчителните спомени. Виждаше стаичката си в Сукре, дантелените възглавници, цветните тапети, дървения вентилатор на тавана, който се въртеше съвсем бавно. Същият вентилатор, който размесваше топлия въздух в бавни кръгове и създаваше неприятния фон на кошмарите ѝ.

Сърцето на Вероника затуптя по-бързо. Точно както тогава.

Спомни си зловещия му силует, осветен отзад от светлината в коридора. После шумът, това ужасно скръцване, когато чичо ѝ затвори вратата.

Измина шест стъпки и стигна до леглото ѝ.

Тя винаги ги броеше. Бяха бавни, всяка проскръцваше по дъските и той се приближаваше с всяка от тях. При шестата стъпка нощницата ѝ залепваше от пот към тялото. После онзи глас — онзи злобен полушепот, следван от вълните алкохолни пари: „Здравей, ангелче.“

После чичо ѝ се усмихваше както винаги, преди да вдигне чаршафа и да се вмъкне в леглото ѝ.

А тя бе само на девет години...

Енергията преминаваше през тялото на Джак и възбуждаше всичките му нерви. Предметът падна от ръцете му върху меката почва.

— Джак! — Саманта сочеше плочата.

Онова, което виждаше, просто не можеше да бъде. Като отникъде се появи дълбока цепнатина, започнала от центъра на плочата, която бе разделена наполовина. Атомите се бяха препоредили сами. Твърдата сплав се раздели на две части с лекотата на течност — както в легендата се беше разделило Червено море. Енергийното поле изчезна също така бързо, както се и появи, и беше заменено от шума на по-топлия въздух, излязъл изпод двете части, които сега бяха разделени. Въздухът се изпари в по-хладната температура, създавайки кълбета пара, които се извиха към небето, преди да се разтворят в атмосферата. Джак изтри кондензираната пара от лицето си и загледа безмълвно как двете части на вратата се плъзнаха леко към стените на ямата, избутвайки малките гранули пръст.

Учените гледаха шокирани. В тъмния отвор между вратите Джак започна да различава през парата някакви форми.

— Стълби? — извика Саманта разтреперана.

През последните ивици пара, които излитаха през новопоявилния се отвор, Джак видя каменни стъпала, които изчезваха в тъмнината отдолу.

Дорн стоеше в благоговение на ръба на ямата. Очите му бяха изпълнени със замислено учудване.

— Значи *наистина* е било врата.

— Но към какво? — прошепна Джак.

Саманта и Рикардо побързаха да се спуснат по стълбата. Джак остави предмета там, където бе паднал в пръстта.

От ръба на ямата Дорн се обърна към Бейнс:

— Дръж всички останали по-надалеч. Направи ограда. Никой да не я пресича без мое разрешение. — Той започна да се спуска по стълбата.

Вече в ямата, Рикардо се бе задъхал.

— Уредът трябва да е задействал някакъв вид херметично затворена врата.

— Но защо херметично затворена? — зачуди се Саманта.

— Не знам — отвърна Джак.

— Технологията е невероятна — обади се Дорн. — Като си помисля за приложението...

— Металът фактически се втечни. — Рикардо опипа отвора. — Металите всъщност са бавно подвижни течности, но за да станат такива, човек трябва да ги загрее до хиляди градуси. Чак тогава започват промените. А атомите на този се раздвижиха като по поръчка. Втечниха молекулите и ги втвърдиха отново...

Дорн поклати благоговейно глава.

— Боже мой. Кой ли е построил това?

Джак погледна надолу към каменните стъпала, които водеха в тъмнината под него.

— Има само един начин да открием — каза той и тръгна към подземния вход.

Саманта го сграбчи за ръката.

— Естествено, че е така. — Тя се усмихна и пристъпи пред него.
— Аз влизам първа.

ВХОДЪТ

Саманта пристъпи внимателно в сенките. Джак я последва надолу по дългото каменно стълбище, което бе широко почти два метра, колкото и самият отвор. Ботушите му оставяха идеални следи в дебелия около милиметър прах, който покриваше камъните. Джак пое дълбоко дъх. Разреденият, застоял въздух му напомняше с мириса си на тунел, останал запечатан хиляди години. Стълбите се спускаха към каменен коридор, който миришеше на влага и плесен.

— Чувстваш ли влагата? — попита Джак.

Саманта се почеса по рамото.

— Да. Въздухът. Влажен е...

— Като че ли е бил запечатан в бутилка през друга епоха — каза Джак. — Климатът е бил доста по-влажен, когато е било построено това място. — Само мисълта, че дишат въздух, който е останал запечатан хиляди години, го замайваше. Като че пиеше прекрасно, старо вино. Той вдъхна дълбоко въпреки силния, влажен вкус, който бе усетил в гърлото си. *Онези, които са построили това място, са дишали същия въздух.*

— Невероятно — каза Рикардо. — Стълбите са отрязани също като блоковете отвън. И изглеждат като всяка друга старина. Което някак не се връзва, защото са покрити...

— Със същия материал, от който е направен предметът — довърши Джак. — Онези, които са построили това място, са докарвали огромни камъни, както и в останалите развалини, но са използвали извънземен метал, за да запечатат входа.

Джак би могъл да прекара часове в изследване на уменията, с което са направени стъпалата, но неизвестното в края на тунела го мамеше напред. Той едва не се блъсна в Саманта, която бе спряла, когато стигна края на стълбището.

— Тридесет стъпала. — Беше ги преброила.

— Броят на градусите, които обхваща всяко от зодиакалните съзвездия — отговори Джак. Той докосна ъглите на стените. Идеално прави ъгли. Усмихна се. — Но все пак това може и да е съвпадение.

— Няма и следа от ерозия — обади се Рикардо.

С изключение на тънкия слой прах и няколкото малки пукнатини, които се проточваха по големите камъни, стълбите бяха толкова неизползвани, както в деня, когато са били издялани.

— Ако това място е било херметизирано, значи е трябвало да бъде запазено... завинаги — каза Рикардо.

Дорн огледа стените с възхищение.

— Интересно.

— Коридорът е неестествено голям.

И Джак го бе забелязал. Чудеше се какво ли трябва да е означавало това за хората, които го бяха строили. *Дали самите те са били толкова едри? Или това е бил свещен коридор, построен нарочно с толкова големи размери, за да въздейства по някакъв начин?*

Слънчевите лъчи откъм горния край на дългото стълбище пронизваха тънкия воал от прах, който бяха вдигнали със стъпките си. Прашинките изостряха и очертаваха всеки лъч. Пръстът на Джак проследи цепнатината между два огромни каменни блока, които бяха поставени един върху друг и оформяха цели три метра от стената на коридора.

— Тези блокове вероятно тежат по двеста тона — каза Той. — Отрязани са от твърд андезит.

Дорн отвори джобния си нож. Тънкото острие не успя да проникне през цепнатината между блоковете.

— Невероятно — зачуди се Дорн. — И всичко е направено без цимент. Как, по дяволите, може да се отреже нещо толкова голямо... С такава точност? Ако някоя от моите фирми трябваше да построи нещо толкова, щяха да са ни необходими огромни триони с диамантени зъбци, насочвани от лазер. Това би било кошмар.

— По-трудното би било изобщо да бъдат преместени такива чудовищни блокове — каза Джак.

Коридорът се проточваше на още тридесет метра. Задната му стена едва се виждаше в тъмнината.

— Може да е задънен — каза Саманта. — Може би се разклонява.

Джак я следваше отблизо, докато вървяха по коридора. Плътно затвореният ковчег на коридора заглушаваше стъпките им. Някъде по средата на подземния коридор каменните стени промениха цвета си.

Светлосивите андезитови блокове бяха заменени от по-тъмносиви. Той се блъсна в Саманта.

— Какво има? — попита я Джак.

— Йероглифи, гледай! — Тя посочи към отсрещната стена. — Хиляди йероглифи.

Срещу него цялата стена на тунела бе украсена с издълбани с лазерна точност знаци. Изрязани направо в камъка. Те се точеха от ляво на дясно в идеални редици и покриваха стената от пода до тавана. Макар светлината откъм стълбището да бе започнала да намалява, Джак ги виждаше добре.

— Същите са като от Вратата на Слънцето — каза той. — Но тук са завършени. Всичко е тук — изреченията са завършени!

Рикардо се втренчи в йероглифите зад гърба му.

— Приличат на нещо като формули.

— Само това ще ми създаде работа до края на кариерата — каза Саманта. — Разчитането на тези йероглифи.

Джак се усмихна.

— Това е като капка в морето на този етап.

Всички чувстваха тръпката от новото откритие.

Дорн проследи едно от изображенията с пръст.

— Ще бъдем ли в състояние да преведем тези символи?

— Може би — отговори му Джак. Сега ги имаме всичките. Можем да ги пуснем през декодиращи програми и да се надяваме на най-доброто.

Саманта се бе отдалечила към края на тунела.

— Не е запущен! — Тя стоеше, загледана към друг коридор, който се отклоняваше вдясно. — Гледайте тук.

„Тази жена винаги трябва да е първа“ — помисли Джак и притича до нея.

— Г-образни ъгли — каза тя. — Също както в Египет.

— Обществата в Средния изток трябва да са произлезли от същия източник, както и тук — заяви ентузиазирано Джак. — От двете страни на Атлантическия океан културите си приличат по много повече неща, освен по архитектурата. Цивилизациите и тук, и там са практикували изкуството на мумифицирането, за да запазят мъртвите си. Вярвали са или в живот след смъртта, или в някакъв принцип на прераждането.

— И са строили пирамиди — добави Рикардо. — Пирамиди, които са можели да помогнат за запазването и стерилизацията на органичната материя, каквото представляват човешките останки.

— За какво говориш? — попита Дорн.

— Биолозите откриха, че формата на пирамидата по някакъв начин запазва и стерилизира органичната материя — обясни Рикардо. — Дори и малки пирамидални форми, направени от картон или пластмаса.

Саманта разглеждаше стените на съседния коридор. Колосалните сиви камъни изчезваха под глазура от жълтеникаво покритие.

— Прилича на хоросан — каза тя.

Джак прекара ръка по стената. Беше мека и леко грапава.

— Никога не съм виждал толкова фин хоросан.

— Поне не и на толкова древно място — добави Саманта. — Ще трябва после да вземем образец.

Тя поведе групата по коридора.

— Има наклон нагоре — съобщи тя.

Джак се съгласи, но с всяка измината стъпка у него нарастваше чувството, че нещо не е както трябва. Нещо във вида на коридора го тревожеше. Чувстваше се замаян, почти като пиян.

— Нещо не е наред — каза Саманта.

И тя го бе забелязала, досети се Джак. Той коленичи и наклони глава.

— Равновесието ми е нарушено. Но защо?

Погледна нагоре по дългия коридор, който като че се издигаше под ъгъл от осем или девет градуса. Така предположи Джак. *Но дали наистина е така?* Той бръкна в джоба си за молив и го постави на пода.

— Какво правиш? — попита Саманта.

Моливът се затъркаля — нагоре. Останалите гледаха учудени.

— Невъзможно — каза Дорн. — Това е против всякакви закони на гравитацията!

Джак гледаше как моливът се засили. После го спря с крак.

— Не. Това е просто оптическа илюзия — каза той. — Коридорът не се издига. Той продължава да се спуска.

— Да се спуска?

— Това е просто оптическа илюзия. Вероятно сте я виждали хиляди пъти по телевизията — тайнствен път, където хората могат да угасят двигателите на колите си и да се изкачват по наклона.

Саманта отново тръгна напред.

— Но защо е построен така?

— Нямам представа.

Съзнанието, че коридорът всъщност се спуска надолу, помогна на Джак да възстанови равновесието си поне докато не гледаше далеч надолу — *или нагоре* — по коридора. Но след около двадесет метра неприятното чувство се завърна. Този път по-силно.

— Няма и знак от някакви йероглифи — каза Саманта. Този нов тунел сякаш беше стерилен във всяко отношение. Като че ли съвсем различен от другия. Може би защото нямаше надписи. Те забавиха ход.

Рикардо се огледа.

— Този коридор нещо ме притеснява...

— Може би въздухът — предположи Дорн.

Джак пое дълбоко дъх. Въздухът не изглеждаше така застоял, но отвън вече беше започнало да нахлува по-хладно и свежо течение.

— Не е въздухът — бавно изрече Саманта. — Стените.

Стените.

— Те са луминесцентни — каза тя. — Те светят.

— Проклет да съм — възкликна Дорн, след като огледа по-отблизо стената.

— Виждаме идеално — каза Саманта. — Без фенери.

Джак допря бузата си до стената. Лицето му се освети странично от лека луминесценция.

— Права си. След като завихме на деветдесет градуса от правия коридор, не би трябвало да виждаме нищо.

— А няма следи от поставки за факли — каза Саманта. — Видял ли си някакви следи от дим или смола от осветителни лампи?

— Никакви — отговори Джак.

Коридорът стана по-тесен. Групата се движеше в индийска нишка. Саманта водеше вече не така смело както преди. Стъпваше внимателно, дори неуверено. Джак помисли, че в този нов тунел всичко е напълно различно. Чувството за древност, което имаха при входа, беше изчезнало.

Гласът на Рикардо го извади от мислите му.

— Това не прилича на никое място, което да съм видял преди — каза Рикардо.

— Знам — отговори Джак. — Изглежда... модерно. Саманта продължаваше напред. Силуетът ѝ пречеше на Джак да види останалата част напред по подземния коридор. Щеше да я попита дали коридорът води към някакво преддверие, но точно в този момент тя изчезна сред облак мъгла, който се появи с такъв шум, че заглуши писъка ѝ.

МЪГЛАТА

Парата изскочи като взрив от стените на тесния тунел. Саманта изчезна за част от секундата. Джак падна назад, стреснат от избухването. То продължи съвсем кратко, но облаците влага го ослепиха.

След това съскането престана.

Джак, Рикардо и Дорн бавно се надигнаха от пода, мълчаливо и изплашено загледани напред. На Джак му се стори, че чува Саманта да вика нещо иззад стената от мъгла, която продължаваше да се източва призрачно през цепнатината между камъните.

— Сам! Добре ли си?

Чу се кашляне, след това хлипане, което стана по-силно, когато ушите на Джак отново започнаха да чуват след силния съсък.

— Чуваш ли ме?

— Да. — Гласът ѝ трепереше. — Чувам те. Нищо ми няма.

— Какво, по дяволите, стана? — развика се Дорн.

— Не знам. Но още съм цяла — каза тя. — Само съм изплашена.

Джак забеляза свитото на пода тяло на Саманта само на няколко метра пред тях. Тя се подпираше на ръката си, а дрехите ѝ бяха мокри.

— А вие, момчета... Добре ли сте? — успя да попита тя.

— Нищо ни няма — успокои я Джак. — Това, което стана, беше ограничено само в няколко крачки.

— Парата мирише на нещо сладникаво — обади се Рикардо.

Джак облиза устни.

— Но има алкален вкус. — През главата му премина мисъл. „*Може би не би трябвало изобщо да опитвам вкуса.*“ Той запълзя към Саманта. Тя още не беше се изправила. Той огледа стените на тунела и забеляза малки групи от дупчици.

— И по тавана има дупки — обади се Дорн зад него.

Ръката на Джак опипа надупчената стена.

Нищо не се случи.

— Мислех, че работи на някакъв принцип на сканирането — каза той.

— Като вратите на големите магазини ли?

— Да. Може би е чувствително към натиск — каза Джак и се изправи.

Рикардо го гледаше изплашено.

— Всичко това... *Лайнарска* работа!

— Но пък интересно — отвърна Джак. Той постави успокоително ръка върху рамото на Рикардо и отново се обърна към дупките. Затвори очи и пристъпи напред, като прехвърли цялата си тежест на предния крак.

Влажната мъгла веднага избухна в заслепяващ поток.

Саманта изпищя и с това увеличи паниката, която и без това беше обхванала Джак. Той се запрепъва към нея с чувството, че току-що бе преминал през студена сауна.

— Не прави това! — крещеше Саманта.

Джак пое дъх. Отхвърли косата, която бе паднала върху лицето му.

— Поне повишава адреналина, нали?

— Но ти вече знаеше какво да очакваш.

Джак помириса дрехите си. Воняха на дезинфектант. Той погледна назад към коридора. Рикардо и Дорн надничаха през последните облачета мъгла. Звънтенето в ушите на Джак намалая.

— Работи на принципа на налягането — извика им той.

— Безопасно ли е? — попита Рикардо.

— Нали сме още живи?

Последва дискусия между Дорн и Рикардо за предполагаемата защитна функция на неизвестното устройство. След това Дорн реши да мине през него. Джак забеляза, че след всяко изпускане на мъглата звукът на машината става по-тих. Като че ли се регулира след дългите години на бездействие. Групата изчака Рикардо, който се самоуспокояваше на испански, преди да бъде обхванат от мъглата.

Той се появи със затворени очи, мокър и явно нещастен.

— Какво е това нещо? — попита Дорн, като гледаше назад към множеството отвори.

— Мъглата мирише на дезинфектант — каза Саманта.

— И аз си мислех същото — отговори Джак. — Което би трябвало да означава, че това е някакво устройство за обеззаразяване.

— Както стаите с пръскачки в центрoвете за инфекциoзни болести — каза Рикардо.

Саманта изглеждаше объркана.

— Но устройство за обеззаразяването на кого?

— Или на какво — добави Дорн след кратко мълчание.

Джак се отърси от замислеността си.

— И дали е било предназначено да държи инфекцията навън... или вътре?

Въпросът увисна във въздуха като примка на бесилка.

Саманта надникна по-нататък по коридора и потрепери. Той като че се отклоняваше точно пред тях, но Джак не можеше да види покрай нея.

— Е? — попита той, приканвайки я да върви напред.

— Защо не тръгнеш да водиш ти? — отговори накрая тя.

Заревото откъм стените даваше достатъчно светлина, като че ли хиляди невидими свещи продължаваха да горят. Джак пристъпи леко напред. Той преглътна слюнката си, но гърлото му продължаваше да е сухо като тебешир. Чувстваше се като дете в някоя къща на ужасите. Не му се искаше да види какво има зад следващия ъгъл, но въпреки това продължаваше напред.

Навлязоха в по-малък коридор.

— По дяволите — въздъхна Джак.

Два огромни гранитни блока бяха паднали от стената в тесния тунел. Единият се бе счупил на две и запушваше дясната част на коридора. Другият беше паднал в средата на прохода, но бе останал цял, подпрян на стената по диагонал. Отворът между тях беше запълнен от големи камъни, циментирани в плътна тапа от изкривените древни корени и кал.

— Корени? — Рикардо ги побутна и в ръцете му остана парче гнило дърво.

Саманта започна да разчиства някои от отпадъците.

— Просто трябва да минем оттатък — каза тя. Скоро и останалите се захванаха да ѝ помагат.

— По цялото плато съм виждал само няколко дръвчета — каза Дорн.

— Още едно доказателство за древността на това място — отвърна Джак. — Сега има само няколко дръвчета, но като се съди по дебелината на тази коренова система и влажността, която почувствахме, когато влязохме, можем да отсъдим, че климатът преди петнадесет хиляди години трябва да е бил напълно различен.

— Възможно ли е да се е дължало на настъпващата ледникова епоха? — попита Саманта.

— Не. Мисля, че климатичната промяна е била предизвикана внезапно. От същата причина, която е предизвикала глобалната катастрофа, за която се говори в множеството митове за потопа.

— Климатът поради потопа ли се е променил? — попита Дорн.

— И потопът е бил виновен, но механизмът, който го е предизвикал, е известен като изместване на земната кора. Вероятно той е предизвикал всички разрушения на това място.

— Изместването на земната кора?

Джак изхвърли още от отпадъците.

— Чарлз Хапгуд пръв е формулирал теорията, която по-късно е била подкрепена от Айнщайн. Той смята, че на всеки четиридесет хиляди години или някъде около това, се извършва масивно плъзгане на външния слой на земната кора, което се различава от бавния процес на тектониката на пластове, при която части от земната кора се разместват поотделно, а не едновременно. Хапгуд твърди, че цялата земна кора — която лежи като тънка портокалова обвивка около магмата в центъра на Земята — може да се придвижи бързо и нацяло.

— Това би предизвикало ужасяваща катастрофа — прошепна Дорн.

— Такова изместване би могло да избута Антарктика на екватора, а Съединените щати до северния полюс. Айнщайн и Хапгуд не са определили какво точно може да предизвика това събитие. Може би постепенното натрупване на милиарди тонове лед при полюсите. Но тази теория обяснява историческите разкази за масово унищожение на човечеството и странните находки на вкаменелости през нашия век.

— Какви находки? — интересува се Дорн.

— Палеонтолози са открили в северния край на остров Ванкувър вкаменени тридесетметрови палми и фауна, която не би могла да вирее в онзи климат. Зад Арктическия кръг, само на няколко стотици километри от Северния полюс, изследователи са открили гигантски

плодни дървета, замръзнали в леда заедно с плодовете и зелените листа върху клоните им. Единственият начин да замръзне топлолюбиво дърво заедно с плодовете и листата си, е, когато заледяването настъпи внезапно. Тези дървета са попаднали от умерен в леден климат просто за една нощ. Или ден. Също така в Сибир са открити запазени останки от мамути, замръзнали напълно заедно с растения, виреещи в зони с умерен климат, все още несмлени в стомаха им.

— Мили Боже! — възкликна Дорн.

— С всяка изминала година нови открития подкрепят тази теория — допълни Джак. — Съвсем наскоро чух, че някаква група, търсеща нефт в полярните области, попаднала на замръзнали корали.

— Коралите съществуват само в съвсем топли води — каза Саманта.

— Точно така.

Те продължиха да разчистват препятствието мълчаливо. Всеки беше потънал в собствените си мисли за размера на подобен катаклизъм, когато Саманта накрая успя да пропълзи отвъд препятствието. След като поразгледа, тя се върна назад през тясната дупка.

— Мисля, че скоро ще можем да минем оттатък.

— Фантастично — възкликна Дорн.

Джак помисли, че държанието на този човек се е променило. Още след невероятната случка с холограмата в саваната на Мали той бе станал по-съсредоточен, по-пресметлив. Сътрудничеше на Джак, вслушваше се в думите му. Но Джак чувстваше, че държанието му маскираше нещо по-дълбоко. Нещо, приличащо на силно желание.

След няколко минути четиримата успяха да направят проход, като си подаваха отломъците, които измъкваха от дупката. До препятствието се издигна купчина пръст и камъни. Саманта се промъкна през отвора покрай каменния блок. Дребното ѝ тяло премина лесно през отвора.

— Виждам другата страна! — извика тя.

Промуши се през няколкото преплетени дървесни корени, които висяха от каменния таван. Те се разпаднаха от допира с нея и изпълниха отвора с фин прах. Саманта се промъкна през дупката. Джак изчака. Виждаше я как се движи, вече от другата страна.

— Какво има? — Сърцето на Джак удряше като чук в гърдите му.
— Продължава ли коридорът?

Тя не отговори.

Джак я виждаше как върти глава. Помисли дали да не я издърпа обратно за краката.

— Какво има там? Какво виждаш?

— Джак — отговори накрая тя. — Това е невероятно.

ЗАЛАТА

Огромното пространство ги шокира.

Рикардо едва успя да се вдигне от пода, като изтупа прахта, която се бе насъбрала под колана на панталоните му, докато се бе промъквал през отвора. Погледна зад останалите трима.

— О, Боже мили!

Джак стоеше под портал от гигантски каменни блокове, който водеше към масивна зала. Тук светлината изглеждаше по-разпръсната, вероятно от голямото разстояние между стените. Стените обаче хвърляха достатъчно сияние, за да могат да преценят размерите на комплекса. Каменните стени се издигаха към величествен таван, почти два пъти по-висок от този на коридорите, които водеха насам. В четири редици покрай стените на огромната зала се издигаха шестдесет колони, които поддържаха тежестта на облицования с камък таван.

— Мисля, че открихме хола — изрече накрая Саманта.

Джак я следваше, когато влезе в помещението с размери на банкетна зала. Рикардо извади фенер.

Джак го изгледа изненадано.

— Носил си го през цялото време?

Рикардо сви рамене.

— Усетих го чак когато едва не ми проби дупка в гърдите, докато пълзях през дупката.

— Архитектурата като че ли е същата както в погребалните храмове в Гиза — каза Саманта. Тя погали с ръка една от гигантските колони.

— Или като на Озирейона — добави Джак. Говореше за подземния комплекс в Египет, който бе посетил преди пет години. Той се приближи към някакви каменни столове и маси. — Определено прилича на жилищно помещение.

— Но няма никаква украса — каза Саманта. — Всичко това изглежда като да е построено единствено от практични съображения. Няма златни украшения или сложни картини. Нищо не подсказва, че

тази зала е била използвана от висши държавници, от свещеници или царски особи.

Дорн кимна.

— Доста умерена.

Джак разбираше, че именно умереността е важна характерна черта на онези, които са строили тази структура. Беше съгласен със Саманта, че залата явно не е служила за религиозни цели. Всъщност не можа да види изобщо нещо по-сложно. Целият комплекс сякаш беше подчинен на една проста максима: функционалност.

Учените се пръснаха в различни посоки.

Тихият звук от стъпките на Джак отекваше, когато минаваше покрай неразбираемите скулптури, изрязани от различни видове камък. Не можеше да определи какво представляват. „*Е, поне изкуството не се е променило за толкова време*“ — заключи накрая той.

Спря при голяма каменна маса. Около нея бяха разпръснати в безпорядък шест каменни стола. Няколко бяха счупени. Наблизо друга каменна структура изглеждаше непокътната. Издялан от гранит, сандъкът като че бе направен, за да бъдат държани в него храни. Мислите на Джак препусаха. Какво ли се беше случило тук? За каква ли цел са служили някои от тези предмети?

Саманта забеляза няколко купа отпадъци, разхвърляни из помещението. Приличаха на странни купчинки брашно. По няколко метални нишки лежаха във всяка купчинка.

— Какво, мислиш, е било това? — зачуди се тя.

Сухата, потъмняла прах потече между пръстите на Рикардо.

— Някога това са били дървени мебели — каза той. — Изядени са от термити.

— Не ми казвай, че имаш диплома и по ентомология — обади се Дорн.

Рикардо вдигна рамене.

— Имах подобен проблем с входната си врата.

Четиримата изследователи разглеждаха огромната зала като жадни алкохолици магазин за напитки. Понякога някой от тях възкликваше, забелязвайки интересен предмет. Тогава останалите се събираха около него и започваха предположения за какво ли може да е служил. Саманта им каза, че има чувството на участие в една от онези

тъпи игри от седемдесетте години, когато някоя известна личност показва стар предмет и разказва някаква историйка, а състезателите трябва да познаят дали говори истината.

— Но защо под земята? — попита тя. — Изглежда, че нарочно е построен като подземен комплекс.

Джак се замисли.

— Може да има нещо общо с изчезналия уред.

— Или може би... просто са искали да запазят това място в тайна — добави Саманта.

Джак се приближи до един метален стол край една от поддържащите колони.

— Какво е това? — попита Дорн.

— Стол.

— Виждам.

Рикардо клекна и изтри прахта от един от краката.

— Прилича на алуминий.

Джак го вдигна с една ръка.

— Не мога да повярвам! Но сигурно е така.

— Какво толкова интересно има в един проклет алуминиев стол? — попита Дорн.

— За да се отдели алуминият от рудата, е необходим електролитен процес. Освен това трябва да се повиши температурата до над хиляда градуса — обясни Джак. — Просто не е възможно древните хора да са притежавали технология за подобно нещо! Дори и модерната металургия изисква сложни методи и мощни енергийни източници. Тук *трябва* да е била използвана някаква извънземна технология.

След кратка дискусия четиримата решиха да се разпръснат. Щяха да огледат съседните помещения, които се разклоняваха от главната зала. Никой не биваше да се отдалечава към следващо помещение, водещо зад тях.

— Тук долу може да има цял проклет лабиринт — напомни им Дорн. Всички бяха съгласни с него.

Стаята зад алкова беше празна, но водеше към друг коридор, започващ от отсрещната ѝ страна. Изминал само десетина метра в

него, Джак спря объркан. Три огромни каменни блока, паднали от тавана, запушваха съседния коридор. Падналите мегалити може би тежаха поне по шестдесет тона, предположи Джак, и за разлика от счупените, покрай които бяха пропъззели преди, тук нямаше начин да бъдат заобиколени. Той започна да се оглежда за възможен проход, когато чу Саманта да го вика.

Когато хукна обратно към голямата зала, чу отново гласа на Саманта.

— Джак!

Той изтича под арката, която свързваше друга от по-малките стаи с голямата зала. Саманта бе коленичила в полумрака пред няколко правоъгълни каменни блокове, които бяха поставени върху издигнати платформи от андезит.

Джак се спря.

Саманта бе свалила покрития с прах метален капак на един от блоковете. Плочата вероятно бе изработена от алуминий, защото тя я пренесе с лекота и я подпря до стената. Закръглената ѝ повърхност, по-голяма от стенно огледало, отрази разширяващия се образ на Джак, докато се приближаваше. Зад него задъханият Рикардо следваше Дорн. Джак преброи четири издигнати масивни каменни блока. Саманта стоеше върху по-широката основа на платформата в средата.

Но какво гледаше тя?

Джак се приближи. Сега каменният блок изглеждаше по-скоро като контейнер, поставен върху издигнатата основа като египетските саркофази. Само че беше по-голям. Сърцето му биеше като парен чук. Космите по врата му настръхнаха. Джак примигна.

Вътре имаше нещо.

Джак стъпи върху платформата, където почиваше масивният саркофаг. Взря се във формата, почиваща вътре. Насили очите си да избягнат сложните гравюри, които украсяваха страните на ковчега.

Не може да бъде...

Джак сграбчи ръба на ковчега. Внезапно почувства, че ще припадне.

От контейнера с празните си хлътнали очи го гледаше едно сиво лице.

САРКОФАГЪТ

Джак усети слабост. За миг кръвта се оттече от мозъка му. Или го изпълни. Не знаеше. Но като че ли главата му се отдели от тялото и ей сега щеше да отлети встрани.

— Това е... Това е същото същество като нашия скелет — прошепна Саманта.

— Само че... мумифицирано — успя да пророни Джак.

Фигурата пред тях с отдавна затворени ангелски очи, четирипръсти ръце и сива кожа, която се бе набръчкала и свила около запазения скелет, беше труп на действително живяло някога същество. Тази мисъл премина като ледена вълна през ума на Джак. Гледката бе невероятна. Но тя превръщаше всичко в реалност. Фигурата пред тях не беше купчина вкаменели кости, които биха довели до буря от спорове между антрополози и художници по въпроса как ли може да са изглеждали съществата. Този труп, който лежеше със скръстени върху широките си гърди ръце, не оставяше никакво място за грешки. Никакви хипотези по въпроса за текстурата на кожата, косата или строежа на фигурата. Дългата избеляла роба покриваше по-голямата част от тялото, а краищата ѝ бяха фино избродирани със златни нишки.

Не бяха използвани бинтове за мумифициране. Нито концентрирани разтвори. И въпреки това нещо беше запазило блестящото тяло почти идеално. Треперещите ръце на Джак докоснаха голямото лице. Макар че кожата бе обезводнена и прилепнала силно към лицевите кости под нея, мумифицирането беше далеч по-добро дори от египетските стандарти. Лицето не изглеждаше зловещо. По-скоро бе спокойно, умиротворено. Джак си позволи да докосне дългата сребристойбяла коса, която все още се държеше върху едрата глава.

Блестящите очи на Саманта срещнаха погледа му.

— Имали са коса — каза той. По бузата на Джак се плъзна сълза. Тя потече до брадата му и остана там, докато той на няколко пъти поемаше дълбоко дъх. После падна върху ръката с издължени пръсти. Образите на плешивите извънземни изчезнаха от ума на Джак. Това тук не бе обезкосмено създание, приличащо повече на насекомо,

отколкото на човек. Изглеждаше твърде човешки. С брада. Същество, което се е нуждаело от подстригване, което е трябвало да се грижи за външността си. Нещо много по-човешко от древния неандерталец. Тази фигура пред тях по някакъв необясним начин приличаше на близък роднина. Четирите пръста, големите очи и леко издължената глава изглеждаха особено, но ако човек погледнеше отвъд това и ръста на трупа, който бе почти метър и деветдесет, би могъл да го приеме просто като един висок човек.

Както ковчег преди погребение, отвореният саркофаг му даваше възможност за връзка с формата вътре. Това създаваше у Джак необяснима скръб, ужасно, шокиращо чувство, че отдава почит към далечен роднина. Изпитваше чувства към тази фигура. Чувства доста по-различни, отколкото ако гледа шимпанзе и установява, че то е имало ръце, крака, уши и гърди и понякога е можело да действа като човек. Изпитваше съвсем различни чувства, отколкото когато беше видял нарисуван от художник неандерталец, изкъпан, избръснат и облечен в костюм, портрет, който антрополозите бяха направили известен поради дългото теоретизиране по въпроса колко близки всъщност са двата вида — човекът и неандерталецът. Всъщност тези теории бяха продължили чак докато генетичните изследвания не бяха доказали невъзможността за родствена връзка.

Изгледът на цялото тяло заедно с лицевите косми и дългите меки коси, които се спускаха от черепа толкова красиво, правеха от съществуването на извънземния живот нещо близко, много по-лично от доказателствата, които бяха открили в Мали.

— Възможно ли е това да са били твоите „Блестящи“? — попита накрая Саманта.

Джак се опита да отговори, но в гърлото му беше заседнала буца и го запушваше с як, стегнат възел.

Дорн изглеждаше объркан.

— Същите хора, за които говориха догоните, нали?

— Не само догоните — успя да изрече Джак. Годиците на борби и мъки като че бяха намерили изхода си от някакво тъмно и тежко място в душата му.

Рикардо постави ръка върху гърба му.

— Това е твоето доказателство, приятелю. Радвай му се — каза той.

Настъпи благоговейна тишина.

— Сега виждам защо са ги наричали Блестящите — каза после Саманта. — Историческите описания са почти идеални. — Тя поклати глава. — Твоите изчезнали хора вече се намериха.

— Да — изрече на глас мислите си Дорн. — Твоят труд за забравените благодетели на човечеството...

Джак докосна широкото рамо на мумията.

— Просто не мога да повярвам. Но те са тук. Те ме гледат.

— А други знаели ли са за тези Блестящи? — попита Дорн.

— За тях се разказва в историята на поне дузина различни култури — отговори Джак. — Безбройни устни и писмени традиции документират пристигането на малка група мистериозни същества. Тези чужденци явно са били носители на голяма мъдрост. Били са физически различни от местните жители. Значително по-високи. Имали са блестящи лица с големи, бляскави очи. — Джак помълча, загледан надолу към силното, покрито с брада лице. — И с бради...

Очите на Саманта срещнаха неговите.

Джак забеляза розовината по лицето ѝ.

— За тях се говори в еврейските текстове като Книгата на Енох. Там е написано: „Лицата им блестяха като слънцето, а очите им горяха като лампи.“ Дори Данаил и няколко от пророците от Стария завет говорят за същите същества. Но появата им не е била ограничена в Средния изток или в Африка. Тибетската книга на Дизан разказва за „синовете на светлината“, които „правят същества от несъщества“ На хиляди километри оттам същите светещи същества се споменават в различни шумерски текстове като Поемата на Харсаг.

Дорн си спомни за тази поема от доклада на Джак.

— Единадесетте глинени плочки, нали?

— Точно така. Тази поема разказва за група мъдрци, блестящи същества, „които са положили сред местните жители основите на цивилизацията.“ Писменост, металообработване, земеделие и строителство. По-нататък се казва, че преди пристигането на тези „Блестящи“, „хората не са знаели как да си правят дрехи или постоянни жилища. Хората пропълзвявали в укрытията си на четири крака, ядели тревата с уста като овцете и пиели вода от потоците“. Има дори разкази за тях, че са дошли от небето в „огнен кораб“.

Саманта гледаше трупа.

— Ти си бил прав. През всичките тези години... — прошепна тя. Джак я чу, но погледна към Дорн, който попита:

— Тези извънземни наистина ли са контактували с ранните човеци?

— Да — отвърна Джак. — В почти всички разкази, независимо дали са на маите, на шумерите или на египтяните, се говори за тези хора, „Блестящите“, които са учили местните. Защищавали ги. Донесли реда и закона на една раса, която изобщо не ги е познавала до момента. Само си помисли. Сега вече всичко това добива смисъл. Тези брадати същества — независимо дали са били известни като Виракоча тук, като Кетцалкоатл в Мексико, Кукулкан или Елохим в други части на света — те винаги са били описвани като високи мъже с бледа кожа и с бради. Местните хора твърдели, че те притежават магическа сила. Можели да повдигат скали. Можели да правят чудеса. Можели да лекуват.

Джак се задъха.

— Притежавали са сили, които могат да бъдат обяснени с невероятната технология, която сами видяхме. Помислете си само за тази холограма. Видяхте как реагирахме ние. Как реагираха зулусите. Ние сме чедна на двадесетия век. Само си представете как ли е изглеждала тази технология на народите от предисторическо време.

— Третият закон на Артър Кларк — каза Рикардо. — „Всяка достатъчно авангардна технология не може да бъде различена от магията.“

— Те трябва да са били като богове — обади се Саманта.

— Блестящите са били боготворени — отговори Джак. — Много преди зараждането на юдео-християнството са ги считали за всемогъщи същества. Някои учени мислят, че голяма част от нашите легенди за ангели водят началото си именно от тях.

— Защо не са завзели цялата земя? — попита Дорн — Тяхната технология би позволила и на най-малка група да управлява цялата планета. Да изтрие от лицето на земята примитивните хора.

— Не е било в природата им — отговори Джак. — Те са били лечители, които са проповядвали против насието и войната. Диваците от Мексико разказвали, че когато била споменавана думата война, Блестящите си запушвали ушите. Не искали да я чуват. Те дори били и против човешките жертвоприношения.

— Но как са умрели? Къде са отишли? — попита Саманта.

Джак започна да сваля и останалите три капака. Във всеки от саркофазите имаше по един също така благороден труп, в същото положение, макар че последното тяло беше по-дребно от останалите.

— В повечето легенди се говори, че те си тръгнали по море. Някои от тях просто изчезнали. А няколко отново се издигнали в небесата — каза Джак. Той докосна гладката сива кожа на последната мумия. — Може би с известни изследвания бихме могли да разберем какво точно се е случило с тях.

— А говори ли се в легендите за броя на Блестящите? — попита Дорн.

— Разказите са различни, но в повечето се споменава много малка група. Трима или четирима. Но независимо колко са се появявали, всички легенди разказват, че те са изчезнали пак така внезапно — след като се разпоредили по всички най-важни въпроси.

Дорн стоеше мълчаливо.

— Няма да е чак толкова трудно да се открие от какво са умрели — каза Рикардо. — Като гледам, този процес при тях е много по-перфектен отколкото дори и най-добрите египетски примери на мумифициране. Ако имам на разположение подходящата апаратура и време, ще мога да получа цялата информация, която ни интересува. Това е едно от чудесните свойства на мумифицирането — каза той. — Можем да получим идеална ДНК дори и след хиляди години.

— Мумифицирането е още една област, която свързва древните култури — каза Джак. — И от двете страни на Атлантика цивилизациите обикновено са практикували този обичай. За повечето от тях запазването на физическите останки на мъртвите са били единственият начин те да получат живот в отвъдното.

— Може би не са били чак толкова далеч от истината — каза Саманта.

— Защо? — попита Дорн.

— Защото, ако успеем да получим цялата молекула на ДНК от някоя мумия, ние ще разполагаме с генетичната строителна клетка на тази личност. Може би тези посетители са знаели това. Ами ако са разполагали с технология да възстановяват живия организъм? Или поне са знаели, че това е възможно? — Тя замълча. — Не мога да не мисля, че този обичай се корени по-скоро в нещо научно, отколкото

религиозно. Като например факта те да са знаели, че по този начин може да се съхрани ДНК.

Джак разбра, че тя може и да е права.

— Хайде, Саманта, не може да мислиш, че са мумифицирали мъртвите си с надеждата да ги върнат отново към живот — обади се Дорн.

— Чел ли си „Джурасик парк“?

— Гледал съм филма.

— Е, там го правеха с динозаври.

— Но това е само един проклет филм — възрази Дорн.

— Въпреки това Саманта е права — намеси се Джак. — Взemi последните постижения в областта на клонирането. Почти успяха да картографират пълния генотип и дори да трансплантират истински човешки ген в друго животинско същество. Това просто е пред очите ни. ДНК е строителният елемент на живота. Защо чрез него да не може животът да бъде построен отново, щом като веднъж вече е бил?

— Което ни довежда до един друг въпрос — каза Саманта. — За да бъде мумифициран мъртвият, трябва това да бъде направено от живо същество. Няма следи от никакви скелети...

— Сигурно не мислиш, че някое от тези същества е все още живо — възкликна Дорн.

Помещението отново потъна в тишина.

— Не, но това показва, че по времето, когато тези четиримата са били мумифицирани, някой трябва да е бил жив — каза Джак.

Рикардо избърса челото си.

— След последните няколко дни вече не съм съвсем сигурен, че бих могъл да изключа каквото и да било като вероятност, приятели.

Джак се разходи между четирите ковчега. Чудеше се какво ли има зад запушения коридор, който беше открил. Групата реши, че трябва да начертаят точен план за внимателен анализ на цялото това място. Саманта помогна на Рикардо да постави алуминиевите капаци обратно върху всеки каменен саркофаг, докато Джак и Дорн си водеха бележки.

— Идеята за възкръсване... — Дорн поклати глава. — Наистина ли мислиш, че е възможно?

— Нека ти го кажа по друг начин. След всичко, което съм видял да се постига в света на генетиката напоследък, аз съм се замислил

сериозно да си напиша ново завещание — каза Джак.

— Какво? Да не си решил да се мумифицираш?

— Поне със сигурност мога да кажа, че съм против кремацията.

НА ПОВЪРХНОСТТА

Джак се увери, че Рикардо взе няколко внимателно избрани мостри от тъканта на последното балсамирано тяло, преди да напуснат комплекса. Надяваше се, че когато останалата част от оборудването им пристигне с хората на Дорн, ще може да отговори на една от тайните: от какво са умрели съществата. Връщането през пръскащото устройство бе по-лесно от първоначалното преминаване главно защото те знаеха какво да очакват. Дюзите ги изпръскаха отново, но сега мъглата изглеждаше по-лепкава, като че беше друг разтвор. Рикардо мислеше същото. Джак каза на Саманта, че устройството може би разпознава посоката, от която се минава покрай него.

— Ако уредът извършва някакъв беззаразяващ процес при влизане и подобен процес, но с различен разтвор при излизане, значи извънземните са се опасявали не само да не донесат зараза със себе си — каза Джак. — Те също така са се бояли и да излизат навън.

Близо до входа на комплекса белезникаво сияние осветяваше йероглифите в началния коридор. Групата се спря да си вземе бележки, докато Джак обясняваше на Саманта и останалите за запушения коридор, който бе намерил на излизане от голямата зала. Дорн предложи да изчакат, докато пристигнат хората му с допълнителното оборудване, преди да се опитват да проникнат през препятствието.

След като беше видял огромните блокове, Джак знаеше, че нямат друг изход.

Яркият ден над Андите го накара да присвие очи. Сиянието на подземните помещения изглеждаше толкова спокойно в сравнение с него. Слънцето бе отминало пладнe преди няколко часа и планините бяха вече обхванати от неизбежния нощен студ. Бонган седеше в края на изкопа заедно с Бейнс, който вече си бе облякъл якето.

Бяха останали под земята цели шест часа. Сториха им се като шест минути.

— Надявам се, че си е заслужавало — каза Бейнс, докато помагаше на Дорн да излезе от ямата. — Целият лагер гори от любопитство. Не успях дори да се изпикая, дявол да го вземе.

Дорн веднага го дръпна настрани и му разказа какво са намерили. Джак можеше да си представи разговора им. Очите на Бейнс се ококориха, потвърждавайки подозренията на Джак.

Бонган помогна на Джак да постави предмета обратно в сандъка. Бейнс съобщи на учените и Дорн, че експедицията е утвърдена по най-необходимите, макар и не твърде законни канали, което вече им гарантира разрешение за разкопките.

— Значи нещата се уреждат — каза Дорн. — Мисля, че най-после ще мога да си почина.

— Като стана дума за това, май от снощи не сме хапвали нищо — обади се Саманта.

Чак тогава стърженето на стомаха му привлече вниманието на Джак. След като бяха открили входа сутринта, не бяха спрели нито за миг, дори не бяха обядвали.

Бонган се усмихна.

— Гладни ли сте?

— Готов съм да изям каквото ми дадат.

— Добре. Защото аз цял ден готвя.

— Какво имаме?

— Супа.

Стомахът на Джак искаше нещо по-съществено.

— Само това ли?

Бонган вдигна касетата откъм своя край.

— И картофи.

Джак забодее вилицата си във варения картоф. Човек може да ги смачка, да ги изпече, да ги свари или изпържи, но така или иначе, помисли си Джак, този вид корени си оставаха безвкусни. Защо хората толкова държат да ядат тези проклети неща? Единственият вкус идеше от подправките, с които човек би могъл да им придаде аромат. Но тук, на високопланинското плато, такива не можеха да се намерят.

Започна разговор за преградата, която Джак бе открил в съседното на залата помещение.

— Мислиш ли, че води към друга серия помещения? — попита Саманта.

— Не знам. Беше запушен напълно. Не знам дали изобщо ще успеем да го разчистим.

— Ами с експлозивни? — попита Дорн.

Джак остави вилицата си.

— Не бих предложил да се взривява там долу. И не мисля, че стандартният взрив би свършил някаква работа.

— Моите хора ще донесат C-4 — каза Дорн.

— Пластичен? — Веждите на Рикардо се вдигнаха. — Все едно да използваш топ в бой с ножове.

— Използвали сме го в моите мини — каза Дорн. — Съвсем малко от него върши голяма работа.

Джак с нежелание се съгласи да провери тази възможност на сутринта. След по-малко от двадесет минути храната беше опустошена. Следващият час премина в пиене на горещ андински чай. Но дори и този еликсир не им помогна да се разсънят. Полуотворените очи издаваха умората и доволството на пълните им стомаси.

Преди групата да се разпръсне за лягане, Дорн получи съобщение по радиото от хората си, които бяха на път към развалините. Казаха, че са взели цялото оборудване, оставено на мястото на катастрофата.

Саманта топлеше ръцете си около чашата си с кафе, прегърнала я като порцеланово бебе.

— Кога ще пристигнат тук хората ти?

— Някъде късно през нощта. Казаха ми, че са попълнени всички необходими документи. Сега вече сме напълно легитимни.

— Това е много добре.

— Апаратурата за анализи ще бъде подготвена и задействана за нула време — добави Дорн.

За Джак това „нула време“ не бе достатъчно бързо. Имаше да се обработват толкова много данни, толкова много информация да се запише и прегледа. Учените решиха, че призори групата ще си направи работен лагер вътре в подземния комплекс.

— Ще ни спести много време — каза Джак.

— И ще ни спести минаването през онази машина за мъчения на всеки две секунди — съгласи се Рикардо.

Обмислиха възможностите те да внесат някаква зараза в обекта, но решиха, че няма друг по-добър начин за работа. Пък и онова устройство с мъглата, ако се окажеше, че наистина е за обеззаразяване, щеше да помогне.

— Освен това — заяви Дорн — там долу няма нищо живо, което да може да бъде заразено. Нали?

Никой не можа да му отговори.

ВИРАКОЧА

Четири белезникави скелета се промъкваха по скалистия терен, блестящи в разредения нощен въздух. Очилата за нощно виждане на Пиърс ясно определиха дължината на водещия камион, когато той се извъртя и задните му колела изскърцаха върху камъните. Горещите блокове на двигателите на четирите коли блестяха ясно под металните им капаци. Металическите скелети на колите светеха ясно на сиво-зеления фон на скалите. Пиърс преброи петима души. По един във всяка кабина и още един, заспал в каросерията на последната кола. Той разтърси Милър, който дремеше седнал. Пиърс му подаде другия чифт очила за нощно виждане.

— Ти наблюдавай. Аз ще предам.

— Още камиони ли? — попита след миг Милър.

Той проследи фосфоресциращия керван, който се извиваше към руините, докато Пиърс отиде по тясната пътечка към покрития им джип. Включен към акумулатора на колата, сателитният предавател оживя с бипкане и пукане. Пиърс веднага се нахвърли да пише върху клавиатурата. Можеше да предвиди какви ще бъдат заповедите и почувства как се покачва адреналинът в кръвта му.

В 06,21 часа местно време сателитът КХ-14 отбеляза кратко, мощно електромагнитно излъчване на мястото на разкопките. Навесът, който учените бяха вдигнали, за да се предпазят от слънцето, беше блокирал както фотосигнала от сателита, така и погледа на Пиърс и Милър. Излъчването обаче май дръпна някого за гащите, защото от Вирджиния дойде заповед да се уточни отново часът. Пиърс се чувстваше на една стъпка по-близо до намеса, макар че не можеше да разбере какво правят учените в онази дупка повече от шест часа. Може би някакви подземни изпитания на оръжия? Пиърс завърши съобщението си за приближаващата колона автомобили и натисна бутона за изпращане. Предавателят кодира съобщението му и го изпрати в миг към двата сателита в космоса.

Пиърс помисли, че каквото и да правеха там, то с всеки изминат миг ставаше все по-странно.

Вятърът издуваше палатките.

Керванът от коли на хората на Дорн пристигна тъкмо преди да се развали времето. Саманта още чуваше как Бейнс и Дорн командват разтоварването на последните части от оборудването. Тя пъкна ръцете си под пухенката си, за да ги стопли, а после реши да напълни отново чашата си с вкусния андински чай. Когато парата се заиздига от чайника, тя забеляза, че часовникът ѝ се е замъглил. Вероятно след преминаването през пръскащото устройство. През парата по стъклото видя, че минава два през нощта. Беше изтощена и твърде изморена, за да заспи. Всички бяха работили от рано сутринта, за да разопаковат материалите. Вече бяха свързали двата големи генератора. Машините щяха да бъдат подготвени за утрешните изследвания. Камионите бяха донесли цялата апаратура от мястото на катастрофата, плюс още допълнителни уреди. Бен не беше пестил парите си в Мали още преди да бяха открили скелета, но сега бе увеличил още повече разходите. Това я плашеше. Той като че ли изглеждаше още по-заинтересуван. Твърде заинтересуван според нея. Експедицията сега приличаше на конквистадорска — като търсене на някакво огромно съкровище.

Джак се беше изтегнал на едно походно легло в голямата лабораторна палатка. Тихото съскане на примигващите фенери скоро след това го бе приспало. Саманта не си и помисли да го буди. Вместо това измъкна леко изпод ръката му бележника и седна да го разглежда. Усети как горещият чай сгрива стомаха ѝ. Краищата на брезентите на палатката плющяха от вятъра и като че тя цялата се готвеше да хвъркне всеки миг. Джак обаче спеше. Саманта усещаше тежест в очите, но не можеше да спре да чете бележките за изследванията му.

Виракоча.

Името бе написано в началото на измачканите, пожълтели листа. Беше удебелено, сякаш е изписвал буквите безброй много пъти. До него с по-малки букви имаше колона от други имена: Кукулкан, Вотан, Орехона, Таароа, Мауи, Елохим. Беше написал думите „Блестящите“ на няколко пъти. Няколко въпросителни се редуваха една след друга, като че беше изписал съмненията си върху тази страница.

Саманта намери още информация в преносимия компютър на Джак.

Файлът му за Блестящите изброяваше факт след факт. Ръката ѝ докосваше иконите, прелиствайки страниците напред. С всяка страница убеждението ѝ се засилваше: фактите явно подкрепяха теорията му. Тези мистериозни Блестящи явно бяха се ползвали с голяма власт и бяха научили жителите на основните принципи на цивилизацията, преди мистериозното си изчезване. Саманта познаваше достатъчно добре митовете на южноамериканските народи. Знаеше за легендарния Виракоча, но довчера обясненията на Джак по този въпрос ѝ се струваха твърде странни.

А сега звучаха със сладостния звън на истината.

Митовете караха хората да вярват. Повечето от текстовете им можеха да бъдат намерени дори и в местната библиотека. Независимо с какво име бяха наричали древните хора тези същества, описанията им бяха подобни: малка група цивилизатори. Мъдреци. Велики хора на науката и магията, които помогнали да бъде излекуван светът, но които освен това притежавали и ужасни огнени оръжия. Саманта прехвърляше бързо страниците върху сивия екран. Под всяко от имената се появяваше все същата история. Общото в разказите я шокира. Независимо дали са открити в писан или в устен вид, записани от средновековни летописци или испански хроникьори като устни легенди за вярванията на туземните жители, всички разкази говореха за пристигането на тези същества преди големия потоп. Брадати бледолики мъже с висок ръст. Мъже, чиито големи очи и лица са блестели като слънце. Не може да са били местни индианци — индианците почти нямат лицево окосмяване и повечето са не по-високи от метър и седемдесет. Скелетът и телата бяха над метър и деветдесет.

Сърцето на Саманта туптеше бързо. Фактите от собствения ѝ опит се появиха в ума ѝ. Спомни си, че е чела нещо за времето на гигантите в Библията. Всичко това имаше нещо общо. Ръцете ѝ трепереха. Фактите бяха стояли пред лицето на човечеството през цялото време на писаната история. Но повечето от нас са предпочели да не им обръщат внимание, помисли си тя. Всяка легенда, всяко описание — на Виракоча, Кон-Тики, Тунупа, Тупака — всяка описваше все същото.

Доказателствата не само съществуваха. Те съществуваха извън всякакво съмнение. Саманта се замисли за скелета в металната каса.

Замисли се за мумифицираните гиганти, почиващи в мир в каменните си ковчези. Скептиците като самата нея не можеха вече да отрекат обективните физически доказателства, открити от експедицията. Какво ли щеше да означава това за света? Какво щеше да означава за Саманта Колби?

Чудеше се, надяваше се, че това все ще значи нещо и за баща ѝ.

Тя въздъхна дълбоко. Трябваше да се успокои. Един учен не действа като кикотеща се ученичка. С това тя можеше да се справи. Но как да се справи човек с факта, че Земята е била благословена с посетители от друг свят, пришълци, които са дали на човечеството цивилизация и които са притежавали голяма мощ, но са действали с добро. Пришълци, които не са дошли да завладяват, а да излекуват болните, които са преподавали медицина и математика.

Саманта прочете един цитат, който Джак бе преписал от испанска хроника, в която се разказваше как великият Виракоча наставлявал хората да живеят в мир. „Казват, че на много места той учел хората как да живеят, като им говорел с голяма обич и доброта. Учил ги да бъдат добри и да не се нараняват и да не си правят зло един на друг, а да се обичат и да бъдат милостиви към всеки.“

Саманта остави чашата си. Тези извънземни не бяха зли космически завоеватели, идещи от ада, за да разрушат Земята, Те бяха ангели-пазители.

Независимо от какъв източник или човек произлизаше легендата, Виракочите, Блестящите, бяха запомнени като онези, които са донесли ред и са поставили основите на цивилизацията. В Перу за тях се говореше, че са учили хората на медицина, металургия, писменост, селскостопанска дейност. В Боливия на тях се приписваше построяването на големи храмове от огромни камъни и преподаването на местните жители на знания за строителство, архитектура и астрономия.

Нищо чудно, че Джак беше толкова убеден. За миг мислите на Саманта се върнаха към Принстън. Беше толкова уверена, че той просто играе театър. Извънземно присъствие на Земята? Приличаше на телевизионен сериал, а не на истинска наука. Очите ѝ отново се насочиха към Джак, заспал върху леглото си с отпусната ръка към земята. Макар да не можеше да причисли всичките проблеми помежду им към обикновеното теоретично несъгласие, тя беше приела твърде

лично настойчивостта му да се бори против установените научни норми.

А той е бил прав.

Сега вече разбираше по съвсем друг начин неговия инат, годините на бунтарство.

Тя толкова много се страхуваше да размъти водите. Плашеше се да повдига въпроси, които можеха да забавят или да унищожат кариерата ѝ. През ума ѝ мина мисълта, че може би точно това е причината да намрази Джак. Защото бе виждала у него смелостта, която не беше успяла да намери в себе си. Може би не мразеше неговия инат, а по-скоро смелостта му. Ако сега погледнеше дълбоко в душата си, можеше да открие истината. Вероятно собствената ѝ неувереност бе разрушила връзката им. Разбира се, че гордостта на Джак също изигра ролята си, но тя бе отхвърлила човек, когото обичаше дълбоко. И то само защото се боеше. Джак се беше изправил срещу една система, хванала се здраво за настоящето положение. Система, решила, че всичко вече е измислено, и нежелаеща някой или нещо да я разбърква. Джак си плати цената — забравен от колегите си и изоставен от онази, която би трябвало да бъде до него.

Саманта не смееше да помръдне. Тя изтри сълзите си с ръкава на якето. Спомни си отдавна забравената библейска история, която бе учила в гимназията. За Петър, който се отказал от Исус пред лицето на опасността. Като дете винаги си бе казвала, че никога няма да стори такова нещо на онзи, когото обича.

Тя изключи компютъра и намали светлината на фенерите. В тъмнината едва намери своето легло и падна върху него. Трябваше да говори с Джак. Но трябваше да стори и нещо повече: да се смири и да му се извини не защото е сгрешила, като се е усъмнила в неговите теории, а защото е сбъркала, като се е усъмнила в човека, който стоеше зад тези теории. Човекът, осъзна тя сега, когото още обичаше. Когото винаги бе обичала.

Саманта се зави с вълненото одеяло. Главата ѝ постепенно се намести удобно върху малката походна възглавничка. Навън студеният вятър виеше срещу луната като глутница вълци. Тя дръпна одеялото до брадата си и затвори очи. Докато тялото ѝ се затопляше, тя си спомни друга една студена нощ, която бе прекарала с Джак. Тиха коледна нощ преди осем години. Наслади се на спомена за украсената елха,

разхвърляните върху пода дрехи, пукането на огъня, усещането на тялото му...

После Саманта заспа и засънува високите брадати мъже, които извършваха велики чудеса.

ПРЕПЯТСТВИЕТО

Мъглата се виеше около лагера. Пиърс се събуди с мъка в пет и половина сутринта и се измъкна от спалния чувал, като разтриваше подутите си очи. Зае позиция върху скалистата площадка до Милър.

— Носят голяма част от оборудването си под земята — каза Милър. Той отхапа една бисквита и я прокара с вода по гърлото си. Под тях лагерът вече кипеше от работа. — Щях да те събудя по-рано, но реших, че ти е нужен малко сън.

— И ти не изглеждаш добре — изръмжа Пиърс и също си взе бисквита.

Едно изпукване откъм джипа привлече вниманието му, преди да отхапе.

— Ще го взема — каза той и отиде до сателитния предавател, който декодираше, преди да изпише текста върху малкия екран:

СЕПТ. 12. 0800.

ОТН: №3566577 ПРЕДАВАНЕ НА ДОКУМЕНТ
АНАЛИТИЦИТЕ ИСКАТ ПОВЕЧЕ НАЗЕМНИ
ДАННИ ЗА ЕЛЕКТРОМАГНИТНОТО ИЗЛЪЧВАНЕ ОТ
МЯСТОТО. 0621. СЕПТ. 11. КОЕТО Е ПРОДЪЛЖИЛО
ШЕСТ СЕКУНДИ.

САТЕЛИТНОТО НАБЛЮДЕНИЕ НЕ ПОКАЗВА
НИЩО. НЕОБХОДИМО НАБЛЮДЕНИЕ НА МЯСТО.
ВЪЗМОЖНО?

МОЛЯ СЪОБЩЕТЕ. № 3566577.

Пиърс поклати глава.

— Какво има? — попита Милър.

— Много е рано, дявол да го вземе.

Пиърс набра отговора върху клавиатурата. Управлението искаше от тях да отидат на място. Да получат повече информация. Макар че почти не вярваше на онова, което пишеше, Пиърс изпрати отговора:

СЕПТ. 12. 0801.

ОПЕР. АГ. № 27АВ43 ПРЕДАВАНЕ НА ДОКУМЕНТ
СЪОБЩЕНИЕТО ПРИЕТО. НУЖНИ 24 ЧАСА ЗА
ПРЕЦЕНКА ВЪЗМОЖНО ПРИБЛИЖАВАНЕ НА
МЯСТОТО.

АКО МИСИЯТА ПОЗВОЛЯВА: ЩЕ ОПИТАМЕ
БЛИЗКО ВИЗУАЛНО НАБЛЮДЕНИЕ.
ЩЕ СЪОБЩИМ ПОДРОБНОСТИ.

В непрекъснат поток от дървени сандъци в подземния комплекс вкарваха необходимите уреди още от зори. Групата беше прехвърлила половината си оборудване от лагера близо до пирамидата в голямата зала и съседните ѝ обширни помещения. Редицата от хора, носещи оборудването към изкопа, напомняше на Джак на мравуняк. Генераторът, който щеше да осигурява необходимата им енергия, ръмжеше шумно в едно помещение точно до голямата зала.

— Някаква идея за причината за смъртта? — попита Джак Рикардо.

— Още не съм сигурен. — Рикардо опипа плътта на мумифицирания извънземен. Кожата му бе съвсем суха. Скалпелът на Рикардо направи малък разрез. След това направи още три, очертавайки около един квадратен сантиметър върху кожата на първата мумия. Като използва върха на острието вместо лопатка, той вдигна парчето кожа от бедрото на трупа. После внимателно пусна парченцето кожа в епруветка и я запуши с гумена тапа. — Косата, която взех сутринта, се накисва в разтвор в момента. Това би могло да ни даде по-добра идея за генетичния им строеж. Освен това провеждам диагностично изследване за остатъци от токсини.

Следващата граница бе биогенетиката. Един косъм можеше да даде огромно количество сведения. Поставени в определен разтвор, молекулите се освобождаваха от връзките си и даваха възможност на учените да съберат информация за начина на живот на мъртвия. Наскоро, използвайки същата процедура, учените бяха открили сериозни следи от кокаин в космите на египетски мумии. Това

доказваше, че древните египтяни са използвали кокаин, също както майте. Кокаиновите мумии, както ги бяха нарекли по-късно, подкрепяха твърденията, които Джек, а и други, поддържаха от години: южноамериканските култури и египетската култура не само са били свързани, но са произлезли от една и съща цивилизация. Това естествено повдигаше въпроса откъде египтяните са имали кока — растение, отглеждано изключително далеч — на хиляди километри от Египет в Южна Америка.

— Те изглеждат съвсем здрави — каза Джек. — Като имаме предвид, че са на хиляди години.

— Преглеждам ги вече за втори път — отговори Рикардо. — И още не мога да открия никакви следи от травми. Няма счупени кости. Няма никакви наранявания по кожата. Онова, което ги е убило, вероятно го е направило на микроравнище. Вирусно. Може би бактериално. Може да са били отровени. Мога само да предполагам, ако не им направя пълна аутопсия. Но за целта трябва да разрежа един от тези типове и да потърся следи от вътрешни кръвоизливи. Макар да не изключвам и най-логичното обяснение.

— Което е?

— Че те просто са умрели от старост. — Рикардо постави капака върху саркофага. — Но няма как да разбере. Те не са земни същества. Нямам представа колко дълъг е бил животът им.

— Предполагам, че е бил доста дълъг — каза Джек. — Ако се съобразяваме с Библията, дори и хората са живели по-дълго в древни времена. Авраам е живял сто седемдесет и пет години.

— Когато получа резултатите от първите си изследвания, ще формулирам по-точна хипотеза — каза Рикардо.

Двамата с Джек прескочиха кабела на генератора, който бръмчеше силно в коридора.

Саманта ги посрещна пред малкото помещение, което учените вече бяха нарекли „Кабинета на Рикардо“. Стаята бе претърпана с медицинска апаратура и уреди за анализи.

— Мисля, че ще трябва да взривим онази преграда — каза тя задъхана. — Бургиите дори не могат да я издраскат.

— И да нарушим цялото това спокойствие? — развика се Рикардо.

— Ще помоля Бонган да премести генератора — каза тя.

— Ще ти бъда задължен завинаги заради това — отговори ученият и изчезна пак във временната си лаборатория.

Пневматичната бормашина удряше в скалата с такъв шум, че не се чуваше ръмженето на генератора. Огромният андезитов блок се противопоставяше твърдо на диамантената бургия, която блъскаше безспирно в малката цепнатина. На Бейнс и Бонган им бяха необходими тридесет и пет минути, за да разширят отвора до един сантиметър.

— Това ще ни отнеме цял месец — каза изтощен Бейнс. Бонган остави бормашината, за да може Джак да види какво са постигнали. Камъкът изобщо не беше ерозирал и трудно можеха да се намерят някакви пукнатини по повърхността му.

— Единствената реална възможност е взривяването — намеси се Дорн.

Бейнс се съгласи.

— Тези каменни блокове всъщност не са поддържащи. Те не представляват част от структурата на тунела.

Джак се взря в цепнатината.

— Не знам. Нямаме никаква представа какво има зад тях. Ако ги взривим, може и да проникнем по-нататък, но също така можем да разрушим онова, което се намира отзад.

— Мисля, че нямаме друг избор — намеси се Саманта.

Джак се замисли за миг. Каза си, че това не е просто въпрос на моментно решение. Той също беше използвал експлозиви при разкопки, но с много внимателно насочване на взрива и когато нямаше никаква друга възможност.

— Можете ли да извършите контролирана експлозия?

— Аз съм в минното дело от двадесет и три години — каза Дорн.
— Ние знаем какво правим.

* * *

С известно чувство за вина Рикардо постави пробите в шкафа до разгънатата маса. В него имаше цял батальон апарати. Той се

съмняваше, че някоя боливийска болница разполага и с половината от тяхното оборудване. След като въздъхна, той седна на един пластмасов стол до мощния микроскоп. Столът изскърца в протест срещу огромната му маса.

Рикардо разтърка очи. Клетъчната структура на извънземните твърде приличаше на нашата. Но все пак беше необходимо да открие причината за смъртта. Той стана и се разтърка, преди да прегледа шестдесетте листа с резултата от изпитанията. Търсеше нещо и нищо. Откритията през последните няколко дни бяха го замаяли. Също и възможността да види отново Джак и Саманта заедно.

Рикардо винаги се оказваше помежду им. Той се запозна пръв със Саманта. Тя беше топла, блестяща и красива. Рикардо се запозна с Джак няколко месеца по-късно — Саманта го бе представила като „любимия“. Тя се беше влюбила от пръв поглед. Също и Рикардо, посвоему. Двамата имаха еднакво закачлив характер. И двамата мъже обичаха знанията, но нямаха нищо против и да се повеселят в някое и друго заведение. Джак, който, общо взето, не обръщаше внимание на жените, винаги осигуряваше на Рикардо „компания“ — обикновено жени, които се беше отказал да ухажва. Но за Рикардо повечето от тези отношения обикновено се превръщаха в силни, платонически приятелства. Джак винаги го закачаше, че има толкова много „мацки“, тоест жени, които наистина му бяха добри приятели.

Рикардо му обясняваше, че с някои мъже просто става така.

Би могъл да прекара часове, анализирайки данните пред себе си. Той отдавна бе решил, че голямата му любов са книгите — знанията. Мислеше, че това му е достатъчно. *Почти* достатъчно. Спря внезапно, докато преглеждаше списъка с броя на клетките, анализ на токсините и изследванията на антителата. Зърна следи от много специфичен вирус — без каквито и да било антитела спрямо него. Погледна отново. Сърцето му се разтуптя. Отговорът на онова, което бе убило извънземните, май току-що бе показал грозната си глава.

Рикардо прочиташе и препрочиташе първоначалния вирусен анализ, докато чакаше потвърждение на откритието си. Усети, че се задъхва заради простотата на толкова важното откритие. *Сигурно не е вярно*. Накрая той чу как лазерният принтер изплю листовите с данните. Изтича покрай центрофугата и подложи ръка, за да хване листите.

Девета страница.

Откритието му се потвърждаваше. Той дръпна първия лист от купчината. Останалите паднаха на пода. Рикардо се спъна в стола и хукна навън от помещението.

Тънки червени жици кръстосваха повърхността на скалата, минаваха по каменния под и се събираха в общ сноп. В пукнатинките на огромния камък бяха поставени внимателно опаковани парченца експлозив. Шестте кубчета като че бяха главите на червените змийчета на кабелите. Пръстите на Бейнс опипваха повърхността на кубчетата С-4, в центъра, на които бяха вкарани червените кабели. Той размота две дървени макари с кабел по коридора и спря до Джак.

— Тези заряди ще бъдат достатъчни, за да ни отворят проход. Ще разцепят този дяволски мамут без проблеми.

— Да се надяваме, че няма да разцепят още нещо — каза Джак.

— Всичко ще бъде наред. Използвали сме само толкова С-4, колкото да разцепим тези камънаци на малки парченца. — Бейнс подаде на Джак едната макара. — Ако ги взривим от преддверието, предполагам, че стените му ще бъдат достатъчни, за да ни защитят.

Двамата мъже развиха макарите покрай Дорн и Саманта, които помагаша на Антъни в досадната, но жизненоважна задача да премести кашончетата с неизползван експлозив достатъчно надалеч.

— Ще го направим много внимателно, госпожице — каза й Антъни.

Кабелът минаваше през цялото преддверие и водеше към голямата зала. Бейнс направляваше Джак как да развие последните мотки около ъгъла, докато сам взе дървеното сандъче, в което се намираше пултът на взривателя.

Джак току-що бе привършил да развива кабела, когато Рикардо притича по коридора към него с крясък:

— Открих го!

Викът му проехтя по цялата зала. Саманта, Дорн и Антъни хукнаха към помещението. Бейнс също дотича, носейки сандъчето с взривното устройство.

— Какво става? Добре ли сте? — възкликна разтревожено Саманта.

Рикардо се спря.

— Вирус! — Той се наведе с длани върху коленете, опитвайки да си поеме дъх. После вдигна листа, който държеше в ръката си. — Извънземните... Умрели са от вирус...

Пространството се изпълни с паника.

— Сигурен ли си? — попита Дорн.

Джак не беше изненадан. Обеззаразяващото устройство се бе оказало безсмислено. Страх и тревога стегнаха гърдите му. Той хвана Рикардо за раменете.

— Какъв вирус? — Рикардо отново си пое дъх. Джак повтори въпроса си: — Какъв вирус, Рикардо?

— Кориза.

Бейнс изпусна дървеното сандъче.

— О, мамка му.

Джак въздъхна дълбоко.

— Да бе, мамка му — каза спокойно той. После погледна с облекчение към Саманта, преди да посочи с пръст към гърдите на Рикардо. — Никога повече да не правиш така. Изкара ми акъла.

— Какво да не прави? — попита замаяно Дорн. — Как можеш да бъдеш толкова спокоен. Става дума за вирус, който може да е заразен!

— Разбира се, че е заразен. Много заразен — каза Саманта.

— Но поне е земен — добави Джак. — И сравнително невинен.

Бейнс се намръщи.

— Звучи ужасяващо, дявол да го вземе. Какво предизвиква?

— Обикновена хрема.

Минаха няколко мига, преди Дорн да възвърне самообладанието си. Изглеждаше леко объркан.

— Съгласен съм — обърна се накрая към Рикардо. — *Никога* повече да не правиш така.

Докато Бейнс свързваше кабелите към медния контакт в терминала, който щеше да служи за детонатор, Рикардо разказа за откритието си.

— Доколкото мога да преценя, те са имали слаба имунна система — каза той. — Най-малкото е била слаба спрямо микробите на тази планета. Открих висока концентрация на вируса и в четирите образци,

но не намерих никакви антители. Никакви следи от нещо, което да покаже, че тези същества са можели по някакъв начин да се преборят със заразата.

— Това обяснява защо са взимали толкова строги мерки за обеззаразяване — каза Джак.

— И защо по всяка вероятност са построили цялата тази структура под земята — добави Саманта. — Те са се страхували от микробите на повърхността. Затова е бил нужен херметически затвореният вход.

— Това е просто ирония на съдбата — каза Дорн. — Една толкова напреднала раса да бъде повалена от вирус, който живее тук милиони години.

— Един нищожен вирус, против който и ние все още нямаме лекарства — добави Джак.

— Мога само да кажа, че те сигурно са срещнали трудности с адаптирането си към живота на Земята. Любопитно ми е да знам колко ли са издържали, преди да умрат — обади се Рикардо.

Джак гледаше замислено към дългите кабели, които се проточваха до преградата.

— Всичко това съвпада с историческите сведения. Почти във всеки разказ се говори за това, че Блестящите са изчезнали бързо. Има също така и разкази за храмове, в които е било забранено на хората да влизат.

Джак взе бележника си, оставен върху един сандък.

— Легендите говорят, че в тях са влизали само няколко избрани човешки същества. Енох казал, че на него му било разрешено да посети един от тези храмове.

— Кой е Енох? — попита Бейнс, който продължаваше да се занимава с детонатора.

— Трите големи хроники за Енох са били събрани много години преди Христа. От доста по-ранни източници. По-ранни с хиляди години. Енох е бил дядо на Ной, известен като „човека, който говорел истината“. Неговите писания били прагматични, исторически. Той винаги е писал без никакви религиозни или суеверни твърдения. — Пръстът на Джак проследи написаното на страницата. — Той разказва за „Дома на радостта и живота, светъл дом, където била създадена съдбата на човека. Великолепно място на Пламенно Сияние“ —

прочете Джак. — Този „Блестящ, Сияещ Дом“ се издигал настрани от всички останали пръстени жилища в околните области, които били осветявани с факли. Той казва: „Във всяко отношение вътрешността бе толкова великолепна и широка, че не мога да ви я опиша. Подът му бе осветен блестящо, а над него имаше ярки светлини като планети, а таванът му също бе блестящ.“

— Наистина звучи като описание на това място — каза Рикардо. — За някой, който е живял в праисторическо време, технологията сигурно е изглеждала мистично. Тя и на нас ни се струва достатъчно мистична.

— Детонаторът е готов — прекъсна го Джак. Той направи знак на всички да се отдалечат. — Внимавайте сега — предупреди той. — Това нещо е живо.

Дорн се обърна към него.

— Готов ли си?

— Да — отговори той, макар да не бе така сигурен, както го каза. — Май съм готов.

— Само на седемдесет метра сме — каза Саманта. — Безопасно ли е?

Малкото разстояние, на което се намираха от взрива, изненада и Джак.

— Ако бяхме в диамантена или платинова мина, бихме се скрили зад подсилена стена — обясни Дорн. Той потупа огромните камъни на стената на помещението. — Но тези огромни блокове са по-здрави от всичко, което използваме в Йоханесбург. Повярвайте ми.

Коженият ботуш на Бейнс почиваше върху „горещата жица“, насочена към другия край на терминала.

— Тогава действаме.

Групата се сви до успокояващата маса на четиридесеттонния блок от здрав камък, който им служеше като щит. Дорн запуши ушите си. Останалите също поставиха длани върху ушите си. Дорн кимна.

Бейнс извика силно:

— Огън в дупката!

Саманта затвори очи. Джак изпитваше усещането, като че всичко става със забавени движения. Забеляза мъничката електрическа дъга, която протече между жиците още преди Бейнс да вкара втория кабел на мястото му.

Експлозията дойде с невероятна сила.

Джак имаше чувството, че тъпанчетата му ще се спукат от взривната вълна, която премина като ураган. Последва оглушителен гръм като от изпусната глутница разярени лъвове. След няколко мига ехото от ударите на падащи камъни замени гърма. Тежък дим и прах ги ослепиха. Тишината, която настъпи, се нарушаваше от кашлица. Хората запушиха носове и усти с длани. Заговориха през пръстите си.

Очите на Саманта се бяха насълзили.

— Мислиш ли, че свърши работа?

— Не ми се струва да е останал някой неизбухнал заряд — каза Дорн.

Джак се изправи и се изтупа от праха.

— Хайде да погледнем.

* * *

— За Бога, успяхме — каза Дорн. Като че ли се беше съмнявал, че ще го направят.

Каменната преграда се бе разпаднала на маса от малки отломъци, които се бяха разлетели по дължината на тунела. Острият мирис на С-4 изгаряше ноздрите им. Тежък дим от пластичния експлозив още се виеше около глезените им, докато се промъкваха през тоновете трошляк. Джак се изкатери по начупените камъни. Близо до тавана забеляза малък отвор над купчината. Изпълни го възбуда.

— Може да се мине оттатък! — извика той.

Джак пропълзя през върха на купчината. След около метър наклонът се спускаше към другата страна. Той се плъзна по купчината натрошени камъни и ботушите му опряха в мокрия под. Озова се пред дълъг коридор. От двете му страни имаше по няколко стаи. Самотните каменни помещения стояха като стражи със спартанско безразличие по коридора. Веднага вляво от него, преди първата стаичка, Джак забеляза голям квадратен отвор на височината на кръста му, водещ към страничен проход.

Приличаше на шахта.

Сърцето му се разтуптя. Изследователи бяха намирали същите странни проходи на повърхността в пирамидата Акапана. Но така и

никой досега не беше успял да разбере за какво са били предназначени. Някои учени мислеха, че каменните канали служат като вентилационни шахти. Други смятаха, че хората от Тиахуанако са изповядвали някакъв култ към водата и че тези канали са служели за пускане на вода през сградите. Шахтата беше почти метър по диагонал и достатъчно широка, за да може да мине човек, вероятно с изключение на Рикардо. Джак направи няколко стъпки към нея, като шляпаше по тънкия пласт вода, който покриваше каменния под.

Саманта гледаше от горната част на купчината камъни.

— Какво е това? — извика към него тя.

— Някаква шахта — каза Джак. — Точно като онези в пирамидата Акапана. Само че по-голяма. — Главата му изчезна в отвора на шахтата. Усети олекване в стомаха си. Разбираше какво означава наклонът. — Тази шахта се спуска надолу под ъгъл тридесет градуса!

Гласът на Саманта трепна.

— Може ли да има второ ниво на комплекса?

— Може би цял куп нива.

Саманта предаде казаното на Дорн, който се бе изкатерил до нея върху камъните.

Лек полъх охлади потта по бузата на Джак. *Полъх ли?* Може би това са били вентилационни шахти. Докато Джак гледаше, няколко от по-дребните камъни върху купчината започнаха да вибрират. Помисли, че може би Саманта се спуска по нея, но тя не бе помръднала от мястото си на върха.

— Усецаш ли това? — попита той.

Вибрациите предизвикаха вълнички във водата под краката на Джак. Мисълта за водата го притесни. Беше се надигнала вече над подметките му.

— Какво е това? — извика разтревожено Саманта. — Земетресение ли?

Откъм полумрака в далечния край на коридора се чу рев. Полъхът се превърна във вятър.

Джак погледна към Саманта. Очите ѝ се бяха разширили от страх. После усети отзад да го удря силна вълна. Той заплува към купчината разтрошени камъни пред него, но времето като че ли бе

спряло. Пред очите му минаха картини като серия забавени снимки. Пяна. Кафяво. Камъни.

Тялото му трябва да бе изпаднало в шок. Лицето на Джак се блъсна в твърдия камък в основата на купчината, но той не усети болка. За частица от секундата светът му се концентрира в устата. Усети, че два от горните му зъби бяха избити. Дори и сред водовъртежа ясно усещаше странното чувство, че гълта тези зъби.

После изпадна в безсъзнание.

КАЛНА ЛАВИНА

Стената от кафява вода погълна Джак за миг. Саманта гледаше в ужас как той се блъсна в долната част на каменната купчина, а после изчезна. Силата на нахлулия вятър я повали от върха в коридора, откъдето бе дошла. Острите камъни издраха кожата ѝ. Тя падна на пода. Последва я поток от кал, който заля нея, Дорн и останалите от групата в преддверието с дъжд от камъни. Саманта усети, че е подета от мощна вълна. Че се върти, удря се в камъни. Стени. Тела. Усети една ръка. Крак. Беше влачена почти тридесет метра, преди силата на потока да намалее. Пет покрити с кал фигури се появиха от тинята. Стаята се изпълни с кашлица. Мръсната вода се оттече. Появиха се две очи. После още, когато Рикардо, Дорн, Бейнс и Бонган изтриха от лицата си калта.

Саманта се опита да се изправи, но залитна. Рикардо я задържа.

— Дръж се. Добре ли си, Сам?

Саманта успя да кимне и погледна пода, опитвайки да се задържи права.

— Кална лавина — каза между две кашляния Дорн. — Трябва да е предизвикана от взрива.

Саманта се огледа. Картината на нахлуващата кална стена бе пред очите ѝ.

— Боже мой! Джак! — Тя се изтръгна от ръцете на Рикардо.

Каменната купчина бе отнесена наполовина от водната стихия. Саманта се изкатери върху намалялата купчина, без да обръща внимание на виковете на Рикардо. Стигна другата страна на купчината и загледа с ужас как водата се пени до камъните.

Нивото бе започнало вече да спада.

От отвора в страничната стена бълваше пяна. Това бе шахтата, която оглеждаше Джак. Зад нея виковете на Дорн и Рикардо отекваха от тавана, докато двамата се катереха по купчината. Болеше я цицината встрани на главата, но тя не ѝ обърна внимание. Присви очи, за да се взре в изпразващия се от водата коридор.

— Не го виждам, Рикардо! Не го виждам.

Рикардо се плъзна до нея.

— Къде беше той, когато нахлу вълната?

— Близо до основата на купчината. — Тя показва остатъка от кафявата локва, която се отливаше надолу по шахтата. — Гледаше в онзи отвор. Каза, че можело да е някаква вентилационна шахта към друго ниво.

Дорн прегърна Саманта. Докосването му я накара да се чувства още по-зле. Тя се дръпна.

— Виждаш ли го? — попита обхваната от паника.

— Ще го намерим. — Дорн махна калните кичури коса от лицето ѝ. — Ще го намерим.

Саманта продължи да се взира към водата, която вече бе доста плитка.

— Той може и да е жив — прошепна тя. — Той е плувец, може да се справи.

Пяната по повърхността изчезна, когато калната вълна намери нови пътища, за да се подчини на гравитацията. Но още нямаше и следа от Джек.

Саманта не забеляза движението зад себе си.

Дорн се обърна към Бейнс. Той отговори на мълчаливия му въпрос с лека усмивка — като че ли изчезването на Джек беше добре дошло.

Дорн поклати глава. *Не може.*

Саманта ровеше в дълбоката кал в основата на каменната купчина. Усети нещо до крака си и извади голям корен. Издутата червена цицина на челото ѝ туптеше болезнено. Но ръцете ѝ ровеха в калта. Тя викаше името на Джек, но само ехото ѝ отвърщаше откъм коридора.

Той беше изчезнал.

— Трябва да се е плъзнал надолу по шахтата — каза Рикардо.

Като надникна в покритата с кал шахта, Саманта завика името му.

Никой не отговори.

Групата рови до колене в калта още двадесет минути, докато дори и Саманта разбра, че тялото му го няма в новооткрития коридор.

Част от сърцето ѝ скърбеше ужасно. Но другата половина се бе хванала за надеждата. Поне не бяха открили трупа му. Джак може още да беше жив. Някъде.

Докато Бейнс и Бонган отидоха да вземат всички въжета, които успеят да открият, Дорн започна да обяснява физичното явление, предизвикало калната лавина, явно често срещана опасност за миньорите. Саманта чу само малка част от думите му, докато се разхождаше напред-назад и гризеше ноктите си. Дорн обясняваше, че взривът често втечнява части от подземните пластове, като разтваря подземни водни резервоари или срутва естествени прегради, които задържат водните пластове. В резултат на това се получават кални наводнения, които могат да изпълнят тунела за миг.

— Бих казал, че имахме късмет, защото втечняването беше малко — завърши Дорн.

— Късмет ли? — спря се Саманта. — Та ние може да сме загубили Джак, дявол да те вземе!

Избухването ѝ стресна Дорн.

Саманта не я интересуваха физическите процеси. Тя просто изпитваше ужасното чувство на безпомощност. Джак бе изчезнал. Бяха минали петнадесет минути от калната лавина, а Бейнс и Бонган още не се бяха върнали. Тя знаеше, че с всяка измината минута намалява възможността Джак да оживее. Мъката разтърси тялото ѝ.

Когато най-накрая видя Бейнс и Бонган да се изкатерват по каменната купчина с навити върху раменете въжета, тя скочи.

Не си и представяше, че някой друг ще се спусне в шахтата да търси Джак. Тя беше най-дребната и най-леката. А умението ѝ като алпинистка я правеше идеалния кандидат. Рикардо ѝ подаде фенерчето си. Бонган провери два пъти възлите около кръста ѝ, после затегна възлите на шестте въжета. Можеха да я спуснат на дълбочина 54 метра.

— Ами ако ни потрябва още въже? — попита тя.

— Само това е — отговори Бейнс. — Претърсихме целия лагер.

— Ако ни потрябват още въжета, цялото това упражнение ще бъде просто безсмислено — каза Дорн.

Саманта надникна в шахтата. Каменният тунел изчезваше в черна бездна. Тя включи фенерчето. Лъчът прониза тъмнината с остър

десетсантиметров лъч. Тя завъртя основата на фенера и лъчът се разшири, осветявайки по-голяма част от шахтата.

— Ако трябва да те изтеглим, подай сигнал — каза Дорн. — Две светвания.

— Ами какво ще кажеш, ако извикам: „Измъквайте ме оттук, по дяволите?“

— И това ще свърши работа.

Бонган настани Саманта в отвора на шахтата и тя остана за миг да си поеме дъх. Краката ѝ се люшкаха под нея, както бе седнала на тесния ръб.

— Провери ли всички възли? — попита тя. Ако някой от тях се отвържеше, нямаше как да се върне.

Бонган кимна.

— Опитай се да не позволиш на въжето да се търка по остри ръбове — каза Бейнс.

Саманта се изхлузи по гръб надолу. Шортите ѝ се плъзгаха леко по покритите с кал камъни. Отгоре отпускаха постепенно въжето. Тя се молеше онези възли да издържат. Нямаше къде да избяга от ужаса си. Тесният проход я обгръщаше като каменен ковчег и като че беше съвсем безразличен към всичко.

— Имаш още дванадесет метра — извика ѝ Рикардо.

Тя от време на време викаше Джак. Скоро въжето престана да я спуска.

— Какъв е проблемът? — извика тя.

— Свърши — отговори ѝ Рикардо. — Петдесет и четири метра.

Саманта се вгледа надолу, после включи фенера. Не можеше да прецени колко още продължаваше шахтата.

— Джаааак!

Изчака гласът ѝ да отекне обратно към нея. *Защо не намериха още въжета?* Тя завика отново и отново.

Никакъв отговор.

Почувства паниката да се надига откъм корема ѝ и да изпълва гърдите. Джак беше мъртъв и тя не можеше да направи нищо. Облегна глава върху наклонената повърхност. По калните ѝ бузи потекоха сълзи. Трябваше да открие сърцето си пред Джак снощи. Сега вече никога няма да може. Помисли, че го губи за втори път през живота си. И този път завинаги.

Не отговори на виковете отгоре, които я питаха дали вижда дъното. Вместо това прибра фенера в джоба си и заплака.

ШАХТАТА

Отгоре продължаваха да викат, но Саманта не можеше да отговори. След няколко минути усети въжето да се затяга около кръста ѝ. Мъжете бяха започнали да я издърпват нагоре. Чувстваше се опустошена. Отчаянието отпреди няколко мига се превърна в нещо като униние. Цялото ѝ тяло бе като изтръпнало. Не обърна внимание на виковете им. Беше подпряла брада върху гърдите си. Очите ѝ гледаха към тъмнината. Приблужи се до разтревожените викове отгоре. На около половината от пътя нагоре коланът ѝ се заклеци в цепнатината между два камъка. Чувстваше как мъжете дърпат напразно и накрая осъзна, че тя трябва да им помогне.

— Саманта — крещеше Дорн. — Чуваш ли ме?

Саманта остана неподвижна няколко мига.

— Да — извика със слаб глас.

— Слава Богу! Мислехме, че може да си загинала.

— Видя ли нещо? — попита Рикардо.

— Не. — Отговорът излезе като шепот от устните ѝ.

— Изглежда, си се заклецила. Можеш ли да помръднеш? — чу тя пак гласа на Рикардо. Тонът му бе нежен. Успокоителен. — Трябва да те измъкнем оттам. Можем да се опитаме да потърсим пак, когато намерим повече въжета.

Може да опитат пак! Мисълта окуражи отпуснатите ѝ крайници.

— Спуснете ме с няколко сантиметра — успя да каже тя. — Коланът ми се е заклецил.

Когато въжето се отпусна, Саманта успя да се завърти настрани и да освободи колана си. Когато отново се отпусна по гръб, почувства фенера да драска по камъните. Той се измъкна от джоба на панталона ѝ и падна надолу по шахтата.

Изобщо не чу удар от падането му.

Остана неподвижна. Над нея две глави, осветени отзад, гледаха към отвора на шахтата. Чудеше се дали има достатъчно причини да се връща горе. Въжето отново стегна кръста ѝ и затрудни и без това

трудното ѝ дишане. Саманта се приготви за последния етап от издигането. Както беше вързана, надникна за последен път в дъното на бездната. Тогава умът ѝ като че започна да ѝ играе номера. Стори ѝ се, че отдолу стените на шахтата като че просветнаха за миг.

Тя поклати глава.

— Чакайте! — извика.

Саманта го видя отново. Този път на два пъти — едно след друго. Лъчът светна и угасна. Светна и угасна.

Фенерчето!

— Това е Джак! — изпищя тя.

ЕЛОХИМ

Стомахът на Джак избълва калната вода с болезнено свиване. Болката го повали. Дробовете му се разкъсваха с всяко вдишване, като че ли стотици ножове разкъсваха гръдния му кош и само чакаха да го раздерат, ако вдъхне по-дълбоко. Той раздвижи пръсти. Насили ги да включат и изключат фенерчето, което падна почти отгоре му. Чу някакви викове, но умът му отказваше да преработи каквато и да било информация, само изпращаше заповеди, които единствено ръцете му можеха да разберат. Палецът му натисна бутона: нагоре и надолу. Нагоре и надолу. Ръцете му трябваше да извикат, щом като устата не можеше.

Калта...

Спомените му се върнаха — нахлуващият воден порой, купчината камъни. Но къде беше сега? Замъглените му очи потърсиха препятствието. *Може би е било отнесено.* Езикът му намери малък отвор между предните горни зъби. Джак усети металния вкус на кръвта, смесен с пръст.

Силите го напускаха.

Пръстите му не можеха вече да държат фенерчето. То се изплъзна от ръката му. „Скоро тъмнината ще ме обгърне“ — помисли той. С все още запушените си уши Джак като че отново различи гласове. Но не можеше да определи от коя посока. Опита отново да отговори, но не успя. Обхвана го пълно изтощение. Мозъкът му искаше да спи. Нуждаеше се от почивка. Още почивка.

Поне за миг.

Лицето на Джак опря в калта. Инстинктивно рефлексите за оживяване накараха тялото му да се задейства. Главата му се дръпна назад. От ноздрите му заизлизаха кални балони. „*Мисли!*“ — заповяда си той. Полусъзнателно се надигна и опря в стената. Гърдите му отново се изпълниха с болка. Но тя го караше да мисли, държеше го буден. Очите му примигнаха, за да почистят калта, но замайването отново заплашваше да го обземе изцяло.

Сигурно бе изпаднал в безсъзнание. За миг му се стори, че не е сам.

Застанала до отсрещната стена на помещението го гледаше една висока фигура.

Джак нямаше сили да разтърка очите си. Главата му се поклащаше от рамо към рамо. Вратът му се напрягаше да я задържи изправена. Изглежда сънуваше.

Или умираше.

„Точно така“ — помисли Джак. Той умираше. Защото блестящата фигура пред него не изчезваше. Във водовъртежа на мисиите си той различи издълженото лице, гъстата брада, развяващата се роба и големите очи.

Големи, блестящи очи.

Те като че го викаха, но Джак не можеше да помръдне. Почувства се спокоен. По-спокоен отколкото някога бе бил през живота си. През спускащата се тъма Джак все още успяваше да различи чудноватия блясък на фигурата. Това *трябва* да бе ангел. Ангелът разтвори ръце. Видението се приближи. Той дойде при него.

„Вече съм мъртъв“ — помисли Джак.

СЪНЯТ

Джак се събуди внезапно. Мозъкът му се нуждаеше от стимул и той скоро се появи. В очите му нахлу светлина и накара зениците му да се свият мъчително. Той замижа. Усещаше топла влага върху челото си. Чу тих глас. Джак се опита да стане, но почувства остра болка по гърдите си, които скоро забеляза, че са превързани стегнато с ластичен бинт. Усети нежно докосване на жена, която го побутна по рамото да легне.

— Стой спокойно. Всичко е наред — чу да му казва един глас.

Джак погледна брезентовия таван, опитвайки да събере мислите си. После фигурата до него се приближи и засенчи светлината, което му позволи да види дългата черна коса и остро, ъгловато лице на Вероника.

— Какво става?

— Падна зле — чу я да казва. Нежните ѝ ръце отместиха няколко кичура от лицето му. Умът му бавно започна да осъзнава нещата. Стената от кал. Шахтата. Очите му проследиха шевовете на брезентовата палатка. Една от палатките на повърхността.

Значи е оживял. Но кой го беше измъкнал?

Вероника намокри челото му с топла гъба. Джак усети вълненото одеяло около кръста си и го дръпна нагоре.

— Ти спа дълго — каза Вероника.

— Колко дълго? — Джак успя да седне.

— От сутринта.

Той чу съскането на фенерите. Навън нощният вятър виеше по голата земя. Бил е в безсъзнание поне двадесет часа.

— Къде са всички останали?

— Приятелката ти ще се върне скоро.

— Саманта?

— Да.

Джак въздъхна дълбоко. Значи тя е добре.

— Ще ти донесе още топла вода и лекарства — каза Вероника. После прошепна тихо нещо на испански. На Джак му се стори, че чу:

„Еса мухер те кере...“

Джак затвори очи. *Тази жена те обича...* Това ли беше чул?

— Джак?

Гласът го стресна. Нямаше акцент. Очите му се отвориха.

Саманта стоеше до входа на палатката.

— Беше в безсъзнание доста време. — Тя се приближи до леглото. Вероника стана и се измъкна тихо навън.

Саманта седна до него.

— Как се чувстваш?

— По-зле, отколкото изглеждам. — Джак се опита да се поизправи още.

— Внимателно. Вероятно си счупил две ребра. Или поне си ги ударил доста зле.

— Не си ли намерила някой резервен зъб? — попита Джак и опипа венеца си.

— Можеше да бъде и доста по-зле.

— Какво стана? Спомням си... Калта. Тонове кал.

Саманта докосна ръката му.

— Знам. Беше цял покрит с кал. Трябваше ми цял час, за да те изчистя.

Докосването ѝ беше нежно.

— Благодаря.

— Взривът е разтърсил част от комплекса. Водата нахлу в коридора. Ти изчезна просто пред очите ми. Помислих, че съм... — Тя помълча. — Помислихме, че сме те загубили. Водата те отнесе по шахтата.

— Спомням си само онова лепкаво езеро от кал.

— Тази кал ти спаси живота. Сигурно си паднал върху един метър кал, когато си стигнал дъното.

— Дъното ли?

Саманта кимна.

Спомените му се върнаха.

— Там има второ ниво, Саманта.

— Знам.

— Как успя да...

— Имахме само петдесетина метра въжета. Не бяха достатъчни да стигнем до теб. След като сигнализира с фенерчето, взехме и

няколко от опъващите въжета на палатките, докато накрая успях да се спусна до теб.

— *Ти* си минала през онази шахта?

— Драскотините по задника ми могат да ти го докажат.

— А как се върнахме отново горе?

— Това беше по-лесно. Качихме се по стълбите.

— Стълбите ли? — Джак опита да се изправи.

— Опитай се да си починеш. — Тя му подаде две таблетки викодин. — Вземи ги.

Джак се подчини с нежелание.

— Какви стълби?

Саманта замълча.

— Утре сутринта. — Тя се наведе и го целуна леко по челото. — Утре сутринта. — Тръгна да излиза от палатката.

— Чакай! Саманта! — Той се опита да стане от леглото. Искаше да разбере повече. Искаше да разкаже за онова чудновато нещо, което беше видял долу в изпълненото с кал помещение. — Нищо ми няма! — каза той. Но само на себе си.

Саманта вече бе излязла от палатката.

Пиърс затаи дъх.

Забеляза дима от цигарата на човека само секунди преди инфрачервеният образ на тялото му да се появи иззад пирамидата. Едно потупване по гърба му даде сигнал, че Милър, който наблюдаваше фланга им, също е забелязал пазача.

Пиърс бе успял да направи само няколко серии нощни снимки от четвъртото стъпало на пирамидата, откъдето се виждаше добре ямата. Специалният фотоапарат с огромен обектив трепереше в ръката му. Виждаше фигурата ясно и човекът, който носеше узи, праметнат върху рамото си, се насочваше право към тях. Дали да се махнат? Почти пълната луна щеше да издаде присъствието им, ако той дойдеше твърде наблизко. Трябваше или да изчезнат веднага, или да останат напълно неподвижни, но нямаше как да съобщат това на партньора си. С приближаването на пазача инстинктът задържа Пиърс неподвижен. Молеше се Милър да остане скрит.

Милър не помръдна.

Пазачът заобиколи другата страна на изкопаната дупка само на двадесет метра от тях. Пиърс не можеше да измъкне оръжието си, без да издаде присъствието им върху стъпалото. Пое съвсем леко и бавно дъх. Мъжът спря. След едно последно дръпване от цигарата, пазачът я загаси в купчината пръст до дупката. Сега *гледаше точно към тях*. Никакво движение, помисли Пиърс, докато умът му, като да притежаваше телепатични способности, молеше въоръжения пазач — един от белите наемници — да се обърне.

Вероятно човешкият мозък все пак може да направи такова нещо, когато се намира под напрежение, помисли Пиърс. Защото след няколко секунди пазачът се върна по стъпките си около ямата и отново започна да заобикаля пирамидата.

Само с едно движение на ръката Пиърс направи знак на Милър да се оттегля. Първата серия от снимки щеше да е достатъчна. Сега мисията им изглеждаше твърде рискована. Щом се скриха зад купчината пръст, Милър хукна към канавката, която бяха използвали за прикритие, докато пресичаха плоския терен към мястото на разкопките. Пиърс го последва. Дробовете го боляха от разреждения въздух, а очилата за нощно виждане притискаха болезнено челото му. Двамата мъже продължиха да се отдалечават от лагерните огньове до палатките и изчезнаха в плитката долинка на запад от лагера. Болезненото напрежение отпреди няколко секунди се превърна в чиста радост, но Пиърс не можа да ѝ се наслади. Когато приближи склона на долинката и се плъзна надолу, Пиърс забеляза *две* блестящи в очилата за нощно виждане фигури. Боричкаха се точно под него.

Вероника спря под бляскавия, мек небосклон. Загледа платинената луна и се зачуди къде ли в това надупчено лице се намира Морето на Спокойствието. Като момиче тя си мечтаеше често за това особено място, където бяха кацнали астронавтите. Представяше си го като най-спокойното място във вселената. Ако би могла да иде там, в онова място на спокойствието... Луната се беше превърнала в талисман на надеждата. Присъствието ѝ успокояваше, макар и да знаеше, че нищо толкова нежно не би могло никога да я измъкне от съществуването ѝ. Вероятно нищо, с изключение на някой мил мъж като Джак. През тези особени двадесет и четири часа тя бе повярвала,

че и за нея може да има бъдеще. С него. Че той ще я изведе към по-добро съществуване. Но красивият чужденец явно обичаше друга жена. Вероника си помисли, че така поне ще има благословената възможност да види една връзка, която не е отровна от насилие, от кръвосмешение или безразличие. Това ѝ даваше надежда, макар и незначителна, че някой ден и тя ще открие същото. Вероника извади цигара и сви длани, за да предпази огънчето на запалката си от вятъра. Палецът ѝ зацрака по камъчето, докато пламъкът светна между дланите ѝ.

Тогава чу вик — откъм долчинката вдясно от нея.

Човекът извика една милисекунда, преди острието на Пиърс да разреже трахеята на боливиецта точно под гръкляна. Тялото падна пред Пиърс, все още в конвулсии, но мълчаливо, като се изключи хъркането, което излизаше през отвора в гърлото на човека.

Милър скочи прав, хванал рамото си, изцапано с кръв.

— Даже не успях да го видя, а после беше късно — прошепна той.

— Добре ли си?

— Удари ме здравата с ножа си, но не е дълбоко. — Милър погледна трупа. — Мамка му! Провалих прикритието ни. Този е член на картела.

— Нищо не можеше да направиш.

— Можем да го заровим. Това ще ни спечели малко време.

— Остави го. Ако имаме късмет, боливийците ще помислят, че е било сбиване помежду им — каза Пиърс. Да се махаме.

— Той ми свали очилата — отвърна Милър, докато опипваше земята с крак. — Не виждам нищо.

— Вдясно от теб — показва му Пиърс.

Той ги бе видял със собствените си очила, но после чу звук от стъпки. Като запълзя към Милър, Пиърс прибра очилата и хвана ръката му. Без да погледнат назад, двамата мъже затичаха през скалите и храстите и изчезнаха в тъмнината точно когато стъпките стигнаха до долчинката.

* * *

— Казвам ти, че никой от моите хора не го е направил — каза Дорн намръщен. Фенерът осветяваше окървавената земя около трупа на боливиец.

— Тогава кой? Ние ли? — попита Вероника. Черните ѝ очи светеха яростно.

— Може да се предположи — каза спокойно Дорн, като че ли говореше за времето.

Вероника продължаваше да гледа Дорн и Бейнс, докато двама от хората ѝ вдигаха отпуснатото тяло на убития си другар.

— Това не влизаше в сделката — заяви тя.

— Можеш да бъдеш сигурна, че ще ти заплатя за неприятностите — каза Дорн. — Ще накарам Бейнс да напише чек още тази нощ.

— Ще ми дадеш чек за трупа ли? — Вероника сякаш приедумите му като удар с меч. — Ако открива, че вие сте го направили... — Тя се прекъсна насред изречението.

Дорн мълчеше.

Вероника грабна фенера. Без да каже дума повече, тя тръгна с хората си, които носеха тялото нагоре. Осветена от силния фенер на Бейнс, кръвта върху земята между двамата мъже изглеждаше странно блестяща, като сюрреалистична червена рисунка от тест на Роршах.

Дорн изчака, докато тримата боливийци изчезнаха, преди да заговори:

— Какво мислиш?

— Не знам — промърмори Бейнс. — Но това не ми харесва.

— Мислиш ли, че някой от боливийците го е убил?

— Тя като че ли казва истината, но не е и никой от моите хора.

— Тогава кой? Друг картел? Партизанска група?

Въпросът на Дорн остана без отговор. Бейнс прегъна едното си коляно и насочи лъча на фенера напред. Вдигна от земята една леща от очила. Бейнс се обърна към Дорн.

— Бил е някой — каза той — който има очила за нощно виждане.

По пътя обратно към лагера Дорн вървеше замислен. Някой се беше намесил в играта и това никак не му харесваше. В края на лагера той спря Бейнс.

— Плати на боливийците. Искам да се махат оттук на сутринта. Сега с тях има повече риск, отколкото полза.

— Ще се погрижа за това през нощта — съгласи се Бейнс.

— Искам да стане тихо. Нито думица за случилото се пред Саманта или другите учени.

— Ще се погрижа да няма контакти.

— Добре. Увеличи охранявания периметър и осигури оръжия. Хората ти трябва да бъдат готови за действие всеки миг — продължи Дорн. — Независимо дали са били боливийците или проклетите леви, някой си вре носа на това място.

— Чудя се какво ли може да означава това.

Южноафриканецът бръкна в джоба за лулата си.

— Означава, че ще си тръгнем по-рано от планираното.

СУТРИНТА

Макфадън разтри крайчетата на очите си с пръсти. Думата сън, подкрепена от изсъхналите секреции в ъгълчетата на очите, му се струваше иронична. Не беше спал много снощи. Прекара повечето от вечерта във фотолабораторията на управлението в разглеждане на нощните снимки, които Пиърс и Милър бяха направили на мястото на разкопките. Двамата агенти докладваха унищожаването на един от охраняващите боливийци. Това правеше анализа на снимките още по-важен. Макфадън смяташе, че Управлението няма много време, тъй като прикритието на агентите им скоро щеше да бъде разкрито.

— Значи анализаторите считат, че тази структура е дело на човешки ръце? — попита Райт, директорът на Управлението.

— Да, сър. — Макфадън му подаде още снимки. — Тези са направени само от четиридесет метра от мястото на разкопките. Можете да забележите определено правите ъгли в дъното на ямата. Ние ги увеличихме. Стените определено са строени.

Директорът Райт гледаше мътните снимки. Картината му приличаше на разтворено укритие, с четири ясно очертани стени, които ограждаха тъмнината надолу.

— Смятаме, че тези ръбове вътре са стъпала — добави Макфадън. — Но не можем да бъдем сигурни.

— Уверете се — нареди Райт.

Макфадън кимна. Макар и изтощен, развитието на нещата напоследък го държеше напрегнат и възбуден.

— А електромагнитните измервания? — попита Райт.

— Сателитите не са засекли нищо, приличащо на енергийния пик в 06,21 вчера. Но потвърждават наличието на метал вътре в ямата — покрай стените.

— Проверявам всичко това по различни канали. Никак не ми се нрави тази работа...

Макфадън знаеше, че каналите, за които говори Райт, водят право към президента.

— Накарай оперативните агенти на място да продължат наблюдението — нареди Райт. — Ако обаче преценят, че може да бъдат открити, искам да напуснат района веднага.

— Ще бъде сторено. — Макфадън се изправи, за да си тръгне.

— Джон?

— Да, сър?

— Почини си малко — каза директорът. — Изглеждаш ужасно.

Вероника и хората ѝ напуснаха Тиахуанако преди зазоряване. Тя дори не успя да каже довиждане на Джак. Докато колите се спускаха от планините, тя разясни последните събития на чичо си по мобилния телефон. Той изглеждаше прекалено любопитен по отношение на онова, което учените може да са намерили, и твърде незаинтересуван от смъртта на един от хората ѝ. Тя погледна зад себе си към покрития труп и се зачуди колко ли още ще може да издържи.

— Господин Чека и аз искаме да останеш в района — каза чичо ѝ. — Разбира се, без да биеш на очи. Ще изпратим подкрепления да ви посрещнат.

Вероника се задъха.

— Разбра ли ме, ангелче?

— Да — отговори накрая тя. — Разбрах.

„Викодин ЕС“ е фантастично лекарство, 750 милиграма чисто удоволствие.

Обезболяващото действие на успокоителното все още замъгляваше ума на Джак, когато Саманта му донесе закуската. Той не си направи труд да налее вода в изсушената храна. Преглътна я направо суха, от опаковката, вървейки към разкопките.

Тя трябваше да му помогне да стане от леглото, но щом излезе навън, хладният утринен въздух го освежи. Болката в краката като че отминаваше с всяка крачка и прерязването в ребрата почти изчезна. Минаха през периметъра на охраната. Франсоа, който беше на смяна, им кимна от кабината на един от камионите. Боливийците си бяха тръгнали преди зори. Така му каза Саманта. Джак не можеше да си

изкриви душата, че съжалява, задето си бяха тръгнали. Освен за Вероника.

— Какво има на второто ниво? — попита той.

— Цялото е било запечатано — каза Саманта. — След като се уверих, че ще се оправя, аз поразгледах малко и открих едно стълбище, което е било запечатано.

— Запечатано ли?

— Отвън. Някой нарочно е замаскирал преградата като каменна стена. Тя се разчупи само като я ударих с фенерчето. След двадесет минути успях да мина от другата ѝ страна. Тогава разбрах, че стълбите започват от онова помещение, където те намерих.

Джак дишаше тежко в разрежения въздух.

— Искаш ли да си починеш? — попита тя.

Той поклати глава.

— Нищо ми няма. — Споменът за видението му изглеждаше толкова реален. Но това просто бе невъзможно. Сигурно е сънувал. — Не ми се ще да си помислиш, че съм луд...

— За какво говориш?

— Спомням се, че видях нещо, Саманта. В онази стая. — Джак се спря. Събра всеки грам смелост, която намери в себе си. — Аз видях един от Блестящите.

Саманта спря и го изгледа сериозно.

— Знам.

Краката на Джак омекнаха. *Знаела е?*

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

БЛЕСТЯЩИЯТ

— Ти знаеш? — Джак преглътна тежко. Чувстваше се замаян.

— Не си халюцинирал. — Саманта хвана ръката му. — Ела. Ще ти покажа.

Тя помогна на Джак да слезе по стълбите към входния коридор. Едва забелязващ йероглифите върху източната стена, моментално забравил луминесцентното покритие на стените, почти без да забелязва нещо наоколо, Джак я следваше мълчаливо. Тя спря пред обеззаразяващото устройство.

— Готов ли си? — попита Саманта.

Джак кимна мълчаливо.

Призрачният образ танцуваше сред изпълнената с прах неподвижност на голямата зала. Дългата, красива брада висеше под невероятно пронизващите очи. Грациозно просветващата роба се поклащаше от вятър, духал много, много отдавна. Сърцето на Джак се блъскаше в ребрата му, като че искаше да изскочи на свобода.

— Образите бяха включени, когато те намерих — каза Саманта. — Изплашиха ме до смърт.

Когато влязоха в голямата зала, тя накара Джак да седне до разтегателната маса. Извади от един от сандъците на експедицията малък металически куб, малко по-малък от смешните зарове, които някои хора закачат на огледалата за обратно виждане в колите си. Джак забеляза малки, кръгли вдлъбнатини по всичките му страни, с изключение на една. Саманта застана на няколко крачки пред Джак и постави кубчето върху каменния под, като го включи, обръщайки го върху страната без вдлъбнатина.

— Добре дошъл в бъдещето на домашните филми — каза тя.

От всички вдлъбнатини по страните блесна светлина. Лъчите се разширяваха напред и нагоре, създавайки около шестметрово квадратно поле. Когато очите на Джак свикнаха, той забеляза

триизмерната фигура на строен извънземен, който вървеше пред тях, все едно че наистина бе в помещението.

— Това е просто нереално — каза Джак.

Намирането на скелета в Мали беше нещо незабравимо. Но да види запазените останки на извънземен, надхвърляше онова събитие. Странното чувство да гледа как едно от тези същества се движи в три измерения пред очите му, бе направо нереално.

Сцената, която се разиграваше на холограмата пред тях, се развиваше на повърхността на Тиахуанако, само че каменните строежи изглеждаха нови и великолепни, а заобикалящата ги земя беше покрита с богата зеленина. Вятърът развяваше клоните на покритите със зелени листа дървета.

— Ти беше прав за климатичните промени — каза Саманта.

Натоварена с оборудване, като че ли има намерение да пътува, фигурата се отдалечаваше от камерата — всъщност към другия край на триизмерната сцена. Вървеше към блестящата повърхност на езерото, което се виждаше в далечината. От двете страни на „Сцената“ двама по-едри извънземни го гледаха как тръгва. Джак стана от стола си.

— Давай — чу той гласа на Саманта. — Можеш всъщност да минеш през него.

Джак я погледна, преди да стъпи сред образа.

Усети като че ли е пристъпил пред прожекционна кинокамера. Картините от страните на куба се виждаха по краката му. Макар да знаеше, че образите са прозрачни, изпълнената с живот форма на извънземния изглеждаше твърде близка и реална, за да може да бъде докосната. Джак протегна ръка. Тя изчезна сред образа. Гърбът му настръхна от възбуда.

Е, това вече бе твърде много!

Джак забеляза блясъка на нещо върху гърба на фигурата.

— Мисля, че той носи предмета — каза той. — Носи го като...

— Точно така мислим и ние — отговори Саманта. — Той трябва да е онзи, който е стигнал в Мали. Скелетът, който открихме.

Образите изчезнаха за милисекунда.

— Не бой се. Има друга сцена — каза Саманта, докато се появяваше нова серия образи.

Джак излезе от сцената.

— Колко пъти си гледала това?

— Този ще бъде тридесетият — усмихна се тя.

— Благодаря, че сте започнали без мен.

Тя посочи напред.

— Ето това ще ти бъде интересно.

В матрицата имаше друг извънземен. Джак беше сигурен, защото робата му бе украсена с друга шевица. Той вървеше към полукръг от по-дребни фигури, които бяха с гръб към зрителя. Джак се приближи. По-малките фигури приближиха едрия без страх. Те бяха чернокоси и с мургава кожа, облечени в кожи и груби тъкани.

Джак заобиколи, за да погледне по-дребните фигури в лицата.

— Саманта... Това... Това са...

— Човешки същества — каза тя. — Вероятно късна издънка на *Хомо еректус* или ранен *сапиенс*.

— Те разговарят — каза Джак. — Ние наблюдаваме контакт с извънземен...

Саманта се ухили.

— Знаех си, че ще ти хареса. Преброихме петима различни извънземни в различните сцени.

— Останалите определено са човеци — каза Джак. Той забеляза ръцете им с по пет пръста, после огледа черепите под черната коса и набръчканата кожа. Човеци — всеки един от тях. По-дребните фигури поздравиха с уважение извънземния. Те показваха на Блестящия плетени кошници, пълни с някакъв вид зърна. Той взе една кошница и започна да хвърля зърната в широка дъга. После се наведе и покри зърната с пръст, като че ли показваше какво трябва да правят онези, които го гледаха.

— Извънземният ги учи на земеделие — каза Джак възхитено.

Холографският образ трепна и потъмня.

— Не знаем защо сцената не е довършена — каза Саманта. — Може би уредът е повреден.

Появи се нова, по-тъмна сцена.

— Мислим, че това е някъде вътре в храма — каза тя.

На фона на сивите камъни един по-дребен извънземен работеше до маса. Джак забеляза, че туниката на този Блестящ бе по-тясна, като докторска престилка. С четирипръстите си ръце Блестящият премести някакво тяло върху опалова повърхност. Джак заобиколи сцената и можа да се увери, че формата върху повърхността беше тяло, макар да

не можеше да различи дали е женско или мъжко. Но нямаше съмнение за вида му — Хомо.

— Изглежда, прави някаква хирургическа операция — предположи Джак.

Картината застина. Около кубчето преминаха искрици като статично електричество в модерна техника.

— Това е — каза Саманта. — Точно на това място се разваля всеки път.

Джак вдигна кубчето. Сцената моментално изчезна. Той примигна, задържал кубчето в протегнатата си ръка.

— Невероятно!

Отиде с кубчето до Саманта и ѝ го подаде. Тя го обгърна с двете си ръце, но не се отдръпна. Страните на дланите ѝ докосваха неговите.

— Какво друго открихте на второто ниво? — попита Джак.

— Само теб.

Устните им останаха неподвижни, но очите им говореха. Джак се бореше с желанието да я привлече към себе си.

Гласът му премина в шепот.

— И нищо друго ли?

Мигът отмина. Саманта поклати глава. В гласа ѝ имаше нотка на разочарование.

— Само катакомби от празни стаи и запушени коридори. С изключение на стълбището, което открих.

— Онова, по което си ме измъкнала?

— Да.

— Къде е то? — попита Джак.

Саманта остави кубчето обратно в касата.

— Входът му беше скрит. Заидан в последната от онези празни стаи по коридора. Ще ти я покажа.

ТРЕТОТО НИВО

Те влязоха в коридора, където едва не го уби калната лавина. Някога непроходимата купчина камъни сега се бе превърнала в лабиринт от отломки. Тънък пласт кал покриваше стените и пода, а голяма част бе събрана на купчини покрай стените на коридора.

— Открихме друга шахта — каза Саманта. — Точно като онази, в която ти падна. Останалите точно сега проверяват дали тя не води към трето ниво.

Джак спря пред отвора на шахтата.

— Изненадан съм, че не си с тях.

Саманта го поведе покрай празните стаи от двете страни на коридора. Джак надникна във всяка от тях. Били са боядисани някога. Можеше да различи избелелия рисунък под слоя прах. Саманта сви надясно в последната от стаичките. В центъра на задната стена беше пробита голяма дупка. Купчина мазилка се издигаше върху каменния под до нея.

— Таен вход — каза тя.

Джак разгледа дупката и прекара длан по стената.

— Никога нямаше да открием входа от тази страна. Освен ако бяхме използвали сонар — каза тя. — Покритието е идеално.

Джак се съгласи. Прикритието на входа бе направено много умело.

— Но защо ли са искали да запечатат цяло ниво откъм външната му страна? — зачуди се Саманта.

— Извънземните сигурно са знаели, че умират — отвърна Джак. — Може да са запечатали долните нива, за да ги предпазят от хора, които ограбват гробове, или бъдещи изследователи. Може пък да са скрили нещо важно.

Той знаеше, че много култури, особено египетската, запечатват важни помещения с подобна мазилкова фасада.

Саманта се промъкна през кръглото отворстие, а Джак я последва, макар болката в ребрата му да се обади.

— Тук долу става малко по-тъмно — каза Саманта.

От фенера ѝ се проточи светъл лъч. Тя го разшири. По измазаните стени се образуваха големи светли окръжности. Джак забеляза нещо блестящо върху ръкава на блузата ѝ. Той го пипна. По пръстите му остана блестящ прах.

— Блузата ти.

Саманта сведе поглед.

— Блясъкът на стените тук изчезва. Не знаем защо. — Тя тръгна напред. — Рикардо откри, че боята всъщност е биологичен агент. Светеща на тъмно плесен, казва той.

— Интересно — отговори Джак. — Трябваше да се сетя по-рано. — Той познаваше стотици видове растения и животни, които фосфоресцират.

— Рикардо мисли, че тази плесен е специално развита за това подземно убежище.

Джак докосна стената. Пръстите му засветиха.

— Органична боя — каза той. — Органична *луминесцентна* боя.

Продължиха надолу по дългото право стълбище. Преди да стигнат долу, към тях започнаха да отекват гласове. На дъното Саманта показа едно пълно с кал преддверие вляво.

— Ето тук си паднал — каза тя. — Внимавай, калта е доста хлъзгава.

— И тук ли съм видял Блестящия?

— Както и аз — отвърна Саманта. — Изплаши ме до смърт, докато не разбрах, че е само холографско изображение.

Джак надникна в пълното с кал помещение. Видението на онзи ангел все още бе запечатано в ума му. Саманта го поведе по-нататък по коридора, който завиваше рязко надясно след двадесет метра. Ботушите им оставяха леки следи в тъмната тиня, покриваща пода. Слаб, мляскащ звук придружаваше стъпките им.

След като завиха, Джак видя купчина сандъци и навити въжета, които отчасти закриваха трима души. Осветен отзад от два съскащи фенера, Дорн се приближи към тях.

— Радвам се да те видя отново здрав и тук — каза той. — Съжалявам, но не можем да чакаме. Как са ребрата?

— Какво?

— Гърдите ти. Как се чувстваш?

— О, много по-добре. — Джак почти беше забравил за превръзките си.

— Добре. Защото спуснахме Бейнс надолу по вентилационната шахта към следващото ниво — усмихна се Дорн. — И той явно е достигнал дъното.

Джак, Саманта, Рикардо, Бонган и Дорн се заслушваха за сигнала на Бейнс, всеки застанал в една от стаите в коридора. Серията от празни стаички повтаряха точно разположението на етаж над тях. Бейнс трябваше да разгледа долното ниво и да види дали ще намери друг скрит вход, подобно на онзи, който откриха горе. Нямаше го от четиридесет минути, когато първите му удари отекнаха, но не откъм стая, а откъм самия коридор. Джак определи мястото към средата на стената, само на десетина метра от предишното стълбище. Групата побърза към мястото, откъдето се чуваха глухите удари.

С клиновете, които ползваха за работа при разкопките, те бързо свалиха жълтата мазилка, която падаше на големи парчета върху тънкия слой кал на пода. След десетина минути в стената имаше достатъчно широка дупка, за да може Бейнс да покаже главата си. Той приличаше на дете, което си е играло с брашното на мама — ножът му бе побелял от мушкането в мазилката. Вените на врата му пулсираха и лицето му бе почервняло. За секунда заприлича на препарирана човешка глава, закачена върху стената. Препариран *Хомо сапиенс*, помисли си Джак.

— Е? — попита Дорн. — Защо се забави толкова?

Бейнс избърса потта от очите си.

— Мисля, че открихме направо златна жила, проклет да съм!

* * *

Стълбите чезнеха в езеро черна вода, което беше наводнило цялата катакомба на коридорите. Наводнените коридори напомняха на Джак каналите на Венеция, само дето тук водата не миришеше.

Бейнс беше мокър от кръста надолу. Здравите му мускули трепереха.

— Както ви казах, тук е имало малко наводнение.

— Водата не е застояла — каза Джак. — Трябва да има някаква обмяна.

Рикардо погледна тавана.

— Което означава, че ние се намираме във водния пласт. — Една капка му отговори, като цопна в езерото. — И това място пропуска...

— Изтича се от езерото — каза Джак.

Дорн го изгледа объркано.

— Но ние сме на няколко километра оттам.

— Тиахуанако някога е бил пристанище — обясни Джак. — Целият този хълм е бил остров в езерото. Познански е открил онези големи каменни докове само на няколко метра оттук. Каквато и катастрофа да е предизвикала издигането на земята, тя не е снизила нивото на водата. Спомни си, че ние започнахме да копаем само на четиридесетина метра над нивото на езерото.

— А сега сме много по-надълбоко от четиридесет метра — обади се Саманта.

— Поне три пъти повече. Бяхме под водния пласт в мига, когато слязохме по стълбището при входа. — Джак се наведе и издраска една черта с острието на джобния си нож върху стената, точно над нивото на водата. — Нивото може и да се покачва.

— По дяволите. — Дорн погледна тревожно към наводнения коридор. — Да се надяваме, че няма да ни залее.

Още капки изтръгнаха тихи звуци от водата в помещението.

Настроението им се развали, когато започнаха да обмислят възможните последствия. Джак взе фенерчето и насочи лъча на около двадесет метра вдясно, където видяха други стълби в отсрещната страна на наводнения коридор.

— Ето ги — каза Бейнс, който продължаваше да трепери. — Помещението е точно над онези стълби.

— Колко е дълбока водата? — попита Рикардо.

— Просто бъди готов да се измокриш — отговори Бейнс. — И при това е ужасно студена.

Джак се обърна към Саманта.

— Мислиш ли, че си готова да тръгнеш?

Тя вече събуваше ботушите си.

Тъмното езеро беше като пълна с химикали цистерна.

Тялото на Джак затрепери. Ледената вода напълни ботушите му и краката му изтръпнаха от студа. Удареното коляно го заболя, когато студът обхвана ставата, преди водата да се вдигне нагоре по бедрата му. Джак изпусна тих стон, когато ледената баня продължи да залива още по-чувствителните части на тялото му.

Бонган остана при стълбите с фенера, за да освети пътя им през мастиленото езеро. Ако водата започнеше да се надига, той щеше веднага да ги предупреди.

Когато мъжете се добраха до пода на коридора, водата достигаше на около двадесетина сантиметра над кръста им. Дребното тяло на Саманта бе залято доста по-нагоре и тя изписка.

Кракът на Джак докосна стъпало.

— Мисля, че намерих първото.

Той се изкачи по стълбата, която предлагаше само малко убежище от ледената баня. Рикардо скочи върху стълбището като изстрелян от оръдие. Джак не бе предполагал, че той може да се движи толкова бързо. Бейнс и Дорн го последваха. После Джак помогна на Саманта да се измъкне от леденото езеро.

Петимата изстискаха водата от дрехите си и разтриха краката си, за да им възвърнат подвижността. Макар и нетърпеливи да видят какво беше намерил Бейнс, никой не си спести времето, за да възвърне поне малко чувствителността на вледенените си крайници. Джак виждаше дребната фигура на Бонган, седнала на стълбите в другия край на подземното езеро.

— Точно над това стълбище — каза Бейнс.

— Готови ли са всички? — попита Джак. С тракащи зъби му кимна само Саманта. — Ако някой започне да усеща, че му е лошо, веднага да каже — предупреди той. — Хипотермията тук долу е реална възможност.

Той погледна Саманта, която не бе толкова едра, колкото мъжете от групата. — Разбра ли?

— Да — отговори тя.

Ботушите му жвакаха във вода, но Джак тръгна нагоре по стълбището. Саманта го последва, като избягваше да стъпва по

мокрите му следи, които правеха камъните хлъзгави. Рикардо тихичко ругаеше на всяка стъпка подире им.

Като се поколеба в края на езерото, Дорн избута Бейнс встрани и зашепна в ухото му:

— Ако е онова, което казваш, ще трябва да внимаваме още повече с охраната.

— Знам — отговори тихо Бейнс. — Знам.

Двамата мъже погледнаха към стълбите и тримата учени, преди сами да започнат да се изкачват.

* * *

Джак погледна с благоговение дългото помещение. Не беше сигурен дали студената баня или онова, което вижда пред себе си, кара ръцете му да треперят.

— Джакпот... — каза Саманта.

Значението на подобната на хангар стая стана ясно в мига, след като Джак премина под входа ѝ в горния край на стълбището. Макар да бяха полуразличими в сумрака, Джак забеляза купчини от подредени предмети.

— Какво е това място? — попита Саманта.

Той се огледа, благодарен, че Рикардо му подаде фенерчето си. Насочи лъча и сега можеше да види по-ясно. Добре подредени купчини от метални листи, рулони кабели и парчета от метален скелет лежаха покрай стените. Бяха направени малки отделения, където имаше подредени машинни части и компютърни панели.

Всичко бе покрито с пласт фин прах.

— Дотук стигнах — каза Бейнс, повел заинтересувания Дорн покрай редиците метални части. Групата се пръсна по различните отделения. Възбудата витаеше във въздуха, готова да го подпали всеки миг. Светлината откъм стените им позволяваше да се движат из този лабиринт, но Джак трябваше да се приближи до всяка купчина, за да може да види всичко по-подробно. В ума му започна да се оформя една теория.

Саманта взе малко парче луминесцентен кабел и се обърна към Джак и Рикардо, които се бяха спрели до близката купчина извит и

смачкан метал. Тихият ѝ глас трепереше в полумрака.

— Знаете ли какво мисля, че е това? — попита тя.

Джак вдигна едно смачкано парче метал.

— Катастрофа...

КАТАСТРОФА

— Мислиш ли, че това са останките от кораб? — попита Дорн.

— Трябва да са — отговори Джак.

Цялата сцена тук с внимателно подредените купчини остатъци и части му напомняше картината след катастрофата на онзи „Боинг“ над Лонг Айленд. Останките от самолета бяха събрани в голям склад от агентите на ФБР и ФАА.^[1]

— Шумерските глинени плочки разказват за блестящи същества, които се движели по небето в огнен кораб. А кадиите, вавилонците, персийците и маите разказват все за странни машини, които можели да летят. Един индийски пророк е описал един от тези кораби с големи подробности в санскритски текст. Този разказ в *Махабхарата* е датиран поне към 7016 година преди Христа. — Той вдигна един метален лист. Беше лъскав и блестящ и отразяваше дори и отблясъците от дръжката на фенерчето на Джак. — Ако това са останки от катастрофа, мисля, че сме намерили отговора, който търсим.

— За кое? — попита Дорн.

— Дали някога извънземните са си отишли.

— Значи са били тук в капан — каза Саманта. — Не са имали друг избор.

— Машинариите обаче *изглеждат* спасени — каза Рикардо. — Всички са групирани по съответстващи елементи.

— Като склад за употребявани резервни части — добави Саманта.

— Склад за извънземни резервни части — прошепна Дорн.

От телата на петимата се издигаше пара, защото всички се потяха.

— Можете ли да си представите какви технологии има в тази стая? — попита Рикардо.

Никой не отговори.

Въпросът изглеждаше риторичен поне за който и да било учен или инженер. Технологиите, които лежаха около тях, биха стрували безброй милиарди — еквивалентът за патентоването на всички нови

технологии в продължение на следващите хиляда години. Само един компютърен чип, малко парченце революционно нов вид оптически кабел, нова метална сплав биха могли да тласнат науката с векове напред от каквото и да било, изобретено на Земята.

Саманта се обърна към Джак:

— Мислиш ли, че са катастрофирали при приземяването?

— Така изглежда — отвърна той. — Тези парчета метал, разкъсаните части изглеждат като повредени. Ако са можели да извършат междузвезден полет след кацането си, те вероятно са щели да си тръгнат.

— Това би могло да обясни защо екипажът е останал и е построил този комплекс — забеляза Саманта. — Особено ако атмосферата или биологическите условия не са били благоприятни за тях.

Джак отново огледа помещението.

— И това обяснява картата на Пири Райе. И как древните са знаели обиколката на планетата.

— Мислиш, че извънземните са анализирали Земята от космоса ли? — попита Рикардо.

— Това е единственото логическо заключение.

— Пири Райе? — попита Дорн. — Не е ли онази карта на Антарктика?

— Направена от турски адмирал в Константинопол през 1513 година — потвърди Джак. — Но адмиралът не може да е получил необходимата му информация от съвременните си изследователи и пътешественици. Антарктика не е била и открита до 1818 година. Повече от триста години след като той е направил картата.

— Тогава откъде изобщо е знаел, че Антарктика е на това място? — каза Дорн.

— Пири Райе казвал, че е получил информация от по-ранни източници. Някакви стари карти, правени хиляди години преди това. Но неговата карта е най-забележителна с това, че брегът на Земята на Кралица Мод е показан с идеални подробности.

— А не е ли било възможно?

— Напълно прав си, никак не е било възможно. Брегът е скрит под километри лед.

Дорн кимна.

— Значи е било невъзможно да се знае как е изглеждал онзи бряг, освен ако някой не е бил наблизно, преди ледът да е покрил континента.

— Точно така — отговори Джак. — Ние открихме скрития бряг едва през 1949 година, след сеизмични наблюдения. Освен това съществува и картата на Филип Буаше, направена през 1737 година, също на основата на по-ранни източници, които показват канал, който разделя Антарктика. Съвсем наскоро геолозите потвърдиха, че вероятно континентът е изглеждал точно така преди последното заледряване.

— Мисля, че е ясно откъде е дошла първоначалната информация — каза Саманта. Тя показа към залата. — От нашите приятели.

Джак тръгна към отворената арка в стената, която вероятно водеше към друго помещение или коридор. Пресече един ред камъни на пода, които се бяха надигнали и разделяха помещението.

— Още знаци за геоложки размествания — каза той. Приклекна на коляно и светна с фенерчето по дължината на пропукания под. — Фантастично...

— Какво има? — попита Саманта.

— Слюдата.

— Слюдата ли?

— Петсантиметров слой. Под камъните на пода. Виждаш ли този черен материал под цепнатината? Той вероятно покрива отдолу всичко.

— Цялата зала ли? Та това би струвало цяло състояние — каза Бейнс.

— На големи блокове като тук, разбира се — потвърди Джак. — Виждал съм това само на още едно място. В Теотихуакан.

— В Пирамидата на Слънцето и Слюдения храм — спомни си Рикардо. — Само че повечето от слюдата отдавна е изчезнала.

— Защо? — попита Дорн.

— Открадната — обясни Рикардо. — От човека, когото мексиканското правителство е наело през 1906 година, за да реставрира пирамидата. Слюдата има значителна търговска стойност и затова е била измъкната и продадена по време на разкопките.

— Защо ли са си направили този труд? — чудеше се Саманта. — Говоря за първоначалните строители. Слюдата да няма някакво религиозно значение?

— И аз си задавах този въпрос — изправи се Джак. — Местните хора са изминавали огромни разстояния, за да получат тези плочи. Слюдата съдържа следи от метали като алуминий или литий в зависимост от скалите, в които се е образувала. — Той замълча. — Специално онази слюда в мексиканския храм я има само на едно място в света. В Бразилия. Това е на три хиляди и петстотин километра оттам.

— Значи *трябва* да е имала религиозно значение — заключи Саманта.

— Не е така. Знам, че е трудно, но забрави за миг, че си антрополог. Използвай простата логика. Абстрахирай се от старите твърдения за древните хора като примитивни и невероятно суеверни. След всичко, което си видяла тук долу, би трябвало наистина да не мислиш така. Тези хора не са изминали три хиляди и петстотин километра, за да вземат определен вид слюда заради религиозни или културни нужди. Направили са го...

— Заради технологични нужди — каза тя.

— Какво значи това? — попита Дорн. — Че слюдата има някакво научно значение ли?

— Слюдата има качества, които я правят подходяща за много неща — намеси се Рикардо. — Използва се като електро и топлоизолация, както и в кондензаторите. Открито е, че слюдата е особено непроницаема за бързите неутрони.

— Какво, по дяволите, означава това? — Дорн вече изгаряше от нетърпение да научи всичко.

— Означава, че може да служи като регулатор в ядрени реакции — отговори Рикардо.

След думите му надвисна пълно мълчание.

Саманта тръгна към вратата, напомняйки на Джак за съседното помещение. Докато групата се размърда, Джак отчупи малко парче от слюдата и потри повърхността между пръстите си, преди да се изправи. *Защо Блестящите бяха изолирали отдолу пода на третото ниво?*

В него се надигна някакво чувство, усещане на очакване, каквото получаваше, когато, играейки пасианс на компютъра, картите започваха да се подреждат. Когато знаеше, че всички ще застанат по местата си.

Той пое дълбоко дъх.

Технологичните постижения, прецесията, Аймарския алгоритъм, познанията на догоните по астрономия — всичко започваше да си идва на място. Брадатите, високи мъже, времето на гигантите от Библията, традициите на Богинята на Окото, древните карти — сега всичко това имаше напълно логически смисъл. Мистериите на миналото, които бяха започнали да се разкриват толкова отдавна за Джак, като че най-после щяха да добият смисъл и за целия свят.

Той потръпна от тази мисъл. Загадката, която го бе измъчвала, можеше да бъде разрешена благодарение на открития, които бяха едновременно твърде прости, но и твърде невероятни.

— Джак — обади се Рикардо. — Добре ли си?

— Да. Просто мисля. Защо?

— Защото сигурно ще искаш да видиш това.

---

[1] Федерална авиационна агенция. — Б.пр. ↑

ЛАБОРАТОРИЯТА

Чистотата напомни на Джак за морга. Чисто бели стени по цялата зала. Всички камъни в това помещение бяха измазани. Биолуминесцентната технология бе по-ярка, светлината бе много по-силна отколкото в залата с частите. Таванът също светеше, създавайки повече от пълна илюминация. На Джак повече не му трябваше фенерчето. Дълги метални рафтове изпълваха едната част на залата и върху тях имаше различни уреди.

Задната стена беше покрита със солидна метална плоча.

В центъра на голямата зала на абсолютно еднакви разстояния една от друга бяха поставени три правоъгълни алуминиеви маси. Металически ръце с многобройни устройства по тях бяха прикрепени към дългата страна на всяка от масите. Саманта повдигна една от тях. Тя се изправи автоматично, като че се събуди от сън. Саманта трепна.

— Напомня ми на гинекологичен кабинет.

— Или на лаборатория — каза Дорн. Той разгледа двата големи, извити стола, които се намираха до прекрасно изработена работна маса край дългите рафтове. — Погледнете размерите им само!

— Точно за някой висок извънземен — каза Джак.

— Това определено е лаборатория — обади се Рикардо. Той вдигна един цилиндър, който приличаше на футуристичен миксер за сладолед. — Това ми прилича на някаква центрофуга.

Джак се съгласи. Помещението приличаше на химическа или биологическа лаборатория. Стерилните подове и стени, металните маси и рафтове, необикновената смесица от модерни уреди и голите, функционални мебели създаваха усещането за авангардни технологии.

— Сцената от видеокуба — каза Саманта. — Мисля, че това са същите маси, върху които работеше по-дребният извънземен.

— Права си — отвърна Дорн. — В последната сцена, преди да се развали образът.

— Ако тук е било болница, това ще обясни тези рентгенови снимки — каза Бейнс и размаха няколко листа от гъвкав, матов материал.

Рентгенови снимки?

Джак ги взе от ръката му.

— Това не са рентгенови снимки — затаил дъх, каза той. — Това са генни карти...

Той грабна друг лист от близката маса. Гъвкавият материал имаше отразяващо покритие на гърба, което позволяваше тъмните петна на сложната спирала на ДНК да се видят без специално осветление.

Дорн взе листите от Джак и ги заразглежда заедно с Рикардо.

— Те трябва да са направени с някаква лазерна технология — каза Рикардо.

— Разбираш ли нещо от тях? — попита го Джак.

Рикардо вдигна един от листите.

— Това изглежда като човешка генокарта. — Той показва точно четиридесет и шестте хромозоми, подредени в двадесет и три двойки.

— Жена — каза Дорн. — Виждаш ли, че и двете хромозоми в чифта са Х-образни. Мъжете имат по една Х и една Y-хромозома.

Дорн е специалист по генетика, припомни си Джак. Неговата фирма „Хеликс“ беше допринесла за революция в областта на генетиката.

— Но тези... — Рикардо прехвърли още няколко от листите, като че върху тях бяха изобразени пътни карти. — Не съм съвсем сигурен, но те трябва да показват ДНК на прачовешки същества. Структурата е подобна на човешкия генотип, но с няколко забележими разлики.

Джак му подаде друга генокарта.

— Ами какво ще кажеш за тази?

Рикардо я разгледа.

— Има няколко общи неща с човешката... Но хромозомите са твърде много.

— Може ли да е генокарта на извънземен? — попита Саманта.

Рикардо вдигна рамене.

— Бих казал, че сигурно е така. Но след като я сравня с ДНК на пробата тъкан, която взех от мъртвия в саркофага. Можем да имаме отговора след ден или два.

— Ако приемем обаче, че гледаме извънземна ДНК, следващият въпрос е, защо? — замислено произнесе Саманта. — Защо ще картографират собствените си гени?

— Може би са търсели начин да се преборят с вируса — предположи Рикардо.

Дорн поклати глава.

— За тази цел има по-ефективни начини от манипулирането на гените. Освен това резултатите от генните манипулации се проявяват дълги поколения след това. Те не биха могли да се направят по-неподатливи към вируса в рамките на собствения си живот. Ефектът се проявява чак след промяна или добавяне на гени в поколението.

— Това са техноцентристки възгледи — каза Рикардо. — Верни за генетичните изследвания днес. А ние се намираме едва в ембрионалния стадий на генетиката.

— Да не би да намекваш, че извънземните са можели да променят ДНК в собствените си тела?

— Не — отговори Рикардо. — Това не е възможно. Просто казвам, че не бива да поставяме ограничения върху тяхната технология само защото ние не можем да видим по-далеч от собствената си. Всъщност погледни това! — Той вдигна лазерно набраната генна карта. — Какво е създало тази малка красавица?

— Може би това — каза Джак.

Той се бе разходил зад преградната стена в задната част на залата. Останалите отидоха при него и той им показва метален предмет, който почиваше върху издигната платформа от камък, поставен между три тесни каменни блока, които приличаха на кабина за душ. Цялата кабинка беше покрита с пиктограми и йероглифи.

— Какво е това? — попита Саманта.

— Не знам — отвърна Джак.

Отдалеч предметът приличаше на цилиндричен бойлер. Но като го разгледаха по-отблизо, сложните панели, които го покриваха отвън, мълчаливо им подсказваха за много по-сложни функции. Предметът беше висок почти метър и половина и горе завършваше конусообразно. Диаметърът му беше вероятно седемдесет и пет сантиметра — малко по-тесен от улична кофа за боклук. Серия от многоцветни плочи опасваше гърлото на машината като яка, точно под основата на конуса. На Джак наистина му приличаше на малко по-висок братовчед на роботчето P2D2 от „Междузвездни войни“, макар да се надяваше, че това тук няма да тръгне или да заговори.

Много неосветени панели изпъстриха предната част като на модерна аудиосистема. Между тях, започвайки точно под „яката“, една под друга на равни разстояния до основата имаше четири модула. Всеки от тях беше висок точно десет сантиметра и ширината му обхващаше цялата обиколка на уреда. Тънки процепи намекваха, че модулите вероятно могат да се отварят и затварят, макар че не бе ясно дали като вратички на шкаф или като чекмеджета.

— Гледайте — каза Джак. — Още йероглифи. Изглеждат като изписани с лазер върху повърхността на машината. — Той показва няколко фигури, които бяха изрязани направо в сплавта над всеки от четирите модула. — Тези приличат на етикети. Или инструкции за работа.

— Този уред вероятно извършва различни функции, използвайки един и същ енергиен източник — каза Рикардо.

— Сигурно си прав — съгласи се Саманта.

— Можеш ли да разбереш нещо от тези символи? — попита Дорн.

Над най-горния модул две вълнообразни перпендикулярни линии се проточваха от горе на долу като символ на река.

Над следващия линиите се извиваха хоризонтално една около друга като две увити змии.

Третият модул имаше картинка, която изглеждаше като плоска линия, над която на различни разстояния висяха три различни по големина квадрата.

Последният модул имаше най-големия и най-интересен „надпис“. Над гравировката, която приличаше на морзова азбука — точки в двете страни на права линия — Джак забеляза три тънки триъгълника със заоблени страни, подредени около малък кръг. Триъгълниците приличаха на чертички, направени с четка в китайски йероглифи, а начинът, по който бяха нарисувани около кръга, му напомняше за един модерен символ за опасност, само че доста по-стилизиран.

— Знакът на най-долния модул ми изглежда познат — каза накрая Джак. — Но каквото и да означават, гравюрите изглеждат като направени допълнително. Като че ли са били изрязани с лазер доста след като машината е била направена. Вижете колко са по-светли гравирани места в сравнение с останалата сплав.

Саманта застана зад него.

— Същите символи и уравнения се повтарят върху задната стена.

— Повтарят се навсякъде тук — намеси се Бейнс. — Защо ли?

— Явно уравненията са написани за някого, който би могъл да открие уреда. Не за създателите му — каза Джак. — Предполагам, че е било много важно да му предадат как да го използва правилно.

Гласът на Рикардо бе изпълнен с напрежение.

— Като че ли е приготвен от извънземните за някой, който може и да не познава тяхната наука.

— Също както йероглифите, които ние изпратихме с „Вояджър“ — каза Джак. — Земните учени изпратиха спътника в далечния космос през 1977 година с намерение да съобщят историята на нашия свят на извънземни същества.

— Мислиш ли, че всеки модел има различно предназначение? — попита Дорн.

Рикардо огледа всяка от четирите плочи, а после обиколи конуса над тях.

— На такова ми прилича — каза той. — Идеята е вероятно да се съберат различни функции в един уред, който се захранва от един източник на енергия. Както факс машината, която служи за копиране, телефон и телефонен секретар. НАСА винаги се стреми да разработва такива уреди, за да намали стойността при увеличена ефективност.

Дорн кимна.

— Защо да се носят четири различни машини в космоса, щом можеш да извършваш различни операции с един енергиен източник?

— Но какво прави всеки от тях? — зачуди се Джак, като леко проследи най-долния модул с пръст.

С лека въздишка панелът се отвори, изчезвайки вляво.

Джак трепна. Преди да успее да си поеме дъх, цялата долна секция излезе от машината като поставка за компактдиск. Четиримата възкликнаха едновременно. Саманта погледна Джак, който бе отстъпил.

— Трябва да внимаваш какво пипаш тук — каза тя.

В поставката лежеше предмет, който отразяваше ярко светлината. Приличаше на огромен, ъгловат лазерен компактдиск.

— Вътре има нещо — каза Саманта.

— Не го вади — предупреди Рикардо. — Нямаме представа какво може да стане.

— Каквото и да е това в поставката, мисля, че може да работи като захранващо устройство, като зареждаща карта — забеляза Джак. — Ти как мислиш, Рикардо?

— Вероятно. Като гледам конструкцията, на такова ми прилича.

Ръката на Джак се премести към вратичката на следващия модул. Когато пръстите му минаха до горния ръб, вратичката се отвори и навън излезе втора поставка. Цялата машина приличаше на обикновена аудиосистема. Гигантски четиридисков грамофон, помисли си Джак. Само дето този грамофон е свирел с ъгловати, почти колкото автомобилна гума компактдискове.

— Трябва да работи с невидим сензор — каза Рикардо. — Може би инфрачервен.

Джак отвори и следващите две вратички, но горната поставка изглеждаше различно.

Очите му се разшириха.

— Празна е!

Останалите се събраха около него.

— Прав си — каза Рикардо. — Дискът липсва.

— Липсва ли? — обади се Дорн.

Джак се задъха. Току-що бе разбрал защо дисковете в останалите три модула му изглеждат толкова познати.

Саманта надникна над рамото на Джак.

— И ти ли мислиш същото като мен?

Джак наистина си го беше помислил.

— Нашият предмет от Мали е липсващият диск...

Минаха четиридесет минути, докато донесат предмета от Мали от голямата зала. Рикардо и Бонган приготвиха два от надуваемите дюшеци на експедицията, които послужиха като сал за лесното придвижване на сандъка през наводнения коридор. След това пренесоха един сандък с технически инструменти на Рикардо. Отново измокрен, Джак отвори закопчалките на касетата. Предметът вътре блестеше силно като диамант.

— Помогни ми — каза той на Рикардо.

Двамата мъже извадиха предмета от касата.

— Като че ли ще съвпадне — каза Саманта.

Дорн и Бейнс гледаха как Рикардо и Джак вдигат и поставят на мястото му предмета. Теглото му изпъна мускулите на Джак, но когато повдигнаха ромбовидния диск над поставката, Джак усети, че тежестта му изчезва. Рикардо отстъпи. Предметът остана да виси във въздуха.

— Електромагнетизъм — каза Рикардо. — Същата технология, която забелязахме, когато двете части се сляха.

Саманта попита Джак дали не трябва да вмъкнат целия предмет в поставката. Но преди да успее да ѝ отговори, той сам се спусна на мястото си. Чу се въздишката на вакуумното прилепване. После, като че в отговор на предварително програмирани инструкции, най-горната поставка изчезна в голямото устройство, вратичката се плъзна и го затвори. Трите останали поставки я последваха, като се вмъкнаха навътре с ослепяваща скорост. С нещо като тих шепот по машината се включиха дълги редици светлинки и замигаха в постоянен, пулсиращ ритъм. Панелите около яката на уреда се оцветиха. Помещението се изпълни с вибрации, които вдигнаха тънкия слой прах от камъните на пода на лабораторията. Всички косъмчета по тялото на Джак се изправиха, когато невидимата сила нахлу като водовъртеж на съдбата.

— Чувствате ли енергийното поле? — извика Рикардо, изпънал ръка. Стрелката на компаса, вграден в сложния му ръчен часовник се въртеше като бясна.

— Усещам го като статично електричество — каза Саманта.

Малките точки на светлинките от уреда се отразяваха в очите на Дорн.

— Това е невероятно!

Джак чу друг звук отляво на себе си. Извърна се тъкмо навреме, за да види как пред металната стена към тавана се издигат струйки пара. Самата метална стена бе започнала да се плъзга встрани.

Джак погледна Саманта. Нещо от уреда бе накарало стената да се отвори.

— Би трябвало да проверим — каза Саманта.

— Нека да се уверим, че уредът работи стабилно — отвърна Джак. — Надявам се, че току-що сме го включили.

— Какво мислиш, че върши? — попита Дорн, като направи знак на Бейнс да отиде към новооткритото се помещение, докато учените оглеждаха машината.

— Не знам — отговори Джак. — Но мисля, че не бива да предизвикваме повече късмета си.

— Той е прав — намеси се Саманта. — Нямаме никаква представа какво може да върши всеки един от тези модули. Засега бихме предположили, че може да е някакво оръжие. Или потенциално опасен енергиен източник.

— Ще са необходими години, за да можем да го разглобим безопасно — каза Рикардо.

— Но поне светлинните табла сега изглеждат стабилизирани — установи Дорн.

Уредът като че ли се бе стабилизирал напълно.

— Рикардо? — повика Джак.

Ученият вече бе отворил сандъка, в който имаше диагностична апаратура, и измъкна една черна касета с размерите на кутия за обувки. Вкара единия край на малка метална пръчка в отвор в единия ѝ край. Когато Рикардо обърна кутията, Джак видя стъклен екран, покриващ серия от стрелки и сив компютърен екран. Рикардо тръсна два пъти кутията в коляното си и завъртя две малки ключета, преди стрелките на уреда да се задвижат.

— Какво е това? — попита Дорн. — Гайгеров брояч ли?

— Не. Гайгеровият брояч измерва само нивото на радиоактивност — отговори Рикардо. — Малко ни е късничко да се тревожим за това.

Сензорите запищяха силно.

Рикардо намали звука, преди да продължи да настройва уреда.

— Това е дистанционен сензор за електромагнитно излъчване. Отчита и анализира различни електромагнитни полета — каза той. — Електромагнитното излъчване е форма на енергия, характеризираща се с дължината на вълната или честотата си. Радиовълните, видимата светлина генерират някакви полета. Дори и собствените ни тела.

Джак гледаше как енергийните вълни се движат по малкия, синкав екран, към който сега Рикардо гледаше явно разтревожен.

— Ще трябва да изпринтя това — каза той.

Рикардо въведе няколко команди върху малката сензорна клавиатура. След секунди от кутията започна да излиза хартиена лента. Сякаш четеше телеграфната лента от Черния понеделник^[1], Рикардо мрачно разглеждаше серията линии.

— Няма да повярвате, но това нещо показва магнитните характеристики на ядрен реактор.

Джак се наведе към него.

— Ядрен реактор ли?

— Няма никакво съмнение — каза Рикардо.

Очите на Джак се разтвориха възхитено.

— Тогава това трябва да е *Източникът*!

Дорн се обърна към него:

— Мислиш, че *това* е изгубеният източник на енергия ли?

— Трябва да е — отговори Джак. — То би обяснило митовете...

Рисунките на странни уреди в древните гробници, които като че имат електромагнитни бобини и проводници. Технология, за която древните са казвали, че обуздавала силата на слънцето!

— Слънцето е гигантски ядрен реактор — каза Саманта, вперила поглед в Джак. — Сигурно това е Източникът.

Дорн се приближи до устройството.

— Това малко нещо да е проклет ядрен реактор?

— Да, ядрен. Но много по-различен от днешните ядрени реактори — каза Рикардо. — Сливането на атоми е процес, обратен на разцепването им. При сливането на два атома се образува нов, с по-голямо атомно тегло от това на всеки един от предишните два. Малката част от масата, която се губи в този процес, се е превърнала в енергия. Мощна топлинна енергия — каза той. — Основните съставни части при тази реакция са водород и хелий. Те подхранват реакциите в слънцето.

— И тези реакции продължават вечно, нали така? — попита Дорн.

— Почти. Слънцето е с толкова голяма маса, че тези реакции могат да продължават милиарди години, докато то изгори напълно, въпреки че енергията, която излъчва само за една секунда, може да задоволи нуждите на днешната ни цивилизация за повече от милион години. Що се отнася до ядрените реакции тук, на Земята, ние имаме

достатъчно водород, за да задоволяваме енергийните си нужди практически безкрайно, ако говорим за консумацията, необходима на човечеството. — Рикардо замълча и отново погледна към дистанционния сензор. — Но мога да ви кажа, че това устройство тук може би е още по-забележително.

— Защо? — попита Джак.

— Защото, след като не сме се изпържили вече напълно, аз предполагам, че енергията, която то създава, не е от гореща, а от *студена* ядрена реакция.

Джак повтори думите му наум: *студена ядрена реакция*. Процес, при който се извършват същите реакции, но без високите температури на слънцето или в стандартните ядрени централи. Студената ядрена реакция, ако може да бъде осъществена, обещава чиста енергия, без отделянето на газове, предизвикващи парников ефект или опасни за света вторични продукти.

— Значи току-що сме открили ключа към бъдещето на човечеството — възкликна Дорн. — С векове напред.

Джак потръпна при тази мисъл. Той знаеше, че технологиите през следващото хилядолетие ще зависят от ядрените реакции. Учените вече правят опити за горещи реакции в гигантски магнитни реактори от типа „Токамак“ и са постигнали значителен напредък. Надпреварата вече е започнала. Скоро твърдото гориво ще излезе напълно от употреба и токсичните газове от горенето му, които заплашват съществуването на човечеството, ще изчезнат.

— Ако наистина се намираме пред ядрен генератор, това вече обяснява как са били построени тези храмове — каза възбудено Джак. — Обяснява и безбройните разкази за това как Блестящите са вдигали гигантски камъни под звуците на тромпети. И може би също обяснява защо местните са приписали легендата за Кетцалкоатл на Блестящите. В нея се казва, че извънземните са имали „огнена змия“, която можела да пронизва и разреже човешко тяло. Други легенди споменават, че те са притежавали сила да унищожат света.

— Което представлява още една причина да не пипаме повече това нещо, докато не разберем съвсем точно с какво си имаме работа — добави Рикардо.

— Съгласна съм — каза Саманта. — Ще трябва да оставим това на най-добрите световни физици. Те сигурно ще успеят да го разгледат

по безопасен начин и да разберат действието на тази технология.

— Нека не бързаме да викаме външни лица — предложи Дорн. — Имате ли някаква представа какво може да ни донесе този уред или всички технологии, които има тук долу?

— На нас ли? — изненада се Джак. — Надявам се, че не говориш за нашата група, а за цялото човечество.

Дорн помълча.

— Светът накрая ще види тази технология, но след като ние я патентоваме — чрез частни корпорации. Тази машина е безценна, докато за съществуването ѝ знаем само ние.

— Тук не става дума за изваждане на останки от потънал кораб — възрази му Джак. — Извънземната технология принадлежи на науката. На всеки човек в света.

— Той е прав — намеси се и Саманта. — Тук не става дума за златни кюлчета или сребърни монети.

Дорн изглеждаше замислен.

— Може би. Но за нас е твърде важно как и кога ще съобщим за откритията на света. За това говоря. Ще трябва да обсъдим много сериозно този въпрос.

Бейнс се появи откъм съседната стая.

— Нещо интересно? — попита Дорн.

— Само още няколко маси — отговори Бейнс. — И няколко скелета.

---

[1] Ден на паника на финансовата борса. — Б.пр. ↑

ГРААЛЪТ

Помещението бе доста по-малко от предишното. Джак се спря да огледа металната преграда, която се бе плъзнала в процеп в стената между две уплътнителни ленти, които се проточваха от пода до тавана. Предположи, че помещението е било последната отбранителна линия против микробите в земния въздух.

Вътре имаше няколко каменни платформи, покрити със сини матраци. Макар и почти разпаднали се, те приличаха на вид и опип на каучук или мека пластмаса. „Легла — помисли Джак. — Не са маси за наблюдение.“ Преброи десет, макар че само две от тях бяха заети. Той спря до първото, където видя висок, вече познат скелет, да почива върху разпадналото се ложе, състоящо се от тъкан, изработена от сини нишки върху шуплеста основа. Размерите на скелета не оставяха съмнение у Джак какво вижда — големият череп, празните очни ями, четирите пръста на ръцете.

— Петият ни извънземен — каза той.

— Пак е мъж. Забележи тазовата структура — обади се Саманта. — Чудя се защо не сме намерили нито една жена.

— Легендите говорят само за група мъже. Предполагам, че екипажът се е състоял само от мъже, както и нашите космически екипажи допреди няколко години. — Джак нежно избърса прахта от големия череп. — Този не е бил мумифициран.

— Това важно ли е? — попита Дорн.

— Много. Бих казал, че той е единственият оживял навремето. Последният, който е починал от вируса. Вниманието, с което извънземните са мумифицирали мъртвите си, не оставя никакви съмнения по този въпрос. Ако бяха оживели и други, те щяха да се погрижат и към него да бъде приложен същият процес на мумифициране. Явно обаче, че след него не е останал нито един жив.

Рикардо въздъхна.

— Последният мохикан...

В другата страна на залата Саманта разглеждаше втория скелет, почиващ върху подобно, издигнато легло.

— О, Боже мой! — възкликна тя. — Трябва да видите това.

Джак се приближи и видя другия скелет. Беше значително по-дребен. Главата изглеждаше с размерите на човешка. Гръдният кош бе доста по-къс. Погледът му проследи ръцете към китките...

— Пет пръста — каза Саманта.

Джак докосна черепа. Пръстите му трепнаха, когато проследи изпъкналото чело над очите.

— Това е *Хомо еректус*!

— Знам. — Гласът на Саманта трепна. — Но погледни таза. Той е женски.

Джак кимна. Нямаше нужда да разглежда подробно структурата на таза на съществото, за да определи пола му. Под последните ребра, в извивката на тазовите кости, лежеше свит малък скелет. Джак пламна. По врата му избиха червени петна. Той се приближи до платформата. Макар че гърлото му бе пресъхнало и дращеше като покрито с пясък, успя да каже:

— Тя е била бременна.

Треперещите ръце на Джак внимателно се промушиха между поедрите кости, докато достигнаха до малкия, безупречен череп и го вдигнаха с нежността, пазена за истинско, живо дете. Той разглеждаше черепа, без да пророни дума. Той имаше малка вдлъбнатина на тила, челото му не бе така изпъкнало като на майката. Джак приближи долната челюст към малкия череп. Ставите прилепнаха идеално.

— Саманта...

Джак се извърна. Забеляза сълзи в очите на Саманта.

— То е *Хомо сапиенс* — каза тя.

Генните карти, които Рикардо още държеше в ръка, започнаха да треперят. Рикардо ги запрелиства.

— Едната генна карта е от *Хомо сапиенс* — каза той. — Другите не са, макар че имат прилики помежду си. Едната може да е от *Хомо еректус*. Другата... на извънземен.

Джак обхвана черепчето, като да бе Свещеният Граал.

За него, за Саманта то представляваше точно това...

— Какво означава това? — попита Дорн. Той се приближи.

— Означава, че открихме липсващата връзка — отговори Джак.

— И че тя е... — Саманта почти не можеше да говори от възлнение — извънземен.

Джак остави малкия череп толкова нежно, като че бе направен от хартия. Рикардо прегърна Саманта, като изтриваше собствените си сълзи. Чувстваха се като току-що събудени от дълбок, безпаметен сън. Дорн стоеше неподвижен, опитвайки да осъзнае случилото се. Като че всичката влага от устата на Джак се бе събрала в очите му. Силните чувства като да бяха съсредоточени в малкото скелетче, лежащо пред него. Буря от емоции се излъчваше от малкия череп.

Не можеше да говори. Като че никой от присъстващите не можеше. Пред очите им лежеше отговорът, търсен от всички, които изследваха миналото на човечеството — самото олицетворение на дългото търсене.

Отговорът.

Въпросът, който бе тормозил толкова много хора, най-после бе разрешен. Произходът на нашия вид, тази изплъзваща се връзка с миналото, мостът между *Хомо сапиенс* и най-близките ни роднини *Хомо еректус*, скитниците, беше намерен.

— Това... Ахxxx — опита се да проговори Джак. — Не мога да повярвам. Въпреки *всичко, което научихме...*

— Открихме го — каза Рикардо. — Най-накрая го открихме.

Бейнс посочи малките кости.

— Черепът човешки ли е?

— Толкова човешки, колкото твоя и моя — отговори му Джак.

Саманта седна върху каменния под.

— Е това вече ми дойде в повече.

След няколко минути заговори и Дорн:

— Това бебе ли е всъщност липсващата връзка?

— Не — каза Джак. — Не бебето. — Той отиде до големия скелет в другия край на залата и посочи. — *Той* е липсващата връзка.

— Извънземният?

Джак лека-полека започна да идва на себе си.

— През цялото време доказателствата са ни били под носа. Но даже и аз не можех да си го представя.

Дорн почервеня.

— Да не би да има исторически документи, че извънземни са дали началото на човешката раса?

Погледът на Джак остана втрепен във високия, грациозен скелет.

— Те не са били известни като извънземни. Били са известни с различни имена в различните култури, но описанията им са все едни и същи — възкликна той, преборвайки се с хладната резервираност на учения. — Дали древните са ги наричали Блестящите, Елохим или Виракоча, легендите говорят, че тези същества всъщност са имали деца от човешки дъщери. Това не е просто неясен разказ, открит върху заровена някъде си каменна плоча. Културите и от двете страни на Атлантическия океан имат почти еднакви легенди.

— Проклет да съм!

— Тибетските, еврейските, египетските, шумерските текстове... Всички разказват все същата история. Един академски текст, „Атра Хазис“, разказва за истински генен експеримент, проведен в едно от местните племена. В него се казва, че седем жени са били вероятно оплодени с мъжка сперма. На две от децата били дадени имената Адам и Чауа, което се превежда като... Ева. Според епичния разказ целият процес е бил контролиран експеримент, предназначен да комбинира някои от качествата на „Господарите“ с тези на туземните жители.

— Уредът. Генните карти — промърмори Саманта от пода, където си седеше. — Всичко това сега добива смисъл.

— Съвсем друг разказ е намерен на шумерска плочка, която разказва как блестящите същества „правели дъщерите на хората да забременеят, за да създадат нов вид разумно същество“. В „Атра Хазис“ има друг разказ, в който се твърди, че от „кръвта“ на „Господаря“, смесена с мистериозна глина, бил създаден мъж.

— Звучи като разказа от Сътворението — каза Саманта. — Господ създал Адам, като смесил плюнката си с глината.

— Представете си само! — намеси се и Дорн. — Блестящите или извънземните, или които и да са били, са провели генетичен експеримент...

— Друг древен еврейски текст описва дете, родено от съчетаването на тези хора с туземните жители. Разказът е за Ламех, предполагаемият баща на библейския Ной. Човекът, казва се в него, бил ужасен „от странното си бебе, което изпълнило тъмната стая със светлина“. В Книгата на Енох се казва, че Ламех разбрал, че детето по-скоро приличало на излязло от утробата на, както той ги нарича, „синовете на Господ в Еден“, отколкото от неговата собствена. Той дори казал на жена си, че „Ной не е като теб и мен, защото очите му са

като слънчеви лъчи, а лицето му блести. Струва ми се, че той не е роден от мен, а от Ангелите.“

Джак започна да се разхожда до издигнатата каменна платформа.

— Знам, че звучи откачено, но като че ли всичко, което открихме, изглежда, попълва празнината и отговаря на загадката. Да предположим, че екипаж от космонавти, както хората, които ние изпратихме на Луната, някак са кацнали или са катастрофирали върху тази планета. Имали са проблеми да се адаптират към условията. Блестящите явно са били твърде податливи към земните микроби. Защо иначе ще им е бил нужен онзи уред за обеззаразяване?

— Или пък ще строят този подземен комплекс — допълни Рикардо.

— А ние вече видяхме, че съществата са притежавали технология за промяна на гени.

— Значи, в опита си да се адаптират, те са решили да се смесят с местните хора — каза Дорн.

— Да смесят гените си — поправи го Джак. — Извънземните са търсели здравината на имунната система на *Хомо еректус*. Избрали са най-добрия, най-умелия от хуманоидните типове, които са открили тук. Този с най-висок потенциал. И са комбинирали двата генотипа. Историческите разкази твърдят, че Блестящите „са взимали само най-добрите от дъщерите на хората“.

— Все пак това не е увеличило собствения им шанс за оцеляване — каза Дорн.

— Прав си — отговори Джак. — От тяхна страна това трябва да е била алтруистична постъпка. Да оставят наследство. Но то също съвпада с описанията им като добри и милостиви същества.

Рикардо коленичи до скелета на извънземния.

— Аз бих направил още една крачка напред — каза той. — Представете си, че Блестящите са знаели, че умират. Знаели са, че са безнадеждно осъдени. Но представете си, че са знаели също, че ако запазят своята ДНК под формата на мумифицираните си тела, може би някой ден, когато собствените им деца напреднат достатъчно...

— Хората ще могат да ги възстановят — тихо изрече Джак.

Групата мълчаливо премисляше възможностите. Всяка хипотеза, която би звучала невероятно откачена само преди няколко дни, сега просто изглеждаше възможна.

— Спомняте ли си пиктограмите върху устройството? — попита Джак. — Онези две преплетени линии над втория модул. Може би това не са змии. Може би те представят...

— Двойна спирала — възкликна Рикардо. — Сигурно!

— Този модул вероятно е бил използван за генноинженерните им процедури. Предполагам, че точно него са използвали, за да постигнат успешно кръстосване с туземните жители — каза Джак. — Макар да не твърдя, че Блестящите никога не са постъпвали грубо. Историческите доказателства сочат, че Блестящите са имали много жени. А потомците на тези същества, известни в някои документи като Пазителите — на иврит *Ирим* — по-късно развили силна похот към дъщерите на човека и създали доста деца.

— Което може да обясни лабораторията с гинекологическия инструментариум в съседство — намеси се Саманта.

— Предполагам, че в следващите поколения изкуственото осеменяване е било напълно изоставено. Но първоначално, за да се създаде успешно хибридна раса от двата вида, е била необходима по-сериозна генна манипулация. Тъй като тя би послужила много по-добре за съчетаването на положителните качества на двата вида, отколкото случайния процес на кръстосване — каза Джак.

— Така е станало възможно да се видят промените веднага съгласи се Рикардо. — Още в първото поколение.

— И ако извънземните са били тук достатъчно дълго, преди да умрат от вируса, да речем за времето на едно или две поколения на древните хора, което от гледна точка на репродуктивността означава около тридесетина години, те с лекота са могли не само да предадат високия си интелект под формата на гени, но също така своята мъдрост и знания, които са създали цивилизацията, такава каквато я познаваме ние.

— А те, изглежда, не са умрели твърде скоро — каза Саманта. — Сигурно са им били необходими години, за да построят целия този комплекс.

— Това обяснява внезапната поява на *Хомо сапиенс* — каза Рикардо. — Като че ли за една нощ. Без каквито и да било следи за близки еволюционни връзки с примитивните популации от *сапиенси* или *еректуси*, които са използвали груби каменни сечива.

— *Хомо сапиенс* изобщо не е еволюирал — каза Джак. — Ние сме се появили на сцената и направо сме поели управлението преди някъде около тридесет хиляди години — само част от милисекундата, сметнато спрямо времето за съществуване на нашата планета. Ние сме се размножили повече, отколкото изобщо е можело да се очаква. Унищожили сме хиляди други видове, включително и човекоподобните си предшественици. Ние вече летим. Ние впрегнахме силата на атома. Ние стъпихме на Луната. Успяхме да картографираме собствената си генетична структура. Успяхме да открием начини за борба с болестите. Никое друго същество на Земята не е успяло да осъществи тези неща. Защо е целият този напредък? Защо така бързо, ако не поради това, че внезапно ни е била дадена инстинктивна интелигентност?

— А после са ни научили да я използваме — добави Саманта.

— Тогава значи ние доказахме, че библейският Господ не съществува — каза доволно Дорн.

— Не е вярно — възрази Джак. — Всъщност доказахме съществуването на Господ. Доказахме съществуването на създател. Еволюцията отдавна ни караше да вярваме, че сме еволюирали по стечение на обстоятелствата с течение на времето. Тези кости доказват, че ние не сме вторичен продукт от случайни мутации. *Ние сме създадени!*

— Значи ще кажеш на света, че Господ е извънземен? — попита Дорн.

— По библейски казано, Господ *не е* от тази земя — каза Джак. — Никой не би оспорил това. Господ е извънземен, откъдето и да го погледнеш.

Никой не проговори след думите му.

Всеки сам се бореше със собствените си мисли. Накрая Джак заговори:

— Слушайте, достатъчно съм скромнен, за да съм наясно, че не знам отговорите на всичко. Аз вярвам в Господ. Винаги съм вярвал. И мисля, че същият Господ е създал всичко във вселената — включително и тези извънземни. Ако това всеведущо същество е решило да създаде човечеството тук, на Земята, кой съм аз, че да поставям под съмнение неговите методи?

Саманта го погледна замислено.

— Не претендирам да знам как и защо Господ е решил да благослови този свят с нашия вид — продължи Джак. — Дали това са били космически пътешественици или слюнка и пръст, единственото, което знам, е, че ние сме били *създадени*. Създадени от Господ, от нечие велико присъствие, много по-мистериозно от простата, случайна мутация.

Петимата човеци стояха мълчаливи, преосмисляйки предишните си разбирания за историята на света и мястото на човечеството в него. Дългото мълчание бе прекъснато от звуци, идещи откъм помещението на лабораторията: шляпането на боси крака по пода.

Няколко секунди по-късно Бонган, целият мокър, нахлу в помещението.

— Водата — каза той. — Покачва се!

ЕКСХУМАЦИЯТА

Черното езеро се бе надигнало на половин стъпало над резката, която Джак беше направил върху стената. Бонган им каза, че коридорът е започнал да се пълни по-бързо след силен звук. „Включването на реактора“ — досети се Джак.

— При тази скорост цялото ниво ще бъде под водата след два дни — каза Рикардо.

Сега някога спокойната повърхност се къдреше от подводни течения. Мисълта да загубят всичко това направо паникьоса Джак. Трябваше да действат бързо.

Избухна разгорещена дискусия, която продължи десетина минути. Постигането на консенсус се оказа по-лесно, отколкото си бе представял Джак. Сега пред всички стоеше една-единствена цел: да измъкнат на повърхността колкото е възможно повече от съдържанието на това най-долно ниво. В най-добрия случай експедицията имаше четиридесет и осем часа, за да изнесе всичко оттук. Тоест, ако водата продължеше да се покачва със същата бързина. Проблемите им се усложняваха от факта, че боливийците си бяха отишли, макар Джак да не беше сигурен, че би се решил изобщо да ги използва.

Решиха да изнесат предметите от най-долното ниво според важността им. Но по този въпрос възникнаха противоречия. Саманта, Джак и Рикардо стояха твърдо зад решението си да спасят скелетите и гениите карти едновременно с генератора на енергия. Дорн се съгласи с нежелание, оставяйки съдържанието на помещението, приличащо на склад за резервни части за накрая.

* * *

Построяването на системата от салове и повдигателни устройства на Рикардо отне три часа, но тя щеше да им спести ценно време в бързината да спасят колкото е възможно повече от оборудването.

— Освен това системата ще опази нещата от намокряне и счупване — каза той. — Не искам да рискувам да намокрим генератора на енергия.

Саманта и Джак чакаха търпеливо, докато Бейнс, Бонган, Антъни и Франсоа донесоха долу сандъците, в които учените щяха да пакетират внимателно плячката си.

— Още не мога да го повярвам — каза Саманта, докато снимаше положението на неродения скелет в коремната кухня на еректуса. Джак и Саманта внимателно запечатаха на снимки помещението, тъй като положението на скелетите можеше да се окаже важно при по-нататъшните изследвания. Джак скръбно постави малкия череп в меко подплатената алуминиева касета.

През цялото време той действаше като автомат. Умът му бе в мъгла. Имаше чувството, че животът му бе спрял преди пет дена, че цялата експедиция не се случва в реалността. Просто не беше възможно да му се случва това. То беше твърде щедро. *Но, о, каква сладка справедливост!* Перспективата да изгубят всичко, което бяха открили, му даде невиджани сили. Чувстваше се като мравка, обхваната единствено от инстинкта да защити племето си. Племя, което би било унищожено от наводнение, ако съдържанието на мравуняка не бъде преместено на по-високо.

Напред и назад, напред и назад!

Цели дванадесет часа Джак работи по опаковането. Челюстите го боляха, ребрата го режиха. Лекарството вече не му действаше. Той подреждаше и преподреждаше нещата, преценяваше кое ще бъде по-трудно да се прекара по водата само за да срещне отново трудности по изкачването на безкрайните стълбища. Групата беше поставила кислородни бутилки на равни интервали между нивата. Пренасянето на оборудването нагоре по стълбите бе убийствено на тази надморска височина.

Поставянето на енергийния генератор в сандък и пренасянето му по наводнения коридор отне повече време, отколкото очакваха, но мина достатъчно добре. Уредът заедно с дървената каса, която сглобиха около него, сигурно тежаха повече от триста килограма. Бейнс и Франсоа бяха направили нещо като количка от няколко дъски и гумените колела на един от газовите генератори на експедицията.

Но прекарването на реактора по водата беше съвсем друга работа. Салът трябваше да се укрепи, за да може да издържи тежкия предмет. Трябваша им два часа, за да построят допълнителни плоскости, които да стабилизират системата и да издържат тежестта. Всеки дежуреше в студената вода, за да помага в построяването на допълнителните плоскости. Човек не можеше да издържи повече от пет минути в ледената вода. Одеята и отоплителните лампи в горната част на стълбището почти не облекчаваха студа. Само напомняха на хората за острата болка, която ги очаква при следващото влизане във водата.

Когато най-накрая докараха без повече проблеми сандъка до другото стълбище, нито един от учените не смяташе, че ще може да продължи да работи.

Нивото на водата се издигаше горе-долу с постоянна скорост.

Джак си водеше бележки за колко време се покрива всяко следващо стъпало. Изглеждаше, че предвидените от Рикардо четиридесет и осем часа ще стигнат, докато Джак не забележа, че от време на време водата се покачваше и по-бързо.

Реакторът вече бе изкачен по другото стълбище. Сега машината почиваше в коридора на второто ниво. В момента никой нямаше сили да го мести към първото ниво. Саманта и Джак успяха да изнесат на повърхността сандъка, който съдържаше генните карти и трите скелета. Саманта каза, че ако спасят нещо, това все пак ще трябва да са тези кости.

След четиринадесет часа групата реши, че трябва да поспят. Умората вече им пречеше и допускаха грешки. Всеки щеше да спи по час и половина, преди да продължи работата по спешното преместване на всичко възможно на по-горно равнище.

Джак намери Саманта заспала дълбоко върху едно съвременно легло в общата палатка — точно до скъпоценния ѝ алуминиев сандък. Той я погледа няколко мига, преди да я събуди. Лицето ѝ бе изцапано с пръст и мокрите ѝ дрехи висяха до преносимата газова печка. В съня бе изчезнала цялата ѝ твърдост и упоритост. Джак вече не виждаше в

нея ужаса на академичната общност в Принстън — ужасно независимата жена, решена на всяка цена да устои на доминираните от мъже ветрове на този свят.

Той забеляза нежните къдри на кестенявата ѝ коса, малкия ѝ нос.
— Саманта. — Той я събуди с нежно докосване.

Тя скочи стреснато в леглото. Само след миг в очите ѝ отново пламна блясъка на решимостта.

— Благодаря — каза тя. — Как върви?

— Добре — отговори Джак. — Рикардо преглежда помещението с частите от крушението и измъква онова, което счита за най-важно в технологично отношение. Ако имаме късмет, ще можем да спасим десет процента от нещата там до сутринта.

— Колко е часът?

— Пет и петнадесет — каза Джак.

Саманта свали стройните си крака от леглото и нахлузи мръсните си, влажни панталони.

— Поне имаме ядрения реактор. И това. — Тя потупа алуминиевия сандък. — Винаги можем да спасим останалото с водолази.

Джак кимна. Клепачите му тежаха.

— Ето. Още е топло. — Тя го настани върху леглото. Топлината от тялото ѝ проникна в неговото като ангелска милувка. Промяната на температурата го накара да потръпне. Още можеше да усети аромата на лосиона и шампоана ѝ върху възглавницата.

Тя го бутна да легне.

— Хайде, да спиш в кош и да сънуваш грош.

— Благодаря.

— Наспи се. Някой ще дойде да те събуди призори.

Саманта се наведе и го целуна по челото.

Когато тя притвори брезента на входа зад себе си, Джак още усещаше докосването на устните ѝ. Запази това чувство.

Лунните лъчи осветяваха палатката през големия отвор за вентилация. Той се обърна настрани и се загледа през дупката към блестящата, почти пълна луна. Сенчестата ѝ повърхност изглеждаше толкова близка, като че можеше да я докосне с ръка. Видът на Джак вече бе стъпвал там. Членове на неговия род бяха пътешествали през тази тъмна бездна и ходили по повърхността ѝ. Той се изпълни с

гордост. Защо ли човечеството копнееше да достигне космоса? Защо изпитваше това неутолимо желание да изследва вселената? Защо неговият вид — *Хомо сапиенс* — бе толкова очарован от звездите през цялото си съществуване?

„Може би ние несъзнателно копнеем за своя дом — помисли си той. — Където и да се намира той...“

Тялото му се успокои в тясното легло. Платинената сфера остави бяла сянка върху затворилите се клепащи на Джак. Само миг преди да заспи, той пак помисли за луната. Нещо в нея го тревожеше. „Станал си параноик“ — каза си той тъкмо преди да заспи.

ЛУНАТА

Джак се събуди. Видя Бонган, който държеше чаша горещо кафе.
— Твой ред ли е? — попита Джак и посочи леглото.

— Не, аз съм добре. — Бонган щеше да продължи да работи.

Свити в дрехите си във влажната утрин, двамата мъже тръгнаха към разкопаната яма под бледото небе. Пълната луна висеше така ярко, както и през нощта. Купчината алуминиеви каси и дървени сандъци бе нараснала, докато Джак беше спал. Хората на Дорн подреждаха по-малката купчина.

Обеззаразяващото устройство свърши работа вместо душ. Джак изтри парата от лицето си и продължи към голямата зала. Бонган каза, че отива долу, за да помага на Саманта. Джак намери Рикардо да инструктира Антъни да внимава една от касите да стои винаги изправена.

— Изглеждаш изтощен — каза Джак.

Очите на Рикардо бяха издути от умора.

— Пропусна най-голямата атракция — каза той. — Избутахме онзи проклет реактор до това ниво. — Той показва голяма каса, която се намираше до преддверието на залата — След няколко минути ще го изкараме на повърхността.

Рикардо хвана колана на панталоните си и ги вдигна нагоре.

Джак го гледаше с усмивка.

— Знам — каза Рикардо и позатегна колана си. — Но позволи ми да те уверя, че тази принудителна диета ще приключи, щом се измъкнем оттук.

— Вечерята е от мен — усмихна се Джак. Той остави чашата си върху дългата каменна маса. — Докъде е стигнало нивото на водата?

— Още е под лабораторията. Но се издига много по-бързо. Успяхме да измъкнем само две каси с оборудване от склада. — Главата му клюмна от умора. — Не мисля, че имаме повече от четири часа до наводняването на цялото ниво.

— По дяволите — възкликна Джак, докато търсеше нещо сред разхвърляните кутии. Намери фотоапарата си и няколко филма. — По-

добре да довършим фотодокументирането. Поне да снимаме колкото можем повече.

Докато слизаха и зареждаше филма, Джак каза на Рикардо, че трябва да започнат със снимането на каменните стени с йероглифите, които ограждаха поставката на ядрения реактор от три страни.

— Сигурен съм, че онези надписи са указания. Може би са най-важното нещо, което можем да спасим.

Рикардо се съгласи.

Минаха покрай Саманта и Бонган, които бутаха нагоре по стъпалата един сандък. Въпреки мокротата и умората се виждаше, че Саманта се тревожи.

— Нямаме много време — каза тя.

— Знам.

Джак се поинтересува къде са останалите членове на групата.

— Дорн е на повърхността — каза му тя. Не беше виждала Бейнс или Франсоа от часове.

Джак и Рикардо преплаваха потопения под водата коридор със сал. Водата се бе надигнала сериозно. Джак успя да слезе от сала, без да се намокри в леденото езеро. В помещението на лабораторията той измери набързо светлината и настрои фотоапарата си. Направи няколко общи снимки, преди да смени обектива за серия от подробни снимки отблизо. Надяваше се, че с помощта на компютри ще може да бъде преведен целият стенопис.

— Добре, че поне реакторът е с инструкции — каза Рикардо. — И без това сме достатъчно объркани от всичките тези технологии, а с него вече не става дума за холограми, а за ядрени реакции.

— Разбирам какво искаш да кажеш — отвърна Джак. — И точно затова ще направим реактора публично достояние при първата възможност. Изобщо не ми пука какво мисли Дорн.

— Съгласен съм, *амиго*. Това нещо е като Кутията на Пандора. Особено ако попадне в нечисти ръце.

Джак си намери място, откъдето светлината от светкавицата на фотоапарата нямаше да замаже някои от фините гравюри. За всеки

случай засне още една лента, като използваше само светлината от стените на помещението. После прибра пластмасовата кутийка с изснимания филм в джоба на ризата си и хвърли последен поглед на четирите гравирани знака — големите символи, които бяха гравирани и върху модулите на самата система.

— Какво има? — попита Рикардо.

— Този, последният символ — показа Джак. — Не ти ли напомня на нещо?

Рикардо се приближи и се вгледа. След няколко секунди поклати глава.

— Двете сфери, разделени с линия, могат да означават ядрения процес.

— Възможно — каза Джак. — Но какво мислиш за триъгълниците около кръга, които са изписани над тях. Не ти ли прилича на символ за опасност?

— Би могло да бъде.

Но защо ли му изглеждаше толкова познат?

— Моят бележник още ли е тук?

— Не съм го пренасял.

Джак беше оставил обвития си в кожа бележник в херметично затворената стая, след като бе скицирал положението на скелетите. Рикардо надникна неспокойно през рамото му. Накрая Джак намери поизмачкано фотокопие с някакви тибетски надписи. Пръстът му проследи скиците на различни фигури.

— Знаех си!

— Същият символ ли е?

— Не. Но твърде, твърде близък. — Джак надникна в другото помещение. — Ела.

Приликата шокира и двамата.

Джак прилепи фотокопието до стената, точно под четвъртия символ.

— Китайски ли е? — попита Рикардо.

— Тибетски. — Написаното приличаше на малко усложнена версия на йероглифа върху стената. — Стори ми се любопитен, защото бях виждал същия символ върху някои аймирски плочки.

— Какво представлява?

— Това е тибетската дума за Армагедон — каза Джак.

Той посочи символа върху стената. Същият бе гравирен върху четвъртия модул на реактора, който се намираше най-близо до основата на машината.

— Това прилича както на тибетския, така и на аймирския символ за края на последната ера. Краят на света. Изглежда, че също така изобразява и ядрен процес.

Рикардо пристъпи тревожно.

— Всъщност какво искаш да кажеш?

— Че единият от онези модули може да е нещо, което не бихме желали да включим... — Джак се изправи бавно и прибра листа. — Никога...

Джак специално запечата върху последните няколко снимки четвъртия символ.

— Достатъчно — каза накрая той.

Рикардо се изправи.

— Добре. Да се махаме! Всичко тук е достатъчно тревожно и без да говорим за края на света. Освен това тази нощ имаше пълнолуние — каза той. — И аз не се чувствах никак добре.

Джак нагласи каишката на фотоапарата върху рамото си. Пред очите му непрекъснато изникваше образът на луната, която блестеше дори по-силно от утринното слънце. *Защо това го тревожеше толкова?*

Той мина покрай трите маси в предната част на лабораторията и внезапно спря.

— Точно така!

— Какво е така?

— Затова тази проклета вода се изкачва толкова бързо.

Джак накрая разбра защо нивото на водата се издига по-бързо. На два пъти през всеки сезон привличането на Луната се прибавя към постоянното гравитационно поле на Слънцето, като по този начин приливът става доста по-висок. Точно един такъв прилив сега се опитваше да ги заклеши в течния си гроб. Поради високия пролетен прилив нивото на водния пласт се надигаше. Слънцето и Луната

заедно действаха за разхлабването на преградите и увеличаването на налягането върху и без това напрегнатите стени.

Докато двамата мъже бързаха, като се промъкваха покрай купчините оборудване в складовото помещение на подземния комплекс, Рикардо се ругаеше, че не е взел под внимание този толкова обикновен феномен. Подът беше потънал под тънък слой вода.

— Стълбите вече са под водата — каза Джак.

Звукът от пляскането на стъпките им отекваше от стените и заглушаваше непрекъснатия звън от капките, изтичащи през цепнатините между камъните на масивната южна стена. Малки вълнички вибрираха по тънкия воден пласт на пода. Джак бе разтревожен и не намали ход. Учените почти бяха пресекли помещението с частите, когато чуха трясък.

— Какво е това? — изкрещя Рикардо.

През коридора с рев се понесе силен вятър. Звукът му повиши адреналина в тялото на Джак. Той се обърна, но нямаше време да отговори. Пенещата се водна стена се нахвърли отгоре им, като премяташе металните листи.

ПРОБИВЪТ

Последната от четирите алуминиеви каси се плъзна в камиона. Саманта настояваше хората на Дорн да работят внимателно. Без изобщо да подозират за скъпоценния товар в тях, хората, които бяха докарали останалата част от оборудването им от мястото на катастрофата, работеха с невнимателно безразличие. Всяка алуминиева каса съдържаше тялото на един от извънземните. Саманта прочете големите печатни букви, които бяха изписани отстрани на касите: СОБСТВЕНОСТ НА „ХЕЛИКС КОРП.“

Предполагаемата собственост не ѝ се нравеше.

Но поне поочуканата каса, в която тя опакова скелетите на женския *Хомо еректус* и скъпоценното бебе-хибрид, бе нейна, от експедицията в Мали. Вече натоварена на друг камион, тя се намираще до касата, която съдържаше нейния скелет на извънземния.

Тя приближи до разкопаната яма. Дървеният сандък, в който се намираще ядреният генератор, щеше да бъде издърпан от ямата с помощта на един от камионите. Закрепени за стоманен винкел, две дебели въжета се проточваха надолу към мрежа за товари, която бе обгърнала сандъка като италианска шунка.

— Внимавайте с това — извика Саманта.

Сандъкът се повлече по наклона на ямата. Саманта никога не би се съгласила да го местят толкова бързо, но Дорн нямаше търпение да закрепил здраво реактора в камиона, макар че засега над машината не бе надвиснала никаква непосредствена опасност. Той викаше командите си откъм ямата като филмов режисьор. На повърхността хората му изправиха сандъка и един от камионите се приближи към него на заден ход.

— В пълна безопасност е — радостно каза Дорн.

— Водата заля ли третото ниво? — попита Саманта.

— Не съм слизал там. Но не мисля.

— Добре — каза тя. — Отивам за следващия товар.

Тя заслиза по стълбите.

— Чакай. Ще дойда с теб — извика ѝ Дорн.

Обеззаразяващото устройство се изключи, когато Саманта и Дорн бяха на около двадесет метра от него. През парата изскочи Бейнс и почти се блъсна в тях. Изглеждаше по-мокър, отколкото устройството би го навлажнило.

— Източната стена... се пропука — изрече задъхан той.

— Пропукала се? — Стомахът на Саманта се сви.

— Цялото трето ниво го няма! Второто ще се наводни след минути.

— Боже мой! — възкликна Дорн. — Къде са останалите?

— Франсоа е мъртъв — отговори Бейнс. — За другите не знам.

Саманта се чувстваше като стегната от огромен питон.

— Джак и Рикардо?

Бейнс дишаше тежко.

— Те бяха долу в лабораторията и снимаха.

— Но това е на трето ниво. — Саманта изгледа двамата мъже, а после ги бутна встрани и тръгна напред.

Дорн я хвана за ръката.

— Не можеш да направиш нищо. Освен да убиеш и себе си.

— Може да са в капан долу.

— Много е опасно — каза Дорн. — Можем само да се надяваме, че ще успеят да се измъкнат нагоре.

— Да се надяваме не е достатъчно — възрази тя. — Отивам да ги търся.

Тя се дръпна от ръката на Дорн, освободи се и хукна по коридора.

— Саманта!

Тя спря и се извърна. Дорн я гледаше умолително.

— Моля те! Не прави това. Ще изпратя долу някой друг!

Тя погледна по тунела към голямата зала, а после отново към Дорн.

След това изтича през обеззаразяващото устройство.

Джак усещаше, че дробовете му горят. Болката разкъсваше синусите му. Гърлото му гореше. Ушите му бяха заглушени от

подводния хаос, тялото му измръзнало от ледената вълна, която го бе обгърнала. Водите го блъскаха като пън в скали.

Трябва да дишам!

Ръцете на Джак затърсиха из водата. Къде беше повърхността? Нуждата да диша скоро щеше да го победи.

Трябва да дишам!

Той се блъсна в нещо твърдо. Отсрещната стена?

Джак усети, че се издига. Миг по-късно приглушените шумове се превърнаха в рев, когато ушите му излязоха над водата. Повърхността! Дробовете му молеха и той вдъхна кислород миг преди студеният свят да го погълне отново. Но сега можеше да мисли. Два удара на силните му крака и главата му отново излезе на повърхността. Купища останки плуваха в развълнуваната вода. Вдясно от себе си Джак забеляза някаква глава, която подскачаше във водовъртежа.

— Рикардо!

Джак се закашля. Дробовете му избълваха вода. Главата се обърна. Лицето на Рикардо бе преbledняло под мократа коса.

— Жив съм — каза той и с усилие подаде ръка.

Джак доплува до него, докато водата се издигаше в огромната складова зала. Минавайки покрай островчета метал и плаващи жици, Джак успя да го сграбчи за яката.

— Добре ли си? — извика той.

Рикардо кимна над въртящата се водна повърхност. Джак опита с крак дълбочината и намери дъното. Приятелят му също успя да се изправи. Водата се вдигаше бързо.

Рикардо посочи към изчезващия отвор, който водеше към стълбите.

— Изходът е натам!

* * *

Саманта се плъзна по четири стъпала. Главата ѝ се удари на два пъти в ръбовете им, преди да успее да стане и да изтича по останалите стъпала към по-ниското равнище, като прескачаше по две. Под себе си чу заглушен шум. В края на първото стълбище тя притича покрай помещението, където бе открила Джак и холограмата. Спря до

назъбения отвор, пробит в стената на коридора. Когато се вмъкна вътре, звукът от надигащата се вода се превърна в рев, отекващ още по-силно от стените. Тя продължи надолу по следващото хлъзгаво от водата стълбище.

Тичаше и се молеше. Тичаше и се молеше. *О, Господи, моля те...*

Повтаряше трите думи непрекъснато, без да продължи след „*моля те*“.

Но Господ сигурно знаеше какво иска да му каже.

Джак преплува под отвора на входа миг преди Рикардо. Силното течение го дръпна към коридора, където оставяха сала. Някога спокойното езеро се беше превърнало в бърза, подводна река. Водата, изглежда, пълнеше кухините на запад от тях, помисли си Джак. Плуваше бързо. Над рева и ударите на метални предмети в камъка той чу вика на Рикардо зад себе си.

— Стълбите!

Двамата мъже се носеха към стълбището за второто ниво. Течението ги влачеше по-бързо, отколкото Джак бе очаквал. Ръцете му загребваха водата със силни движения. Държеше главата си над водата, търсейки сред този хаос стълбището. Не можеше да си позволи да го пропусне. Нямаше начин да се бори с течението дълго.

Краката му горяха от студа. Дрехите му като че бяха петдесеткилограмови окови. Течението го изравни с отвора към стълбището, но то беше все още на два метра пред него. *Ритай!*

Джак потопи глава във водата и протегна ръце към стъпалата. Пръстите му докоснаха камък. Той отвори очи, но не виждаше нищо. Едната му ръка се опря върху сухо стъпало. Погледна от водата тъкмо навреме, за да се хване за другата стена на отвора. Пръстите му стиснаха здраво и изтеглиха тялото му от течението.

Зад него Рикардо пляскаше бясно с ръце и се приближаваше бързо.

— Ритай! — извика му Джак. — Ритай с краката!

Облегнал гръб към стената за опора, Джак протегна ръка. Успя да вкопчи пръсти в рамото на Рикардо в мига, когато минаваше покрай него. Силата на течението едва не го дръпна отново във водата. Той

заби пръстите на свободната си ръка в една цепнатина между камъните.

— Плувай, Рикардо... Не мога... да те удържам.

Рикардо бе понесен от течението покрай Джак, покрай отвора към стълбището. Той потопи глава във водата и се опита да се върне, като загребваше със свободната си ръка. Течението дърпаше неумолимо Джак надолу по стълбите. Той стисна зъби и се опита отчаяно да издърпа приятеля си. Мускулите му трепереха.

Не можеше да го удържа повече.

Умът му осъзна ужасния факт за част от секундата. Трябваше да реши дали да пусне стената или приятеля си. Нещо вътре в него се молеше да живее, но се подчини на много по-могъщата сила: верността към приятеля. Нямахше да го пусне. Тялото му се плъзна с още едно стъпало по-надолу. Пръстите му се откачиха от стената. Може би щяха да успеят да преплуват обратно, когато нивото се запълни или течението се забави, реши Джак.

Тогава усети, че две ръце сграбчват яката на ризата му.

Саманта се облегна с цялата си сила върху стълбите, дърпайки Джак обратно към безопасното място. Ботушите ѝ се плъзгаха по мокрите стъпала, но той успя да стъпи и да се задържи. Рикардо уви ръка около коляното на Джак, за да се издърпа, и също падна върху стълбите.

— Какво стана? — изкрещя Саманта.

— Може би силен пролетен прилив, съчетан с разместваното от експлозията. — Джак започна да масажира ръцете си, за да им възвърне чувствителността. — Сигурно се е скъсала стената, която е преграждала пътя на подземното течение. Само след минути целият този комплекс ще бъде под водата.

— Тогава да се махаме бързо — каза тя.

Тримата учени бяха стигнали докъм средата на голямата зала, когато Джак чу някакъв приглушен глас. Той спря.

— Чухте ли това?

— Звучеше като стон — каза Саманта.

— Иде оттам. — Рикардо посочи към малък алков зад група огромни подпорни колони.

Зад купчина разопаковани каси и боклуци намериха Бонган.

Косата му бе потъмняла от кръв, която се съсирваше по главата и врата му като червен сироп. Опита да се изправи, но Джак го задържа легнал.

— Не мърдай, Бонган. Ранен си.

— Трябва да излезем — изхриптя Бонган.

Саманта огледа главата му. Откри осемсантиметрова рана зад лявото му ухо. Кожата се бе разкъсала, образувайки две подутини между покритата с кръв коса и черепа.

— Изглежда доста дълбоко — каза тя и притисна раната. — Но не се бой, ще те измъкнем оттук веднага щом успее да спре кървенето.

— Не! — Бонган се обърна настрани, опитвайки се да стане. — Няма време.

— Има време — каза Джак, като поддържаше главата му.

Рикардо зърна ризата на зулуса над корема — белия памучен плат беше напоен с кръв. Той леко я вдигна към гърдите и изтри кървящото място с ръкава си.

— Това е изходна рана — каза Рикардо. — Бонган е бил застрелян.

— Как така застрелян?

Джак усети, че му прилошава. Зулусът продължаваше да се бори. Пръстите му се опитваха да хванат нещо между два от големите сандъци.

— Какво има? — попита Джак.

Рикардо бутна настрани сандъците и вдигна дълъг кабел.

— Детонаторен кабел — каза той.

— Какво става, по дяволите! — Джак крепеше с мъка главата на Бонган в скута си. — Какво се е случило?

Саманта и Рикардо започнаха да проследяват кабела, който се извиваше сред отпадъците.

— Мамка му — възкликна Рикардо.

Кабелът свършваше с малки пакетчета, поставени в основата на три от поддържащите колони. Точно под една от тях лежеше сред локва кръв мъртвият Франсоа.

Рикардо огледа пакетчетата, скрити под оборудването на експедицията. Кубчета сив експлозив бяха поставени в основата на колоните. Малка пластмасова кутия с екранче от течен кристал бе прикрепена към всяка от раниците с черна лепенка. На екранчето беше изписано 000:00.

Уредите приличаха на детонатори.

— С-4 — каза Рикардо. — Закрепен към подпорните колони.

— Експлозив?

— Достатъчен, за да разруши цялата зала.

* * *

Джак и Рикардо се запрепъваха към ъгъла, прехвърлили ръцете на Бонган около раменете си. Дробовете им бяха като запушени от паниката, сякаш някой им беше изкарал въздуха със силен удар. Във входния коридор не се виждаше светлина отникъде. Пред тях Саманта притича покрай йероглифите, които се намираха близо до входа, и се спъна в купчина камъни, препречващи коридора.

Джак се изкатери след нея, оставил замаяния зулус на грижите на Рикардо. Входът беше напълно затворен. Облегнат на високата купчина, Джак погледна през праха, който танцуваше в лъча на фенерчето. Саманта мълчеше. В слабата светлина той видя как лицето ѝ се изчервява и по врата ѝ като ален бръшлян плъзват петна. Чуваше се тежкото ѝ дишане.

— Май ни видяха сметката — процеди Джак.

ВХОДЪТ

Дорн наблюдаваше как един от камионите, снабден с метално гребло отпред на бронята, избутва последните купчини червеникава пръст в ямата на разкопките.

Той тихо си прошепна:

— Съжалявам, Саманта.

Не можеше да направи нищо друго. Тя щеше да умре под земята с Джак. С мъжа, когото с мъчителна яснота му беше показала, че още обича.

— Беше неизбежно — промърмори Бейнс.

Дорн се обърна към него.

— Тази щеше да ни създаде доста трудности, дявол да го вземе — продължи Бейнс хрипливо в опита си да го успокои. — А това, че ще се разправим с Джак сега, а не по-късно, според мен ни идва просто като коледен подарък.

Дорн усети дълбоко удовлетворение само при споменаването за смъртта на Джак. Духът му се повдигна.

— Потегляме веднага, щом можем — каза той. — Задействай детонаторите.

Бейнс тръгна към камиона.

Дорн гледаше как последната купчина червеникава пръст се изравнява с околния терен. За миг, когато Бейнс каза, че третото ниво се е пропукало, Дорн усети, че всъщност всичко може да се подреди. Джак и Рикардо щяха да загинат напълно случайно, с добронамерената намеса на природните сили, спестявайки му по този начин усилията. Знаеше, че Джак никога няма да се съгласи извънземните придобивки да се използват за печалба. С изчезването му щеше да се наложи само да убеди Саманта колко е важно да се запазят в тайна откритите технологични придобивки.

Само че тя се върна заради онзи.

Може би така е по-добре, помисли Дорн. Макар че загубата ѝ го нараняваше повече, отколкото беше очаквал.

Той пое дълбоко дъх. Свежият въздух прочисти главата му.

Поне собствената му съдба бе осигурена. В дървената каса върху платформата на добре въоръжения камион се намираше *Източникът*. Устройство, което щеше да го превърне в най-могъщия човек на света. След няколко седмици едва ли ще останат никакви следи от разкопаването тук. А през това време той отдавна ще е напуснал Тиахуанако.

Саманта погледна унило към струпаните пръст и камъни.

— Но защо? — попита накрая тя. — Какво, по дяволите, прави той?

— Дорн знаеше, че ние никога няма да се съгласим да запазим в тайна технологиите. Всяка от неговите корпорации, занимаващи се с модерни технологии, има възможност да ги проучи и по този начин да натрупа трилиони.

— Продадени сме, приятели — обади се Рикардо, който все още се занимаваше с Бонган.

Саманта започна да трепери.

Джак бе я виждал такава и преди. Разтърсена от ярост.

— Те вероятно са имали намерение да вдигнат във въздуха целия комплекс, щом успеем да извадим оборудването — продължи Джак. — Което значи, че изобщо не е имало никакъв шанс Дорн да е възнамерявал да даде някаква гласност на намерените технологии. Независимо от нашето решение.

Саманта прехапа долната си устна. Сините ѝ очи гледаха право пред нея. Като че ли сапфирените лазери на погледа ѝ можеха да изпепелят купчината пръст и камъни.

— Това копеле! Ами какво ще правим сега?

Джак чукна по камъните.

— Няма да излезем оттук.

— Но това е единственият изход — възрази Саманта.

— Не. Това е вход. А египтяните и майте са строили скрити изходи в точна звездна алиенация с входовете. Пред нас е същата архитектура. И тук е използвана същата техника. — Той се обърна и погледна към дъното на коридора. — Трябва да има друг изход оттук.

— И къде би могъл да е той? — попита Рикардо. — Никой от нас не е забелязал такова нещо.

— Както казах, той може да е скрит. Но тук всичко трябва да е било построено точно математически в съответствие със същия принцип на прецесията.

— Нямаме много време — каза нервно Саманта. — Може би час. Не повече. След това всичките три нива ще бъдат наводнени.

Джак пресмяташе наум. Накрая изрече мислите си на глас.

— Изходите са били съобразени с входовете, в съответствие с четирите основни посоки — каза той. — Щом като пролетното равноденствие е показвало входния коридор, мога да се надявам, че есенното равноденствие разкрива изходния коридор.

Той се изкатери и се спусна по купчината.

— *Да се надяваш?* — попита Саманта. — Не ми звучиш да си чак толкова сигурен.

— Надеждата — отвърна ѝ Джак — е единственото, което имаме в момента.

ПЕТА ЧАСТ

АНАЛИЗИ

Макфадън нервно прелисти списание „Космополитен“, което беше взел от бюрото при рецепцията на Оперативната дирекция. Под слабото осветление на заседателната зала все не успяваше да открие статията, която го интересува — за новите техники, които гарантират най-силния оргазъм в живота на жената. Прибра го обратно в чантата си. Щеше да си го занесе у дома, макар да се съмняваше, че през следващия месец ще има възможност да осъществи някакъв умопомрачителен „О“.

Четенето на женски списания се беше оказало златна мина за него — нещо като Библия. Макфадън винаги твърдеше, че било като да притежаваш бойните планове на другия пол. За да има успех, любовникът трябва да държи пръста си върху пулса на модерната жена. Той беше развил този навик след обучението си за агент, където ги учеха, че единственият начин да се предвидят действията на противника, е като настроиш мисленето си в съответствие с неговото.

Той отпи от студената вода, която беше му донесла секретарката на Райт в картонена чаша с формата на камбана. После сведе поглед и забеляза, че в бързината да докладва на директора за последните сателитни наблюдения, под мишниците на светлосинята му риза бяха избили две влажни петна. Започна да облича блейзъра си, когато Райт излезе от своя кабинет.

* * *

Върху два от екраните на стената се появяваха различни картини, снимани от шпионските спътници през последния час. Поток от данни бе зареден в суперкомпютрите, които от своя страна поставяха задачи на по-малки процесори, анализиращи специфичните характеристики на всеки бит информация, който пристигаше в Управлението. Пръстови отпечатащи, доклади от наблюдения, сателитни снимки и

данни, компютърни записи: всичко се разпределяше на множество процесори, които обработваха данните със съответния софтуер.

— Увеличи това — каза Райт.

Черно-белите снимки бяха обработени и изчистени по цифров път. Служителят, отговарящ за аудио-визуалната система, увеличи района около голям дървен предмет, завързан здраво в каросерията на един от камионите в Тиахуанако. Макфадън посочи към увеличеното изображение на сандъка.

— Нашите аналитици смятат, че това създава магнитния сигнал — каза Макфадън.

Двама специалисти по ядрена физика бяха обяснили на директора реакцията и магнитните полета, които се появяват при модерните експерименти с контролирани ядрени реакции — същото магнитно поле, което бяха започнали да записват, когато дървената каса бе извадена от ямата.

— И ти твърдиш, че този уред е зареден? — попита Райт. — Или поне в момента работи?

— Така изглежда, сър. — Макфадън подаде две снимки на помощника на директора, който ги предаде на служителя по аудио-визуалната техника.

След секунди един от мониторите показва резултатите от електромагнитния анализ.

— Обикновено не се записва никаква извънредна магнитна промяна, освен слабото поле, което излъчват всички предмети. В този случай обаче можете да видите силно магнитно поле около дървения сандък — поясни Макфадън. — Контролирано магнитно поле.

— Това важно ли е за ядрената реакция?

— Да, сър. То създава ограничено поле, нещо като магнитна кутия, в която ядрените реакции могат да протичат, без да разтопят апаратурата около себе си. — Макфадън обясни, че в съвременните установки за ядрени реакции се използват огромни магнити с размерите на камиони, за да бъдат създадени такива магнитни полета. — Което прави онова, което се намира в този сандък, още по-подозрително. Нашите ядрени инсталации, както и руската установка „Токамак“ се помещават в огромни сгради. Предметът в този сандък не може да е по-голям от стандартна бойна глава. Точно затова

аналитиците смятат, че това може да е някакво ново тактическо оръжие.

Райт изглеждаше разтревожен.

— Нова тактическа ядрена глава?

— Да, сър. Но различна от всичко, каквото сме виждали досега.

— Макфадън прелисти още няколко документа, докато намери температурните данни от последното преминаване на сателита. — Нямаме данни за каквато и да било температурна промяна, която да ни дава повод да предполагаме, че става дума за гореща ядрена реакция. Смятаме, че си имаме работа с нещо съвършено ново — може би студена реакция.

— Студена реакция ли?

— Или това, или този уред е екраниран, за да не излъчва топлинни сигнали.

Райт престана да се разхожда и прекара ръка по мраморната повърхност на масата.

— Искан на бюрото си план за непредвидени ситуации веднага. Искан това нещо да бъде конфискувано.

ТРЪГВАНЕТО

Лагерът кипеше от дейност и палатките се свиваха като паднали парашути. През последния час Пиърс наблюдаваше групата на Дорн — сега тя се състоеше от седмина мъже, които запълваха ямата на разкопките и опаковаха всичко. Нито Пиърс, нито Милър бяха видели да се появяват отново тримата учени. Дорн явно ги бе прибавил към увеличаващия се списък с трупове. Южноафриканецът беше разтревожен още след убийството на боливиец, когато разшири охранявания периметър и въоръжи доста по-тежко хората си.

И Дорн, и групата за анализи във Вирджиния бяха заинтересувани от нещо, което се намираше в големия дървен сандък в каросерията на водещия камион. Пиърс погледна през по-голям увеличител, но успя да различи върху сандъка само обикновен транспортен надпис ДМТ, представляващ инициалите на притежавана от Дорн компания за международни превози.

Милър, който наблюдаваше сателитния им приемател в джипа, се приближи с разпечатка.

— Точно както си мислеше — каза той. — Като че ли ще се задействаме. Макфадън иска да се свържем с АБН.^[1]

Пиърс свали бинокъла.

— С АБН ли? Той подиграва ли се?

— Вирджиния събира Специалния отряд, но те няма да бъдат в района преди двадесет и четири часа. Казват, че АБН е единственото възможно подкрепление, което можем да използваме.

— Възможно... — изсмя се Пиърс. По-скоро би предпочел да бъде подкрепен от още един агент на Управлението, отколкото от стотина служители на АБН — типове от вида Рамбо, които провеждаха мисиите си с грубостта на викинги или манааци.

— Трябвало да се свържа веднага с командващия на АБН за региона — каза Милър.

Пиърс сви рамене.

— Поне няма да си седим все тук върху задниците.

Големият дървен сандък почиваше стабилно в каросерията на първия камион. От процепите между дъските се излъчваше бледо синьо сияние и се отразяваше в очите на Дорн. Вътре в сандъка ядреният реактор и четирите му модула чакаха инструкции от групата изследователи, които Дорн вече бе привикал в частния си инженерен комплекс в Кейптаун. Той прекара пръсти по въжетата и за трети път провери възлите. Уредът в сандъка бе най-голямото съкровище, намирано някога от човечеството — най-безценната машина на света. Машина, която щеше да изстреля собствените му фирми на светлинни години пред всички други в областта на генната терапия, ядрената енергетика и изобщо инженерната мисъл. Неговата фирма щеше да патентова първия в света реактор за студена ядрена реакция. При това такъв, който може да изпълнява различни функции. Мисълта за предстоящите възможности предизвика усмивката му.

Бейнс се появи откъм дългата сянка на пирамидата Акапана.

— Зарядите са включени. — Той погледна часовника си. — След двадесет и пет минути. Независимо дали са под или над водата, те ще се взривят.

— Всяко от устройствата ли се включи? — Дорн имаше доверие в качеството на системата за дистанционно взривяване, която бе продал с доста добра печалба в Средния изток.

— Всичките шест — отговори Бейнс. — Можеш да ми вярваш. Когато онези заряди избухнат, и трите нива ще станат на баница. Никой в скоро време няма да изкопае нещо необичайно.

— Какво става с хеликоптера?

— Още не е готов. Нашите хора в Бразилия казват, че поправката му ще отнеме поне един ден.

— Кажим им, че ми трябва по-бързо. Искам да бъда в Порто Алегре довечера.

— Добре — отвърна Бейнс.

— Качвай се тук с Антъни. Не искам никой друг в близост до устройството. Разбра ли?

Бейнс хвърли автомата си М-5 в кабината на камиона.

— Ще е по-добре пазен от съкровищата на английската кралска корона.

— Добре. Защото тази проклета машина е по-ценна от тях каза Дорн. — Много по-ценна.

---

[1] Агенция за борба с наркотиците. — Б.пр. ↑

ЕКСПЛОЗИЯТА

Водата течеше по пода на голямата зала. Първото ниво беше започнало да се изпълва.

— Нямаме и час на разположение — каза Саманта. Откъм преддверието в залата навлизаха потоци вода.

— Нямаме дори и половин час — обади се Рикардо. — Детонаторите са включени.

— Какво? — Джак остави Бонган облегнат върху един дървен сандък, приближи се до Рикардо и коленичи край пакетите с експлозивни около едната от колоните. Екранчето, което преди показваше 000:00, сега отчиташе назад от 024:52.

— Можем ли да го дезактивираме? — попита Джак.

От гърлото на Бонган излезе хриплив стон. Той успя да поклати глава.

— Пипнеш ли... избухва...

— Сигурно — каза Рикардо. — Пък и аз не съм специалист по експлозивни.

Саманта дойде до тримата мъже. Подът вече бе зелят с няколко сантиметра вода.

— Надявам се да си прав за онзи изход.

— Хайде — каза Джак, борейки се да изправи на крака Бонган.

Зулусът поклати глава.

— Ще ви бавя...

— Идваш с нас. Махаме се оттук.

Бонган стоеше неподвижно. Главата му бе увиснала.

Слабият мъж тежеше много повече, отколкото очакваше Джак, но все пак той успя да се промъкне по коридора, прехвърлил тялото на Бонган върху рамото си. По гърба на Джак се стичаше лепкава течност. Бонган кървеше силно от раната в стомаха. Джак тъкмо щеше да признае, че не знае колко още ще издържи да го носи, когато Рикардо извика, че е стигнал края на прохода.

Часовникът на Рикардо бе като божия благодат. Не само заради калкулатора му, но и заради вградения компас, който ги насочваше

точно към прохода, построен на 22,1 градуса в посока запад-северозапад. В края на коридора Рикардо помогна на Джак да подпре Бонган на стената. Зулусът беше изпаднал в безсъзнание.

— Той се нуждае спешно от помощ — каза Рикардо.

Джак вдигна лоста, който бяха взели от разхвърляните инструменти в голямата зала, и удари с него по стената. Вибрациите разтърсиха ръцете му и накараха мокрото му и измръзнало тяло да потрепери.

— Камък е! — каза Джак.

Според изчисленията му този запушен коридор се намираше в точна звездна алиенация с есенното равноденствие. Джак беше убеден, че стената трябва да поддаде — точно както стените към другите тайни проходи. „Изходът трябва да е тук“ — помисли той.

— Опитай отново — каза Саманта.

Двата стоманени зъба на лоста свалиха тънък пласт мазилка и отскочиха от камъка под нея.

— Изглежда масивна — каза Джак, объркан още повече от факта, че водата започна да нахлува и в този коридор.

— Отново! — извика Саманта.

Джак вдигна отчаяно лоста. Този път удари високо над главата си. Зъбците се забиха дълбоко в мазилката, почти на метър над раменете му. Той дръпна лоста. Мазилката изпопада върху пода.

— Това е! — изкреця Саманта.

Джак удари отново, като този път успя да пробие отвор колкото юмрук в стената. Рикардо му помогна да освободи лоста. Още мазилка падна върху десетината сантиметра вода, която вече покриваше пода. Джак протегна ръка към отвора. Усети лек ветрец.

Скритият проход започваше на около два метра и половина над пода, като че ли изходът беше строен наистина само за краен случай. Джак доразби мазилката. Отворът приличаше по-скоро на прозорец, отколкото на врата.

— Добре, да вървим — каза накрая той.

Рикардо и Джак преплетоха ръце, за да може Саманта да стъпи върху тях, и я повдигнаха към отвора. Тя освети пространството с фенера си. Плоски каменни блокове оформяха тясна стая. В задната стена имаше вертикален отвор, по-нататък се виждаше тясна каменна стълба, която изчезваше в тъмнината.

— Стълби! — извика тя.

— Хайде, Бонган! Трябва да ми помогнеш!

Рикардо отиде до стената и пое Бонган под мишниците. Двамата го вдигнаха към отвора, но ръцете му висяха неподвижно. Саманта се опита да го хване за яката на ризата. Бонган се бе отпуснал тежко. Джак усещаше, че ще го изтърве.

— Да опитаме по-отдолу. С последни сили Джак започна да повдига човека, хванал го през кръста, когато Рикардо се обади:

— Той е мъртъв, Джак.

Джак подпря Бонган до каменната стена. Извади ръцете на зулуса от надигналата се вода и ги постави в скута му. После развърза кожения гердан от врата му и го прибра в джоба си. Щеше да се опита да съобщи на семейството му. Затвори с длан клепачите върху безизразните вече очи на зулуса.

Джак прескачаше стъпалата през едно, но стълбището изглеждаше безкрайно. Изкачваха се вече шест минути. Вече останал почти без дъх, той смяташе, че досега трябваше да са излезли на повърхността.

— Виждам нещо напред — извика Саманта.

Джак вдигна лъча на фенерчето от стълбите пред краката си и го насочи към тъмнината. Блясъкът освети грапава стена отгоре. Той изкачи още няколко стъпала. Онова пред тях не беше стена.

Фенерчето на Джак освети корени на огромно дърво, които препречваха прохода. Приличаха на гъста и дебела мрежа. Таванът се бе напукал от корените, а стъпалата бяха покрити с червеникава пръст.

— Запушен е здраво — извика Саманта.

— Трябва да сме съвсем близо до повърхността — каза Джак. — Щом като виждаме коренова система.

— И червеникава почва — добави Рикардо. — Глина. Също както в първите пластове на разкопките.

Джак запълзя към преградата с лоста. Пръстта се сипеше отгоре, покривайки главата и раменете му. Той се изправи задъхан. Лек полъх погали лицето му.

— Чувствате ли ветреца?

— Идва някъде отгоре — каза Рикардо.

— Никога няма да успеем да се промъкнем през това препятствие — прошепна Саманта.

Джак пипна пръстта, която се бе посипала отгоре му. Беше влажна и се дробеше в пръстите. Между праха забеляза малки, бели форми. Той заразглежда една от тях, хванал я между палеца и показалеца си.

— Какво е това? — попита Саманта.

Джак се обърна и показа прозрачно насекомо, дълго почти два сантиметра.

— Термити.

Саманта подскочи.

— Защо си играеш с насекоми! — извика тя. Погледна часовника си. — Имаме по-малко от пет минути, докато избухне взривът.

Джак обаче разглеждаше насекомото. Беше от големия, южноамерикански вид. Огледа почвата отново. Този път измъкна жива ларва, която се заизвива върху дланта му.

— Дървото е кухо — каза Джак.

Очите на Саманта оставаха вперени в отвратителната ларва. Джак видя, че лицето ѝ пребледнява.

— Чакай малко — изрече тя. — Какво си намислил?

Изцяло под водата, непромокаемата касета на екранчето показва 000:01 и веригата, захранваща таймера, включи друга, която даде възможност на електрическият сигнал да достигне взривателите. Токът активира експлозивите и взриви 120 килограма пластичен заряд на третото ниво. Експлозията разкъса подпорните колони на две и събори задната стена. Тъй като нивото бе наводнено, силата на взривната вълна се разпространи много по-надалеч и с доста по-унищожителни резултати. Складовата зала, лабораторията и запечатаните помещения, всички намиращи се под водата, се срутиха като плочки от домино.

Ако някой беше останал на второто ниво, каменният под би го отхвърлил към намиращия се на три метра отгоре таван. Там той щеше да загуби съзнание сред натрошените си кости и баня от кръв. Но ако душата му можеше да остане сред материалната реалност още само частица от секундата, тя би зърнала как експлозията на пластичния взрив в другия край на залата превръща всичко в безформена маса.

Обърканата душа би станала свидетел на такъв хаос и насилие сред падащите стени, нахлуващата вода и невидимите демони на взривните вълни, че адът би ѝ се сторил привлекателно и примамливо местенце.

В голямата зала още сто килограма С-4 дебнеха подло около важните каменни подпори. Нервните молекули на експлозива почувстваха как взривните вълни достигат голямото помещение. Едва съдържащи се, те изчакаха още две стотни от секундата и се издигнаха към Бога.

Саманта се бореше с непреодолимото желание да пищи.

Макар че някакъв първичен инстинкт я караше да отвори уста и да крещи, тя не можеше, защото тогава масата насекоми, които покриваха лицето ѝ, щяха да намерят път към гърлото ѝ. Дясната ѝ ръка стискаше ноздрите, а лявата я издърпваше през кухия ствол на мъртвото дърво. Тя се движеше опипом, като гледаше непрекъснато да докосва с ръка подметките на Джак, който пълзеше пред нея. Термитите лазеха по затворените ѝ клепахи. Острите крачета на хиляди насекоми драскаха кожата ѝ, промъквайки се надолу под блузата. Армията се събирала в гънката между гърдите ѝ.

Щеше да умре.

Те пълзяха в ушите ѝ. *О, Господи. О, Господи!*

Тялото на Саманта мечтаеше за спокойствието на безсъзнанието. Но непоносимите ухапвания на термитите воители не ѝ позволяваха да се отпусне в спокойствието на небитието. Използвайки щипците си, големи почти колкото телата им, войниците се впираха в кожата ѝ. Саманта буквално плуваше — в биомаса от термити, толкова гъста, че приличаше на скафандър. Усещаше ухапванията по бедрата си и разбра, че армията е успяла да проникне и под панталоните. Няколко насекоми се промъкнаха още по-нагоре.

Трябваше да изпищи.

Не! Продължавай да се движиш. Не се предавай. Дръж се!

Ръката ѝ опипваше слепешком, търсейки крака на Джак, но не можеше да го открие. Беше се придвижил доста по-напред. Обхвана я паника. Щеше да се наложи да отвори очи. Нямаше да успее да се измъкне. Това трябваше най-после да свърши. *Моля те, Господи, нека вече да свърши.*

Саманта спря парализирана, а после усети ръка върху задника си — Рикардо си пробиваше път след нея. Лъхна я студ и разбра, че източникът на това усещане е хладен, сух въздух, а не страхът.

Една здрава ръка хвана нейната и я извади от равновесие. В следващия миг тя се намираще върху равна земя.

Ръцете ѝ се вдигнаха към лицето и отхвърлиха всичко, което се движеше. Саманта примигна на слънчевата светлина. Успя да забележи само размазания силует на Джак. После погледна надолу и видя пола от живи термити, която продължаваше да се вълнува около краката ѝ. Тя изпищя и се затъркала по земята. Пукането на едрите им тела бе като звън на коледни камбани. Тялото ѝ трептеше във вълни на страх, повдигане и успокоение.

Няколко секунди по-късно Рикардо падна на земята зад нея, като плюеше белезникавите насекоми. Забеляза, че Джак пълзи към нея, когато тялото ѝ трепна и ушите изпукаха от болезнена експлозия.

Джак падна на земята. Зад него от кухото дърво с вой се понесе вълна от пръст и насекоми. Земята потрепери. Тя видя малки кръгове от прах да набраздяват почвата в разширяващи се окръжности, насочили се към издигащите се наоколо Анди.

В стометров кръг зад тях земята се напука и се вдлъбна навътре. Докато термитите и пръстта валяха над главите на тримата, Саманта поемаше дълбоко дъх.

Точно от другата им страна лежаха пустите останки от лагера. Дорн беше изчезнал.

ЗАСЕДАТЕЛНАТА ЗАЛА

Нервите в Управлението бяха изпънати по-силно от струни. Напрежението, предизвиквано от война или криза, изпълваше всяка стая, компютърен терминал и дори облицованите с гранит тоалетни. Изпълнителният директор по операциите беше привикал всичките хора и техника, които успя да откъсне от по-незначителни задачи. Заседателната зала кипеше от дейност.

Райт издърпа един тапициран с кожа стол под стенните екрани. Подпирайки се с ръце, той бавно седна в меката, широка седалка. Макфадън забеляза тревогата на директора, изразена в бръчките върху челото му.

— Джон — заговори накрая Райт. — Това е объркващо.

— Агентите ни продължават да следват Дорн — каза Макфадън. — Имат визуален контакт с кервана.

— Но никакъв знак от учените? — попита Райт.

— Не, сър. Оперативните агенти са сигурни, че той е убил и тримата.

Макфадън беше готов да предложи няколко възможности за намеса, предназначени за отвличане на мистериозното устройство, когато някакъв очилат агент влезе тичешком в залата. Макфадън го позна — Кърби, един от анализаторите на сателитните данни.

— Току-що пристигнаха нови данни от мястото, сър — съобщи Кърби.

Гласът на Райт бе прегракнал.

— Давай, синко.

— Преди осем минути нашите сензори на борда на КХ-14 засякоха вибрации от подземна експлозия.

Райт трепна и скочи от стола.

— Експлозия?

— Да, сър. — Кърби прелисти папката си. — Получихме и потвърждаваща информация от наземните сеизмични сензори в района.

— Не може ли да е било земетресение?

Кърби поклати глава.

— Твърде кратко за естествено сеизмично събитие. Без последващи трусове.

По горната устна на директора се появиха капчици пот.

— Но с по-малка сила от изпитание на тактическо оръжие?

— Да, сър. Не така силно. Може би конвенционални експлозиви. Можем да видим нещо, когато бъдат предадени и преработени новите сателитни снимки.

— Искам тези снимки още мокри — заповяда Райт.

Кърби бутна очилата нагоре по тънкия си нос и изчезна от залата.

— Мамка му! — Райт плесна с ръце по масата и се подпря върху разперените длани.

— Не се отдалечавай, Джон — въздъхна той. — Трябва да се обадя по телефона.

Директорът отиде в кабинета до залата и затвори вратата след себе си.

Пулсът на Макфадън се ускори. Райт сигурно се обаждаше на самия президент. Макфадън си представи разговора — такъв, какъвто все едно никога не се е състоял. ЦРУ и неговият оперативен директор бяха тайното оръжие на президента — вярната гвардия, която би послужила като невидима и могъща сила, ако се наложи. Естествено, щитът на привидното отрицание щеше да се запази, но Макфадън знаеше, че сега вече самият президент ще издава заповедите. Нямахше да има документация — нямаше да има начин да се докаже, че са издавани някакви заповеди.

След няколко минути Райт се появи с тревожно изражение. Макфадън веднага разбра, че времето на наблюденията е приключило.

— Джон, имаме да свършим малко работа — каза Райт. — Действайте.

Президентът си бе казал думата. Макфадън трепна. Това вече се превръщаше в личен въпрос.

ПОСЛЕДИЦИ

Саманта трепереше до Джак. Беше се съблякла, за да се отърве от насекомите, преди отново да си обуе панталоните, но той разбра, че тръпките ѝ бяха нещо повече от отвращение.

— Символът на Армагедон ли? — попита Саманта. Джак току-що ѝ бе разказал за посланието върху каменната стена зад ядрения реактор.

— Знакът прилича на такъв за радиоактивна опасност — каза Рикардо.

— И вие мислите, че четвъртият модул е някакво оръжие?

— Макар да са били миролюбиви, историята разказва, че Блестящите са притежавали смъртоносен уред, който можел да разруши света, който познаваме — каза Джак. — Ние вече разполагаме с прости ядрени устройства, които могат да свършат подобно нещо.

— Водородните бомби — съгласи се Саманта.

— Истината е, че не знаем каква е функцията на четвъртия модул — въздъхна Рикардо. — Обаче допускаме какво би могъл да направи той.

— Нещо, което би могло да предизвика глобална катастрофа?

— Може би устройството е предизвикало катастрофата, а може да е било преместването на земната кора, което е изтрило от лицето на земята Тиахуанако и останалите древни цивилизации — каза Джак. — В някои древни текстове се поставя ударение върху това, че Блестящите са свързани с ужасна катастрофа, която обхванала земята и унищожила по-голямата част от човечеството. — Изражението на Саманта бе замислено. Джак го познаваше — знак, че тя се тревожи. Той продължи: — Цялата информация сочи към нещо. Оръжие или физически феномен, който е бил под властта на извънземните и който би могъл да унищожи света.

— Технологията на уреда е с хиляди години по-напреднала от нашата — намеси се Рикардо. — А ние вече притежаваме оръжия за масово унищожение. През шейсетте, преди забраната на ядрените

опити в атмосферата, Съветският съюз изпита водородно оръжие с еквивалент от сто милиона тона ТНТ.

— Ние знаем какво може да стане с един град, ударен с еквивалента на двадесет хиляди тона — каза Джак, говорейки за първите атомни бомби, хвърлени над Хирошима и Нагасаки. — Ами какво ще кажете за стотици милиони тонове?

— Такива бяха водородните бомби през шестдесетте — отговори Рикардо. — Но повярвайте, през последните тридесет години вече сме измислили още по-ефективни начини за убиване на хора.

Джак се загледа към хоризонта.

— Не ми се мисли на какво би могла да е способна тази извънземна технология.

— Спомняш ли си Библията? — попита Рикардо.

Джак му направи знак да продължава.

— Ти ми разказа, че в епоса „Харсаг“ и други древни източници мястото, където са се настанили тези Блестящи, било наречено Еден, нали?

— Да.

— Е, добре. В Битието пише, че Дървото на познанието се намирало някъде посред Еден. Дървото на познанието за добро и зло — каза Рикардо. — Господ казал, че светът, който е създал, е отворен пред волята на човека. Но е казал: „А от дървото за познаване на добро и зло да не ядеш, защото в който ден вкусиш от него, бездруго ще умреш.“

— Битие, глава втора — припомни си Саманта.

Рикардо помълча.

— Аз мисля, че Дървото на познанието е било аналог на ядреното устройство. Може би става дума за метафора на възможностите да се използва това знание, тази технология, както за добро, така и за зло.

Рязък порив на вятъра понесе прах по високопланинското плато.

— Някой явно се е опитвал да ни предпази — каза Джак. — От самите нас.

Саманта се разхождаше сред овъглените кръгове на лагерните огньовете.

— Дорн никога няма да даде устройството. Той ще се опита сам да го използва. Трябва да го спрем сега. Преди да е напуснал Боливия.

— А накъде ли се е насочил? — попита Рикардо.

— Той притежава модерна лаборатория край Кейптаун. Няма да посмее да го вкара в Щатите. — От очите на Саманта се излъчваше омраза. — Наистина не знам какво би направил онзи престъпник.

— Можем ли да се свържем с боливийското правителство или с американското посолство? — попита Рикардо.

— Нямаме достатъчно време — каза Джак. — Освен това боливийците и бездруго получават подкупи от Дорн. А дори и ако правителството на САЩ ни повярва, в мига, когато разберат с какво разполага, устройството ще бъде погребано в някоя тайна федерална лаборатория.

— Можем да го проследим в Южна Африка — предложи Рикардо.

Саманта поклати глава.

— Той вече ще е скрил устройството, скелета, всичко. Освен това ако разбере, че сме още живи...

— Ако той напусне Боливия, всичко е загубено. — Джак тръгна по следите от гуми по земята. Другите го последваха надолу по склона.

— Как ще го настигнем? — попита Саманта. — И какво можем да сторим, ако успеем? Той има въоръжени наемници.

— И почти час предимство — добави Рикардо. — Освен това ние нямаме транспорт.

— Но все още притежаваме четири предимства — каза Джак и ускори крачки. — Първо, три силни мозъка — продължи той като посочи към бледите очертания на езерото Титикака. — И факта, че той все пак ще трябва да пресече това.

ЕЗЕРОТО

Хората на Вероника чакаха търпеливо. С подкрепленията, изпратени от Чека, бяха два пъти повече. Пулсът ѝ се ускори, когато слушаше чичо си. Един агент на АБН, подкупен от Чека, го бе информирал, че се мобилизират хора за обща операция на ЦРУ и АБН, за да бъде хваната група американци.

— Сигурен ли си, че са учените?

— Нашият информатор в АБН спомена името Бенджамин Дорн. Каквото и да са намерили в Тиахуанако, то е безценно — каза той. — Не можем да чакаме повече.

Вероника се почувства зле при мисълта за още насилие. Не можа да му отговори.

— Колко далеч се намираш от Тикине?

— Къде е това? — попита Милър.

— От другата страна на езерото, където спира фериботът. Население четиридесет и пет човека — повечето индианци, рибари. Момчетата от АБН искат да ги ударят там — каза Пиърс, докато оглеждаше водите на езерото Титикака.

— Къде е лодката?

— Пристига след пет минути.

Милър започна да разтоварва оборудването от джипа.

Една скоростна моторница пристигаше, за да ги прекара през езерото. Конфискуваната от наркокартел лодка някога е била използвана за убягване от местната полиция. Плаващият снаряд щеше да ги откара до Тикине и даже да им остане време. Агентът, който идваше с моторницата, щеше да остане, за да наблюдава какво ще прави Дорн, докато камионите бъдат качени на ферибота. Двете управления бяха потвърдили, че Дорн е наел ферибота, за да пресече езерото.

Пиърс и лейтенант Дрю от АБН решиха да арестуват конвоя на пристанището в Тикине — единственото възможно място, където

хората на Агенцията за борба с наркотиците можеха да пристигнат навреме. Пък и мястото беше удобно за засада. Щяха да използват прикритието на местните сгради, за да се приближат незабелязано. Когато накрая хората на Дорн пристигнеха в Тикине, всичките им камиони щяха да бъдат събрани върху ферибота и нямаше да има накъде да избягат. Пиърс предупреди Дрю да бъдат готови за бой. Хората на Дорн бяха тежковъоръжени с автомати.

— Готов ли си за такова нещо? — попита Милър.

— Можеш да бъдеш сигурен. — Пиърс усещаше как нивото на адреналина в тялото му се повишава. Чувстваше се много по-млад от петдесет и двете си години. Щеше да ръководи междуведомствена операция, която да плени ядрено оръжие, преди то да бъде продадено на черния пазар. Ако изобщо до Щатите стигнат сведения за дейността му, то мигновено би станал герой. Но сведения нямаше да стигнат. Боливийското правителство и пресата щяха да получат информация за успешна акция на АБН, в която са били конфискувани стотици килограми кокаин. Господ знае, че АБН си има достатъчно от тези лайна по складовете, за да представи доказателства. Цената на неуспеха обаче можеше да означава смърт. А възможната награда за успеха? Мълчаливата и ненаатрапчива увереност за добре свършена работа.

Внезапно всичко това вече не му се струваше кой знае колко сложна работа.

Той извади кевларения си гащеризон от скривалището под пода на джипа, облече го и закопча катарамите върху раменете си. Докато обличаше якето върху бронирания костюм, си спомни думите на директора по оперативната дейност: „*Пленете сандъка на всяка цена. Не се притеснявайте, ако се наложи да убивате.*“

А съдейки от предишното си сътрудничество с АБН, Пиърс не се съмняваше, че ще се наложи.

Тримата учени изминаха почти пет километра от Тиахуанако, преди да успеят да се качат на автостоп при един местен индианец, който събираше картофи, останали по нивичките. Големият му пикап бе собственост на осемте семейства от цялото селце при брега на езерото. Рикардо убеди възрастния човек да приеме мокрите банкноти,

които извади от джоба си — достатъчно дребни пари, с които човекът можеше да изхрани семейството си цяла седмица. Преди да си тръгне, старецът показва на учените приблизителното място на пристана на ферибота, намиращо се на около километър и половина надолу по стръмния склон.

Те продължиха бавно. Склонът беше мокър и обрасъл доста по-гъсто от повечето голи височини наоколо. Макар да слизаха вече на пониско, въздухът и тук още бе разреден и на тримата не им достигаше кислород. След четиридесет и пет минути борба с храсталаците Джак най-накрая зърна пристана на около четиристотин метра вляво от тях и на около двеста метра по-надолу.

Сега същата онази „ръждясала кофа“, която Джак беше проклинал преди три дни, се превърна в техен съюзник. Старият ферибот явно бе задържал кервана на Дорн, слязъл от планината. От мястото, където се намираха, учените успяха да видят четирите камиона, които чакаха на брега.

Фериботът се насочваше бавно към малък пристан и плюеше дим от двата комина над капитанската рубка. Носът му цепеше водата с яростна пяна.

Под тях камионите един по един запалиха двигателите си.

— Трябва да вземем устройството сега — каза Джак.

— С Дорн има седем души. Повечето от тях са въоръжени отвърна Саманта.

Джак знаеше, че онова, което им липсваше като огнева мощ, може да се компенсира от силата на ума.

— Устройството е в първия камион — каза той. — Изглежда, че в кабината има двама мъже. В каросерията със сандъка няма никой. — Един брезент покриваше нещо голямо в каросерията зад сандъка, но Джак не виждаше друг наемник. — Ако успеем да отстраним шофьорите и да завземем камиона, ще имаме и възможност да избягаме с бой.

Той погледна надолу по хълма, откъдето трябваше да слязат, за да стигнат до пристанището. Храсталакът и дърветата щяха да им помогнат да се скрият по пътя надолу, но в края трябваше да преминат двадесетина метра на открито. Джак отново огледа бреговата линия на езерото. Дорн говореше с двама от хората си в края на пристана, надалеч от камионите.

— Трябва ни само отвличане на вниманието — каза Джак.

— Или Божията намеса — добави Рикардо.

Саманта бе коленичила между двамата мъже.

— Аз не бих отказала и двете.

— Добре, да измислим нещо — каза Джак.

Фериботът беше само на стотина метра от пристана.

Джак прехвърли билото и започна да се спуска и плъзга по склона. Рикардо се прекръсти и последва Саманта, която също бе тръгнала надолу.

На около тридесетина метра от камионите Джак спря зад купчина храсти. На няколко метра вляво от него върху една издатина на скалата почиваше отдавна повален ствол на дърво.

Някъде наблизо се чуваше жужене. Като че ли всъщност откъм прогнилото дърво.

Джак прошепна, че има план, който може и да свърши работа.

— Нямам търпение да го чуя — тихо отговори Саманта. — Как предлагаш да пленим добре обучената и здраво въоръжена група наемници?

Джак се усмихна.

— Като запишем в нея някои от нашите.

Саманта последва Джак към ствола, където през една от хралупите се видя, че кухнята му е пълна с пчели. Жуженето стана по-силно, когато приближиха рояка. Саманта отхвърли няколкото любопитни пчели, които хвърчаха във въздуха около нея.

— Не прави така — прошепна Джак. — Ако само една те ужили, целият рояк ще се нахвърли.

— Какво, по дяволите, си намислил? — Тя го дръпна за ръката. — Любовта ти към насекомите вече отива твърде далеч. Това са пчели. А пчелите жият.

— Това не са просто пчели — каза Джак. — Те са африканизирани. — Саманта се плъзна по-надалеч от него, когато той показа към летящите убийци. — Точно затова трябва да стоим спокойно.

Саманта замръзна на мястото си. Беше чувала разкази за нападащите пчели, които са убили стотици хора в Латинска Америка.

Насекомите се бяха разпространили по континента след 1956 година, когато един експериментален рой бе избягал на свобода. В последните години такива рояци бяха навлезли дори и в южната част на Съединените щати.

— Виждаш колко са нападателни. Нормалните пчели дори не биха ти обърнали внимание. Африканизираните обаче явно могат да надушат страха и реагират на него с нападение.

— Приятелят ти е откачил — каза Саманта на Рикардо, който се бе спрял зад нея.

— Ако можем да освободим това нещо — каза Джак. Той огледа издадения ръб на скалата, който държеше пъна на мястото му. — Как са старите ти крака?

Рикардо сграбчи бедрата си.

— Тези футболни легенди ли? По-здрави от стомана. Водещи в класацията под шестнадесет години в щатската история на Чихуахуа. Ще издържат.

— Добре. Защото, ако не успеем да избутаме този пън през ръба през първите няколко секунди, хилядите му разярени наематели ще се нахвърлят върху нас.

Фериботът бе стигнал пристана.

Кръвта запрепуска из тялото на Джак.

— Сега или никога!

Рикардо кимна.

— Готов съм.

— Саманта? — попита Джак.

Тя поклати глава.

— Няма начин...

Нямаше време за спорене. Джак бавно седна, като внимаваше да не прави резки движения. Плъзна се към пъна, като лежеше по гръб, докато ботушите му опряха в него, а коленете му се прегънаха чак до гърдите. Рикардо зае същата позиция до него, като мърмореше нещо, което звучеше като „*локо гринго*“.^[1]

— На три — каза Джак. Рикардо постави длани върху коленете си. Зад тях, скрита в хроста, Саманта ги гледаше.

— Едно... две... три...

Джак блъсна. Първоначално му се стори, че дънерът е като циментиран за скалата, но тъкмо когато пчелите започнаха да излизат

от хралупата, той се помръдна. Джак и Рикардо преодоляха издатината и накрая стволът се изтъркаля нагоре по нея. Облаци пчели заизлизаха от него. Краката на Джак трепереха. Болката пронизваше бедрата му.

После дънерът се запъна.

— О... Мамка му — успя да изрече Рикардо.

Едно злобно насекомо успя да достигне врата на Джак и заби жилото си в меката плът. В следващия миг вратът му бе ужилен отново. Роякът започна да напада. Погледът на Джак се замъгли. И без това му се виеше свят от недостига на кислород на тази надморска височина. Краката му заплашваха да се предадат и да позволят на пъна да се стовари обратно отгоре им.

Тогава в мъглата на периферното си зрение той видя Саманта до себе си. Тя подложи рамо, напъна и стволът помръдна отново. С един последен тласък те освободиха дънера и видяха как той изчезва отвъд издатината.

---

[1] Луд гринго (исп.). — Б.пр. ↑

СРЕЩАТА

Стволът се затъркаля надолу по склона, разпръсквайки малкото птици, които гнездяха в гъстите храсти под скалата. Хората до колите забелязаха падането твърде късно. Обърнаха се едва когато мъртвото дърво прескочи друга скала, подскочи два пъти върху пращия път и се блъсна в гумите на водещия камион. В експлозия от трески, дървото се разцепи. В кабината Бейнс и Антъни се наведоха през прозореца откъм страната на шофьора, стреснати от удара. В следващата част от секундата Бейнс се опита да прецени какво се бе случило. Плиснатото кафе по скута му, прахта, никаква стрелба, трябва да е било свличане, каза си той. Бейнс попита изплашения Антъни дали е добре, преди още да е забелязал черния облак около камиона.

Ударът трябва да е запалил резервоара, помисли си той и отвори бързо вратата си.

Дорн усети, че нещо не е в ред, няколко секунди преди Бейнс да е изкрещял „Свличане!“ С някакво шесто чувство той тръгна към камиона, а когато черният облак обви колата, направо хукна нататък.

Нямаше да позволи ядреният му генератор да изгори. Дорн видя Бейнс да изскача откъм вратата и разбра, че черният облак не е дим. Кълбата представляваха движеща се маса. Чу бръмченето, когато една колона откъм облака се насочи към него.

Джак и Рикардо се насочиха към стръмния пристан покрай една естествена издатина в края на пътя. Джак като че ли виждаше размаханите ръце на шофьора в кабината на първия камион.

Двигателят на колата изръмжа.

Джак скочи върху калния път в мига, преди той да мине покрай него. Скрил от хилядите пчели, покриващи по-голяма част от лицето и рамената му, Антъни можеше да бъде разпознат само по рижавата коса. Камионът продължаваше напред. Письците на англичанина смразиха кръвта на Джак. На десетина метра по-нататък Антъни

изгуби контрол над камиона, който зави наляво и се удари в стръмния хълм.

Джак хукна към камиона.

Когато го приближи, вратата от другата страна на шофьора се отвори. Миг след това Антъни изпадна от кабината сред живия облак. Писъкът му прониза следобедното небе. Англичанинът се изправи, преследван от рояка африканизирани пчели. Той залиташе и се препъваше по пътя. Тялото му бе смесица от кръв и жилещи насекоми. Джак хвърли последен поглед към деформираното, издуто лице, преди човекът да падне в калта.

Джак вдигна якето върху главата си.

Пчелите бяха започнали нова атака, но този път тя бе насочена към двамата учени. Болката от отровата им подпали непокритите части от тялото на Джак. Той стигна отворената врата на камиона и бръкна в жабката, откъдето извади няколко карти, които веднага подпали със запалката си. Когато Рикардо се приближи до камиона, хартията вече гореше. Джак бързо размаха факлата, за да може да контролира огъня ѝ. Картите започнаха да тлеят и той опуши с дима им кабината.

— Бързо! — извика той през якето върху главата си. — Влизай!

Кашлящи в гъстия дим, но благодарни, че бе изпъдил повечето пчели, двамата мъже затвориха вратите. Даже и африканизираните пчели мразят дима. Джак включи на задна скорост. Колелата се завъртяха силно в калта, която изпълваше канавката. После гумите ухапах по-суха земя и камионът се върна върху пътя. В огледалото за задно виждане Джак видя, че Дорн и повечето от хората му се бяха спасили във водите на езерото. Един от наемниците бе останал облепен като пашкул в кабината на една от колите. Джак гледаше как той я изкара извън колоната, взе разярения Бейнс и се насочи към тях.

Саманта се препъваше из гъстите храсти в подножието на хълма. Водещият камион бързо се насочи към нея, като изпускаше гъст дим през прозорците на кабината. Вече ужилена, тя очакваше още нападения, когато Джак намали ход. Саманта скочи към каросерията и се прехвърли в нея, преди колата да е спряла напълно. Усети как двигателят увеличи скоростта. После забеляза джипа, който бързо ги настигаше.

В мига, преди да усети попадението в задния буфер, Джак видя светкавицата на изстрела.

Чу как Саманта изкрещя:

— Откриха огън!

Той натисна педала на газта. Двигателят изрева.

— Те имат автомати — каза Рикардо, гледайки в дясното огледало за обратно виждане. Огледалото избухна и го посипа със стъкла.

— Мамка му! — изрева Рикардо. — Надявам се, че имаме и план Б!

— Не мога да им избягам с този камион — отвърна Джак. — Не е достатъчно бърз.

Камионът поднесе опасно на завоя. Калният път минаваше през малка горичка. Скоро щяха да навлязат в междупланинската юнгас, поради което пътят щеше да стане още по-хлъзгав.

Джипът се приближи.

Саманта се търкулна в каросерията. Изстрелите от 9-милиметровите оръжия цепеха трески от парапетите. Някои от тях рикошираха от металните врати. Бейнс стреляше, без да се цели. Саманта потърси укритие зад големия, покрит с брезент предмет. Скоро след това забеляза кутия с амуниции.

Кутия с амуниции?

Саманта намери връзките на покривалото и ги развърза. Вятърът поде брезента, който се изду към гърба на камиона и откри страховита черна форма, която я накара да потръпне.

Джак се извърна откъм кабината.

— Гледай! Ето го.

— Кое? — Рикардо се бе смъкнал на пода.

— Нашият план Б.

Дългото черно дуло на натоварената в камиона картечница бе втренчило черното си око в Саманта.

Оръжието можеше да означава спасение за тях, ако Саманта можеше (1) бързо да преодолее страха си от огнестрелни оръжия и (2)

да разбере как да си послужи с проклетото нещо. Лентата, излизаща от механичния звяр, съдържаше патрони, по-дълги от пръстите ѝ. Сигурно бе петдесеткалибров.

Тя чу, че Джак ѝ вика да действа. Крещеше нещо, че оръжието било самозахранващо се. Самозахранващо ли? Не желаше да бъде наблизо до нищо, което се храни само.

Зад тях Бейнс изстреля нов откос.

Куршумите отскачаха от метала около Саманта и ушите ѝ звъняха от ударите.

Разбра, че Бейнс сега се опитва да убие нея. Това я накара да открие предпазителя и да го освободи.

За човек, който се страхува от оръжия, това бе нещо подобно на стресова терапия.

След това Саманта помнеше само накъсани картини: трептенето на оръжието, което изплюваше тежките куршуми, вибрациите, които разтърсваха тялото ѝ, като да бе хванала електрически проводник, писъците на птиците и маймуните, докато картечницата сипеше олово по околните дървета дори след като Саманта беше паднала върху задника си.

Джак се опитваше да избягва дълбоките дупки, но скорошният дъжд ги бе покрил с вода и те не се виждаха добре. След като мина по малкото мостче, което пресичаше урвата, камионът му подскочи върху един камък, с което едва не изхвърли Рикардо през прозореца. Ударът повали и Саманта в каросерията.

Но тя не отпускате спусъка.

Джак гледаше учудено как картечницата прерязва дърветата. Макар и седнала, Саманта продължаваше да държи спусъка и подире им гората направо експлодираше. Летяха клони. Птиците, които не падаха убити, хвърчаха към небесата.

Джак намали скоростта, когато приближиха другия край на моста. Саманта се изправи и се закрепил. Оръжието излъчваше топлина. Миризмата на барут висеше над каросерията. Тя наведе отново дулото на картечницата. Зад камиона джипът спря. Макар и примижала от страх, тя видя Бейнс и другият мъж да скачат от моста тъкмо когато натисна отново спусъка.

Куршум след куршум се забиваха в джипа. Горивните му резервоари избухнаха. Саманта пусна оръжието чак когато сред черния облак избухна огнено кълбо и се пръсна над каньона.

Джак спря камиона и тя слезе от каросерията със залитане. Отвори вратата и се настани до замаяния Рикардо.

Единственият шум бе пукането на пламъците от горящия върху дървения мост джип. Мостът сега се бе изкривил, тъй като подпорите му бяха повредени от експлозията.

— Нереално... — промърмори Джак.

Той включи пак двигателя и продължи спускането им по извиващия се път.

Саманта беше в състояние само да гледа замаяно през прозореца.

АБН

Пиърс, Милър и лейтенант Дрю, техният помощник от страна на АБН, бяха разположили вече двамата снайперисти от Агенцията за борба с наркотиците. Те бяха залегнали върху покривите на малки кирпичени къщурки, които гледаха право към пристанището на ферибота. Пиърс тъкмо разпределяше останалите дванадесетина агенти на АБН по важни точки покрай пътя, който излизаше от града, когато телефонът му изписка.

— Какво? — извика Пиърс в слушалката.

Тонът му накара лейтенант Дрю да спре разговора с един от своите хора и да се опита да разбере за какво става дума. Пиърс поклати недоверчиво глава. Откъм слушалката едва се чуваше гласът на агента, който им бе докарал моторницата и остана да наблюдава конвоя на Дорн. Говореше бързо и тревожно. Лицето на Пиърс стана малко по-тъмно от почти червеникавото небе над езерото.

— Какво се е случило? — попита нетърпеливо Милър.

Пиърс му махна да не пречи.

— Продължи наблюдението на основната група — нареди Пиърс в слушалката. — Не изпускай Дорн от очи. Ще бъдем там веднага, щом можем.

Пиърс затвори.

— Имаме проблеми — каза той.

От една кирпичена къщурка малко встрани от пътя Вероника Чека наблюдаваше бъркотията отвън през пращен прозорец. Агентите на АБН се раздвижиха, но нямаше и следа от Дорн. Американците изоставиха позициите си. Тя дръпна настрани пердето. Двамата снайперисти, залегнали върху покрива на близката къща, започнаха да свалят оптическите устройства на пушките си. Агентите се готвеха за тръгване. Глупави *грингос*. Вероника се обърна и вдигна вратата към избата. Дузина от тежковъоръжените й хора погледнаха към нея. Щяха да направят всичко, каквото им нареди. Тя притежаваше тази власт.

— Отбой.

Хората ѝ се размърдаха нервно. Чу един да въздиша. Чека и болният ѝ чичо бяха готови да жертват живота на всички им, дърпайки конците от безопасното си положение. Беше ѝ заповядано да направи засада на хората на АБН по време на нападението над конвоя и да отвлече намереното от експедицията. Вероника трябваше да се увери, че Дорн е убит — *подходяща* разплата за убития ѝ войник и приятел. Но тя се опасяваше за живота на хората си. И на Джак.

Вероника сграбчи радиопредавателя от колана на панталона си.

— Засадата се отменя — каза тя на другата група от свои хора, която се намираще в хотелчето. — Останете скрити.

Знаеше, че кървавата баня само е отложена. Чека щеше да бъде уведомен за новото място, където ще се насочат агентите на АБН и за плана им. Засега обаче учените бяха избягнали тази клопка. Вероника затвори очи и благодари на Господ, който най-последно я бе чул.

АВАРИЯ

Ботушите на Рикардо се подаваха изпод предната броня на камиона. Фенерчето му хвърляше топли отблясъци изпод мотора, които се разделяха на лъчи от машинните части. През последните четиридесет минути той работеше и ругаеше здраво. Нищо не би могло да ядоса един механик или един лекар повече от липсата на необходимите инструменти.

Джак успя да спре на малка полянка встрани от пътя секунди преди моторът да замлъкне. Рикардо каза, че са имали късмет — два куршума бяха пробили горивния филтър и бензиновата помпа на двигателя. Ако бяха попаднали само на сантиметър по-встрани, те са можели да подпалят и двата бензинови резервоара. Рикардо се надяваше да заобиколи филтъра с байпас и да поправи повредената горивна помпа, която бе запушена от отпадъци след едновременното им бягство от пристанището на ферибота. Щяха да разполагат само с петгалоновия резервоар с гориво, когато и ако Рикардо успееше да поправи двигателя, за да заработи отново.

Явно забавени от повредения при експлозията на джипа мост, хората на Дорн ги нямаше никакви. Джак беше уверен, че поне още час или два няма да могат да ги преследват. А под прикритието на гористата местност южноафриканецът може никога да не откриеше страничния път, по който бяха тръгнали. Дорн бе натоварил преносимите компютри на експедицията в първия камион, явно надявайки се да присвои и вероятно да използва всички данни на Джак. Сега планът на Джак бе да достигнат до най-близкия телефон. Учените щяха да се свържат с началника на отдела на Саманта в Принстън. Щяха да му изпратят всички данни от проучването. Когато влезеха във връзка, Джак смяташе да изпрати копие от данните до всички университетски изследователски центрове с адреси в Интернет. „Колкото по-голяма гласност дадем на това — беше казал той — толкова по-малък е шансът то да се скрие.“

— А най-големият шанс е това, че ние останахме живи — добави Рикардо.

Всички се съгласиха. Но докато Рикардо поправеше камиона, им оставаше само да чакат.

От близкия хълм в нощта се носеше крясък на маймуни. В спокойния, влажен мрак приматите звучаха като че са подложени на някакви странни изтезания в джунглата. Джак беше благодарен за прикритието. Тъкмо бяха навлезли в гората между двете високи планински вериги, когато камионът спря. Сега той лежеше до Саманта върху дюшек от огромни папрати и вдъхваше дълбоко кислорода, за който тялото му бленуваше толкова много във висините. Малко поточе се извиваше наблизо. В по-умерения климат на *юнгата* нямаха нужда от якета, които сега им служеха за възглавници, сгънати под главите. Звездите пронизваха черния покров на боливийската нощ. В кристалночистия въздух и мрака те изглеждаха толкова близо, като че можеха да бъдат докоснати.

— Плаши ме — каза Саманта, загледана към небето.

— Кое?

— Всичко това.

Трепкащата светлина на поставения наблизо фенер хвърляше калейдоскоп от сенки и цветове върху лицето ѝ. По-нататък, малко надолу от височинката, ругатните на Рикардо отекваха към тях.

— Всичко това. Скелетът... Складът с части от катастрофата... Ядреното устройство.

— Връзката?

Саманта въздъхна.

— Липсващата връзка... — Изрече думите бавно, замислено. — Понякога отговорите са по-лоши от неведението. — Тя се извърна към него. — Знаеш ли какво имам предвид? Чувствах се по-спокойна, когато *не знаех* всички тези отговори.

— Истината може да бъде ужасна.

— Дори по-лошо. Все едно че всичко, с което си израснал, всичко, в което си вярвал, е било лъжа. Всичко, което си знаел като факт, се оказва абсолютна безсмислица. Безсмислица, която преди наистина е имала смисъл. Чувствам се толкова глупаво. Толкова зле.

Джак не отговори.

Тя прехапа долната си устна.

— Как ще повлияе това на света, на науката? На религията? Повечето учени са твърди еволюционисти.

— Дарвин е предложил една теория — отговори Джак. — Части от нея може би ще си останат валидни. Аз мисля, че ние доказахме единствено, че има нещо повече. Много повече. Институциите са приели дарвинизма като факт, а не като теория. Но в науката винаги е съществувал този проблем. Щом дадено мнение се наложи, хората просто престават да го подлагат на съмнение. Започват да го приемат за истина. Точно в такъв момент умира истинската наука — когато хората станат достатъчно умерени, или може би достатъчно мързеливи, за да спрат да си задават въпроса дали няма и друг начин за обяснение.

— Но еволюцията има дълбок смисъл.

— Защото сме се самоубедили и сме престанали да търсим други обяснения. Еволюцията е прекрасна идея. Но тя не е отговорът. Онова, което открихме там долу, не отхвърля всички принципи на дарвинизма, а само по-голямата част от тях.

Тя въздъхна.

— Това поне е успокояващо.

— Светът разчита на хора като нас, които размътват спокойните води — каза Джак. — За да предизвикат вълни, които накрая да се превърнат в нови идеи, и те евентуално да ни приближат повече до истината. Но ние сме изгубили един ценен инструмент.

— Кой?

— Здравият разум.

Саманта въртеше един кичур от косата си.

— Просто не мога да престана да си мисля какво ще стори всичко това със света. Тоест какво ще кажа на своето семейство, когато се завърна у дома? Какво да кажа на татко, на децата си някой ден?

Те бяха говорили и по-рано за деца. *Техните* деца.

— Ще им разкажеш всичко — отговори той. — Което няма да е много по-различно от онова, което Библията ни е разказвала винаги. Че вселената е била създадена от едно величаво, всемогъщо същество. Някой, който явно ни е обичал много, за да ни създаде и отгледа.

— А какво ще кажем на дарвинистите?

Джак помълча.

— Е, *това* вече ще бъде малко по-сложно.

— Еволюцията е прекрасна с простотата си. Просто я виждам как става — каза Саманта. — Как цели родове животни като че носят

едни и същи характерни белези. Как едно фамилно дърво се разклонява в множество форми на живот.

— Говориш за връзките, които свързват всички видове.

— Да.

— Връзките, на които се опират дарвинистите, за да обяснят как действат еволюционните процеси, но които все още не могат да възпроизведат. Спомняш ли си известната „връзка“, която те твърдят, че свързвала рибите със земноводните?

— Латимерията?

— Да — потвърди Джак. — Рибата е имала дълго, плоско тяло и месести перки, които растели от корема ѝ — те приличали на зачатъци на истински крака. Учените твърдели, че латимерията изчезнала преди седемдесет милиона години и я поставили в еволюционната си карта като връзка между рибите и земноводните. Геолозите дори използвали рибата като основно изкопаемо, датирайки целия пласт, където са намерили скелета ѝ, на възраст седемдесет милиона години.

— Е, ако тази риба не каже нещо по отношение на грешките в дарвинизма...

Саманта млъкна, защото знаеше също както и Джак, че латимерията не е трябвало изобщо да бъде използвана за датиране на пласта на седемдесет милиона години или повече. Изчезналият вид никога не би могъл да бъде използван като връзка между рибите и земноводните. Защото през 1938 година до бреговете на Мадагаскар група рибари са хванали *живо* такова седемдесет милиона годишно „изкопаемо“.

— Ето това е грешката в еволюционната теория. Тези неуспешни опити да бъде организирано всичко в правилни, малки карти. Животът не е правилен. — Джак подпря глава върху ръката си. — Дарвинистите продължават да настояват, че връзките ще бъдат открити, че документирането на изкопаемите още не е приключило напълно. Но никой не открива нито един от тези междинни видове. И ако не получим мостри от ДНК, няма да има начин някога да бъде доказано каквото и да било.

— Тогава защо теорията е възприета толкова нашироко?

Джак се поизправи.

— Спомняш ли си как Томас Кун предложи научните теории да не се разглеждат като основани единствено върху обективните факти?

— Да. Трябва да разглеждаме теорията в по-широкия контекст на научните, социалните и дори политическите вярвания.

— Точно така. Той нарече по-широкия идеологически контекст парадигма. Силата на една такава парадигма е толкова голяма, че някои учени продължават да вярват в нея дори и пред лицето на силно противоречащи им доказателства — каза Джак.

Саманта се съгласи.

— Леон Фестингър го нарече познавателно противоречие. Но ти мислиш ли, че еволюционната теория продължава да се приема, защото просто не можем да се откъснем от съвременната парадигма?

— Да. Еволюционизмът е проникнал навсякъде. Оцеляването на най-силните в свободния пазар на капитализма, политиката, почти във всичко. Когато теорията се вкорени и така се преплете с широкия мироглед, трудно можеш да различиш истината от неистината в дадено изследване. Освен това са необходими планини от необорими нови доказателства, за да може някоя нова теория да замени старата...

— Глобалната промяна на парадигмата на Кун — отвърна Саманта.

— Същото се е случило, когато дарвинизмът се е появил за първи път на сцената — каза Джак. — Когато за пръв път е била представена теорията му, повечето учени са вярвали непоклонливо, че цветните раси са генетически по-низши от бялата, европейска раса. „Доказателствата“, поддържащи това мнение, обикновено са били приемани бързо поради социалния климат на времето. По дяволите, та дори и повечето от най-големите привърженици на Дарвин са смятали, че няма разумен човек, който да повярва, че негърът е равен на белия човек.

— Разбирам какво искаш да кажеш. — Саманта изглеждаше зарадвана. — Дори и самият Дарвин е основал по-голяма част от еволюционните си твърдения върху същия расизъм, възприет в основните схващания през онази епоха.

— Спомняш ли си неговата книга „Произход на човека“? Той е писал, че черната раса е свързана по-близко с маймуните, отколкото белите хора. Той също така е смятал, че поради това цивилизованите раси скоро ще унищожат дивите негри и ще ги заменят чрез естествения подбор — каза с усмивка Джак. — Слава богу, че културното влияние на движенията за граждански права е помогнало

да се отхвърлят подобни твърдения. Но не мога да се отърва от мисълта, че на подсъзнателно равнище дарвинизмът продължава да подкрепя расизма.

— Надявам се, че нашето откритие ще въведе нова парадигма.

— Ще въведе — съгласи се Джак. — Но аз мисля, че промяната накрая щеше да стане дори и без откритието, защото самите основи на еволюцията са абсурдни, ако човек ги изследва под лупата на логиката.

— Как си го представяш това?

— Слушай. Казват ни, че по някое време след Голямата експлозия, която е формирала Слънцето и планетите в нашата слънчева система, един невероятен, случаен шанс е създал първата жива клетка, въпреки че статистически погледнато, внезапното ѝ възникване е практически невъзможно. Дори и ако земята е била на милиарди години — каза Джак. — Но дори и да е вярно това, всички знаем, че експлозиите не създават ред. Те създават хаос. Това е естественият процес. Привържениците на еволюцията обаче ни карат да вярваме, че онази огромна космическа експлозия не само е създала вселената, но освен това е въвела ред и започнала да създава живот от неорганична материя, която впоследствие станала много по-сложна. Помниш ли втория закон на термодинамиката?

— Че не е възможно самостоятелното възникване на неестествен процес без прилагането на съответно количество работа — каза тя.

— Точно така — все по-възбудено продължаваше Джак. — Това е всеобщ закон на вселената. А еволюционната теория изисква от нас да се абстрахираме от този общ закон и да повярваме, че с течение на времето нещата стават все по-организирани и по-сложни.

Саманта мълчаливо го гледаше в очите.

— Това е все едно да вярваш, че ако върху Земята съществуват всичките части за един автомобил, дори и намиращи се наблизо една до друга, тези части ще започнат да се сглобяват от само себе си и след няколко милиона години ще си имаме един работещ „Хюндай“.

— Работещ хюндай ли? Това си е чисто противоречие.

Джак се усмихна.

— Добре де — каза той.

— Но дори и завършен, и работещ, ако зависи от собствените си части, един хюндай никога няма да се превърне в мерцедес. А

доколкото зависи от закона на термодинамиката, същата тази кола ще се превърне в купчина ръжда и с времето ще се разпадне напълно.

— Но колата не е живо същество, което се възпроизвежда.

— Нито пък молекулярната чорба, в която се предполага, че животът бил възникнал от само себе си, е била такава. — Джак се извърна настрани и се взря в Саманта, чиито очи му говореха, че е съгласна с него. — Във всеки аспект на живота можеш да видиш действието на Втория закон на термодинамиката. Нашите тела се разпадат с времето. Нашето слънце бавно изчезва, като се самоизгаря. Системите, оставени сами на себе си, се разпадат. Всички. Нищо около нас не се развива по друг начин. Значи зад еволюционния прогрес има *нещо* друго. Той просто е невъзможно да е сляп и случаен, както твърдят дарвинистите.

Саманта и Джак дълго говориха за живота и Земята. Бяха толкова хипнотизирани и разпалени, както по времето, когато живееха заедно. За един миг, близо до тихото поточе, което шепнеше по гладките камъни, Джак имаше чувството, че помежду им никога не се бе случвало нищо неприятно. Интелектуалният им разговор бе станал красив, интимен. Той бе разцъфнал в едно от онези фантастични състояния, за които колежаните твърдят, че имат ефекта на наркотик.

— А какво ще кажеш за естествения подбор? — попита Саманта.

— С тази част от теорията на Дарвин съм съгласен. Отчасти. Макар че тя погрешно се приема като механизъм на еволюцията. Естественият подбор помага да се поддържа вида, осигурявайки живота на най-силните му представители, за да създадат поколение. Чрез естествения подбор обаче една форма на живот не се превръща в друга. Той само запазва по-добрите от даден вид.

Първоначалната въздържаност на Саманта се бе превърнала в любопитство, не по-малко от това на Джак.

— Ами какво ще кажеш за случайните мутации като подпомагащ фактор в еволюционното развитие? След хиляди поколения мутацията може да предизвика еволюция на вида, нали?

— Може — отговори Джак. — Но не мислиш ли, че и в това трябва да има още нещо? Мутациите в деветдесет и девет цяло и девет процента са вредни. Повечето водят до дегенерация.

— Но с течение на времето милиони такива малки промени може да създадат други, докато животното се превърне в нов вид.

— Ернст Меир се опита да установи това в Харвард, спомняш ли си? Но какво откриха? Нещо, което не представлява новост за скотовъдците. А то е, че чрез подбор и опити да се утвърдят промените в организма на поколенията неотклонно се стига до така наречения „генен хомеостазис“, а именно една естествена бариера, която не допуска по-нататъшни генетични промени. Всъщност следващите поколения често се връщат към първоначалния вид, понякога след ужасяващи резултати от предизвиканите промени.

Саманта чертаеше кръгове в пръстта до големите папрати.

— А защо времето е фактор? — зададе въпрос Джак и продължи сам с отговора. — Времето е спасителният пояс, за който се е хванала еволюцията. Без милиони и милиарди години време теорията изобщо не би имала смисъл. И ако времето е единственото обяснение на действието на мутациите, как така някои видове не са се променили изобщо? — Джак откъсна един лист от папратта. — Папратите преди 250 милиона години са били същите като днешните. Насекомите са си същите. Акулите са си същите. Крокодилите не са еволюирали. Има стотици видове, включително и обикновени бактерии, които изобщо не са се променили.

— А и предполагам, не можем да бъдем сигурни, че дори сме измерили точно тези периоди от време — каза Саманта. — Всъщност ние успяваме да датираме реалистично възрастта на земята точно толкова, колкото и едно дете, което строи кули с обикновен конструктор.

Джак се съгласи. Никой не би заложил живота си за верността на който и да било метод за датиране. Той се загледа в звездите.

— Онова, което намерихме, ще промени всичко.

— Да, така е — каза Саманта, също взряна в звездите.

— Не знам какво точно ще научим — продължи Джак. — Но *наистина* мисля, че нашата вселена е била създадена. Доказателството, което тези извънземни представиха за появата на нашия вид, предполага идея. Сградата се строи по идея и чертежи на архитект. За книгите е нужен автор. За рисунките си има художници. Комплексните неща изискват създател. Никой от нас никога не би си помислил, че молекулите, които съставляват един компютър, са били случайно събрани и така се е получила самата машина. Тогава защо е по-лесно да се приеме, че човешкият мозък, човешкият разум, този най-сложен

компютър, който светът изобщо познава, е резултат на случайност? Как изобщо можем да си представим, че този величествен органичен процесор се е появил случайно?

— Не знам — прошепна Саманта. — Но аз обичам твоя.

— Какво?

— Твоят разум.

Джак се надяваше, че в полумрака Саманта не вижда как той се изчерви. Погали ръката ѝ и усети няколко подутини. Беше забравил за пчелите. Ръцете ѝ бяха пострадали доста от нападението им.

— Смъдят ме ужасно — каза тя.

Джак провери главата ѝ и изтръгна няколкото останали жила точно под косата ѝ.

— Знаеш ли — каза той нежно. — Някои хора се лекуват с пчелна отрова. Против ревматизъм, артрит. Някои се подлагат ма стотици ужилвания на ден.

— Да. Обаче аз не съм мазохист.

— Мисля, че знам лекарство против това. — Той отиде до потока и взе малко мокра глина. Помачка я в пръсти, за да я направи още по-мека. След това повика Саманта и размаза червеникавата глина по ръцете ѝ, а после и по врата.

— Усещането е приятно — каза тя. — И това ще ми излекува ли ухапванията?

Джак размаза глината и по няколкото подутини върху лицето ѝ.

— Не мисля...

Саманта се дръпна изненадана.

Джак се усмихна.

— Цели шест години чакам да направя това.

Чак след няколко секунди Саманта разбра, че той се шегува. Успя да се изсмее, но чак когато Джак се закле, че глината *наистина* действа успокояващо при ужилване.

Беше научил за лечебните ѝ свойства от едно индианско племе в низините. Все още съмняваща се, след десетина минути Саманта реши, че богатата на минерали глина наистина е отнела доста от паренето, което чувстваше.

— Мисля, че от няколко години ми се искаше да ти кажа нещо — каза тя.

— Не е необходимо.

— Трябва. — Саманта си пое дълбоко дъх. — Боях се.

— Знам. Ти работеше много, за да направиш кариера.

Тя поклати глава.

— Не. Беше повече от това. Ти ме изплаши, защото можеше да ме нараниш — каза тя. — С течение на времето аз ти бях дала тази възможност. — Дори и на лунната светлина Джак видя как в ъгълчетата на очите ѝ се събират сълзи. — Не биваше да ти давам тази възможност. Нито преди, нито след това. Разбираш ли?

— Имах някаква представа... — Джак си прехапа езика и преглътна познатия яд, който в краткото мълчание, което последва, се превърна в болка. Тя предизвика сълзи и в собствените му очи. Когато за пръв път се предаде на чувствата си, Джак потръпна. Като че ли тялото му само развърза последния възел на омразата.

Саманта го гледаше в очите мълчаливо.

— Да идем да те измием — пророни накрая той.

Ботушите на Саманта бяха оставени върху един камък до бавното поточе. Джак гледаше как тя събува панталона си и го поставя върху тях. Полите на блузата ѝ покриваха дългите крака до средата на бедрата ѝ. Тя опита водата с крак, после отново погледна Джак. Свали блузата си. Той се почувства неудобно, почти изплашен, но не свали очи от нея. С едната си ръка тя разкопча сутиена и остави презрамките му да се смъкнат по рамената. Дишаше дълбоко. Съзнателно. Джак се вгледа в сините ѝ очи, когато тя се наведе и свали бикините си. След това влезе във водата.

Лекото течение отми глинената кал от тялото ѝ. Тя плисна вода върху рамената си, после изми врата си. Джак се намери до брега на потока. Саманта се обърна към него и остана права във вирчето. Водата едва покриваше пъпа ѝ. После, като че разбрал мълчаливия сигнал, Джак усети, че съблича собствената си риза.

Тялото ѝ почиваше хладно и мокро под него върху легло от мъх до вирчето. Джак отстрани един мокър кичур от косата и обхвана с длани лицето ѝ. Целуна я. Първоначално леко, по устните. После по-силно. Устните му проследиха извивката на шията ѝ. Очите на

Саманта се притвори и тя усети лекота в стомаха си. Когато устните му намериха гърдите ѝ, тя изпусна лека въздишка. Дишането ѝ се ускори в очакване.

Тя отвори очи и задържа вперения му поглед.

После главата ѝ се отпусна върху дебелия мъх и телата им се сплетоха.

СЛЕДАТА

Джак нежно я събуди.

Нощта изглеждаше по-тъмна отпреди. Тялото ѝ беше потпочинало от всякога. „Тази нощ ми възвърна всичко за цели шест години мъка“ — помисли си тя. Обичаше го. Сега повече от всякога.

— Рикардо сглоби нещо, което май ще ни измъкне оттук — каза Джак, вече облечен.

— Спа ли? — попита тя.

— Че кога ли съм спал?

Саманта намери дрехите си. За миг беше забравила за скелета и невероятните събития от последните няколко дни. Беше се отдала на удоволствие, което почти бе забравила. Но сега, докато навличаше дрехите си върху няколкото още болезнени подутини, сложността на положението, в което се намираха, отново стана съвсем реално. Спомни си предателството от страна на един мъж, който сега ѝ се струваше толкова далечен и чужд, колкото и ядреното устройство, и потенциално опасното му приложение.

— Дълго ли спях?

— Половин час, след като те оставих и отидох да помогна на Рикардо — отговори Джак. Не спомена за двадесетте минути, когато я бе оставил да спи в прегръдката му, нито за удоволствието, докато вдишваше сладкия ѝ аромат.

Дистанционният сензор почиваше мълчаливо върху контролното табло, докато камионите се промъкваха бавно из калния път. Покрит с подутини от ухапванията, болката, от които можеше да облекчи само с кортизон, Бейнс стискаше кормилото със силните си ръце, като че ли можеше да му избяга. Фаровете на камионите осветяваха само гора и кал.

— Това нещо не ни върши никаква работа — злобно изрече Бейнс. Черната кутия продължаваше да изследва околностите и изобразяваше леки вълни върху светлосиния си екран.

Дорн ядосано завъртя лулата си с пръсти.

— Нямаме много други проклетни възможности, нали?

Дорн му беше доверил най-скъпоценната машина — *Източника*, в който бяха вградени четирите модула — а Бейнс позволи да им я откраднат. Само допреди няколко часа Дорн си бе представял бляскавото бъдеще, което се откриваше пред него, щом изследователите му откриеха функциите на всеки от модулите. Сега той обмисляше какво да бъде бъдещето на Бейнс, ако не си върнат машината. Недобро бъдеще. Даже по-лошо — несъществуващо.

Поправката на моста им отне много време. Сега учените имаха голяма преднина. Уредът върху таблото беше единствената им надежда, но той можеше да отчете електромагнитни промени само в радиус от около седем-осемстотин метра. На практика трябваше да се спънат в машината, ако изобщо имаха някакъв шанс да открият учените. Дорн вече беше проверявал една фалшива следа, когато инструментът показва електромагнитна промяна, а после излезе, че я излъчва газов генератор, използван за осветление и за захранването на телевизор в една колиба.

Яростта го изпълни. Докато оглеждаше безнадеждно гъстата гора от двете страни на пътя, той удари с юмрук таблото.

— Как, по дяволите, са се измъкнали от храма?

— И аз се чудя — отговори Бейнс. — Не е било през входа. Сигурен съм.

— Ако не ги намериш скоро, онова копеле ще разпространи новината за ядрения реактор по целия свят — изръмжа Дорн. — Той каза, че искал да направи откритията на експедицията публично достояние. — Дорн не можеше да си представи как този човек може да махне с лека ръка на трилиони долари. — Трябва да го спрем, преди да е стигнал до телефон.

Бейнс като че ли усещаше какво го чака, ако не открият учените. Той натисна газта.

Дорн се затвори в собствените си мисли за Саманта. Първоначалното доволство, че е останала жива, по-късно бе заменено от ярост. Никога нямаше да позволи на Джак да победи. Преди пристигането му нещата бяха толкова ясни... И пак ще бъдат, когато го няма.

След още километър и половина подскачане по примитивния черен път от радиото на колата започнаха да се чуват думи. Думи, които паднаха като мед върху сърцето на Дорн.

— Хеликоптерът „Сикорски“ излетя — каза гласът.

Дорн се изправи в седалката. Погледна часовника си: два и половина часа през нощта. После грабна слушалката.

— Какви са координатите ни?

— Според онези, които ни съобщихте, ще бъдем над вас след четиридесет минути.

Дорн въздъхна доволно. Хората от превозваческата му компания в Бразилия не очакваха, че товарният хеликоптер ще може да излети по-рано от следващите двадесет и четири часа. Явно умението на Дорн да убеждава беше ускорило ремонта. Макар и доста закъснял, за да ги изнесе от Тиахуанако, хеликоптерът поне щеше да им помогне сега в търсенето. Дорн знаеше, че му е необходима всякаква помощ. Току-що беше започнал да се досеща какво би станало, ако учените успеят да оживеят достатъчно дълго, за да съобщят за него на властите.

После, сякаш боговете на съдбата някак бяха чули мълчаливите му молби, Бейн спря рязко камиона в средата на пътя и посочи към дистанционния сензор.

— Хваща нещо.

Инструментът започна да писука. Хващаше някакъв силен сигнал. Спокойните вълни върху екрана му подскочиха рязко.

Сигналят идеше отнякъде южно на пътя.

— Може да е друг проклет генератор — каза Бейнс.

Дорн трябваше да вземе решение. И не трябваше да греши.

— Провери го — каза накрая той.

ПЛАНТАЦИЯТА

Тримата учени продължиха по разбития път. Воден от ярката луна, камионът се движеше бавно надолу, с надеждата да открият някое малко селце. Джак следеше компаса върху часовника на Рикардо. Знаеше, че някъде на запад от мястото, където се намираха, има група кирпичени къщички. Надяваше се само последното гориво, с което разполагаха, да ги докара дотам. Рикардо трепваше при всяко друсване, опасявайки се, че приспособените от него части ще се разпаднат. Саманта каза на Джак да спре. Тя посочи към група дървета, малко по-встрани от една полянка в гората. Зад дърветата, пръснати сред тъмни сенки и сребриста лунна светлина, Джак забеляза няколко дървени сгради.

— Може би там има телефон — каза Саманта.

— Каква е тази миризма? — попита Рикардо. Във влажния утринен въздух висеше тежък мирис. Джак остави двигателя да работи на празен ход. И той надуши същата миризма. На химикал.

— Прилича на бензин — каза Саманта.

Решиха да проверят.

Оставиха камиона на пътя и тръгнаха из високата трева на поляната. На петдесетина метра от сградите, когато вече ясно усещаше миризмата, Джак разбра на какво са попаднали.

След пет минути наблюдение той се увери, че колибите, които съставляваха стара плантация за кока, са наистина пусти. Поведо Рикардо и Саманта през лабиринт от набързо издигнати бараки. Електрическите кабели висяха между покривите и свързваха колибите в опасна мрежа. Земята беше покрита с гниеци листа от кока.

Джак тръгна към най-голямата от сградите, дълга барака с дървени стени.

Тежки четиридесетгалонови стоманени варели бяха подредени до външната стена. Някои бяха покрити с найлоново платно. Джак дръпна края му и помириша.

— Бензин — каза той. — Използва се за преработването на кокаина. — Вдигна капака на друг от варелите. — И спирт.

Рикардо учудено вдигна вежди.

— Химиците в картелите напоследък са установили, че като заменят бензина с чист спирт, отделянето на концентрацията става с петдесет процента по-бързо — обясни Джак.

— Тогава защо са го изоставили? — попита Саманта.

— Плантацията е „спяща“ — отговори Джак. — Пак ще я използват. Всеки шест месеца подобни плантации за преработване се затварят, за да „изстинат“, преди местната полиция или американската агенция за борба с наркотиците да са ги засекли. — Джак знаеше колко е напреднала търговията с наркотици. Ротацията позволяваше в Боливия да се произвежда кокаин за 14 милиарда долара на година — доста голяма част от общото световно производство за около 74 милиарда долара. — А щом са толкова напреднали, че да използват алкохол, може да са се включили и към телефонните услуги.

Джак тръгна към малък, затворен навес, който беше заключен с катинар.

Катинарът се отвори лесно под натиска на един лост от камиона. Зазоряването щеше да настъпи след около час и Джак се надяваше да открие генератор, за да пусне ток и да потърси телефон на светло.

— Бинго — възкликна той, когато надникна вътре.

Генераторът изръмжа, след като Джак го включи и заработи с горивото, което бе останало в него. Двамата с Рикардо отново влязоха с взлом в друга от по-големите сгради в центъра на комплекса. Помещението вонеше на химикали. Джак си намери опипом пътя покрай редица метални варели, след което няколко флуоресцентни лампи светнаха.

— Кабелите още са здрави — отбеляза Рикардо с ръка върху електрическия ключ.

Няколко изцапани тръби едва осветяваха изоставеното помещение. От дървения таван висяха голи жици към празни фасонки.

— Виждаш ли някаква телефонна жица?

— Тук не — отговори Рикардо, който затърси с очи място за включване. Двамата със Саманта огледаха другата част на помещението, докато Джак проверяваше прашните бюра и пластмасови столове, свързани с паяжини, които полепваха към ръцете му като памук. Той избърса ръката си в един от столовете и тогава забеляза дупка, пробита в прогнилия под.

— Мисля, че намерих.

Джак знаеше, че производствените лаборатории често прекарват кабелите и телефонните си линии под земята по пластмасови тръби на около километър, където ги изкарват на повърхността и ги свързват с най-близката телефонна линия. Всъщност голяма част от картелите използваша клетъчни телефони, чиито сигнали можеха да бъдат хванати от АБН, но старата система на пиратско свързване към необявени линии им служеше по-добре.

Джак вкара лоста в дупката. Прогнилият под поддаде. След минути вече бяха махнали дъските в ъгъла. Джак включи и фенерчето си, за да виждат по-добре. На половин метър между пода и основите видя пластмасата на проводниците, които отиваха към стената на сградата. Точно под тях, закрепени към една дъска, имаше два празни телефонни жака.

Рикардо надникна над рамото му.

— Дали работят?

— Да се надяваме — отвърна Джак.

Саманта се изправи.

— Отивам да донеса компютрите.

— Влязох в системата на университета в Ла Пас — каза Рикардо. Той започна да пише върху клавиатурата. Първият жак бе изключен, но втората линия даде сигнал. Факс модемът изписка като ранена птица, когато се свърза със системата на университета. Отвън на хоризонта тънка синя линия си проправяше път в тъмнината. Преносимият компютър бипна и по екрана му профуча поредица от испански думи. Рикардо пишеше, като че имаше двадесет пръста на ръцете. — Мисля, че успях!

Джак разчете познатата връзка на университетската изследователска лаборатория към световната мрежа.

— Изпрати всички файлове. Всичко — каза Джак.

Саманта печаташе бясно върху клавиатурата на своя компютър.

— Ще изпратя електронна поща до декана по антропология в Принстън. Ще му съобщя къде сме и какво, по дяволите, се случи. Ще го накарам да се свърже с нашето посолство тук, ако може — каза тя.

— Това ще отнеме известно време — обади се Рикардо. — Древността на тази линия няма да ни позволи да предадем данните със скоростта, с която сме свикнали.

Джак не можеше да си представи, че връзката с Интернет би могла да бъде по-бавна, отколкото бе свикнал у дома. Компютърът тук правеше дълги паузи, докато „разговаряше“ със страницата в световната мрежа.

— Добре, изпращаме първите файлове — обяви Рикардо. — Използвах университетската съвещателна система. Изпратих копия до всеки изследователски институт, включен в момента в световната мрежа. Свързани сме с хиляди хора по света.

— Добре — каза Джак. — Това ни е нещо като застраховка. Щом разпространим данните, никой няма да може да ги скрие повече. Нито Дорн, нито пък боливийците. Нито дори собственото ни правителство. — Той постави ръка върху рамото на Рикардо. За пръв път през последните двадесет и четири часа Джак чувстваше нещо близко до успокоение.

Тогава светлината угасна.

ГЕНЕРАТОРЪТ

Навън генераторът кихна два пъти, изръмжа и спря. Зловеща тишина настъпи в утрото, нарушавана само от няколко нощни птички, чуруликащи последните си предутринни песни.

— Какво стана? — ахна Саманта.

— Може би генераторът е свършил бензина — отговори Джак. — Може би.

— Аз карам на батерии — обади се Рикардо. Сивкавият отблясък осветяваше лицето му. — Обаче са ми на свършване. Не знам дали ще успея да предам всичко, ако не получим отново ток.

— Мамка му — измърмори Джак.

Прекъсванията на тока в Боливия бяха ежедневно събитие и затова повечето хора, които можеха да си го позволят, използваха генератори. Но да спре генераторът, това вече бе тревожно.

— Ще ида да проверя — каза Джак и взе фенерчето.

Той изчака, докато стигна до навеса на генератора, и чак тогава включи фенерчето. Не бе видял или чул нищо навън. Коленичи и обходи машината с лъча, за да намери гърлото на резервоара. Откри я вляво и отвинти ръждивата капачка. Насочи лъча и поразтърси тежкия двигател. Вътре се плискаше синкава течност. Генераторът имаше бензин. Започна да оглежда за други възможни повреди. Не видя изтичане на масло около машината. Пипна свещите и точно в този момент разпределителната капачка падна на земята пред него. Джак замръзна.

— Това ли търсиш? — попита един глас. После всичко изчезна.

Джак усети, че го вдигат. Не можеше да вижда. Всичко бе тъмно и в мъгла. Чу още гласове и усети, че пада. Удари се в едно бюро и се срина на пода. Пространството в дългото помещение бе прорязано от ярки като саби лъчи. Джак примигна, за да отстрани влагата от очите

си. Не можеше да фокусира ума си. Стаята се тресеше пред очите му. Виждаше сенки. Само фигури. Движение. Борба, ръмжене. Джак разтърси глава. Нещо бе изтръгнато от стената. Преносим компютър.

В ушите му отекнаха тежки стъпки. Трябваше да накара ума си да работи. Притискане около ръката му — друга ръка. Изправиха го. Успя да запази равновесие и позна мъжа, който го държеше — Бейнс, Втори мъж го хвана за другата ръка. Джак се изви. Болезнен сноп светлина блесна право в очите му. Усещаше топлината от халогенната крушка право в лицето си.

— Вие, белите рицари, сте толкова предвидими, дявол да го вземе.

Гласът на Дорн. Ядосан глас. Джак не можеше да си отвори очите. Една ръка хвана лицето му и го стисна.

— Направи грешка. Голяма грешка, копеле такова.

Светлината се измести от лицето на Джак. Размазаният образ на Дорн се фокусира бавно пред него. Джак огледа помещението. Не видя никой друг.

— Къде е... Сам? — успя да изрече той.

— Това вече не е твоя работа — отвърна Дорн. — Всъщност вече нищо не е твоя работа.

По вените на Джак запулсира адреналинът и разпръсна мъглата от мозъка му, но непрекъснатото тропане не преставаше. Гласът на Дорн звучеше със заплашителна увереност.

— Слушай. — Джак не откъсваше поглед от размазания образ на Дорн. — Не пипай ядрения реактор...

— Джак — отговори Дорн. — Доста ми е писнало да получавам нареждания от теб.

— Не бива да включваш машината — каза Джак. — Убий ме. Но не включвай... реактора...

Дорн го пусна.

— Няма да те убия. — Гласът на южноафриканеца трепереше. — Но няма да кажа, че не завиждам на Бейнс.

— Чакай. — Джак се замята в ръцете на двамата мъже. — Ти не знаеш...

Краката му се отлепиха от пода. Блъсна се в дървената стена доста силно, а после падна на пода. Дорн се спря до вратата.

— Знам *много* добре какво правя.

Вляво от себе си зад едно бюро Джак видя Рикардо. В съзнание и на себе си, приятелят му имаше рана над окото, от която течеше кръв.

Джак отново погледна към стаята. Дорн беше изчезнал.

Джак потърси под себе си нещо, което би могъл да използва като оръжие. Бейнс се намираше вдясно от него. Друг мъж се приближи и застана до него. Джак се взря в ръката на Бейнс. Онзи извади 9-милиметров „Рюгер“ и го зареди.

— Джак — обади се Рикардо, опрял гръб в стената.

Джак не отговори. Очите му следяха всяко движение на черния пистолет, когато Бейнс тръгна към тях. Джак очакваше някаква прощална реч от Бейнс, който явно изпитваше неприязън към учените още от самото начало.

Нямаше такава.

Той насочи пистолета към Рикардо и стреля.

ХЕЛИКОПТЕРЪТ

Вихърът от двувинтовия „Сикорски“ СХ-53 Супер Стелиън раздели тревата върху поляната на два огромни кръга. Товарният хеликоптер спусна задната си товарна рампа върху влажната поляна. Големият дървен сандък, в който се намираше ядреното устройство, вече бе натоварен. Дорн се наведе и хвана очилата си, докато притичваше под витлата към рампата.

— Вдигни я отпред при мен — каза той на един от хората си, който придружаваше екипажа на хеликоптера. Мъжът натовари принадлежата Саманта в хеликоптера. Последваха я петте алуминиеви каси на експедицията, а след това няколкото дървени сандъка също се плъзнаха в търбуха на машината.

Миг по-късно още трима от наемниците дотичаха откъм камиона.

— Това е всичко, господин Дорн.

— Вижте защо се бави Бейнс — каза Дорн. Той се качи в хеликоптера.

Джак трепна. Кръвта мокреше бедрото му с всеки удар на сърцето на приятеля му.

Рикардо крещеше от болка, хванал разкъсания си ботуш. Коженият връх се държеше само на дебелията подметка.

Джак зърна очите на Бейнс. Онзи гледаше безразлично. *Този човек обича да убива. Обича мъченията.* Странно, но страхът на Джак беше изчезнал, заменен от злоба, подсилена от гърчовете на приятеля му.

Джак започна да се надига. Ще убие Бейнс. Или ще бъде убит затова че се е опитал. Мъжът насочи пистолета към него.

Изстрелът му се стори по-силен отпреди. Всичко пред погледа му побеля. Главата му звънтеше. *Улучен съм в главата.* Той не

усещаше нищо. Никаква болка. Само белота. Навсякъде. Ушите му звъняха силно. Той изчака няколко мига. Не виждаше светли тунели. Никакви роднини. Значи беше още жив.

Зрението му се възвърна.

В голямото помещение бе избухнала стрелба.

Човекът, който стоеше до Бейнс, сега се търкаляше на пода, за да се скрие зад някакви метални варели. През дима Джак не успя да открие Бейнс. Сигурно е избягал в бъркотията. От всички страни трещяха автомати. Джак посегна към Рикардо. Инстинктивно го дръпна към себе си в безопасност зад обърнатото бюро.

Главата му се проясни.

Бялата светлина трябва да беше от избухнала граната, помисли той. Още усещаше миризмата на барут от експлозията. Човекът на Дорн до варелите се стреляше с някой, който бе нахлул през вратата. Джак видя как онзи до варелите изпразни пълнителя си в надигналия се дим, а след това във врата му се заби куршум. Той притисна с ръка разкъсаната си аорта, после друг куршум го улучи в гърдите и той падна.

Джак изчака, без да мърда. Когато димът се разнесе, видя друг труп, лежащ до входа. Виждаше яке и шлем върху тялото. Каската се бе изкривила и показваше светлоруса коса. Голяма локва тъмна кръв вече бе започнала да се съсирва под лицето на човека.

Навън автоматите продължаваха да гърмят от всички посоки.

— Нали ще стоиш тук? — помоли той Рикардо.

— Да. — Рикардо вече бе напъхал носната си кърпа в раната на крака, за да намали загубата на кръв. Платът се бе напоил. Джак скъса края на ризата си и завърза плата около крака му.

Рикардо трепна.

— Какво, по дяволите, стана?

— Може да е картелът — каза Джак.

Но не беше сигурен. Само знаеше, че онзи, който лежеше мъртъв пред тях до входа, току-що беше спасил живота им.

ПИЪРС

Пиърс изхвърли пълнителя. Дулото на „Зиг“-Р226 беше горещо. Той пъкна нов петнадесетпатронен пълнител в пистолета — последния, след който трябваше да зарежда ръчно. От партньора му вътре още нямаше знак. *Проклятие!* Мисията бе излязла от контрол. Агентите на АБН бяха заели неправилни позиции, като оставиха Пиърс, Милър и Бойе — техният наблюдател при езерото — без прикритие. Групата на Пиърс държеше гърба на дългото дървено здание. Момчетата от АБН трябваше да заобиколят отпред и да пресекат пътя за бягство. През шестдесетте секунди, докато агентите на АБН разберат грешката си, Бойе бе получил куршум в гърлото, а Милър не се бе появил откъм бараката. Мисиите, в които участват две служби, никога не са успешни. Пиърс се чувстваше безпомощен, прилепен към земята от неспирния автоматичен огън на поне още трима от хората на Дорн, които се бяха приближили откъм поляната.

Пиърс разбра, че сигурно са дошли от хеликоптера. Не очакваха никаква въздушна намеса в акцията. Дорн, без да иска, ги бе отвел към плантацията, но ако агентите бяха знаели, че щеше да му дойде помощ с хеликоптер, Пиърс никога нямаше да се опитва да ги плени сега. Отляво към него пропълзя лейтенант Дрю и се сви в плитката яма зад сградата. Той носеше каска и бронежилетка върху зеленото си маскировъчно яке.

— Откри ли обекта? — попита Дрю.

Един куршум излетя през летвите точно над главите им.

— Не! — извика Пиърс приведен.

— Накарах хората си да се оттеглят по пътя — каза Дрю. — Тук някъде наблизко кацна хеликоптер. Отивам да проверя.

— Знам това, задник такъв. — Пиърс хвана жилетката му. — Ти обаче ще стоиш тук и ще ме прикриваш. Един от хората ми е вътре в бараката!

Джак коленичи до тялото на мъжа, който бе работил за Бейнс. Той сграбчи пистолета на наемника и измъкна два допълнителни пълнителя от джоба на окървавеното му яке.

Бейнс беше избягал.

Рикардо правеше сърдечен масаж на другия мъж до входа.

— Какво правиш — попита Джак. Приблужи се до червената локва и чак тогава осъзна, че човекът приличаше на американец. А не на член на картела.

— АБН — каза Рикардо. Той отново се наведе и започна да прави изкуствено дишане на човека.

„АБН?“ Джак потърси пулс. В мъжа проблясваха последни искрици живот. Рикардо отново натисна гърдите. Лицето на мъжа се обърна към Джак. Русата му коса бе изцапана с тъмна течност, която изтичаше от дупка в главата. Луничавото лице изглеждаше съвсем младо. Агентът сигурно нямаше повече от тридесет години.

Рикардо спря.

— Няма да оживее.

Дървената стена се взриви и ги обсипа с трески. Джак стана от пода. Един от бензиновите варели се бе подпалил. Сега дървената сграда щеше да изгори.

— Къде е Саманта? — попита паникьосан Джак.

— Дорн... — отговори Рикардо.

Джак бутна приятеля си през горящата дупка.

— Не може да е отишъл далеч.

Знаеше, че приятелят му изпитва болки, но и Рикардо разбираше опасността на положението. *Трябваше* да намерят Дорн още сега.

Джак спря в края на поляната. Двумоторният товарен хеликоптер запокити прах и боклуци в очите му, когато се издигна над тревистата местност. Червените лъчи на зората блестяха върху празния камион встрани на пътя. Сивият хеликоптер изви на деветдесет градуса. Успя само да види конуса на черния му нос. После машината се насочи на изток и изчезна зад дърветата, отнасяйки и последната му надежда.

Преди Джак да успее да обмисли възможностите им или липсата на такива, земята до краката му избухна.

— Гората — извика Рикардо.

Прехвърлил ръката му около врата си, Джак хукна към прикритието на дърветата. Не можеше да види кой стреля по тях.

Предположи, че всъщност няма значение.

Пиърс не обръщаше внимание на изгарящата топлина на пламъците.

Той бе сложил главата на партньора си в скута и опипваше за пулс. Нямаше. Когато покривът на бараката над главата му избухна в пламъци, Пиърс затвори очите на Милър, който го гледаше така, като че молеше за нещо. „На момчето току-що му се роди син“ — помисли Пиърс. Той измъкна мъртвия си партньор от горящата сграда.

Клоните деряха лицето на Джак. Около глезените му се увиваха лиани. Джунглата като че не преставаше да измисля начини да го спъва. Краката му горяха и в гърлото си чувстваше метален вкус — от скъсаните кръвоносни съдове при напъването. Джак си представяше какви ли болки изпитва Рикардо. Той прехапваше устни на всяка крачка. Вмъкнаха се дълбоко в гъстата гора зад плантацията. Спорадичните изстрели се чуваха по-слабо. Ревът на пламъците се превърна в основен шум около плантацията. Джак нямаше представа накъде върви. „Просто трябва да се отдалечим — мислеше си той. — Да оживеем. Да прегрупираме силите си.“ Двамата мъже достигнаха някакъв бряг. Джак не намали ход. Към средата на склона надолу те се спънаха и се плъзнаха в калната долчинка под тях. Рикардо облекчи болката си, като изкрещя, запушил устата си с ръка.

Джак се послуша за стъпки, но не чу нищо. Само пукането на огъня зад тях. Той осветяваше дърветата над долчинката в оранжево.

— Накъде бягаме? — попита задъхан Рикардо.

Джак не можеше да му отговори. Не знаеше. И не мислеше. Изпитваше само болезнени чувства. Саманта! Трябваше да я намери. Вдясно, в края на друг склон, някакви шумове привлякоха вниманието му. Стори му се, че чува двигател. Изхвърли всичко друго от ума си — пращящия огън, виковете на мъжете в плантацията, тежкото дишане на Рикардо. Да! Кола.

— Чуваш ли? — каза Джак.

Рикардо кимна.

Под себе си виждаха широка река. Плъзнаха се по втория склон през гъста палмова горичка. Джак се спъна, изпусна Рикардо и падна на около метър и половина по-напред в гъстата растителност на брега на реката. Удари се в твърдия метал на 9-милиметровия „Глок“, който бе паднал от ръката му. Чу някой да вика на испански само на тридесетина метра надолу по реката. После отново ръмженето на двигател. Звукът идеше откъм реката, но не звучеше като от моторница.

Самолет!

— Бързо — прошепна Джак и помогна на Рикардо да се изправи. Дватама тръгнаха покрай брега през гъстите храсти. Нямаше време за криене. Шумът от двигателя сега се чуваше по-далеч. Подуши миризмата на самолетно гориво и чу самолета, но още не го виждаше.

Двигателите млъкнаха. Най-после Джак успя да види кацналия хидроплан, който се появи зад една голяма палма на тридесет метра по-надолу по реката. Между двата понтона водата се пенеше и машината се отдалечаваше.

Рикардо се спъна. Дишаше мъчително.

— Не знам дали ще мога да продължа да вървя.

— Трябва — каза Джак. — Ей там има самолет.

— Точно това имах предвид — успя да се усмихне Рикардо.

— Стой тук. — Джак го остави на брега и влезе във водата. Самолетът беше единственото им средство за бягство и единственият реален шанс да преследват Дорн.

Пилотът отново включи двигателя. Водата на повърхността се нагърчи, литнаха пръски и в тях блесна дъга. Джак провери откъде духа вятърът. Духаше откъм гърба му, в същата посока, накъдето се насочваше хидропланът. „Слава Богу“ — помисли той. Самолетът трябваше да обърне и да се насочи срещу течението — по вятъра, за да може да излети.

Двигателят намали оборотите и машината заплува в кафявата вода. Утринното слънце блесна от стъклото на кабината. Тогава Джак забеляза боливийския пилот и един пътник до него. „Наркотрафиканти, които проверяват какво е станало в плантацията —

помисли си Джак. — Вероятно са видели достатъчно, за да решат, че това е нападение на АБН.“

Самолетът се насочи бавно към него. Джак щеше да има само един шанс. Той се хвърли в реката откъм преплетените корени и клони на брега. Самолетът се приближи — сега само на двадесет метра. Ръцете на пилота включваха уредите над главата му. Джак трябваше да действа, преди самолетът да се е засилил. Той се гмурна.

Десният понтон одраска главата на Джак, когато той изплува на повърхността. Хвана се за металната подпора върху пластмасовия понтон. Самолетът се засили. Сухожилията на китката на Джак се изпънаха от усилието. Раменната става го заболя. Хватката му се отпусна. Но това бе единственият му шанс. Не можеше да се откаже. Успя да хване подпората и с другата си ръка. Тялото му литна над водата, когато пилотът увеличи още скоростта. Пръските го ослепяваха. Самолетът забави малко, когато зави. Джак използва силата на завъртането, за да прехвърли тялото си върху понтона. Изправи се наравно с пилотската кабина. Ръката му намери алуминиевата дръжка на вратата.

Стреснатият боливиец внезапно като че ли целуна дулото на пистолета на Джак.

Джак наблюдаваше как помощник-пилотът плува през реката към отсрещния бряг. Опрял пистолета в главата на пилота, той спокойно даваше нарежданията си на испански. Взе автомата, който се намираще на задната седалка, и го постави до десния си крак. След това опипа пилота. Уверен, че човекът не е въоръжен, той заповяда на наркотрафиканта да завие към малката пясъчна ивица близо до брега и да спре там.

Джак забеляза бялата риза на Рикардо до брега. Искаше да иде да прибере приятеля си, но знаеше, че не бива да оставя пилота сам. Махна с ръка към брега. „*Давай, Рикардо!*“

Ученият скочи от брега и заплува срещу течението. Тънка кървава следа се проточи след него. От радиостанцията на самолета се чуваха виковете на друг член на картела. Гласът питаше за състоянието

на плантацията и непрекъснато настояваше пилотът да отговори. Боливиецът погледна радиостанцията. Джак поклати глава и я изключи.

— Давай! Давай!

Рикардо плуваше бруст, държейки главата си над водата, докато Джак видя, че опипва пясъка на малката пясъчна ивица с крак. Скоро той се качи на борда.

Пиърс гледаше как самолетът обръща надолу по реката. Партньорът му беше мъртъв. Камионът — празен. Имаше само трима мъртви заподозрени, но нито един от тях не бе от големите играчи. Устройството, което във Вирджиния смятаха, че е тактическо ядрено оръжие, бе отнесено с хеликоптер Господ знае накъде. Беше предал страната си. Партньора си. А гадната сутрин щеше да става още по-гадна. Пиърс стисна дръжката на револвера си. Щеше да спре този самолет и да откъсне няколко глави.

Утринната мъгла се нижеше през гората, осветявана от проникващата през дърветата зора. Всичко изглеждаше като в сън. Или в кошмар.

Чу агентите на АБН зад себе си. Те също бяха видели самолета. Пиърс се промъкна през храстите, спъна се в един корен. Стана и се запрепъва надолу, изтърколи се и падна до брега. Двигателят на самолета увеличи оборотите, машината обърна по вятъра и набра скорост.

Без да обръща внимание на болката в глезена си, Пиърс хвана оръжието с две ръце.

* * *

Откъм хълма се чува изстрели. Джак забеляза половин дузина мъже в зелени якета, които се появяваха и се скриваха между дърветата на около четиридесет метра нагоре по реката.

Мъжете викаха нещо на английски, преди да започнат да стрелят.

Куршумите се забиваха във водата. Пилотът изруга. Куршумите пробиха левия понтон. Друг куршум мина през плексигласовото

предно стъкло и направи дупка в пластмасовата седалка до Рикардо.

Рикардо се сви на пода, готов за неизбежното. Двигателите завиха. Пилотът бутна лоста напред. Витлата вдигнаха вода, която се пръсна пред новата куршумена преграда от страна на намиращите се вече по-наблизо агенти. „*Никога няма да успеем*“ — помисли Джак. С всеки метър се приближаваха и огънят ставаше по-интензивен. В кабината се забиваха куршуми и посипваха вътрешността с отломки. После сякаш сънуваше хаоса в кабината, воят на куршумите внезапно замлъкна.

През счупения прозорец Джак гледаше как почвата на брега се разкъса от стрелба. Обърканите агенти се хвърлиха за прикритие към гората и хукнаха обратно. Самолетът достигна скоростта за излитане, когато Джак забеляза какво беше отвлякло вниманието на агентите. Зад гърба им, откъм прикритието на скалите, една група боливийци бе открила огън. Най-дребният от нападателите имаше дълга, черна коса.

Само за миг малката фигура се изправи и се обърна към самолета. Джак усети как машината се издига, но не откъсна очи от жената. Вероника! Блестящите ѝ черни очи проследиха издигащата се машина. Пилотът изстена и дръпна лоста назад с всичка сила. Самолетът се вдигна и избягна един бент на реката. Последната картина се запечата в ума на Джак, докато ускорението го притискаше към седалката: Вероника беше вдигнала автомата над главата си и го размахваше за поздрав.

Внезапно пред тях се изправи стена от дървета. Самолетът се издигна рязко. Десният понтон обръсна върховете им. После, когато крилата се изправиха хоризонтално, Джак погледна надолу през счупения прозорец. Реката бе изчезнала. Всичко под тях бе гъста, зелена джунгла.

* * *

Пиърс гледаше как самолетът изчезва зад върховете на дърветата. В крилата му блестеше слънцето. Той изстреля още един куршум, а после бавно свали револвера. Чул новата схватка на хълма, той изтри потта от лицето си. Падна на колене във влажния пясък и се

замисли какво и как да го каже на жената на Милър. Ръката му миришеше на барут.

НА ИЗТОК

Райт се разхождаше напред-назад из заседателната зала. Малката кушетка в кабинета, която си бе донесъл, за да може да поспи, си остана неизползвана. Директорът изглеждаше стегнат, но потъмнялото му лице и изморените, зачервени очи говореха за изминалата дълга нощ.

Директорът бе разярен, а пък като един от най-добрите му бойни петли, на Макфадън не му бе нужно да чува точенето на брадвата, за да разбере, че трябва да си трае. Райт изричаше редки и обидни ругатни, научени през предишните три войни, в които бе участвал. След това дръпна кожения стол и седна изтощен.

— Можем ли да проследим оръжието чрез сателит? — помита Райт кльощавия аналитик Кърби.

— Не, сър. При сегашното му излъчване нашите сателити ще трябва да минат почти директно отгоре, за да могат да хванат електромагнитното поле на устройството. — Той свали очилата, които бяха оставили червени белези от двете страни на носа му. — Сателитите КХ-14 и „Голямата птичка“ бяха насочени на геостационарна орбита над мястото на разкопките, сър. Дори и да локализираме уреда отново при някое от преминаванията, ще са ни необходими поне двадесет и четири часа, за да насочим сателит към мястото.

— Мамка му. — Райт се облегна на стола, който изскърца. — Оперативните агенти на място имат ли някаква представа накъде може да се е насочил хеликоптерът?

— Не — отговори Макфадън. — Отлетял е на изток към Бразилия, когато са го изгубили от поглед.

— На изток ли?

— Да, сър.

— А на изток оттам има доста проклето място, а? — Ръцете на директора смачкаха хартиената кърпичка и тя направо се разпадна. Райт се стегна. — Някакви идеи?

Макфадън се изправи.

— По-голямата част от индустриалната база на Дорн е в Южна Африка. Сигурно не си и мисли, че може да вкара тактическо оръжие в Щатите. Залагам парите си на това, че той си е тръгнал за дома. По вода, сър. Няма да рискуват да минават през митниците на летищата. А има милиони места, където може да го разтовари на пристанище.

Райт изръмжа:

— Вдигни под тревога нашия човек в Кейптаун. Искам да го въведеш веднага в работата. Имаме ли вида на хеликоптера?

— Товарен, транспортен с две витла — каза Макфадън. — Само това знаем.

— Провери регистрацията на машините. Колко ще са двувинтовите, които работят в тази част на света.

— Да се надяваме, че не са много — отговори Макфадън. — Ще започна с пристанищата, сър. — Той събра книгата си и добави: — Като изхождам от презумпцията, че се е насочил към Бразилия.

Минаха двадесет минути, преди да навлязат в бразилското въздушно пространство, и още два часа и половина, докато на хоризонта се показва Атлантическият океан. През това време Джак почисти раната на Рикардо. С един дървен пакет за първа помощ той успя да я затвори, като преди това я стерилизира със спирт и кислородна вода. Джак не очакваше, че човек може да крещи толкова силно.

Пристанището, за което Саманта беше споменала, че е база на корабната транспортна компания на Дорн, разполагаше и с малка самолетна писта.

— Ще трябва да кацнат тук — каза Джак, като че опитвайки да се убеди сам.

Рикардо се съгласи.

— Ако Дорн ще транспортира устройството с кораб. И ако е имал намерение да се насочи към Южна Африка.

Изнервеният пилот се беше успокоил по време на полета. Джак научи, че човекът е бил просто случайно нает от картела. Той знаеше за кого работи и вероятно какво пренася, но имаше семейство, което трябваше да храни. Огустино бе показал на Джак избелялата снимка на семейството си пред малка католическа черква. Джак го увери, че няма

да му сторят нищо лошо. Без да навлиза в подробности, той също така му обясни колко важно е да намерят големия транспортен хеликоптер — важно за семейството на Джак и за семейството на Огустино.

„Важно за света“ — каза си наум Джак.

ПРИСТАНИЩЕТО

Летището при Порто Alegre имаше две писти, на които можеше да кацне само много смел пилот с „Боинг“-737, но обикновено приемаше по-малки самолети. Чесната нямаше проблеми. Всъщност гумените колела под понтоните сякаш бяха доволни, че отново докосват бетон. Самолетът се насочи бързо към редица алуминиеви хангари. Пилотът беше кацал само веднъж преди на това летище, но нямаше проблеми да определи къде може да е площадката за хеликоптерите.

Минаха покрай няколко малки хеликоптера в различна степен на разглобяване, но Джак не успя да зърне големия „Сикорски“ никъде. Чесната минаваше покрай редици малки самолети, наредени вдясно върху бетонната писта. После зад един голям полуцилиндричен хангар Джак зърна сивия корпус на товарния хеликоптер.

— Ето го!

Изчака още няколко секунди, докато се видя целият хеликоптер, и чак тогава позволи на сърцето си да се предаде на чувствата. Джак прибра автомата АК-47 в дългата найлонова спортна торба, която Рикардо бе намерил на задната седалка. После натъпка 9-милиметровия си „Глок“ под колана. Размени няколко думи с пилота, като го помоли да не се намесва и да не забърква картела във всичко това.

— Не бой се — каза Огустино. — По-добре е даже да изчезна за малко.

Джак му повярва.

Двамата с куцация Рикардо приближиха товарния хеликоптер отстрани.

Намираще се върху голяма бетонна площадка, разчертана с жълто Н, заобиколено с окръжност. Задната му товарна врата все още бе спусната. Джак чу свиркане отвътре. Огледа района, но видя само хангари и няколко цистерни. Той погледна към Рикардо и тихо отвори

ципа на спортния сак. Рикардо взе оръжието, все още скрито в чантата, и зае позиция така, че да не го виждат от хеликоптера, малко встрани от товарната рампа. Нямаше да позволи никой да изненада Джак, който извади пистолета си и тръгна на пръсти по рампата.

Пилотът лежеше пред кръглото командно табло на хеликоптера. Носеше зелен летателен костюм и черна шапка, но две протрити седалки скриваха по-голяма част от тялото му. Той си свиркаше страшно фалшиво една позната бразилска мелодия: „Момичето от Ипанема“. Но Джак смяташе, че мъжът не е бразилец, защото под бейзболната шапка забеляза червеникавата му коса. Той бързо огледа хеликоптера. Няколко сандъка със слама. Голяма метална каса, отворена до единия борд, но празна. Вътре имаше само няколко пликчета от бонбони и празни бутилки от кока-кола.

Джак мина покрай купчина товарни мрежи. Вътрешността на хеликоптера беше почти празна. Дорн отдавна бе разтоварил устройството.

Пулсът на Джак се ускори. Не беше сигурен даже, че пистолетът, който държеше, ще стреля. Провери предпазителя — беше спуснат. Докато обмисляше усложненията, въздъхна тихичко, после освободи предпазителя и продължи напред.

Той стигна на метър от човека, преди пилотът да го забележи — вероятно по вибрацията на пода. Мъжът се изправи изпод преносимия фенер, който висеше от седалката.

— Кой, по дяволите, си ти? — изрече той със силен южноафрикански акцент.

Джак насочи пистолета към главата му.

— Във всеки случай не съм момичето от Ипанема.

* * *

С пълна пара на 38 градуса изток-югоизток товарният траулер „*Кейп Индиго*“ щеше да плава направо през мъртвото вълнение през следващите тринадесет часа. Тропическата област с ниско налягане, зародила се на хиляда и петстотин километра разстояние от брега на

Западна Африка, нагърчваше повърхността на океана със силен вятър, преди да се разпръсне към централната част на Атлантика. Въпреки безоблачното небе, носът на траулера се забиваше в триметрови вълни, които повдигаха кораба върху пенести юмурици, преди да го блъснат отново надолу.

Дорн стоеше при носа на кораба и се държеше за металния парапет, който се спускаше под палубата. Ругаеше редиците високи вълни, които подхвърляха кораба. Сандъкът, в който се намираше ядреното устройство, лежеше върху плоската метална повърхност на носа под брезент, здраво завързан за двата борда на кораба. Дорн предпочиташе устройството да бъде прибрано под палубата в трюма, но щеше да се наложи да изчака, докато капитанът разтовари стоте тона сурова захар. Ако не бързаше толкова да навлезе в международни води, щеше да накара екипажа да започне тази процедура още в пристанището.

— Не ме интересува какво ще правиш с нея — крещеше Дорн.
— Махни захарта от този трюм! Всичката.

Капитанът кимна.

— Ще използваме крана веднага, щом вълнението спадне.

— Не — каза Дорн. — Ще го направиш сега. Искам този сандък да бъде прибран в трюма!

Капитанът се подчини недоволно и извика двама от моряците.

Вътре в камбуза Саманта се събуди замаяна. Беше й зле, чувстваше се като упоена.

Едната й ръка беше прикована с белезници към дълга, занитена за пода пейка, но можеше да движи свободно тялото си. Огледа се наоколо. Под от ламинирана пластмаса, дървена маса, две малки, кръгли прозорчета върху метална, оребрена стена. От поклащането разбра веднага, че се намира на кораб. Кораб на Дорн. Върху разрешението на здравните власти, което висеше над печката, беше изписано името на неговата транспортна компания. Тя се изправи, като изпъна окованата си ръка, за да може да погледне през едно от предните прозорчета. Виждаше се цялата дължина на кораба. Забеляза Дорн и един друг мъж да проверяват нещо — може би ядреното

устройство — под голям непромокаем брезент, затегнато здраво към кнехтовете от двете страни на палубата. Сега наистина го мразеше.

Какво се беше случило с Джак? Къде е той? Дали е жив? Тази мисъл усили гаденето от клатушкането и лекарството, с което я бяха упоили. Бореше се отчаяно да се освободи от белезниците. Ако е загубила Джак, просто нямаше да го понесе.

За пръв път в живота си Саманта се почувства наистина безпомощна.

МАХАЛОТО

Пред дулото на пистолета пилотът се закле, че почти няма гориво.

Джак го накара да включи таблото и сам провери уредите, преди да му позволи да повика службата за зареждане. Това увеличи изоставането им спрямо кораба на Дорн с още двадесет минути. Щом се издигнеха, те щяха бързо да го настигнат, но да се открие кораб в безкрайността на Атлантическия океан наистина щеше да бъде трудно. Докато чакаха, Джак отново провери товарното отделение и измисли план. Докато дебелите винтове на хеликоптера ги издигнаха над летището, първите стъпки от този план вече бяха приведени в действие.

Рикардо седна на седалката на помощник-пилота с шлем на главата, като наблюдаваше въздушния трафик и внимаваше пилотът да не се свърже с кораба по радиото. Автоматът бе до него, за да осигури подчинението на мъжа.

Пилотът увери Джак, че няма да се свързва. Дорн беше разпоредил абсолютно радиомълчание.

— Даже не знам дали ще ми позволи да кацна — измърмори пилотът.

— Че как ще те спре? — попита Джак.

Беше седнал точно зад пилота върху сгъваема седалка, обърната към вътрешността на хеликоптера. Той погледна Рикардо, който изглеждаше отслабнал. Макар да беше загубил много кръв, той не пожела да остане на летището. Съгласи се само да се върне и да потърси медицинска помощ, щом Джак достигне борда на кораба, разбирайки, че след като кацнат, ще бъде само в тежест.

Няколко минути след излитането Рикардо забеляза една черна кутия в джобчето за навигационни принадлежности до седалката на помощник-пилота. Оказа се, че кутията е дистанционният скенер на експедицията. Същият, който бе използвал, за да изследва ядрения генератор.

— Сигурно с него ни е намерил Дорн, макар че избягнахме основния път — изпъшка Рикардо, като разглеждаше инструмента върху скута си.

— А може ли да ни помогне да ги проследим сега? — попита Джак.

Рикардо поклати глава.

— Трябва да сме на не повече от километър, за да получим някакъв сигнал. Пък и сигурно има милион различни излъчвания, които ще се смесят със сигнала.

— Като какво например?

— Двигателите на хеликоптера в момента усложняват нещата. Вероятно ще видим кораба доста преди да успеем да открием с това ядрения генератор. Но нищо не пречи да опитаме.

Носът на „*Кейп Индиго*“ пропадна в следващата бразда в повърхността на океана.

— Внимавайте с това въже! — изкрещя капитанът.

Половината от осемчленния му екипаж се бореше с големия дървен сандък, опитвайки се да го преместят в трюма. Капитанът мълчаливо ругаеше господин Дорн. Да се премести сандъкът в такова вълнение бе опасно не само за хората му, но също и за проклетата машина, която Дорн искаше да предпази. Изгубеният тонаж захар щеше да струва на Дорн едно малко състояние, но по-лошото беше, че капитанът вече си представяше бъдещите загуби, които щеше да понесе от дистрибуторите в Кейптаун.

— Бавно — извика капитанът, докато кранът сваляше куката си над товарната мрежа. Закачането на куката за халките на мрежата отне много повече от обичайното време, тъй като тя се клатушкаше опасно напред-назад. Накрая един от моряците се изкатери върху сандъка и нагласи на ръка куката. Преди да вдигнат сандъка и на сантиметри от палубата, капитанът разбра, че се сблъскват с голям проблем. Сандъкът се заклати бясно под рамото на крана. Усилен от ритъма на вълните, ефектът на махалото стана още по-силен. Преди капитанът да успее да извика на краниста, сандъкът се блъсна два пъти в основата на крана.

— Свали го! Долу! — изкрещя капитанът.

Вътре в сандъка, връзките, които държаха устройството изправено в контейнера, продължиха да се напрягат. Най-долният колан обаче започна да се отпуска и да се плъзга нагоре.

Товарът падна върху палубата само на сантиметри от мястото, където се бе намирал преди.

Докато хората му отново закрепваха сандъка към палубата на кораба и го покриваха с тежкия брезент, капитанът се обърна към Дорн. Ръцете му още се тресяха от ярост. Защо на богатшите им бе толкова трудно да приемат мнението на другите?

— Сега е невъзможно — каза капитанът. — Точно както бях казал.

— Кога ще можете да го вкарате долу? — попита Дорн.

— След няколко часа. Вече преминаваме през опашката на бурята.

— Добре — каза ядосан Дорн. — Но искам да бъде двойно захванат към палубата. Това е невероятно важна машина. Разбираш ли?

— Да — отвърна капитанът. — Разбирам.

Под черния брезент, скрит във вътрешността на дървения сандък, ядреният генератор като че ли внезапно разбра собственото си значение. Панелите върху предната му част оживяха, пронизвайки тъмнината с цветните си светлини. Малките сигнализатори блеснаха в готовност, но останаха невидими за всички отвън.

Океанът се простираше в безкрайността. Утринната омара позволяваше видимост под петнадесет километра. Четиридесет минути вече Джак оглеждаше синята повърхност под хеликоптера, но не откриваше абсолютно нищо. Тъкмо бе решил да премине към план Б, когато Рикардо подскочи в седалката си. Очите му бяха залепнали за дистанционния сензор пред него.

— Джак!

Джак разкопча коланите, които придържаха рамената му, и се наведе над седалката на Рикардо. В гърлото му заседна възел.

— Става ли нещо?

— Повече от нещо! — Рикардо вдигна дистанционния скенер. Светлосини вълни се виеха бясно по екрана му. Сигналът стана по-

силен, когато Рикардо го насочи на юг. — Открихме ги!

— Къде? — попита Джак.

— Малко на североизток от настоящата ни позиция — отговори Рикардо. — Това е добрата новина.

— А каква е лошата?

Ръцете на Рикардо трепереха. Скенерът пищеше.

— Показанията са по-силни от всичко, което някога съм виждал. Сто пъти по-силни от онези, които свалих, когато устройството се включи внезапно.

Джак помълча.

— Какво всъщност означава това? — попита накрая.

— Мисля, че се зарежда — отговори Рикардо.

— Зарежда?

Двамата се погледнаха в очите.

Джак насочи пистолета си към пилота.

— Следвай този сигнал! Веднага!

Кърби влетя в заседателната зала.

— Открихме го, сър!

Макфадън, полузаспал в един стол пред мониторите, подскочи и разтърка очи.

— Къде е? — попита Райт, докато си поставяше очилата.

— На шестдесет и пет километра от бреговата линия на Бразилия — каза Кърби, който още дишаше задъхано.

— Не изпускай сигнала — нареди Райт. — Самолет или кораб?

— На кораб е, сър.

— Имаме ли визуална връзка?

— Само след няколко минути един КХ-12 ще премине на няколко километра встрани над мястото — каза Кърби. — Готвим се за получаване на снимките.

Райт се изправи.

— Искам проверка на тактическите ни възможности в радиус от хиляда и петстотин километра от местоположението на Кораба. Поставете всички сили в района в бойна готовност.

Кърби кимна и излезе от стаята.

Директорът се обърна.

— Ти беше прав, Джон.

Макфадън се ухили. „Тази мисия ще ме издигне“ — помисли той.

— Мисля, че имаме група крайцери със самолетоносач близо до Аржентина, сър. Ще съобщя на адмирал Лили.

— Добре — отвърна Райт. — Кажи им да бъдат готови за бой.

Хеликоптерът беше стигнал на двеста метра от кораба, когато радиото в шлема на Рикардо изпука.

— Искат да знаят какво, по дяволите, прави хеликоптерът тук — каза Рикардо.

Джак направи знак на пилота.

— Кажи им, че в бързината са оставили една метална каса и си дошъл да я донесеш. Не си посмял да нарушиш радиомълчанието. Говори убедително — каза Джак. — Защото и да не ги убедиш, пак ще кацнем.

Пилотът се поколеба, събирайки мислите си. Накрая повтори съобщението. След трепетно очакване Рикардо най-после погледна Джак.

— Имам разрешение за кацане.

— Това е. — Джак го потупа по рамото. Силният тен на приятеля му бе избледнял до жълтеникаво. — Обещай ми нещо.

— Каквото поискаш.

— Първо се погрижи да получиш медицинска помощ — каза Джак. — После ще се притесняваш за нас.

Рикардо болезнено помести крака си.

— Не бой се. Ще се оправя. Мексиканската ми кръв ще го преодолее.

Джак го изгледа.

— Не се шегувам.

— Знам.

Джак отиде в товарния отсек, за да приготви празната каса.

Не виждаше нищо в тъмнината.

Мократа му длан направи дръжката на пистолета хлъзгава. Избърса я в ризата си и стисна здраво 9-милиметровия. Скрит в

металната каса, Джак можеше само да си представя как хеликоптерът се спуска върху площадката на траулера. Всъщност не усети нищо, докато хеликоптерът не се разклати върху палубата на кораба. Сърцето на Джак се блъскаше заедно с воя на двигателите, които пищяха във въздуха като гигантски миксер. Лявото му рамо се удари в стената на касата. Някой я буташе към товарната врата. Както алпинистите се прилепват към скалата, Джак притисна крака и длани към стените на контейнера, за да не помръдва тялото му. Молеше се хората на Дорн да не приказват дълго с пилота, да не разпознаят Рикардо под шлема на помощник-пилота, авиаторските очила и зеления гащеризон. Молеше се да успее да открие Саманта още жива, за да намерят заедно ядрения генератор, преди да е направил господ знае какво.

Касата бе вдигната, а после стоварена долу.

Ударът присви диафрагмата му. „Изпуснаха касата“ — помисли си той. Бореше се с паниката. Невъзможността да диша се усилваше от тъмното, тясно пространство.

„Спокойно. Спокойно. Само изчакай. Ще дишаш.“ Но дробовете му отказваха да се подчинят. Умът му се замъгли тъкмо когато трябваше да е остър като бръснач.

— Ужасно тежка е — стори му се, че чува глас.

„Дишай, по дяволите, дишай!“

Джак чу как се отваря една от закопчалките на касата. „Не сега — помисли той. — Не сега, когато не ми достига въздух.“ Звукът на хеликоптера се отдалечи. Джак се насили да поеме бързо дъх точно в мига, когато чу отварянето на втората закопчалка. Стомахът му се сви на топка.

Капакът се вдигна.

ПИКАСО

Райт гледаше мълчаливо дисплея на стената. Заседателната зала беше побрала два пъти поведе хора, отколкото когато и да било досега, но вътре цареше тревожна тишина. Върху стенната система екрани към тях гледаше цветна картина, като че нарисувана от някой футуристичен Пикасо. Направено от най-близкия сателит, далечното изображение показваше положението на кораба в морето, обкръжен от околните електромагнитни излъчвания. Океанът бе тъмносин, почти черен. Брегът на Бразилия беше изобразен в жълто, а реките в светлосиньо. Онова, което тревожеше директора, бе яркото зелено, което окръжаваше малък район в океана.

— Това, което виждате, е пълният електромагнитен спектър в района. — Кърби избърса челото си с кърпа. — Зелената област показва електромагнитно смущение. То е разположено в доста голям радиус около кораба.

— А имаме ли снимки на кораба? — попита Райт.

Макфадън подаде отворена папка с последните сателитни снимки.

— Нашият КХ-12 се е намирал най-близо при преминаването си преди двадесет минути.

Райт взе черно-бялата увеличена цифрова фотография на океанския траулер. Виждаха се няколко малки фигури на хора. Един брезент покриваше нещо върху носа.

— Най-силното електромагнитно излъчване хванахме откъм носа на кораба — каза Кърби, който погледна през рамото на Макфадън.

— Продължава ли да расте? — попита Райт.

— Да, сър — отговори Макфадън. Помълча малко и добави: — Експоненциално^[1].

Кърби посочи към група аналитици в бели лабораторни престилки, които се бяха събрали зад малка преграда с телекомуникационно оборудване. Те изглеждаха нервни. Макфадън помисли, че неизвестният, зловец свят на заседателната зала наистина

предизвиква подобни чувства у хората, които обикновено нямат работа тук. Те обясняваха на директора последните стойности от показанията на електромагнитното поле.

— Според нашите експерти изглежда, че приближава критичната маса — каза Кърби.

Райт остави снимките.

— Критичната маса?

— Точката, в която стават възможни бързи ядрени верижни реакции — каза Макфадън.

— Знам това — отвърна ядосан Райт. — Нашите водородни бомби използват детонатор — топлинна експлозия — за да генерират достатъчно висока температура, която да предизвика ядрена реакция. — Той извървя няколко крачки. — Ако това е тактическо оръжие, някаква водородна бомба, нещо, каквото не сме виждали досега, какво ще стане, когато достигне тази критична маса?

— Вече проиграхме няколко програми — отговори Кърби. — Определени предположения. Ако онова, което засичаме, е ядрено оръжие, то би имало силата на 2200-килотонова водородна бомба, когато достигне критичната си маса.

Дисплеят над главите им потъмня. Появи се нова карта на света с контурите на Атлантическия океан и брега на Южна Америка. Един зелен триъгълник с координати маркираше местоположението на кораба. Бледи призраци на същия триъгълник бележеха пътя на кораба от брега.

Райт свали очилата си и избърса чело с ръкав. Спомняше си какво бяха направили в Япония 20-килотоновите ядрени бомби. Знаеше, че една 100-килотонова бомба като онази, които руснаците бяха изпитали в атмосферата, може да изтрие от лицето на земята Вашингтон и околните щати.

— Сър, можем да ви покажем схема за засегнатите райони.

Райт кимна.

Кърби поговори с един от аналитиците, който набра командите на монитора на централния компютър. Залата отново се затъмни. Червеното зарево от картината над главите им оцвети цялото помещение, като че ли подземният бункер се бе превърнал в тъмна фотографска стая.

Всичко замлъкна.

Всичките тридесет души спряха работа и се загледаха в екрана. Червени концентрични окръжности започваха от светлозелената точка, която представляваше кораба. Най-широката окръжност покриваше по-голямата част от Бразилия.

Райт прочисти гърлото си.

— Боже мой...

— Тези кръгове са зоната на удара, сър. Явно силата в епицентъра ще бъде най-голяма и енергията ще намалява във всяка следваща зона. Това е картината, ако устройството избухне от позицията си на четиридесет и две морски мили от брега на Бразилия. Първоначалната взривна вълна ще се разпространи по сушата. Предполагаме, че ще унищожи шестдесет процента от джунглата. Потенциалните човешки загуби... — Гласът на Кърби се пречупи. — Извинете. Ами това са двата най-големи крайбрежни града, Сао Пауло и Рио. А после столицата Бразилия.

— Тези градове вероятно имат над деветнадесет милиона жители — каза Райт. — Какво говориш, дявол да го вземе?

— Тъй като не ни е познато устройството, което излъчва сигнала, ние изчислихме последствията по конвенционалния начин. Предположихме, че в тези градове ще останат и живи хора.

— Предположили сте?

— В най-добрия случай ще има четири до шест милиона убити. В средния вероятно двойно повече.

За пръв път, откакто беше директор по оперативната дейност, Райт чу шума на еър-къндишъна. Върху бюрото помръдваше някакъв лист. Единственият друг звук идеше от вентилаторите, намиращи се далеч по въздуховодите.

— Естествено, в дългосрочна перспектива, последствията ще са глобални, сър.

Макфадън забеляза, че директорът почти незабележимо се поклащаше. В кабинета зад тях един от секретарите държеше червен телефон, свързан към централната конзола на таблото.

— Президентът чака, сър — каза той.

Райт се изкашля и тръгна към кабинета.

---

[1] Рязка промяна до достигането на определена най-висока или най-ниска постоянна или критична стойност. — Б.пр. ↑

РЕШЕНИЕТО

Дневната светлина ослепи Джак.

Не можеше да диша. Не виждаше, но трябваше да действа. Преди капакът да се отвори напълно, Джак изстреля шест куршума от глока. Две от неясните сенки паднаха.

В следващия миг Джак бе извън касата, на колене върху палубата на кораба. Той примигна, като размахваше пистолета в двете посоки, търсейки каквото и да било движение. Дишаше мъчително. Върху палубата до него Бейнс го гледаше с безжизнен поглед. Една дупка колкото голяма монета в гърдите му пълнеше с кръв все по-нарастващата локва. Джак ритна автомата, който се намираше до него.

Намери другия мъж, като проследи кървавата диря. Стиснал разкъсания си корем, мъжът беше жив, но в безсъзнание, проснат зад алуминиевите каси, в които се намираха телата на извънземните и скъпоценният скелет от Мали. Джак разпозна в него един от хората, пристигнали като подкрепление при Дорн в Боливия. Той сграбчи автомата М-5 на човека и притича по клатещата се палуба към издигнатата корабна кула при кърмата. Трябваше да намери Саманта!

* * *

Райт излезе от кабинета си с безизразно лице. Цели десет минути беше говорил с президента.

Макфадън знаеше, че той е искал да се завладее мистериозния уред и да се открие до какво точно оръжие се е добрал Дорн, но това беше преди устройството да започне да се зарежда. Преди в играта да влязат думите „критична маса“. По очите на директора Макфадън разбра, че нещата са се променили. Агентът усети още преди Райт да заговори, че той няма да премълчи нищо.

Директорът погледна отново към екраните върху стената, преди да се обърне към Макфадън.

— Действаме — каза той. — Унищожете устройството. Веднага.

Макфадън се поколеба. После, когато стаята отново се изпълни с шума на действието, той вдигна слушалката на един син телефон и поиска да го свържат с адмирал Лили.

АТЛАНТИЧЕСКИЯТ ОКЕАН

На борда на самолетоносача „Карл Винсънс“, напуснал само преди два дни пристанището на Буенос Айрес, половин ескадрила пилоти и щурмани на изстребители Ф-14 „Томкет“ слушаха командира на мисията си в съвещателната зала. Четирите ядрени турбини бръмчаха през металните стени на тъмното помещение. Те движеха самолетоносача с двадесет и четири възела, само шест по-малко от пределната му скорост. Бяха напуснали калните, замърсени води, заобикалящи Мар Дел Плата, и сега се насочваха към открито море в безкрайния Атлантически океан.

Повече от пет хиляди души наричаха „Карл Винсънс“ свой дом за дълги месеци и затова откъсването от брега бе здравословно еднакво за моряци и пилоти. Но сега онези два безгрижни дни в Буенос Айрес отидоха в пълна забрава в сравнение с оживлението, което чувстваше лейтенант Декански. Член на контингента, който летеше на над осемдесетте самолета на борда, Декански преглъщаше хладкото кафе и си водеше бележки. Настоящото местоположение на самолетоносача, както каза командирът, бе на 342 морски мили северозападно от целта — търговски кораб, носещ на борда си контрабандно тактическо оръжие.

Сърцето на Декански се разтуптя, когато научи и за по-тежкото от обикновено въоръжение, което щяха да носят — МАРК-2, бомби с лазерно насочване. Хората под палубите вече въоръжаваха самолетите. Мисията щеше да бъде „черна“ — ставаше дума за националната сигурност и обектът трябваше да бъде неутрализиран напълно. Нямахше да може да каже на жена си какво е направил, нито пък да се похвали на приятелите си на кораба. Командирът на мисията разпредели реда за излитане между пилотите. Лейтенант Декански и лейтенант Хинкел щяха да излетят първи. Два други Ф-14 щяха да ги последват като подкрепа. Петият щеше да остане в готовност върху тристаметровата писта на борда.

Нервността изсуши гърлото на Декански. Той набързо прецени какво би станало, ако не се завърне. Семейството му ще научи, че

неговият самолет е паднал по време на рутинна тренировъчна мисия. Декански внезапно се изплаши, че нероденият му син може да израсне с мисълта, че баща му се е провалил.

Командирът приключи, като пожела късмет на пилотите.

Съвещанието бе отнело три минути. Нямахте въпроси.

— Да го направим, господа.

Ракетният крайцер „Виксбърг“ от клас „Тикондерога“, който придружаваше групата на самолетоносача в неговата латиноамериканска обиколка, цепеше леко високите вълни. Четирите турбини на кораба имаха обща мощност от осемдесет и шест хиляди конски сили и движеха стройния кораб през развълнувания Атлантически океан като нож през масло. Крайцерът се готвеше за изстрелване. Координатите на обекта бяха фиксирани. Капитанът заповяда да се поставят стабилизаторите в позиция, за да се задържи стабилен силовият за изстрелване на ракетата. В носа на кораба вратите на ракетния отсек се плъзнаха встрани. Един от изстрелващите цилиндри бе въоръжен с насочваща се конвенционално заредена ракета „Томахоук“. 154-килограмовата бойна глава имаше обseg от 250 морски мили. Офицерите и техниците на „Виксбърг“ започнаха реалната подготовка за изстрелване, която бяха повтаряли стотици пъти на ученията.

— Двадесет и четири Ромео едно. Всички системи в готовност.

— Оръжието заредено.

— Инерционното насочване работи.

— Готови.

По кораба запищяха сирените. Капитанът даде заповед за изстрелване.

През облак дим в квадратния огневи отвор се появи ракета. Тя спря за част от секундата, от четирите страни на корпуса ѝ се разтвориха насочващите стабилизатори и оръжието се насочи с носа към небето, докато достигна тридесетте метра височина, на които трябваше да измине разстоянието. Когато носът и опашката се изравниха в хоризонтална посока, ракетата се впусна напред ниско над водата.

Блестящата бяла следа, която ракетата „Томахоук“ остави, изглеждаше великолепно на фона на следобедното небе. Изстрелването мина без проблеми. 358-те мъже на борда се поздравиха и запрегърцаха.

Никой не знаеше защо всъщност бяха стреляли.

КАМБУЗЪТ

Без да знае за бъркотията на хеликоптерната площадка, Дорн уговаряше Саманта в камбуза на траулера, но каквото и да казваше, яростта в очите ѝ си оставаше непроменена. Той се опитваше да обясни, че разрушаването на подземния комплекс е за доброто на всички. Че не е имал намерение да нарани някого от учените, но нещата били излезли извън неговия контрол.

— И затова ме остави да умра заедно с останалите! Ти си луд — отговори Саманта. — Ти не се интересуваш от нищо! Освен от устройството. То направо те е погълнало.

— Интересувам се от теб — настоя Дорн.

Дорн я гледаше как се дърпа от пластмасовите белезници, които я държаха към пейката в камбуза. По китките ѝ имаше червени ивици. Искеше да се опита още веднъж да я убеди, след като си е починала.

— Ще изпратя фелдшера, за да ти даде още малко „Торазин“ — каза Дорн. — Така ще се нараниш.

Той отвори вратата на камбуза и излезе на страничната палуба. Лицето му веднага се покри с влага от разбиващите се вълни. Саманта му бе дала ясно да разбере, че е безполезно да я убеждава в ползата от запазване тайната на технологията.

Тревожеше го неприятната мисъл, че ще се наложи тя да не завърши това пътуване.

Дорн разбираше, че тази нейна упоритост, която някога му се струваше толкова привлекателна, ще бъде катализаторът за нещо, за което още не смееше да помисли. Ако станеше необходимо, ще се погрижи това да стане безболезнено, някъде по средата на Атлантическия океан, където водата и водните твари ще се погрижат за трупа ѝ. Той тръгна към каютата си. Имаше нужда от един скок. Съмненията не бяха нещо, с което да е свикнал. Чувстваше ужасен вкус в устата си.

На половината на пътя към офицерските каюти Дорн чу някаква борба върху палубата. Наведе се над парапета и видя двама мъже да се бият. Очите му се разшириха. Ядът и паниката разтрепериха ръцете му,

стиснали металния парапет. Единият от мъжете приличаше на Джек Остин.

ДЖАК

Ръцете на моряка бяха като менгеме. Джак не можеше да се освободи от полюшващата се фигура, която го бе притиснала към парапета на кораба. Ребрата го боляха. При третото сблъскване пистолетът на Джак изхвърча в океана. Четиридневната четина изподра лицето му, когато морякът се опита да го хвърли върху палубата. Прикладът на автомата, все още прехвърлен върху гърба на Джак, се заби в гръбнака му. Не можеше да се добере до оръжието си.

Той ритна мъжа и успя да изпълзи на няколко метра по палубата, която непрестанно се клатушкаше и го объркваше още повече. Морякът го настигна приведен като борец. Джак се приготви за нов сблъсък. Палубата се надигна към него. Отново усети металния парапет зад гърба си и почти без да мисли, си припомни основния принцип на физиката от гимназиалния курс. „Всяко тяло, приведено в движение, се стреми да запази състоянието си на движение.“ С грациозността на матадор Джак сграбчи ризата на моряка и го дръпна към парапета. Гърдите на мъжа само докоснаха релсата. Викът му го последва от палубата към водата зад кърмата на кораба.

Саманта задърпа гривната на белезниците, която одра кожата ѝ в отговор. Не можеше да позволи да я упоят отново. Трябваше да действа. До мивката в камбуза забеляза един сатър. Той проблясваше всеки път, когато корабът се заклатеше. Може би щеше да успее да го бутне на земята, където той да се плъзне към нея. Като опъна окованата си ръка, тя падна върху наклонения под. Раменната ѝ става едва не се измъкна от мястото си и я спря, все още на метър от мивката. Болката в китката ѝ бе непоносима. После тя забеляза дръжка в панела под дървената пейка — капак за шкаф, който заемаше цялата дължина под пейката.

Саманта се огледа. Дорн не беше се върнал и фелдшерът не се виждаше никакъв. Със свободната си ръка тя отвори капака. От шкафа изпаднаха два мръсни спасителни екипа. С едната си ръка

затършува из шкафа. Още спасителни екипи. Но може би щеше да намери пакет за първа помощ със скалпел или ножица. Пулсът ѝ се ускори. Нямаше много време. Като бръкна до дъното на шкафа, пръстите ѝ напипаха нещо пластмасово — някаква касетка с дръжка.

Моментално забрави за болката в китката си. Пръстите ѝ се опънаха към дръжката. Напъна се да измъкне касетата от мястото ѝ. Накрая успя да забие нокти под ръба на капака и дръпна. Кутията почти падна в скута ѝ. Тя я отвори.

Спасителни ракети.

Тя изруга. Нищо от тази кутия нямаше да може да пререже болезнената гривна, която оковаваше ръката ѝ. Или все пак можеше да ги използва? Саманта освободи с една ръка от мястото му грубия револвер, а после сграбчи две ракети. Пъхна едната в пистолета, след като постави другата ракета в джоба на блузата си. Извъртя се, защото чу блъсканицата навън. Вик? *Някой иде насам.* Тя избута спасителните екипи с крак и затвори капака тъкмо в мига, когато нечия глава премина покрай кръглите прозорци. Скри металния ракетен пистолет под бедрото си и задържа вратичката на шкафа затворена с петата си.

Нямаше време да затвори здраво шкафа, защото вратата на камбуза се отвори.

ЕЗИКЪТ

Джак бутна вратата с дулото на автомата. Очите му огледаха камбуза. Празен, само няколко маси. Щеше да затръшне вратата, когато чу някой да вика името му.

Като че бе гласът на Саманта!

Той влезе вътре и я видя присвита в далечния ъгъл. Притича до нея.

— Джак? — По бузите ѝ течаха сълзи. Не успя да проговори няколко секунди, като че не ѝ бе останал въздух. — Мислех, че съм те загубила...

Той я прегърна силно.

— Това не може да се случи на два пъти в един живот.

После се огледа.

— Ще трябва да те освободим.

— Ножът... До мивката.

Джак грабна сатъра. Постави автомата върху масата и коленичи до Саманта, за да пререже пластмасовите белезници.

— Не мърдай!

Джак се смръзна при звука от гласа на Дорн зад гърба му.

— Изправи се бавно — нареди Дорн. — И хвърли ножа!

Джак се изправи, прилепил ръце към бедрата си. Ножът падна на дървения под. Дорн стоеше при вратата с пистолет, насочен към главата на Джак.

— А сега се отдалечи от автомата. Бавно.

Очите на Саманта се бяха разширили от страх. Тя погледна автомата, намиращ се само на една ръка разстояние върху масата, а после отново към двамата мъже.

Джак отстъпваше бавно. Умът му бързо формулираше план. Знаеше, че Дорн ще го застреля в гърба, ако се хвърли към оръжието, и че няма да има време да избяга, преди противникът му да е стрелял. Дорн се бе опитал да го убие веднъж и нямаше да се поколебае да го направи втори път. Следващите няколко секунди щяха да решат дали

ще живее, или ще умре. Може би Дорн искаше да отстрани Саманта от линията на огъня, преди да дръпне спусъка.

— Не прави глупости, Бен — каза Саманта. — Моля те.

Дорн не отговори. Заповяда на Джак да пристъпи вляво.

Той щеше да го застреля — Джак го чувстваше с възела в стомаха си. В ужаса си едва забележа дясната ръка на Саманта, която се движеше почти незабележимо. Очите му се напрегнаха.

Тя му говореше с езика на знаците!

Джак прочете буквите, които Саманта му сигнализираше със свободната си ръка: А-Д-А-Й. В частицата от секундата, когато се чудеше какво му казва с това „адай“, той зърна, че другата ѝ ръка измъква нещо изпод бедрото. Значи е пропуснал първата буква...

Джак се хвърли на пода. Падай!

От дулото на ракетния пистолет избухна светкавица. Ракетата драсна главата на Джак, докато той падаше. Усети топлината и дима. Чу зад себе си изстрел. Дъските до Саманта се разцепиха. Джак се изтърколи вдясно и погледна. Ракетата бе ударила Дорн в гърдите и го бе изхвърлила извън вратата.

Горещият куршум рикошира от стената вътре в камбуза и после избухна в искри светлина. Светкавицата заслепи Джак. Гъст дим изпълни помещението. Той запълзя към Саманта, докато я напипа. Сатърът лежеше до нея. Джак преряза пластмасовите белезници и грабна автомата от масата. Саманта го последва кашляйки. Скрити зад стената, те се насочиха към вратата.

Дорн лежеше по гръб, все още замаян от удара на ракетата. Ризата му бе надупчена от частиците сярва. Джак взе пистолета му. Преди да успее да го пхне под колана си, краката на Дорн се раздвижиха и подсякоха и без това нестабилния от клатенето на кораба Джак. Дорн се нахвърли отгоре му. Бързината му изненада Джак, който не успя да подложи навреме ръце пред себе си. Ударът го изпрати към външната стена на камбуза.

Пистолетът падна. Остра болка прониза гръдния кош на Джак. Дорн дръпна автомата от лявата му ръка. Той падна на колене. Болката в гърдите го парализираше. Дорн насочи дулото на автомата към него.

Джак вдигна ръка, но не последва изстрел. Вместо това главата на Дорн клюмна и южноафриканецът падна пред него. Челюстта му се разби върху металната палуба. През дима Джак видя Саманта,

застанала над падналия мъж, все още държаща ракетния си пистолет за дулото.

Джак подаде ръка на Саманта, която му помогна да стане. Дорн лежеше в безсъзнание. От брадата му течеше кръв, а на тила му се издигаше голяма цицина.

— Другите моряци ще са тук всеки момент — извика паникьосана Саманта. Гъст червен дим излизаше от камбуза към капитанския мостик отгоре.

Джак огледа стълбичката.

— Къде са поставили ядрения генератор?

— Не знам — тревожно отвърна тя.

Джак я хвана за ръка.

— Трябва да го намерим веднага. Той се зарежда!

ЗАРЕЖДАНЕ

Райт чакаше новини.

Един от помощниците до комуникационното оборудване се обърна към него.

— Самолетите Ф-14 от самолетоносача са свръхзвукови — каза той. После замълча, заслушан в думите, идещи от малката пластмасова слушалка в ухото му, свързана с микрофон. — „Виксбърг“ докладва за успешното изстрелване на „Томахоук“... Птичката ще достигне целта след шест минути и половина.

Райт погледна към обновената картина за дистанционно следене. Зеленото поле около кораба бе нараснало значително.

— Ще стигне ли навреме дотам ракетата?

— Не знаем — отговори Кърби. Групата аналитици се беше събрала около два компютърни терминала. Всички говореха. Чуваше се шум като от разтревожено гнездо. По врата на Кърби течеше пот — сигурен знак за състоянието на човек, който не знае отговора на въпросите. — Не знам с какво си имаме работа, сър. Една типична водородна бомба вече трябваше да е достигнала критичната маса. Но това... Това не прилича на нищо, което да съм виждал някога.

— Да не би да искаш да кажеш, че ако това нещо избухне, то би могло да има по-лоши последици от вариантите, с които ни запозна? — попита Макфадън.

— Точно това искам да кажа, сър.

— Осъвременявате ли графиките за пораженията? — попита Райт.

Кърби погледна към друг слабоват аналитик до компютрите.

— Можем да ги осъвременим достатъчно бързо.

— Какво означава това?

— Уредът продължава да се зарежда по експонента. Не успяваме да го настигнем с изследванията си.

— Исусе Христе... — Райт се стовари в стола си. Директорът отново погледна екрана. За секундите, когато погледът му бе насочен другаде, зеленото поле се бе увеличило.

Седналият зад директора Макфадън усети, че му се повръща. Предполагаше се, че тази задача ще го издигне по стълбицата в управлението. Сега всичко беше изцяло извън контрол. Възбудата му бе заменена с нещастното предчувствие, че нещата ужасяващо не са наред. Всичко, което бе направил, се беше превърнало в част от нещо толкова ужасно, че поколенията щяха да го споменават само шепнешком. За пръв път, откакто се помнеше, Макфадън не се тревожеше за утрешния ден.

Не знаеше дали ще има такъв.

Джак мислеше, че ще са му нужни часове, за да претърси траулера и да открие устройството.

Но щом двамата със Саманта стигнаха горната палуба, веднага усетиха силното енергийно поле, идещо откъм носа. Тръгнаха напред.

Джак усети, че въздухът имаше някакъв особен вкус. Като че ли бодеше порите му.

— Атмосферата се йонизира! — извика той на Саманта под звука на вятъра и плискащите се вълни. Приблужи се до развяващия се брезент. Не се съмняваше какво има под него.

— Става нещо ужасно — каза Саманта.

— Нямаме време! — извика Джак.

Изпод брезента се усещаха пулсиращи вибрации.

Жълто сияние блестеше върху металната палуба на кораба през цепнатините в основата на брезента. Пръстите на Джак дръпнаха грубото въже, което придържаше покривалото.

— Не мога да го махна! — Въжето режеше кожата на ръцете му, докато той дърпаше здраво стегнатите възли. Заби нокти под опънатото въже, но те просто се извиха болезнено до над живеца.

Саманта огледа носа на траулера. Притича до мачтата на крана и издърпа жицата, която се използваше като въже за простиране. Тя падна до Джак, който използва жицата, за да отпусне възела. Успя да пъхне показалец в разхлабения възел. Дръпна с все сила. Накрая възелът се отпусна и развърза.

— Бързо! — извика той.

Развързаха и другия възел — този път стана по-бързо. Джак хвърли въжето върху палубата. Един порив на вятъра вдигна брезента

и го заправи от другата страна на сандъка.

Джак сграбчи желязната манивела, която висеше върху мачтата на крана. Пъхна я между дъските близо до ъгъла на сандъка. Дръпна и изтръгна малките гвоздеи, с които бяха заковани летвите. Саманта му помагаше с един лост. Последният ъгъл поддаде и стената на сандъка падна върху палубата.

Джак и Саманта спряха да си поемат дъх.

По цялото устройство блестяха светлинки — като че ли в такт. Машината издаваше нисък, пулсиращ звук, който предизвика тръпки по цялото тяло на Джак. Усещаше, че от долната част на цилиндъра се излъчва топлина, но температурата изглеждаше много ниска в сравнение с огромното количество енергия, което като че се бе натрупало във вътрешността. Всъщност той видя, че закръгленият конусообразен връх на устройството беше изцяло покрит с лед.

„Огън и лед“ — помисли Джак.

Той коленичи до *Източника*. Обхвана го вълна от отчаяние. Очертанятията на горните три модула все още се виждаха ясно, но най-долния се бе превърнал в неразделна част от корпуса. Пластмасовата лента бе увита здраво около мястото, където би могъл да се отвори четвъртият модул — изглеждаше вече съединен без каквато и да било следа с повърхността на машината.

— Четвъртият модул е! — извика Джак. Сигурно предпазният колан бе предизвикал започването на процеса. Модулът, от който се бяха опасявали най-много поради знака, показващ, че може да предизвика края на света, се беше задействал.

Саманта изпадна в паника.

— Какво ще правим?

— Ще стоите на мястото си и ще вдигнете ръце! — извика един глас зад тях.

ПРЕПЯТСТВИЕТО

Ф-14 на лейтенант Декански бе свръхзвуков изстребител. Крилата, прибрани назад към опашката, придаваха на машината острата форма на гръцката буква делта. Самолетът пореше въздуха с 2193 километра в час. Гласът на навигатора, който седеше зад Декански, се чу по интеркома на шлема му.

— 540 контакт. — Навигаторът му, седнал пред безценна радарна система, потвърди местоположението на целта върху екрана.

— Готовността потвърдена — каза Декански.

— Курс 540. Край.

— Насочвам на 540. — Декански насочи самолета към целта и започна подготовката за въздушна атака. След осем секунди щяха да са в обсега.

Томахоукът се плъзгаше на не повече от тридесет метра над водите на Атлантическия океан. Ракетата приближаваше траулера с мъничко по-малко от 650 километра в час, оставяйки подире си дълга ивица пара. Никой не забелязваше колко красива е самонасочващата се ракета при полет. Нито пък как камерите под носовата ѝ част я държат близо до водата и незабележима за радарите. По-бавна от звука, ракетата си подсвиркваше щастливо — с постоянното пицcene, предхождащо акорда.

Томахоукът имаше само една цел в краткия си живот: да проследи мишената, движеща се на четиридесет и шест морски мили северозападно от настоящата ѝ позиция.

А после да я унищожи.

Капитанът на траулера държеше под прицел Джак и Саманта. Двама други членове на екипажа стояха по-надалеч от тихо бръмчащото ядрено устройство.

— Дръпнете се от този товар — каза капитанът. Джак виждаше страха в очите на човека от машината в сандъка. Джак също погледна нагам, а после към капитана.

— Това ще избухне — извика му Джак. — Всеки миг!

Моряците зад капитана запристъпваха нервно.

— Какво правиш ти на борда? — Пистолетът видимо трепереше в неспокойните ръце на капитана.

— Ако ще ни застрелваш, давай — каза Джак. — Но ти предлагам, след като го сториш, да се махнеш веднага по-надалеч от този кораб. Защото, ако сам не знаеш как да спреш това нещо, съмнявам се, че изобщо ще имаш кораб!

Двамата моряци хукнаха към червената гумена лодка, окачена встрани на траулера. Джак насочи отново вниманието си към устройството. Ако капитанът поискаше, можеше да го застреля. Но ако двамата със Саманта не успеяха да спрат верижната реакция, резултатът щеше да е същият. Леденият конус на върха се разчупи и се посипа по палубата. Върху долната част на извънземната машина кондензираха водни капки. Под машината се образува локва. Ръцете на Джак се плъзгаха по студената сплав, докато се опитваше да измъкне или да изключи изчезналия модул. Саманта се присъедини към него, като едва пазеше равновесие върху клатещата се палуба.

— Не ще да се освободи — изкрещя тя.

Джак осъзна, че капитанът не е стрелял. Извърна се в мига, когато той и още един, който май беше готвачът, приготвяха червената лодка „Зодиак“ за спускане.

Джак започна да натиска различни места по панелите на модула. Нищо не работеше. От ляво на дясно по опасващия като яка машината горен цилиндричен сектор започнаха да светват един след друг големи квадратни сектори. Джак преброи девет, но засега само два бяха светнали.

— Какво е това? — изпищя Саманта.

— Май обозначава, че времето ни свършва — отговори Джак. — Да видим дали устройството ще приеме команда към друг от модулите!

Сърцето на Саманта се блъскаше в гърдите.

— Как?

Джак застана точно пред най-горния модул на машината, в който се намираше предмета от Мали.

— Да видим дали няма да можем да го бутнем навътре и да накараме устройството да се задейства чрез най-горния вместо чрез четвъртия модул. Трябва да го накараме да промени функцията!

Саманта сложи ръце в другия край на пластината.

— Сега спокойно и бавно. Имаме право само на един опит. Готова ли си?

Тя кимна.

— На три. — Джак пое дълбоко дъх. — Едно. Две. — Пръстите му се протегнаха. — Три!

Движенията им бяха мотивирани единствено от отчаяние. Но Джак и Саманта гледаха със страхопочитание как цепнатините на най-горния модул се сливат с мекия овал на устройството и изчезват. Примигването на светлините спря.

Машината се изключи. Замлъкна. *Източникът* беше изключен.

— Ооо, Боже мой... — прошепна Саманта.

Джак не каза нищо. Чакаше най-горният модул отново да се оформи отделно от корпуса на машината. Но не стана.

Вместо това, стряскайки и двамата им, устройството засвети като коледна елха. Последователното присветване започна отново. Този път даже по-яростно отпреди.

В объркването си през следващите секунди Джак разбра, че уредът се зарежда дори още по-бързо.

ВКЛЮЧВАНЕ

Саманта запищя. Усещането, което последва, накара косите ѝ да настръхнат.

— Какво става?

Часовникът на Джак се бе залепил към устройството и държеше китката му към метала.

— Намагнитва се!

Джак се пребори със закопчалката на верижката и освободи ръката си. Още два от квадратните сектори върху „яката“ светнаха. Около тях действаше енергиен вихър, който почти парализираше тялото му. Джак напразно се мъчеше да издърпа горния модул, който бе изчезнал, слял се с повърхността на машината точно както и четвъртият. И двете части се бяха слеели с големия цилиндър на машината.

Светлината на предпоследния панел се включи.

В същото време Джак почувства дръпване върху главата си. Погледна към Саманта, чиято коса се бе изправила нагоре. Всяко косъмче по ръцете му щръкна под командата на електромагнитната буря, която ги заобикаляше.

Включи се и светлината на последния панел.

Саманта погледна към Джак. За един съвсем кратък миг времето като че ли спря. Половин секунда, която отказваше да отmine. В този кратък миг очите ѝ казаха повече, отколкото ако бе говорила цял час.

Мигът се разчупи като огледало.

Падналата щанга се понесе по палубата и се залепи за машината. Тя се бе превърнала в гигантски магнит. Всички метални предмети, които не бяха добре закрепени към кораба, се втурнаха към устройството. Джак едва избягна една метална тава, която се залепи за долната част на генератора, последвана от автомата. Саманта пищеше. Изпитваше усещане за някаква болка. Бореше се с невидимото, което се опитваше да я вдигне. Джак я дръпна надолу. Над главата на Саманта прелетя метална кутия с инструменти.

Котвената верига започна да дрънчи.

И тогава се случи. Силен пукот — като изпляскване на гигантски кожен камшик — избухна във въздуха!

Той бе последван от кратка, ослепителна светлина — тесен лъч от заредени частици, които прогориха пътя си към космоса. Блестящата колона изчезна почти моментално, предала енергията си обратно върху кораба под формата на невидима вълна, която отхвърли Джак и Саманта далеч от устройството.

Енергиен пулс. Взрив от цветове. Двадесетте метра, които прехвърча над палубата на кораба. „Това ще е последният ми спомен, преди да умра“ — помисли си Джак.

Блясъкът заслепи лейтенант Декански миг преди панелът пред него да избухне. Самолетът Ф-14 се разтресе.

— Какво, по дяволите, беше това? — изкрещя помощник-пилотът.

За част от секундата Декански помисли, че е видял цялото небе да се запалва като гигантска неонова реклама, докато един ярък лъч се заби в стратосферата. Започна да се бори да стабилизира самолета си. Оставаха двадесет секунди до пускането на бомбите и приключването на мисията. Сега из кабината пищяха алармите.

— Пълна повреда на всички системи! — извика Декански.

— Електромагнитен импулс! — изкрещя в отговор помощник-пилотът. — Всичко се скапа!

Самолетът се превърна в метален лист, оставен на милостта на гравитацията. Декански се бореше с лоста, но не успяваше да овладее свредела. Ръката му се насочи към ръчката за катапултиране. Не виждаше. *Къде е?*

Триста метра на изток самолетът на лейтенант Хинкел падна от небето като камък.

Помощник-пилотът на Декански изкрещя:

— Катапултирай! Катапултирай!

„Трябва да катапултирам или ще умрем“ — помисли Декански. В следващия миг седалката подскочи сред водопад от искри. След това ракетните двигатели под нея го изхвърлиха на свобода.

Един бразилски рибар внезапно се събуди от ракиената си дрямка. Стори му се, че е чул гръмотевица. Човекът изкачи старите дървени стъпала откъм подпалубната кабина. Стигна палубата тъкмо когато един сребрист предмет избухна в океана само на стотина метра от него. Самолет. Той извика втория си братовчед, който поправяше мотора под палубата.

Двамата започнаха да ругаят и да разговарят. Предимно ругаеха. Рибарят на три пъти обяснява на скептично настроения си братовчед какво точно е видял. Братовчедът не му вярваше.

Миг по-късно видяха четири бели парашута да падат към океана.

РЕДИЦАТА

Казват, че някои от контрольорите на изследователската програма в СЕТИ (Центъра за търсене на извънземни цивилизации) са сред най-добрите играчи на покер в страната. Горещите им игри, провеждани под двадесет и седемте масивни антени, които съставляват Най-голямата Редица, са станали легендарни. Равнината Сан Августин, намираща се малко на запад от Сокоро, Ню Мексико, беше място на горещи залагания.

Половината от отбора още спеше, макар че слънцето отдавна се бе издигнало в ясното небе. Другата половина тренираше за общоамериканския годишен турнир по покер, който щеше да се проведе след две седмици в Рено. В СЕТИ животът можеше да бъде досаден, тъй като изследователската група, която претърсваше космоса за извънземен разум, не бе твърде голяма. Точно затова никой дори и не се обърна, когато новакът радиоастроном влетя с крясъци в стаята.

Новакът викаше, че току-що е получил сигнал.

— Запиши го.

— Гле'й си работата.

Няколкото играчи му махнаха да се измита. Този номер вече беше толкова стар, че бе пуснал брада.

В приемателната зала на Редицата един контрольор, който току-що бе хвърлил слушалките си, понеже сигналът бе твърде силен, притича до няколко от наблюдаващите компютри. Суматохата привлече при него няколко сънливи учени и програмния директор.

— Компютърът показва, че това определено е код! Това не е някаква случайна комбинация!

Друг радиоастроном гледеше показанията на спектралния анализатор.

— На Земята няма нещо, което да генерира сигнал в тази честота. Това е почти извън скалата!

Един практикант, студент от Токио, също се обади:

— И аз получавам подобни данни.

Директорката на програмата се наведе към мониторите. Тя извика към стаята зад гърба си:

— Кой има координатите на квадранта? Искам да знам откъде идва сигналът. От коя система?

Цялата лаборатория се затресе от дейност.

Двама радиоастрономи стояха пред суперкомпютъра и четяха внимателно данните, които изплюваше лазерният му принтер. Единият зяпна онемял.

— Няма да повярвате... — успя да отрони другият.

Директорката хукна към тях.

— Откъде, по дяволите, идва?

Астрономът преглътна с мъка.

— Ами... Той си е оттук.

Енергийната вълна блъсна Джак в един метален отдушник, след което той падна върху палубата. Наранените му ребра поеха болката от удара. Саманта имаше късмет и падна върху купчина товарни мрежи. Двамата не помръдваха. Няколко мига те лежаха там, където бяха паднали. Бяха в шок. След мигновеното събитие над траулера лежеше призрачна тишина. Джак бавно се изправи, трясещ се от объркване. Накрая очите му успяха да се фокусират. Саманта седеше в основата на купчината мрежи. Сега се чуваха само приглушените шумове на морето.

Уредът стоеше тих. Горният капак на сандъка се беше изпарил в кръг с овъглени краища, който бе отворен около генератора към небето, подобно на гигантски портал. Саманта изпълзя встрани от мрежите.

— Какво стана? — попита тя.

Двамата замаяно пристъпиха към устройството. Кондензираната вода откъм върха на машината се стичаше върху палубата на малки вадички, които ботушите на Джак пръснаха в мокри следи. Той не отговори, макар че в ума му бе възникнало едно вероятно обяснение, което го накара да затрепери.

— Успяхме — каза Саманта. — Сигурно се е активирал най-горният модул вместо последния.

Джак кимна. Помисли си, че генерираната енергия трябва да е била невероятно мощна. Металът на палубата се бе разтопил под долния край на машината. Сега пролуките около четирите модула се виждаха съвсем ясно — всички изключени, всички в очакване. Джак докосна странния гравирен надпис над горния модул, който явно бе насочил изблика на енергията към космоса.

— Догоните са били прави...

Саманта го изгледа учудено.

— Какво?

— Вождът... Той казваше, че народът му се нуждае от предмета, за да разговаря с Бащите на познанието.

— Така ли?

Джак си припомни равнините на Мали — сухата горещина, огньовете, странното племе, разговорите с вожда на догоните.

— Догоните вярват, че предметът им е необходим, за да разговарят с Блестящите — каза той.

— Точно така.

— Но той *наистина* им е трябвал, Саманта.

— Какво искаш да кажеш?

Джак хвана ръцете на Саманта.

— Не разбираш ли? Горният модул сигурно е служел като насочващ лъч. Като уред за комуникация. Аз мисля, че този лъч е изпратил някаква енергийна пулсация в космоса.

— Помня небето — отговори тя. — То промени цвета си. Няколко цвята...

— Може би в течение на хиляди години общото предназначение на предмета е било забравено, но не и основната му функция. Догоните сигурно са вградили предмета в своята религия. Този модул наистина е *бил* необходим, за да се разговаря с Бащите на познанието, но не като свещен символ на власт за вожда. Той не е представлявал някаква свръхестествена врата към боговете.

— А е бил реална част от комуникационно оборудване — добави Саманта.

— Аз мисля, че на древните хора, с които се е срещнал извънземният член на екипажа, чийто скелет намерихме в Мали, им е било казано за какво служи устройството... А легендата, макар и малко преиначена, се е предавала до наши дни.

— Господи — каза Саманта. — Маяк ли?

— Мисля, че ние току-що изпратихме някакво съобщение...

— Зов за помощ?

— Не знам.

Двамата се замислиха върху последствията. Какво бе изпратено току-що? И на кого?

— Открихме двете части на най-горния модул в Мали — на хиляди километри от Тиахуанако. Спомни си кубчето с движещите се картини. В една от сцените един от Блестящите тръгваше с този модул за някъде и очевидно никога не се е върнал.

— Убит при изригването — каза Саманта.

— Ами представяш ли си, ако те са изпратили някого, за да събере берилий, защото този метал е бил нужен на извънземните за насочващ сигнал или маяк?

Саманта погледна устройството.

— А членът от екипажа им така и не се завърнал...

— И те не са можели да изпратят сигнал за помощ — каза Джак.
— Не са можели да си тръгнат или да съобщят координатите си. Накрая всички са умрели от вируса.

— Но не и преди да дарят велики технологии на местните жители — прошепна Саманта. — Не и преди да оставят подире си дарът на цивилизацията...

Вятърът свиреше през металната конструкция на подемния кран.

Джак се усмихна.

— И не преди да оставят част от себе си тук... В нас. Те са оформили *сапиенса* за живот.

— Джак — каза Саманта. — Това е прекрасно.

Заседателната зала във Вирджиния кипеше от дейност. Аналитичите, свързани с крайцера „Виксбърг“, подаваха данни на Кърби, който седеше до Райт в кабинката за комуникации. Макфадън кършеше пръсти и гледаше към дисплея на стената. Последната картина от района показваше само призрака на електромагнитното поле.

Оръжието някак си бе спряло. Тъкмо получаваха последните доклади от командирите на мисията в района на Южна Америка.

— Не получаваме никакви сигнали за това, че устройството е осъществило детонация. Нашите хора в Бразилия докладват, че няма нищо, различно от нормалното — каза Кърби. Той се заслуша в гласа от слушалката си. — Устройството се е изключило, сър.

Лицето на Райт изрази облекчението му.

— Слава богу — прошепна Макфадън.

Няколко души се засмяха. Други седяха мълчаливо, гледайки невидящо към екраните пред себе си.

— Доколкото можем да преценим, устройството е излъчило електромагнитна пулсация — каза Кърби.

— Електромагнитна пулсация ли? — Макфадън се примъкна със стола си до него.

Кърби постави длан до ухото си.

— Самолетите Ф-14 са свалени.

— Пилотите? — попита Райт.

— Катапултирала и в безопасност, сър.

Тялото на Райт се изпълни с енергия. Все пак щеше да успее да прибере мистериозното устройство.

— Взривете томахоука — каза той. — Искам след тридесет минути в района да има спасителна група от флота. Да приберем това проклето нещо.

Кърби започна да предава заповедите на мостика на крайцера „Виксбърг“, но млъкна на средата на изречението.

Райт и Макфадън се наведоха тревожно над пребледнелия аналитик.

— Какво има? — попита директорът.

— Томахоукът, сър — извърна се към него Кърби. — Пулсацията, изглежда, е унищожила системата му за свръзка.

— Какво?

— Ракетата не отговаря, сър — обърна се към него Кърби. Райт се облегна бавно и с издължено лице в кожения си стол.

— Деветдесет секунди до удара.

Райт погледна стенния дисплей и свали очилата си — един изморен човек, лишен от каквито и да било възможности.

— Е, каквото и да е било онова нещо, няма да го бъде още дълго — каза той.

Когато Джак огледа разтопеното желязо под устройството, той разбра защо е била използвана слюдата в пода на храма. Закалената стомана се бе заварила напълно около долната част на ядреното устройство.

— Сега е заварен към кораба — каза Саманта.

Свиренето на вятъра се усилваше. Джак се чудеше дали иде буря, но небето бе безоблачно докъдето стигаше поглед. Когато погледна към хоризонта, той видя нещо ниско над водата — вълнообразна следа, която се издигаше към небето от подухващия вятър.

Саманта също го забеляза.

— Това самолет ли е? — попита тя.

— Много ниско лети — отвърна Джак.

Свиренето стана по-високо.

— О, не! Боже мой! — възкликна Джак.

— Какво е това?

— Ракета.

Саманта се паникьоса.

— Скелетът... Извънземните! Всичко е на борда!

Джак с всички сили започна да се бори, за да освободи устройството. Бялата следа се приближаваше бързо.

— Остави го! — изпищя Саманта. Тя го дръпна за ръката. Джак се подчини на инстинкта си. Хукна към кърмата. Саманта тичаше до него. Двамата стигнаха задната част на траулера. Джак прескочи провисналата верига, провесена в отвора между предпазния парапет. Погледна Саманта и я хвана за ръката.

Двамата скочиха от кърмата.

Брадата на Дорн бе залепнала към палубата в собствената му съсирена кръв. Най-последно успя да вдигне глава. Вратът го болеше. Ръката му остави кървав отпечатък върху кървавата локва, когато се подпря, за да стане. Вълнението клатушкаше кораба и той залитна. Хвана се за парапета, за да запази равновесие, и се запрепъва към носа. Имаше само накъсани спомени за протеклите събития. Битка. Но добре знаеше, че се намира на борда на собствения си кораб. Само че някакво шесто чувство го разтревожи, направо го обхвана паника.

Стигна до края на мостика и погледна към носа на траулера. За своя радост видя скъпоценната машина. Но кой ѝ бе свалил покривалото?

Слънчевите лъчи го удариха в очите и го накараха да примижи. Ушите му звъняха. Или по-скоро свиреха, успя да помисли той...

Гъстата бяла пяна от винтовете се надигна към тях.

Джак пръв се заби във водата. Заобиколиха го мехури. Ушите му бяха пронизани от болка. Цялото му тяло бе обхванато от студ. Дробовете му искаха въздух. Той зарита и се насочи към светлината, намираща се някъде над него. Мокрите му дрехи го дърпаха като котви. Той изскочи на повърхността и пое дъх. Изплю солената вода и издуха нос. Секунда по-късно Саманта се появи на повърхността зад него сред развълнуваната дيريا на кораба.

Джак доплува до нея и прегърна треперещото ѝ тяло с ръка. Тя се притисна силно към гърдите му. Траулерът продължи напред.

Миг по-късно свиренето се превърна във вой.

Дорн забеляза ракетата частица от секундата преди удара. Той видя как носът на кораба се разцепи във водовъртеж от огън. Едно дванадесетметрово парче от левия борт се откъсна от корпуса и хвъркна над океана. Взривната вълна вдигна Дорн във въздуха.

А после го уби.

На петдесет метра напред корабът изчезна в блестяща, бяла светкавица. Какофонията стигна до тях половин секунда по-късно. Джак притисна главата на Саманта към гърдите си и заедно с нея се потопи под водата. Над океана завляха останките на кораба. Дватамата се показаха на повърхността тъкмо когато един черен облак последва огненото кълбо към небето. Горящи части падаха във водата и вдигаха малки гейзери в широк кръг около кораба, който сега пламтеше.

Саманта затрепери в прегръдката на Джак.

— О, не! О, не! — задъхано шепнеше тя.

Като размахваха леко ръце сред издигащите се и спускащи се вълни в южната част на Атлантическия океан, двамата се държаха един

за друг и гледаха как разрушеният кораб започва да потъва. Една пламтяща мазна ивица като че канеше траулера към дълбините на гибелта. Траулерът на Дорн се подчини на повика. Кърмата започна да се издига над водата. Носът изчезна в кипящата бездна. Двата огромни винта продължаваха да се въртят и разцепиха повърхността на водата, преди да продължат да се движат безполезно във въздуха. След минути кърмата се изправи вертикално над водата. Двамата гледаха разтреперани от студ как разкъсаният кораб, ядреното устройство, цялата невероятна техника, доказателството за произхода на човешката раса... се плъзнаха в мазното петно и потънаха към дъното на Атлантическия океан.

ОКЕАНЪТ

Корабът беше изчезнал във водата преди четиридесет минути. Джак и Саманта се държаха за едно дървено шкафче, което бе доплувало до тях заедно с много други отпадъци. Джак загуби точката, където се бяха издигали мехурите, отбелязвайки гроба на траулера.

Всичко, което се бяха надявали да открият пред света, просто беше изчезнало.

— Защо? — питаше Саманта.

Джак я успокояваше, опитвайки се да скрие собствената си мъка.

— Поне знаем къде потъна корабът. Може би ще успеем да извадим от развалините на дъното ядреното устройство.

— Но костите... Извънземните... — каза тя.

— Тези касети бяха херметически затворени, така че кой знае...

— Джак я погледна в очите и се почувства твърде далеч от мъката. Той притисна треперещото ѝ тяло до себе си и я целуна, като че нищо друго в този свят нямаше значение.

* * *

Някъде откъм хоризонта се чу бумтене. През блясъка на следобедното слънце Джак зърна два хеликоптера. Единият като че ли кръжеше някъде около мястото, където бе потънал корабът. Другият правеше широки обиколки над океана, изглежда, търсеше евентуални оживели. И двата приличаха на военни машини. След минути от побликия хеликоптер ги забелязаха. Той се снижи на около тридесет метра над тях и спусна яркооранжев сигнален маяк във водата. Върху носа на хеликоптера пишеше ВМФ на САЩ. А върху надувния сал, закрепен встрани на машината, Джак прочете „Карл Винсънс“.

— Те са от флотата на САЩ — каза Джак.

— Мислиш ли, че ракетата е била тяхна?

— Сигурно — отговори той. — Никой в Южна Америка не използва такива оръжия.

Сред пръските, вдигнати от въртящите се витла, в океана скочиха двама леководолази в неопренови костюми с маски и плавници. След секунди стигнаха до Джак и Саманта. Една голяма мрежовидна кошница се появи през отворената врата на хеликоптера и мъжете от борда я спуснаха към водата. Леководолазите им помогнаха да се качат в кошницата от двете страни на главното поддържащо въже. Щом ги прибраха в хеликоптера, ги завиха с топли одеяла и вкараха две венозни системи с физиологичен разтвор в ръцете им.

— Добре ли сте, приятелчета? — попита един от екипажа.

Джак кимна все още с тракащи зъби.

— Там беше капитанът... И някои от екипажа... В спасителна лодка...

— Вече ги вдигнахме — отвърна пилотът.

Никой не бе видял други оцелели.

Докато хеликоптерът продължаваше да търси сред останките, Джак и Саманта пиеха горещо кафе от термоса на пилота.

Помощник-пилотът влезе при тях.

— Радвам се да видя, че сте добре, приятели — надвика той воя на двигателите. — Мислите ли, че сте готови да отговорите на няколко въпроса?

Джак и Саманта се спогледаха.

— Онова, в което сте се замесили, е доста важно. Капитанът иска да ви види колкото е възможно по-скоро. Той казва, че в лечебницата имало някакъв ваш приятел, който отказвал да говори — каза той. — Само повтаря името си и адреса си за електронна поща.

Джак се ухили.

— Рикардо.

— Точно той — потвърди помощник-пилотът. — Не иска да каже нищо, докато не ви види и не говори с вас двамата. Може ли да го свържа с вас?

Джак и Саманта поставиха шлемофоните върху главите си. По комуникационната система чува гласа на Рикардо с онзи сладък латиноамерикански акцент, който им зазвуча невероятно приятно. Увериха приятеля си, че са добре, и Рикардо отстъпи микрофона на капитана на самолетоносача „Карл Винсънс“.

— Кой иска да започне? — попита капитанът в шлемофоните им.

Джак погледна Саманта. Доказателствата им лежах на дъното на океана. Самият той вече почти не можеше да повярва в събитията, случили се през последните осем дни.

— Писна ми да играя ролята на лудия учен — каза накрая той на Саманта. — Защо не опиташ ти?

За момент не беше сигурен, че Саманта ще го направи. Но тя се усмихна и стисна силно студената ръка на Джак в дланите си.

— Съгласна — прошепна тя.

Заговори във вградения микрофон на шлема си.

— Слушайте. Знам, че може да ви прозвучи съвсем откачено. Но се опитайте да ме изслушате докрай.

Джак затвори очи и се заслуша в разказа ѝ за пещерата, дълбоко във вътрешността на Мали.

Саманта нито за миг не пусна ръката му.

АТЛАНТИЧЕСКИЯТ ОКЕАН

Червени лъчи кръстосваха повърхността на океана. Блестящият полумрак осветяваше останките като с хиляди плаващи свещи. Риби с различни форми и размери се приближиха, привлечени от плаващите парчета и стотиците тонове сурова захар. Под една голяма алуминиева каса, която се поклащаше упорито сред по-дребни парчета отпадъци, се събра малък пасаж сардини. Сребърните стрелички плаваха напред-назад около плаващия под повърхността на водата сандък и хапваха пращинките, които се бяха полепили по страните му. Рибите не обръщаха внимание на буквите по стената на херметически затворената каса, с които беше изписано: СОБСТВЕНОСТ НА „ХЕЛИКС КОРП“. Нито пък им пукаше за скъпоценните останки вътре в нея.

Сам в безкрайната шир на Атлантическия океан, контейнерът плаваше мълчалив и нематериален над мекия шепот на спокойните води, незабелязан и непризнат от никого и нищо, освен от течението. И все пак, когато го повдигнеше някоя случайна вълна и ако някой слънчев лъч попаднеше точно върху него, блестящият сандък изпращаше ярки отблясъци към космоса.

ПОСЛЕПИС

Изследователят Грѐм Хенкок каза, че човешката раса страда от амнезия. След година и половина изследвания ми се наложи да се съглася с него. Учените от толкова различни области като астрономията, археологията, инженерните науки, геологията, математиката, палеонтологията и митологията са открили планини от нови доказателства, всяко от които подсказва, че историята на нашия вид, с която сме свикнали отдавна, може да е абсолютно погрешна. Всъщност промяната на една от парадигмите вече започна. Това завинаги ще промени начина, по който сме разглеждали миналото си. Няма нищо по-възхитително от това да бъдеш свидетел на зараждането на една научна революция. Да я наблюдаваш, преди тя да се е утвърдила сред учените или преди да е възприета от цялото общество. В „*Липсващата връзка*“ е втъкана матрица от реално съществуващи местности, хора, митове и научни аномалии, които лежат в основата на тази революция — аномалии, които уважавани учени от целия свят смятат твърде убедителни, за да ги игнорират и занаяпред. Аз със сигурност не можех да не им обърна внимание.

Например човек не може да не си зададе въпроса как така догоните, едно примитивно племе в Мали, от хиляди години насам знаят, че една звезда с голяма плътност на всеки 49,9 години прави пълна обиколка около по-едрата звезда Сириус? Западните учени научиха за тази втора звезда, Сириус Б, едва когато Алвѐн Кларк я откри с много мощен телескоп в самото начало на нашия век. Освен това догоните са знаели, че звездата е с много по-плътна маса от Сириус, поради което представлява бяло джудже, факт, открит едва през 1915 година. Племето никога не е притежавало и най-прост телескоп, но е знаело точния брой на луните на Юпитер и дълго време преди модерната наука е било наясно, че Сатурн притежава пръстени. Как?

По цялото земно кълбо сме откривали огромни мегалитови каменни блокове с такава тежест — някои тежат повече от шестстотин

тона — че модерните инженери не могат да си представят как биха могли днес да ги преместят, без да ги разделят на части. Но примитивните хора — които по наши предположения не са познавали двигателите, силата на атома, електричеството или дори колелото — са изрязвали и подреждали тези масивни блокове с лазерна точност. Все още предстои да бъде обяснено как древното човечество е постигнало тези инженерни подвизи.

Не можем да обясним и съществуването на картата на Пири Райе. Учени и историци удостоверяват, че картата показва прецизно части от бреговата линия на Антарктика, което наистина е фантастично, защото картата е била изработена през 1513 година — повече от триста години преди Антарктика да е била изобщо открита. Авторът на картата, турски адмирал, твърди, че е използвал за своята карта по-стари източници, събрани от още по-ранни картографи. Но откъде е дошла тази информация? Още по-странно е, че картата, както и други няколко като нея, показват части от брега, които сега са погребани под почти километър и половина лед. Западната наука потвърди подробностите на бреговата линия след сеизмични наблюдения, извършени през 1949 година, което означава, че оригиналната карта-източник би трябвало да е правена, когато Антарктика не е била покрита с лед — в период отпреди шест до тринадесет хиляди години. Но по онова време изобщо не е съществувала цивилизация, нали?

Ами откъде са знаели нашите примитивни прадеди, че небесният свод е фиксиран и че планетите се въртят около Слънцето? Откъде са знаели за сложната част на небесната механика, наречена прецесия — периодичното колебание на земната ос, което кара позицията ни спрямо съзвездията в пространството да се променя плавно с течение на времето? Западните астрономи са открили това едва преди триста години. Но още по-невероятното е, че за да се измери този ефект, са необходими хиляди години — за да бъдем точни, 25 776 години. Но нашите предци са наричали един пълен цикъл от този ефект Велика или Голяма година. Объркващо. Защото според днешните ни разбирания цивилизацията не съществува и от една четвърт от времето на един такъв цикъл. Как тогава древните изобщо са се научили да го измерват? Кой ги е научил?

Математиците са открили, че единиците за измерване в много от древните култури като че ли се базират на обиколката на планетата ни. Но как така? Та ние не знаехме точната обиколка на планетата чак докато първите спътници през петдесетте години не измериха точно неправилната форма на земното кълбо, докато се въртяха около него в космическата си орбита.

Както и да реши да обясни човек тези аномалии, а също и стотици други, едно е сигурно: кой знае по какъв начин, мистериозно и като че за една нощ, нашите предци са придобили чудни умения и познания в областта на строителството, астрономията, селското стопанство и математиката. Цивилизацията се е появила от нищото, при това внезапно. Какво е предизвикало тази експлозия? И още по-важно, каква е била физическата връзка между нашия вид *Хомо сапиенс* и нашите предшественици *Хомо еректус*? Този въпрос, който продължава да остава без отговор, лежи в основата на палеоантропологията — трябва да се е случило нещо наистина радикално. Ние сме по-високи с над тридесет сантиметра от нашите предшественици и имаме ясно определена брадичка. Ние не притежаваме масивните изпъкналости на дебелия черепи на нашите предци. Следват ясните характеристики на интелигентност, самосъзнание, култура и духовност — черти, които нашият вид не споделя с нито един от своите предшественици. Направо казано, за времето, отговарящо на една еволюционна милисекунда, е била извършена огромна промяна.

Може би отговорът се намира в крещящите човешки митове, които учените просто не са започнали да разбират напълно. Идентични митове от различни култури по цялото земно кълбо като че ли дават все едни и същи отговори — ако поискаме да се вслушаме в тях. И повечето от тези отговори може да се намерят в безбройните легенди, документиращи съществуването на група чудновато одухотворени същества, наричани „Блестящите“.

Независимо как са назовани от всяка култура, описанието им си остава все същото. Те са били значително по-високи от местните хора и са имали странно светещи лица и големи, блестящи очи. Които и да са били, митовете от двете страни на Атлантическия океан разказват как тези богоподобни същества извършвали велики, чудотворни действия. Те можели да карат камъните да летят и да лекуват болните.

Те щедро обучавали местните жители на основите на цивилизацията — писменост, металообработване, селско стопанство, строителство и медицина. Разказва се даже, че те оплодявали дъщерите на хората, за да създадат новия вид разумно същество.

Кои са били те? Къде са отишли? И наистина ли са оставили такова невероятно наследство? Някой ден, ако науката продължава да разкрива тези мистерии, истината ще излезе наяве. Но тя може да се окаже дори по-странна от фантастиката.

Издание:

Автор: Уолт Бекер

Заглавие: Липсващата връзка

Преводач: Рени Димитрова

Година на превод: 1999

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Атика

Град на издателя: София

Година на издаване: 1999

Тип: Роман

Печатница: Атика

ISBN: 954-729-034-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2069>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.